

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ILONA ANDREWS

"Ilona Andrews
always delivers!"
—SHERRILYN
KE [REDACTED]N,
#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

WHITE HOT

A [REDACTED] DEN LEGACY NOVEL

**ILONA
ANDREWS**

**WHITE
HOT**

A HIDDEN LEGACY NOVEL

AVONBOOKS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Önsöz

Bilge **bir** adam bir keresinde şöyle demişti: "İnsan zihni, duygu ve aklın sürekli savaş halinde olduğu yerdir. Ne yazık ki türümüz için, duygu her zaman kazanır." Bu sözü gerçekten sevmiştim. Oldukça zeki olmama rağmen neden kendimi sürekli aptalca şeyler yaparken bulduğumu açıklıyordu. Ve kulağa "Nevada Baylor, Tam Bir Aptal "dan çok daha iyi geliyordu.

"Yapma bunu," dedi Augustine arkamdan.

Jeff Caldwell'i gösteren monitöre baktım. Yere sabitlenmiş bir sandalyeye zincirlenmiş halde oturuyordu. Hapishane turuncusu giyiyordu. Pek bir şeye benzemiyordu: ellili yaşlarında, kel, ortalama boylu, ortalama yapılı, ortalama yüzlü, dikkat çekici olmayan bir adam. Bu sabah onunla ilgili bir haber okudum. Belediyede bir işi, öğretmen olan bir karısı ve ikisi de üniversitede okuyan iki çocuğu vardı. Hiç sihri yoktu ve Houston'ı yöneten güçlü sihir ailelerinden herhangi birine bağlı değildi. Arkadaşları onu nazik ve düşünceli bir adam olarak tanımlıyordu.

Jeff Caldwell boş zamanlarında küçük kızları kaçırdı. Onları bir hafta kadar canlı tuttuktan sonra boğarak öldürüyor ve parklarda çiçeklerle çevrili kalıntılar. Kurbanları beş ila yedi yaşları arasındaydı ve bedenlerinin anlattığı hikayeler, Jeff Caldwell öldükten sonra oraya gönderilebilsin diye cehennemin var olmasını dilemenize neden oluyordu. O gece

Daha önce de son kurbanının minik cesedini çiçek mezarına bırakırken yakalanmış ve tutuklanmıştı. Geçtiğimiz yıl boyunca Houston'ı etkisi altına alan terör saltanatı nihayet sona ermişti.

Sadece bir sorun vardı. Yedi yaşındaki Amy Madrid hala kayıptı. İki gün önce okul otobüsünün durağından kaçırılmıştı,

evinden yirmi beş metreden daha az bir mesafede. Çalışma şekli Jeff Caldwell'in önceki kaçırma olaylarına tesadüf olamayacak kadar benziyordu. Onu kaçırmış olmalıydı ve eğer öyleyse, bu onun hâlâ bir yerlerde hayatta olduğu anlamına geliyordu. Son iki gün boyunca hikayeyi takip etmiş ve Amy'nin bulunduğu açıklandığını beklemiştim. Duyuru hiç gelmedi.

Houston Polisi Jeff Caldwell'i otuz altı saattir elinde tutuyordu. Şimdiye kadar polisler evini aramış, ailesini, arkadaşlarını ve iş arkadaşlarını sorgulamış ve cep telefonu kayıtlarını incelemişlerdi. Onu saatlerce sorguya çektiler. Caldwell konuşmayı reddetti.

Bugün konuşacaktı.

Augustine, "Bunu bir kez yaparsanız, insanlar sizden tekrar yapmanızı bekleyeceklerdir," dedi. "Ve yapmadığınızda da mutsuz olacaklar. İşte bu yüzden Prime'lar etkilene girmez. Bizler sadece insanız. Aynı anda her yerde olamayız. Eğer bir aquakinetik bir yangını söndürür, bir dahaki sefere bir şey alev aldığı anda ve o orada olmadığında, halk ona sırtını dönecektir."

"Anlıyorum," dedim.

"Anladığını sanmıyorum. Yeteneğini tam da bu tür incelemelerden kaçınmak için saklıyorsun."

Yeteneğimi sakladım çünkü benim gibi gerçeği arayanlar son derece nadirdi. Polis merkezine girip Jeff Caldwell'den gerçeği öğrenirsem, birkaç saat sonra ordudan, İç Güvenlik'ten, FBI'dan, CIA'den, özel evlerden ve yüzde yüz doğru bir sorgulayıcıya ihtiyaç duyan herkesten ziyaretçiler gelirdi. Hayatımı mahvedeceklerdi. Hayatımı seviyordum. Küçük bir aile şirketi olan Baylor Araştırma Ajansı'nı yönetiyordum; iki kız kardeşime ve iki kuzenime bakıyordum; ve bu işi bırakmak gibi bir planım yoktu. hiçbirini değiştiremez. Yaptığım şey mahkemede kabul edilemezdi. Eğer herhangi birini alsaydım

Bu insanlar tekliflerini kabul etselerdi, mahkeme salonunda güzel bir takım elbiseyle ifade veriyor olmazdım. Karanlık bir bölgede, sandalyeye bağlanmış ve kafasına çuval geçirilerek öldürülmüş bir adamla yüzleşiyor olurdum. İnsanlar benim sözlerimle yaşar ya da ölürdü. Karanlık ve kirli olurdu ve bundan kaçınmak için neredeyse her şeyi yapardım. Neredeyse.

"Her türlü önlemi aldım," dedi Augustine, "ama tüm çabalarım ve kıyafetinize rağmen keşfedilme ihtimaliniz var."

Camda kendi yansımanı görebiliyordum. Beni tepeden tırnağa gizleyen yeşil kapüşonlu bir pelerin, siyah eldivenler ve kapüşonun altında bir kar maskesi giymiştim. Pelerin ve eldivenler Alley Tiyatrosu'nun bir

prodüksiyonundan gelmişti ve İskoç Otoban Kadını Yeşilli Kadın'a aitti.

Dağlık Bölgelerin Kahramanı. Augustine'e göre kıyafet o kadar sıradışıydı ki insanlar kıyafete odaklanacak ve kimse sesimi, boyumu ya da diğer ayrıntıları hatırlamayacaktı.

"Farklılıklarımız olduğunu biliyorum," diye başladı Augustine. "Ama sana kendi çıkarlarına aykırı davranmanı tavsiye etmem."

Bana yalan söylediğini söyleyen büyüün tanıdık sivrisinek vızıltısını bekledim. Hiçbiri gelmedi. Nedeni ne olursa olsun, Augustine doğrudan kendisine fayda sağlayacak bir anlaşmadan beni vazgeçirmek için elinden geleni yapıyordu ve bu konuda samimiydi.

"Augustine, eğer kız kardeşlerimden biri kaçırılmış olsaydı, onu geri almak için her şeyi yapardım. Şu anda bir yerlerde küçük bir kız açlık ve susuzluktan ölüyor. Öylece durup bunun olmasına izin veremem. Yapamam işte. Bir anlaşmamız var."

Augustine Montgomery, House Montgomery'nin başkanı ve Montgomery International Investigations'ın sahibi, aile şirketimizin ipoteğini elinde tutuyordu. Beni müşteri almaya zorlayamazdı ama bu sabah erken saatlerde, tam da hayatımı mahvetmek üzere polis merkezine doğru yürürken cep telefonumu aramıştı. Özellikle benim hizmetimi talep eden bir müşterisi vardı. Jeff Caldwell'e isimsiz bir atış yapmamı ayarlarsa müşteriyi dinleyeceğime söz verdim. Ama şimdi tereddütleri varmış gibi görünüyordu.

Döndüm ve Augustine'e baktım. Bir yanılsama Başbakanıydı, bir düşünceyle görünüşünü değiştirebilirdi. Bugün yüzü sadece yakışıklı değildi; Rönesans sanatının en büyük eserlerinin mükemmel olduğu gibi mükemmeldi. Cildi kusursuzdu, soluk sarı saçları cerrahi bir hassasiyetle taranmıştı ve

Yüz hatları, tuvalde ya da daha iyisi mermerde ölümsüzleştirilmek için yalvaran bir tür muhteşem zarafete ve soğuk bir kopukluk havasına sahipti.

"Bir anlaşmamız var," diye tekrarladım.

Augustine içini çekti. "Pekâlâ. Benimle gel."

Onu ahşap bir kapıya kadar takip ettim. Kapıyı açtı. Uzak duvarında iki yönlü bir ayna olan küçük bir odaya girdim.

Jeff Caldwell başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerini aradım ve hiçbir şey göremedim. Düz ve duygudan yoksundular. Arkasında iki-Ayna gözlemcileri saklıyordu. Augustine sadece polisin orada olacağına dair bana güvence verdi.

Kapı arkamdan kapandı. "Bu da ne böyle?" Caldwell sordu.

Büyüm onun zihnine dokundu. Ugh. Elini balçık dolu bir kovaya sokmak gibi.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi.

Doğru. Buna gerçekten inanıyordu. Gözleri hâlâ bir kurbağanınki gibi dümdüzdü.

"Orada öylece duracak mısın? Bu çok saçma." "Amy Madrid'i sen mi kaçırdın?" Ben sordum.

"Hayır."

Sihrim beynimde *vızıldadı. Yalan. Seni pislik.*

"Onu bir yerde mi tutuyorsun?" "Hayır."

Yalan.

Sihrim ortaya çıktı ve onu mengenesine sıkıştırdı. Jeff Caldwell kaskatı kesildi. Nefes alış verişi hızlanırken burun delikleri titredi, yükselen nabzına uyum sağladı. Sonunda gözlerini duygu seli kapladı ve bu duygu ham, keskin bir dehşetti.

Ağzımı açtım ve büyüümün tüm gücünün sesimi doyurmasına izin verdim. Alçak ve insanlık dışı bir ses çıktı. *"Bana onun nerede olduğunu söyle."*

Bölüm 1

İnsanların ne zaman yalan söylediğini anlamak benim için doğaldı ve çaba gerektirmiyordu. Birini sorularıma cevap vermeye zorlamak ise tamamen farklı bir oyundu. Birkaç ay öncesine kadar bunu yapabilecek güce sahip olduğumu bile fark etmemiştim. Jeff Caldwell'in zihnini kurcalamak bir kanalizasyonda yüzmek gibiydi. Her adımda benimle savaştı, iradesi panik içinde sarsıldı, kendini savunmak için kendi zihnini paramparça etmekle tehdit etti. Mesele bilgiyi almak değildi; mesele zihnini mahkemeye çıkacak kadar sağlam tutabilmektir. Yine de istediğimi elde etmiştim ve MII'nin binasından çıktığımda bir polis arabası kervanı Capitol Caddesi'nden aşağıya doğru yola çıkmıştı. Sirenler geçiş hakkı talep ediyor.

Jeff Caldwell beni tüketmişti. Araba kullanmak bir çabaydı. Bir şekilde Houston'ın kötü şöhretli trafiğini aştım, evimize giden yola döndüm ve neredeyse bir dur işaretinden geçecektim. Burası da kötü bir yerdi; teslimat kamyonlarının sanki başka arabalar yokmuş gibi bu yoldan geçmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Bugün hiçbir şey çıkmadı. Yine de bağlantı yoluna bir göz attım. İki ayak yüksekliğinde, altı inç uzunluğunda kalın çivilerle kaplı çelik bir bariyer caddeyi kapatıyordu. Kaldırımdaki girintilere bakılırsa yere indirilebilirdi. Sivri uçların üzerine biraz kan ve yırtık pırtık kumaş eklerseniz, herhangi bir kıyamet sonrası filmine uyabilirdi. Bariyer bir yıldır burada değildi. Birkaç gün önce. Burada en son iki kamyon çarpıştığında ciddi bir dava açılmış olmalı.

Esnedim ve devam ettim. Neredeyse eve. Neredeyse. Depomuzun önündeki otoparka girdim ve Mazda minivanımı annemin mavi Honda Element'i ile Bern'in 2005 model Ford Mustang'i arasına park ettim. Kuzenimin

Ancient Civic bir ay önce, iki sihirli ailenin torunları üniversitenin otoparkında konuşmaya karar verdiklerinde üzücü bir şekilde ölmüştü. Konuşmaları birbirlerini beş yüz kiloluk peyzaj sergisinden dekoratif kayalar. Ne yazık ki, hedeflerinin saçmalık olduğu ortaya çıktı ve hayatta kaldılar. Aileleri bize ve diğer beş araç sahibine zararlarını tazmin etti. Artık Civic'in eski yerinde tunç grisi bir Mustang vardı.

Hiçbir suçlamada bulunulmadı. Bizim dünyamızda büyü en büyük güçtü. Eğer ona sahipseniz, aniden birçok kuralın etrafınızda eğildiğini görürdünüz.

Kendimi arabadan dışarı sürükledim ve güvenlik sistemine kodu girdim. Ağır hizmet tipi kapı tıkırdadı; kapıyı açtım, içeri girdim ve arkamdan kapattım. Tanıdık ofis duvarları, düz bej halı ve cam paneller beni karşıladı. Home.

Bugün bitmişti. Nihayet. Nefes verdim ve ayakkabılarımı çıkardım. İskoç bir otoban kadını gibi giyinmeden önce bir müşterimin ofisine uğramıştım, bu yüzden hala "fakir değiliz" kıyafetlerimden birini giyiyordum. İki ayakkabım vardı.

Pahalı takım elbiseler ve birbiriyle uyumlu iki çift topuklu ayakkabı; ilkini görünüşünden etkilenebilecek bir müşteriyle görüşmeye gittiğimde, ikincisini de ödemeyi almaya geldiğimde giydim. Bugün giymek zorunda kaldığım topuklu ayakkabılar şeytani işkence aletleri olarak yasaklanmalıydı.

Biri kapıyı çaldı.

Belki de hayal etmişimdir. Başka bir vuruş.

Döndüm ve monitörü kontrol ettim. Kapımın önünde sarışın bir adam duruyordu. Kısa boylu ve tıknazdı, ciddi bir yüzü ve düşünceli mavi gözleri vardı, yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Elinde fermuarlı kahverengi deri bir dosya duruyordu.

Harrison Hanesi'nden Cornelius Harrison. Birkaç ay önce Augustine beni Adam Pierce'ı aramam için zorlamıştı, en yüksek büyü soyağacına sahip deli bir pirokinetik. Cornelius ailesi tarafından Adam'ın "çocukluk arkadaşı" rolünü oynamaya zorlanmıştı ki bu rolden nefret ediyordu. Cornelius soruşturmamda bana yardım etmişti. Ablası şu anda Harrison Evi'ni yönetiyordu.

Hatırladığım Cornelius temiz traşlı ve titiz giyimli biriydi. Cornelius hâlâ iyi giyimliydi ama yanakları kirli sakallarla pürüzlüydü ve gözlerini sanki bir şeyler görmüş gibi rahatsız edici bir gölge kaplamıştı.

Bu onu çok rahatsız eden bir şeydi ve hâlâ etkisinden kurtulamamıştı.

Yanında, küçük bir Ay Savaşçısı sırt çantası taşıyan küçük bir kız duruyordu. Üç ya da dört yaşlarında olmalıydı. Saçları koyu renk ve düzdü, gözleri Asya kökenli olduğunu gösteriyordu ama yüz hatları bana Cornelius'u hatırlattı. Ciddi ve vakur ifadeleri tamamen aynıydı. Bir kızı olduğunu biliyordum ama onunla hiç tanışmamıştım. Çocuğun yanında en az onun kadar uzun, iri bir Doberman Pinscher oturuyordu.

Houston'ın sihirli elitinin bir üyesi benden ne isteyebilir ki? Her ne ise, iyi bir şey değil. Baylor Araştırma Ajansı küçük çaplı soruşturmalarda uzmanlaşmıştı. Özel dedektif romanlarının aksine, kocalarının katilini arayan muhteşem dullar ya da kız kardeşleri kaybolan milyarder bekarlar nadiren kapımı çaldı. Sigorta dolandırıcılığı, aldatan eşler ve geçmiş kontrolleri bizim ekmek teknemizdi. *Lütfen bu aldatan bir eş olmasın.* Bu tür davalar çocuklar için her zaman çok zor olmuştur. işin içindeydi.

Kapının kilidini açtım. "Bay Harrison. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi akşamlar," dedi Cornelius, sesi sakindi. Bakışları elimdeki ayakkabılara takıldı ve yüzüme doğru ilerledi. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Augustine uğrayabileceğimi söyledi."

Augustine . . . Oh. Demek Montgomery'nin görmemi istediği müşteri Cornelius'tu.

"İçeri gelin lütfen."

Onları içeri aldım ve kapıyı kapattım.

"Sen Matilda olmalısın." Küçük kıza gülümsedim. O da başıyla onayladı.

"Bu senin köpeğin mi?" Tekrar başını salladı. "Adı ne onun?"

"Bunny," dedi küçük bir sesle.

Bunny bana genellikle çingiraklı yılanlara özgü bir şüpheyle baktı. Cornelius bir hayvan büyücüsüydü, nadir bulunan bir büyü türüydü, bu da Bunny'nin bir köpek olmadığı anlamına geliyordu. Bana doğru doğrultulmuş dolu bir saldırı tüfeğine eşdeğerti.

"Gülümseyebilir," diye önerdi Matilda. "Gülümse, Bunny."

Bunny bana parıldayan beyaz dişlerden oluşan bir orman gösterdi. Geri adım atma isteğimle savaştım.

"Biz konuşurken Matilda'nın bekleyebileceği bir yer var mı?"

Cornelius sordu. "Elbette. Bu taraftan lütfen."

Konferans odasının kapısını açtım ve ışığı yaktım. Matilda sırt çantasını çıkarıp masanın üzerine koydu, ardından en yakındaki sandalyeye tırmandı. Çantasını açtı ve bir tablet, bir boyama kitabı ve birkaç keçeli kalem çıkardı.

Bunny, Matilda'nın ayaklarının dibinde yerini aldı ve bana kötü kötü baktı.

"Meyve suyu ister misin?" Küçük buzdolabını açtım. "Elma ve kivi-çilek var."

"Elma, lütfen."

Ona bir meyve suyu kutusu uzattım. "Teşekkür ederim."

Kendini tutuşunda tuhaf bir şekilde yetişkinlere özgü bir şeyler vardı. Eğer Cornelius çocukken böyleyse, Adam Pierce ve onun Kaos onu çıldırtmış olmalı. Her iki Haneden de uzaklaşmış olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Çocuklu çok müşteriniz var mı?" Cornelius sordu.

"Birkaç tane ama meyve suyu kutuları benim. Onları kız kardeşlerimden saklıyorum.

Baskın yapmayacakları tek yer burası. Ofisimde konuşalım."

Cornelius'u koridordan geçirerek ofisime götürdüm ve neredeyse kafam patlayacaktı. *Gelin* dergisinden bir sayfa ofisimin cam kapısına bantlanmıştı. Uzun beyaz tüylerden yapılmış muhteşem bir elbise giymiş bir kadını gösteriyordu. Birisi -muhtemelen Arabella- bir selfie'den kafamı kesmiş ve gelinin kafasının üzerine yapıştırmıştı. Pembe bir kalemle çizilmiş ve üzerine sim serpilmiş büyük bir kalp gelinin elbisesini süslüyordu. Kalbin içine birisi $N+R = LURVE$ yazmıştı. Yüzümün etrafında küçük pembe kalpler uçuşuyordu.

İlk izlenim için harika bir yol. Keşke yere düşebilseydim.

Camın arkasından, masamın üzerinde bekleyen, parıltılı dolar işaretleriyle süslenmiş başka bir gelin fotoğrafı görebiliyordum. Gelinin elbisesinin üzerinde, Catalina'nın özenli hassasiyetiyle yazılmış büyük blok harflerle *Evlen onunla* yazıyordu. *Üniversite parasına ihtiyacımız var.*

Kız kardeşlerimi öldürmek zorundaydım. Bunun başka bir yolu yoktu. Bu dünyadaki hiçbir jüri beni mahkum edemezdi. Kendimi temsil edebilirdim ve yine de kazanırdım.

Fotoğrafı camdan çektim ve ofisimin kapısını açtım. "Lütfen."

Cornelius iki müşteri sandalyemden birine yerleşti. Masadan ikinci fotoğrafı aldım, ikisini de buruşturdum ve çöpe attım.

"Evleniyor musun?" Cornelius sordu. "Hayır."

R, Rogan'ı temsil ediyordu. Connor Rogan, ama kimse ona böyle demezdi. Ona Deli Rogan, Meksika'nın Belası, Merida Kasabı, şehrin geri kalanını kurtarmaya çalışırken Houston şehir merkezini neredeyse yerle bir eden adam diyorlardı. Deli Rogan ve insanlığın geri kalanı hiçbir zaman ilk isimleriyle anılmadı. Binaları ikiye böler, otobüsleri beyzbol topuymuş gibi fırlatırdı ve Adam Pierce ile işimiz bittiğinde beni *metresi* olmaya davet etmişti. Onu geri çevirmek için tüm irademi kullandım. şimdi bile onu düşündüğümde nabzım yükseliyor. Ne yazık ki, büyükannem ayrılık kavgamıza tanık oldu ve er ya da geç evleneceğimize karar verdi, bu gerçeği iki kız kardeşim ve iki kuzenimle paylaştı ve üçü on sekiz yaşın altında olduğu için, alaylar acımasızdı.

"Kahve? ay?" Ben sordum. "Hayır, teşekkür ederim."

Gözlerimi kapattığımda Mad Rogan'ı ofisimde hayal edebiliyordum. Ellerin tenimdeki hissini hatırlardım. Tadını hatırladım. Bu düşünceye zihnimin kapısını öyle bir çarptım ki tüm kafatasım sarsıldı. Rogan ve ben daha başlamaya fırsat bulamadan bitmiştik.

Cornelius hakkında hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalışarak yerime oturdum.

Evinden uzaklaşmış ve onların bölgesinin dışına, çok rahat ama Evin standartlarına göre mütevazı bir konuta taşınmıştı. Kendisi evde oturan bir babaydı, karısı ise bir yerlerde çalışıyordu - nerede çalıştığını bilmiyordum. Tüm Pierce ailesinden nefret ediyordu. Hemen hemen hepsi buydu.

"Neden bana sorunuzdan bahsetmiyorsunuz, ben de size sorunuzla başa çıkabilecek donanıma sahip olup olmadığımızı söyleyeyim."

"Karım salı gecesi öldürüldü." Aman Tanrım.

"ok üzgünüm."

Cornelius sandalyesine daha da gömüldü. Gözleri sanki külle tozlanmış gibi donuklaştı. Sözlere aramızda, masanın üzerinde kurşun tuğlalar gibi duruyordu.

"Nasıl oldu bu?"

"Eşim House Forsberg tarafından işe alındı." "Forsberg Araştırma Hizmetleri mi?"

"Evet. Hukuk departmanındaki avukatlardan biriydi."

Özel dedektiflik küçük bir alandı ve rakipler oldukça hızlı bir şekilde. Augustine'in MII'sine benzer tam hizmet juggernauts nadirdi. Çoğumuz uzmanlaşma eğilimindeydik ve Matthias Forsberg'in firması kurumsal casusluğun önlenmesine odaklanmıştı, bu da böcek taramaları, bilgi güvenliği denetimleri ve risk değerlendirmeleri yaptıkları anlamına geliyordu. Sokakta konuşulanlara göre, eğer çek yeterince büyükse, zaman zaman şapka değiştirip sizi korumayı teklif ettikleri şeylerle uğraşıyorlardı. Arada bir olası yasal işlemlerle ilgili söylentiler duyardınız, ancak hiçbir vaka kamuoyuna yansımamıştı, bu da House Forsberg'in sağlam bir hukuk departmanına sahip olduğu anlamına geliyordu.

"Salı gecesi karım dokuz buçukta arayıp geç saate kadar çalışacağını söyledi." Cornelius'un sesi tüm duygusunu yitirmişti. "Saat on birde, o ve departmanından diğer üç avukat Hotel Sha Sha'ya girdiler. Ceset torbaları içinde çıktılar. Bu tür olaylarla başa çıkmak için belirlenmiş bir yol vardır.

Birisi Meclisinizin hizmetindeyken ölüyor. Bu sabah Forsberg Evi'ne gittiğimde bana eşimin ölümünün özel bir mesele olduğu ve işiyle ilgisi olmadığı söylendi."

"Bağlantılı olduğunu düşündüren ne?" Sha Sha Oteli Main Street'te bulunan pahalı bir butik otel. Küçük ve özel bir yerdi ve gizli bir buluşmaya bankayı batırmadan cazibe katacak kadar lüks bir yerdi. Birden fazla aldatan eşi orada takip etmiştim.

"Başbakan olmayabilirim ama yine de bir Önemli ve bir Meclis üyesiyim. Bilgi istediğimde, alırım." Cornelius dosyanın içine uzandı ve bana bir kâğıt parçası uzattı. "Nari yirmi iki kez vurulmuş. Vücudu" -sesi takıldı- "kurşunlarla delik deşik edilmiş."

Adli tabip raporunu taradım. Nari Harrison'ın vücudunun sağ ve sol tarafında kurşun yaraları vardı. Aynı anda meydana gelmiş olmalılar, Çünkü düştüğünde mermilerin yörüngesi değişmiş olacaktı. Kurşun yaralarından ikisi alnındaydı. Adli tabip, kadının Yüzünde kurşun izleri vardı. Raporun kenarlarına birisi aceleyle bir şeyler yazıyormuş gibi steno harfleriyle notlar karalamıştı. *HK 4.6 x 30 mm. HTSP izleri. On iki ila on sekiz inç arasında iz var.*

Göğsümde korkunç bir his vardı, sanki kalbimin hemen altında ağır ve soğuk bir top oluşmuş ve her saniye daha da büyüyüp ağırlaşıyordu. "Bu notları kim yazdı?"

"Baş dedektif. Bana verebileceği tek şey bu ve bu kadarını alabilmek için çok uğraşmam gerekti."

"Bunu size açıkladı mı?"

Cornelius başını salladı.

Sevdiği kadın ölmüştü. Şimdi onun nasıl öldüğünü açıklamam gerekiyordu. Tam karşımda oturuyordu, yaşayan, nefes alan bir insandı. Kızı yan odadaydı.

Sesimi sabitlemek için derin bir nefes aldım. Profesyonel tavsiye almak için bana gelmişti. Ona en iyi fikrimi vermeliydim.

"Karınız bir Heckler & Koch MP7'den çıkan zırh delici mermilerle vuruldu. Bu silah Alman ordusu ve Alman polisinin terörle mücadele birimi için geliştirilmiş ve özellikle vücut zırhını delmek üzere tasarlanmış acımasız bir silahtır. Askeri kullanım içindir. Kurşun yaralarının şekli, eşinizin kesişen iki ateş alanının ortasında olduğunu gösteriyor."

Üzerinde küçük bir kedi yavrusu olan bir kupa aldım ve masanın ortasına koydum, iki kalem aldım ve biri sola, diğeri sağa bakacak şekilde kupanın önüne çapraz olarak dizdim.

"HTSP, Yüksek Çekme Dayanımlı Polietilen anlamına geliyor. Balistik yelek giyyordu."

"Bu hiç mantıklı değil." Cornelius bana baktı. "Kurşun geçirmez yeleği vardı ama yine de öldü."

"Evet. Kurguda, yelekler her şeyi durdurur. Gerçekte, balistik yelekler sadece kurşuna dayanıklıdır. Farklı koruma seviyeleri vardır. Eşiniz muhtemelen Seviye III'e kadar derecelendirilmiş bir yelek giyyordu, bu da muhtemelen birkaç 7.62 mm tüfek mermisini durduracağı anlamına geliyor. O zaman bile, kurşun geçirmez yelekle vurulmak vücuda çekiçle vurulmak gibi hissettirir. Bu vakada eşiniz, vücut zırhını delmek üzere tasarlanmış kişisel savunma sınıfı askeri sınıf ateşli silahlarla birden fazla kez vurulmuştur. Ölüm ani oldu." En azından ona bunu önerebilirdim.

Bundan herhangi bir rahatlık duyuyor gibi görünmüyordu.

Devam etmek zorundaydım. Buna başlamıştım; bitirmeliydim. "Barut lekelenmesi, bir kişi yakın mesafeden vurulduğunda ve kurbanın cildinde barut kalıntısı biriktiğinde meydana gelir. Bu, barut yanıkları, is ve eğer silah yeterince yakından ateş almışsa derinin üst katmanlarında çukurlaşma ve yırtılmayı içerir."

Sağ yumruğunu sıktı. Elinin eklemleri bembeyaz oldu. Muhtemelen kafasında Nari'nin yüzünü canlandırıyor.

"Bu rapora göre, eşiniz zaten ölmüş ve yerde yüzüstü yatarken, birisi alnına iki kurşun sıkmış. Kurşun

Dedektif menzilin bir buçuk metre olduğunu tahmin etti." Heckler & Koch'u düz tutan biri için doğru bir mesafe.

"Neden? O zaten ölmüştü."

"Çünkü bunu yapanlar iyi eğitilmiş ve titiz insanlardı. Diğer üç avukat hakkında rapor alırsak, onların da başlarından vurulmuş olmaları kuvvetle muhtemel. Bir grup insan karınızı ve meslektaşlarınızı pusuya düşürdü, askeri bir hassasiyetle öldürdü ve sonra olay yerinde dolaşacak kadar uzun süre oyalandı ve hayatta kalan olmadığından emin olmak için orada bulunanların kafalarına iki kurşun sıktı. Bunu Houston'ın ortasında yaptılar, bu konuda kurnaz olmak için hiçbir çaba sarf etmediler ve temiz bir şekilde kaçtılar. Bu sadece profesyonel bir suikast değildi. Bu bir mesajdı."

"Biz sizden daha güçlüyüz. Bunu her zaman, her yerde, herhangi bir insanınıza yapabiliriz," dedi Cornelius sessizce.

"Aynen öyle."

Meclis politikalarını benden daha iyi anlıyordu. Hayatı boyunca politikaları en ön sıradan izlemişti.

"Bay Harrison, bana fikrimi almak için geldiniz. Bana anlattıklarınıza dayanarak, House Forsberg'in bu işe karıştığını düşünüyorum. Karınızın ..."

"Nari," dedi. "Onun adı Nari."

"Nari'nin Hanenin çıkarları doğrultusunda mı yoksa onlara karşı mı hareket ettiğini bilmiyoruz. Forsberg Hanesi'nin hiçbir şey olmamış gibi davrandığını biliyoruz, bu da ya Forsberg Hanesi'nin halkına bir uyarı olarak karınızı ve diğerlerini öldürdüğü ya da katillerin gönderdiği mesajı aldıkları ve bunun onları korkuttuğu anlamına geliyor. Size tavsiyem uzaklaşmanızdır."

Cornelius'un yüzündeki tüm kaslar o kadar sıkılmıştı ki derisi çok gergin görünüyordu. "Bu benim için bir seçenek değil."

Bunu atlatamazdı. Onu bundan vazgeçirmeliydim. Öne doğru eğildim. "Bu Haneler arasında bir savaş. En son konuştuğumuzda bana kendi ailenle arana bilinçli olarak mesafe koyduğunu söylemiştin. Aileni sevdiğini ama onların seni kullandığını ve senin de kullanılmaktan hoşlanmadığını söylemiştin."

"İyi bir hafızanız var," dedi.

"Bu durum değişti mi? Eviniz size yardım edecek mi?"

"Hayır. Bunu yapmaya meyilli olsalar bile kaynakları sınırlı.

Harrison Hanesi'nin imkânları yok değil ama ailem savaşa girme konusunda isteksiz, özellikle de benim adıma. Ben en küçük çocuğum ve bir Prime değilim.

Meclis'in geleceği için gerekli değilim. Kardeşim ya da kız kardeşim

olsaydı, işler farklı olabilirdi."

O kadar içten söyledi ki. Ailem benim için her şeyi yapardı. Yanan bir evde mahsur kalsaydım, mankafa kız kardeşlerim ve kuzenlerim de dahil olmak üzere her biri beni kurtarmak için oraya koşardı.

Cornelius'un karısı ölmüştü ve ailesi hiçbir şey yapmıyordu. Bu hiç adil değildi. "Bu bana bağlı," dedi.

Sesimi alçalttım. "Bu savaşta mücadele edecek kaynaklara sahip değilsin. Kızınız yan odada oturuyor. Annesini çoktan kaybetti. Babasını da kaybetmesini gerçekten istiyor musun? Geriye kalan tek ebeveyni sizsiniz. Sen ölürsen ona ne olacak? Ona kim bakacak?"

"Önümüzdeki on saniye içinde anevrizma geçirebilirim. Eğer bu olursa, Matilda'yı Nari'nin ailesi büyütecek. Kız kardeşim kızımı bir yaşından beri görmedi. Kardeşim yeğeniyle hiç tanışmadı. İkisi de evli değil.

İyi bir bakıcı olamazlar." "Cornelius

...

"Eğer bana intikamın insanı daha iyi hissettirmediğini söylemeyi planlıyorsanız ..."

"Bu intikama bağlı," dedim. "Adam Pierce'ı yumruklamak hayatımın en güzel anları. Her düşündüğümde beni gülümsetiyor. Ama intikamın bir bedeli var. Büyükanнем neredeyse yanarak ölüyordu. En büyük kuzenim şehir merkezinin çöküşünde neredeyse ölüyordu. Ben neredeyse yarım düzine kez ölüyordum. Bunun bedeli çok ağır olacak."

"Buna ben karar veririm."

Gözlerinde çelik gibi soğuk bir bakış vardı. Geri adım atmayacaktı.

Arkama yaslandım. "Pekâlâ. Ama intihar görevinde sana yardım edecek başka birini bulman gerekecek."

"Yardıminızı istiyorum," dedi.

"Hayır. Kendinizi asmaya kararlı olduğunuzu anlıyorum ama ipi sizin için ben tutmayacağım. Sadece bu da değil, Baylor Araştırma Ajansı çok küçük bir firma. Düşük riskli soruşturmalarda uzmanız. Ben nitelikli."

Adli tabibin raporunu işaret etti. "Çok nitelikli görünüyorsunuz."

"Silahlar hakkında bilgim var Bay Harrison, çünkü ailemin anne tarafında uzun bir askerlik geleneği var. Annem ve büyükanнемin ikisi de gazi. Bu, bu soruşturmayı üstlenebileceğim anlamına gelmiyor. Başka birini işe alın."

"Kim?"

"Augustine."

"Augustine ile zaten konuştum. Bana açık sözlü olma nezaketini gösterdi. Elimdeki para miktarı ile tam bir soruşturmayı karşılayamam. Param bana biraz gözetim ve gerekli

Ancak bu iş, ekibinin tüm gücünü arkasına almasını gerektirecek kadar kazançlı değil. Bunu yapsa bile, House Forsberg her türlü geleneksel inceleme seviyesine karşı çok iyi hazırlanmış durumda. Bu da uzun sürecek, pahalı bir soruşturma anlamına gelir ve herhangi bir sonuç elde edemeden param tükenir. Augustine'e göre, siz geleneksel olmayan incelemeleri yapabilecek kapasitedesiniz. Yetenekli, profesyonel ve dürüst olduğunuzu ve insanlar söz konusu olduğunda iyi içgüdülere sahip olduğunuzu söyledi."

Teşekkürler, Augustine. "Hayır."

"Mali durumum MII için yeterli değil ama daha küçük bir firmaya çok cazip bir teklif yapmamı sağlıyor."

"Cevabım hayır."

"Evimizi ipotek ettirdim."

Elimi gözlerimin üzerine koydum.

"Sana bugün bir milyon ödeyebilirim. Karımın neden öldürüldüğünü ve bundan kimin sorumlu olduğunu bana açıkladığında bir milyon daha."

Kesinlikle olmaz. "Güle güle, Bay Harrison."

"Karım öldü." Sesi zar zor kontrol edebildiği duygularıyla titriyordu. Gözleri parlıyordu. "O benim ışığımdı. Beni hayatımın en karanlık döneminde buldu ve bende bir şeyler gördü. Daha iyi bir adam olabileceğime inandı. Onu ya da yaşadığımız mutluluğu hak etmedim. Beni sevdi Nevada. Hatalarıma rağmen beni çok sevdi ve ben yaşayan en şanslı adamdım.

Çünkü sabah gözlerimi açtığımda onu yanımda gördüm. Dürüst biriydi. Nazik ve zeki biriydi ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı. Bu dünya çocuğumuzun büyümesi için daha iyi bir yer olsun diye doğru olanı yaptım. O bunu hak etmedi. Mutlu olmayı hak ediyordu. Dolu dolu ve uzun bir yaşamı hak ediyordu. Kimsenin onu bundan mahrum etmeye hakkı yoktu."

Yüzü acı ve kederle buruşmuştu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Onun kararlılığını seviyorum. Onun ruhunu seviyorum. Onun kocası olmaktan gurur duyuyorum. Ve şimdi o öldü. Birisi bu harika, bu gerçekten güzel insanı aldı ve onu bir cesede dönüştürdü. Onu morg masasında gördüm. Sanki hiç olmamış gibi soğuk ve cansızdı. Kızımız ve anılarım dışında her şey gitti. Yapmak zorundayım.

Olduğumu düşündüğü adam olmak için çabaladım. Kızım büyüdüğünde bana annesinin neden öldürüldüğünü soracak ve ben de ona cevap vermek zorunda kalacağım. Yaptıklarımın hesabını vermek zorundayım. Ona sorumluları bulduğumu ve başka kimseye zarar vermeyeceklerinden emin olduğumu söylemek istiyorum."

Elinin öfkeli bir hareketiyle gözlerindeki nemi sildi. "Bunu başka kimse yapmaz. Ailesinin buna gücü yok, benim ailemin umurunda değil ve işvereni onu öldürmüş olabilir. Sadece ben varım. Bana yardım edecek misin? Lütfen."

Sustu. Burada oturmuş benden yardım istiyordu ve ben onu ofisimden atmak istedim. Ama yapamadım. Annemin, babamın faturalarını ödemek için evimizi sattığı zamanı hatırladım. Evimizi ipotek ettirdiğimizi hatırladım.

Çünkü bu onu herhangi bir hastalıktan daha hızlı öldürebilirdi. Sevdiğim biri öldürülseydi, Cornelius'un yaptığıнын aynısını yapardım. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Şimdi kapıyı yüzüne kapatsaydım, yansımanın gözlerinin içine bakamazdım.

Masamın en üst çekmecesine uzandım ve mavi yeni müşteri dosyasını çıkardım. Yüzü ona dönük olacak şekilde açtım, masanın üzerine koydum ve ön yüzündeki boşluklara 50.000 dolar yazdım. "Bu benim avansım. Ne olursa olsun bu ajansla kalacak. Pazarlık edilemez." Kalemimi kullanarak sağ taraftaki alt rakamı daire içine aldım. "Bunlar bizim ücretlerimiz. Bu iş muhtemelen

yüksek riskli olduğundan, buradaki en yüksek oran geçerli olacaktır. Gördüğünüz gibi, bu saatlik değil günlük bir ücrettir. Duruma bağlı olarak, sizden tehlike ücreti veya ek masraflar talep etmem gerekebilir. Vekalet ücreti bir muafiyet gibi davranır. Size fatura edilen tutar bunu aştığında, ek ödemeler yapacaksınız.

10.000 dolarlık taksitlerle. Burada işimiz bittikten sonra bankaya gidip en az 20.000 dolar nakit çekmek isteyebilirsiniz. Rüşvet vermemiz gerekebilir. insanlar . . ."

"Teşekkür ederim."

"Bu kötü bir fikir. Lütfen tekrar düşünün." Başını iki yana salladı.

"Hayır."

Ona gizlilik politikasını anlattım ve tüm feragat belgelerini imzalattırdım. "Sorumlu kişiyi bulduğumuzda ne olacak?"

"Bundan sonrasını ben hallederim." "Yani karının katilini öldüreceksin."

Cornelius, "Evlerin işleri halletme şekli bu," dedi.

"Ben bir Meclis üyesi değilim. Ailesi olan bir insanım ve bu ülkenin kanunlarına saygı duyuyor ve uymaya çalışıyorum. Sizi ya da kendimi savunmakta tereddüt etmem,

ama cinayete göz yummayacağım."

"Anlaşıldı," dedi Cornelius. "Nasıl başlıyoruz?"

"Matthias Forsberg ile konuşabilmem gerekiyor. Ona bazı sorular sorabilmem için yüz yüze görüşmeye ihtiyacım var. Yarın gerekli aramaları yapabilirim ama beni görmeyi reddedecektir."

"Sosyal statünüz yok ve onun rakibi için çalışıyorsunuz."

Cornelius başını salladı. "Matthias Meclis'in aktif bir katılımcısıdır. Hiçbir oturumu kaçırmaz. Yarın ¹⁵ Aralık. Oturum sabah 9:00'da başlıyor."

"Meclis'e giriş iznim yok." Meclis, büyü kullanıcılarını eyalet ve ulusal düzeyde yöneten gayri resmi bir yürütme organıydı. Teksas Eyalet Meclisi Houston'da toplanırdı. Bir ailenin Meclis olarak kabul edilebilmesi için üç nesilde en az iki Prime kalibreli sihir kullanıcısına sahip olması gerekiyordu ve her Meclisin tek bir koltuğu vardı. Teknik olarak Meclis'in ABD hükümeti içinde hiçbir gücü yoktu, ancak pratikte, Meclisler tek bir ortak sesle konuştuğunda, hem Kongre hem de Beyaz Saray Ev dinledi.

"Bir aile ismi bir işe yaramalı, değil mi?" Cornelius gülümsedi. Bu gülümseme gözlerine hiç ulaşmadı. Gözleri acı ve perili kaldı. "Bir Önemli ve bir Hanedan soyundan gelen biri olarak, Meclis'e katılmakta ve yanımda istediğim bir arkadaşımı getirmekte özgürüm. Bu soruşturmanın aktif bir katılımcısı olmak niyetindeyim Bayan Baylor."

"Bana Nevada de," dedim ona. "Güzel. O zaman yarın saat yedide burada buluşuruz."

Cornelius ve Matilda, cehennem köpeği Bunny'yi de yanlarına alarak ayrıldılar. Birkaç dakika masamda oturdum, Bern'e herkesin adını ve neler olduğunu kısaca anlatan bir e-posta gönderecek kadar uzun bir süre, sonra derin bir nefes aldım ve havayı yavaşça dışarı verdim. Bunu aileme açıklamak zor olacaktı. Annem beni evlatlıktan reddedebilirdi.

Dolar işaretli gelini çöpten çıkardım, elimden geldiğince düzelttim ve onu ve ME raporunu bir klasöre tıktırdım. Bu iş tüm aileyi etkileyecekti. Riski bilmeye hakları vardı. Ayrıca, Baylor iken sır saklamanın işe yaramadığı tecrübeyle sabitti. Er ya da geç tüm gizli planlarınız gün ışığına çıkıyordu ve o zaman ödenecek cehennem ve incinmiş duygular vardı.

Dosyayı kolumun altına sıkıştırdım ve Stahl'ın *Hexology* kitabını aldım. Birkaç hafta önce kapımıza sarı bir zarf içinde bir paket kitap gelmişti; büyüler, gizli çemberler ve büyü teorisiyle ilgili toplam altı kitap. Düz dikdörtgen bir etiketin üzerinde sadece tek bir kelime yazılıydı -*Nevada*. Ailemin sorgulanması hiçbir ipucu sağlamadı. Kitapların nereden geldiğini bilmiyorlardı, sipariş etmemişlerdi ve birçok çılgın teori ortaya atmalarına rağmen kimin sipariş ettiğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Zarfin üzerinde parmak izi aradım ama bulamadım. Etiketın dörde dört santimlik genel bir etiket olduğu ortaya çıktı ve on mil yarıçapındaki yarım düzine ofis mağazası aynı etiketleri taşıyordu. Ve tabii ki, onlar da aynı sarı zarflar. Adım Times New Roman yazı tipinde, 22 punto büyüklüğünde basılmıştı. Kısa bir süre zarftan DNA örneğı almayı ve ailemi elemek için özel bir laboratuvara analiz ettirmeyi düşündüm. veritabanında olası eşleşmeleri aradım, ancak laboratuvar sürüntü örneğı için 600 dolar teklif etti ve bu masrafı kendime haklı çıkaramadım. Bu beni hala deli ediyordu.

Kitapların inanılmaz derecede faydalı olduğu kanıtlanmıştı ve büyü teorisi konusunda yıllardır ihmal ettiğim eğitimimi tamamlamak için durmadan onları okuyordum. Bu özel kitap büyüler üzerineydi - insan zihnindeki bilgileri kilitleyen büyülü yapılar. Birkaç hafta önce çok güçlü bir büyüyle karşılaşmış ve şehri kurtarmak için büyüünün altına bakmak zorunda kalmıştım. Kitap, sırf cehaletim yüzünden bir adamı öldürmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı doğruluyordu.

Ofisin arka kapısından geçerek geniş bir koridora çıktım. Koridorda Kızarmış carne asada'nın lezzetli kokusu etrafımda dönüyordu. Sağa döndüm ve mutfağı doğru yöneldim.

Babam kanserle savaşını kaybederken evimizi sattık. Satabileceğimiz her şeyi sattık, ancak yine de hayatta kalmak ve geçimimizi sağlamak zorundaydık, bu yüzden stratejik bir karar aldık: işimizi büyük bir depo satın almak için kullandık. Doğı yakasındaki depo, Baylor'un ön cephesiydi.

Araştırma Ajansı. İç duvarları ve asma tavanı monte ederek küçük ama konforlu bir ofis alanı yarattık: bir tarafta üç ofis, diğeri tarafta bir dinlenme odası ve konferans salonu. Batı tarafındaki depo, Frida Nine'nin Houston seçkinleri için tanklar ve zırhlı araçlar üzerinde çalıştığı bir motor havuzuna dönüştü. Ofis ve motor havuzu arasında, ikincisinden büyük bir duvarla ayrılmış, üç bin metrekarelik bir yaşam alanı bulunuyordu.

Ailemin yaşam alanımızı sıradan bir evin içi gibi gösterme vizyonu vardı. Bunun yerine, duvarları atmayı başardık.

bazen ihtiyaç duyuluyor, bazen de hiç ihtiyaç duyulmuyordu, bu nedenle evimiz bazı alanlarda şaşırtıcı bir şekilde bir ev geliştirme showroomuna benziyordu. Mutfak da bu noktalardan biriydi. Kare şeklinde, geniş, cömert bir adaya ve eski bir ahşap parçasından yapılmış büyük bir mutfak masasına sahip olan mutfak, yemek programlarının çoğuna taş çıkartırdı. Şu anda yarısı boştu: annem,

Sadece büyükannem Frida ve en büyük kuzenim Bern kalmıştı. İki kız kardeşim ve Bern'in küçük kardeşi Leon çoktan kaçmış olmalıydı. İyi olmuş.

Masanın ortasını dolduran küçük kaselerde rendelenmiş peynirden pico de gallo'ya ve guacamole'ye kadar her şey vardı. Yumuşak taco gecesi. Tezahürat etmekten kaçındım, mutfak çekmecesinden bir önlük kaptım, giydim ve büyükannemin yanındaki sandalyeye oturdum. Son derece pahalı takım elbisemde leke kalmasına imkân yoktu ve onu çıkarıp gündelik kıyafetler giymek çok uzun sürerdi. Çok acıkmıştım.

"Ve avcı tepeden eve döndü," diye duyurdu Bern.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sonunda İngiliz Edebiyatı almaya mı karar verdin?"

"Kötünün iyisi buydu. Önümüzdeki dönem sabrımı sınayacak." Bern yemeğini mideye indirdi ve başka bir tacoya uzandı. Boyu 1.80'in üzerinde ve çoğu kemik ve kas olan 90 kiloluk Bern, judoya gitmişti. Haftada iki kez ve kış uykusuna yatmaya hazırlanan bir ayının iştahıyla yemek yiyordu.

Sıcak bir yumuşak tako kabuğu çıkardım ve içini lezzetli şeylerle doldurmaya başladım. Üniversiteyi olabildiğince hızlı bitirmek için kıcımlı yırtmak zorunda kalmıştım, Çünkü evin geçimini ben sağlıyordum. Ama artık işimiz para kazanıyordu. Zengin değildik -muhtemelen orta sınıfın dibini zar zor sıyrırıyorduk- ama Bernard'ın eğitimine zaman ayırmasını karşılayabilirdik. Tüm üniversite deneyimini yaşamasını istiyordum. Ama o her fırsatta daha fazla ders yükü altına giriyordu.

Annemin tabağına baktım. Tek bir taco. Büyükannem Frida doğuştan zayıftı, platin beyazı bukleleri ve iri mavi gözleri vardı, annem eskiden kaslı ve atletikti, güç ve dayanıklılık düşünülmüş yapılmıştı. Bu, savaş onu kalıcı bir topallıkla baş başa bırakmadan önceydi. Şimdi daha yumuşaktı, kenarları daha yuvarlaktı. Bu onu rahatsız ediyordu. Yemek yiyordu. gittikçe azaldı ve birkaç hafta önce akşam yemeğini tamamen atlamaya başladığını fark ettik.

"Bu benim üçüncüm," dedi annem. "Bakmayı kes."

"Öyle," diye onayladı Frida Nine, taco salatasını dürterek. "Onu iki tane yerken izledim."

"Ben sadece tüm ticari varlıklarımızın savaşıır durumda olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

Dilimi ona doğru uzattım. "İş başında açlıktan bayılmana izin veremem. Senatör Garza'nın olayından haber var mı?"

"Hayır," dedi Frida Nine.

Annem, "Bu noktada bunların hepsi saçma sapan varsayımlar," dedi.

"Konuşan

Kafalar bunu bir Başbakan'ın yapmış olması gerektiğini söyleyerek histeri yaratmaya çalışıyor."

Senatör Timothy Garza Cumartesi günü kuzeninin evinin önünde hayatını kaybetti.

Güvenlik ekibi de onunla birlikte öldü. Hikaye o kadar sansasyoneldi ki Jeff Caldwell'in tutuklanmasını bile geri plana itti. Polis, senatörün cinayetiyle ilgili herhangi bir bilgi vermiyordu ve bu da haber medyasının öfkeden ağzının köpürmesine neden oldu. Herhangi bir veri olmadan kendi spekülasyonları içinde boğulmak zorunda kaldılar ve teoriler her geçen dakika daha da çılgınlaşıyordu. Eğer bir Prime işin içinde olsaydı, hiç şaşırmazdım. Garza, Evlerin etkisini sınırlama platformunda yarışmıştı, bu da onu Teksas büyü elitinin sevgilisi yapmamıştı. Seçim kampanyası sırasındaki tartışmalar hızla çirkinleşmişti.

"Neler yaptın?" Annem sordu.

Ağzıma bir parça yumuşak taco tıktırdım ve biraz zaman kazanmak için çiğnedim. İtiraf etmek zorunda kalacaktım. Yutkundum. "Yüksek riskli bir işe girdim."

"Ne kadar yüksek riskli?" Annem sordu.

Dosyayı açtım ve adli tabibin raporunu ona doğru kaydardım. O da okudu. Kaşları çatıldı. "Şimdi de cinayetleri mi çözüyoruz?"

"Kim öldürüldü?" Frida Nine sordu.

"Sana bahsettiğim hayvan büyücüsünü hatırlıyor musun? Hani kızına damlatmaz bardakta meyve suyu getiren rakun vardı ya?"

"Cornelius Harrison," dedi Bern.

"Evet. Karısı."

Annemin yüz ifadesi her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. ME raporunu büyükanneme uzattı.

Büyükanne rapora baktı ve ıslık çaldı.

Annem "Bu bizim boyumuzu aşar" dedi.

"Biliyorum," dedim ona.

"Bunu neden aldın?"

Çünkü ofisimde oturup ağlamıştı ve ben onun için çok kötü hissetmişim. "Çünkü o öldü ve kimsenin umurunda değil. Ve bize çok iyi para ödüyor."

"Paraya o kadar da ihtiyacımız yok," dedi annem.

"Kız kardeşlerime göre öyle." Üzerinde dolar işaretleri olan fotoğrafı ona doğru kaydardım.

Annem büyükanne Frida'ya doğru döndü. "Anne!"

Büyükanne Frida'nın gözleri gerçekten büyüdü. "Ne? Bana bakma!" "Bunu sen başlattın."

Ha! Saldırı saptırıldı ve yeniden yönlendirildi.

"Ben öyle bir şey yapmadım. Ben masumum. Her şey için hep beni suçluyorsun." "Bunu sen başlattın ve sen teşvik ettin. Şimdi bak, cinayetleri üstleniyor

çünkü masaya yemek koymak için onu suçluluk duygusuna sürüklüyorsunuz. Peki bu ne tür bir mesaj veriyor?"

"Gerçek aşk türünden bir mesaj." Büyükanne Frida sırtıttı.

Bern ayağa kalktı ve bana doğru eğildi. "Herkesin geçmişini araştırmamı ister misin?"

"Evet, lütfen. Size bir e-posta gönderdim. Yarın Meclis'e gideceğim, Matthias Forsberg hakkında bir şeyler olursa harika olur."

"Yapacağım." Tabağını lavaboya götürdü.

"Torunlarının üniversite masraflarını karşılayacak zengin bir Başbakan'a ihtiyaçları yok!" dedi annem. "Bu yüzden kız kardeşleri, anneleri ve büyükanneleleri uzun saatler çalışıyor. Biz bu ailede kendi yolumuzu kendimiz çizeriz."

"Yapma Penelope, öyle demek istemediğimi biliyorsun." "Peki, tam olarak nasıl demek istedin anne?"

Büyükanne Frida ellerini salladı. "Komik olsun diye söyledim! Nevada iki aydır surat asıyor. Çizgi filmlerdeki o üzgün eşeğe dönüştü, hani şu hep yağmur yağan eşeğe."

"Üzölmüyordum. Rogan'a hayır dedim ve eğer onu bir daha göremezsem, bu çok erken olacak."

"Oh, lütfen." Büyükanne gözlerini devirdi.

"Ciddiyim büyükanne. Boş ver gitsin. Kapımızı çalıp bana olan sonsuz aşkını ilan edecek değil ya."

Ve gizli utanç anlarımda tam da bunu yapacağını hayal ettim. Bir keresinde gecenin bir yarısı Rogan'ın dışarıda olduğuna inanarak uyanmışım. Neredeyse geceliğimle oraya koşacaktım. Neyse ki kimse aklım başıma gelmeden önce beni gördü.

Hiç gelmemişti. Hiç aramadı. Hiç e-posta göndermedi. Benim için mücadele etmedi, en ufak bir şey bile yapmadı. Garajımda durup bana gezegende bir yer seçmemi söylediğinde ve beni oraya götüreceğine söz verdiğinde onu reddetmekte ne kadar haklı olduğumu anladım. Mad Rogan bir oyuncak istedi. Hayır dedim ve o da yoluna devam etti.

"O kitapları sana o gönderdi!" "Bunu bilemezsin."

"Başka kim olabilir ki?" Frida Nine kollarını iki yana açtı.

"Belki de Augustine'dir." Evet, önce cehennem donardı. Augustine kâr hanesine yazılmadıkça parmağını bile kıpırdatmazdı.

"Sen ve Rogan'ın işi bitmedi." Büyükanнем çatalını bana doğrulttu. "Sadece izle. Kader ikinizi bir araya getirecek. Bir gün ona doğru koşacaksın ve bum! Gerçek aşk."

"Eğer kader bizi bir araya getirirse, suratına yumruğu indireceğimden emin olabilirsin." Anneme döndüm. "Bu davada benimle misin, değil misin? Çünkü benimle biraz daha kavga etmek istiyorsan, şimdi bunun tam zamanı." Uzun bir süre bana baktı.

Oh. Az önce anneme sebepsiz yere sesimi yükseltmiştim. "Özür dilerim."

"Bana kendin söyledin, bu senin işin." "Anne . . ."

"Elbette seninleyiz," dedi. "Ama bunun profesyonel bir vuruş olduğunu söylememe gerek yok. Dikkatli olmanız gerekiyor."

"Olacağım."

"Ne tür bir kazanı karıştıracacağınızı bilmiyoruz. Hem senin hem de onun peşine düşecekler. Bizim de peşimize düşebilirler. Müvekkilinizin herhangi bir Meclis desteğı var mı?"

"Hayır. Karısı ve kızıyla birlikte Royal Oaks'ta yaşamayı tercih etti. Bağımsızlığıyla gurur duyuyordu."

"Evinde güvenlik var mı?"

"Pek sayılmaz." Teknik olarak Bunny güvenlikten sayılırdı ama silahlı katillere karşı bir köpeğin yapabileceğı çok şey vardı.

"Eşinin ailesi mi?"

"Bildığım kadarıyla önde gelen hiçbir aileye bağılı değiller." "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Karısına tapıyordu. İntikam için her şeyi yapar."

Annem başıyla onayladı. "Onunla konuşmak isteyebilirsin. Küçük kızı burada bizimle, büyükanne ve büyükbabasının yanında olduğundan daha güvende olacaktır."

"Teşekkür ederim," dedim.

İç çaktı. "Bir anne olarak bu benim işim. Aptalca bir şey yapmaktan vazgeçmeni sağlayamam ama bunu mümkün olan en az tehlikeli şekilde yapmana yardımcı olabilirim."

Döndüm ve odama çıkan merdivene doğru yöneldim.

"Nasıl sinirlendiğini gördün mü?" Büyükanne Frida arkamdan teatral bir fısıltıyla konuştu. "Onu unutamadı."

"Seni duyabiliyorum!" Merdiveni tırmandım ve arkamdan yukarı çektim. Küçük çatı katı dairem beni karşıladı; geniş bir yatak odası ve bir banyo. Depoya ilk taşındığımızda, mahremiyetimi gerçekten istemiştım ve büyüdükçe buna daha çok değer verdim. Takım elbisemi çıkardım, dikkatlice giysi torbasına koydum ve dolabımın arkasına astım.

Rogan'ı unutamamıştım.

Onu boşluğun içinde öptüğümde, neredeyse içini görüyordum. Birkaç kısa an için Mad Rogan değildi. Bir Prime bile değildi. O sadece ... Connor'dı. Bir adamdı. Ve ben o adamı tanımayı çok istiyordum. Ama o kapının açık olduğunu fark eder etmez kapıyı çarparak kapatmıştı.

Suyun ısınması için duşu açtım ve soyundum. Asla olmayacak bir şeyi kafama takmanın bana hiçbir faydası yoktu. Duş, temiz kıyafetler, uyku. Yarın büyük bir gündü ve bunun için biraz araştırma yapmam gerekiyordu. Yatmadan önce.

Bölüm 2

Sabah yağmur yağdı ve Cornelius tam 6:55'te gümüş rengi bir BMW i8 ile geldi. Şık ve ultramodern hibrid araç biraz tuhaf görünüyordu, hatları benzinli araçların yerleşik normlarından dikkat çekecek kadar farklıydı.

Elbette hibrit bir araba kullanırdı. Muhtemelen hiç şişe suyu da satın almamıştır. Bern dün her zamanki kontrolleri yapmıştı. Yeni ipotek dışında Cornelius'un borcu yoktu. Kredi geçmişi mükemmeldi ve sabıka kaydı yoktu ve bir hayvan hayır kurumuna cömertçe bağışta bulunuyordu. Karısının ölümünde House Forsberg'in parmağı olduğu konusunda da haklıydı. Hikaye basında yer almıyordu. Garza'nın cinayeti tüm haber kanallarını doldurmuş olsa bile, şehir merkezindeki bir otelde dört kişinin vahşice öldürülmesi en azından kısa bir değinmeye değerdi. Ama haber yapılmamıştı, bu da bir yerlerde birilerinin aktif olarak olayı bastırıldığı anlamına geliyordu. Eğer Forsberg Hanesi'nin bu olayla gerçekten bir ilgisi yoksa, bunu gizli tutmak için hiçbir sebepleri yoktu.

Cornelius arabadan dışarı çıktı. Yakası açık, kolları kıvrılmış beyaz bir elbise gömleği, koyu kahverengi bir pantolon ve yıpranmış kahverengi Eski gibi görünen ayakkabılar. Rahat kıyafetler, fark ettim. Kıyafetini otomatik pilotta seçmiş olmalıydı ve bilinçaltı onu eski ve tanıdık bir şeye yönlendirmişti.

Büyük, kırmızımsı bir kuş bulutlu gökyüzünden süzülerek otoparkın karşısındaki büyük meşe ağacının dalına kondu.

"Bu Talon," dedi Cornelius. "O bir kıvılcık kuyruklu şahin, genellikle tavuk şahini olarak bilinir, ancak aslında yanlış bir isimdir. Yetişkin tavukları neredeyse hiç hedef almazlar. Meclis bir köpek getirmeme izin vermiyor. Bu

silah getirmenize de izin vermiyor. Ancak, dördüncü katta penceresi güvenlik sistemini tetiklemeyecek şekilde değiştirilmiş bir banyo var. Sık sık açık bırakılıyor."

"Gizli sigara içme tuvaleti mi?" Tahmin ettim.

Cornelius başını salladı. "Duman dedektöründen o kadar uzakta ki açık bir pencere kaçmalarına izin veriyor. Silahın var mı?"

"Evet." Adam Pierce'den önce, zamanın yüzde 90'ında şok tabancası taşıyordum. Artık evden silahsız çıkmıyordum ve her hafta silahlarımla pratik yapıyordum. Poligonda fazla mesai yapmam annemi çok mutlu ediyordu.

"Görebilir miyim?"

Glock 26'mı ceketimin altındaki kılıftan çıkardım. İsabetliydi, nispeten hafifti ve gizli taşıma için üretilmişti. Ucuz pantolon takımlarımdan birini tercih etmişim çünkü bu tür bir kıyafetle Koşmama izin veren ayakkabılar ve ceket silahımı gizleyecek kadar bol olduğu için. Ayrıca, eski kot pantolonum, koşu ayakkabılarım ve kız kardeşlerimden birinin kurutucuda kendi çamaşırlarına yer açmak için çamaşırlarımı yatağıma atmasından sonra fazla kırıkmamış üstümle Meclis binasına girmeme izin vereceklerinden şüpheliydim. X-ray cihazından ve metal dedektöründen de geçmem gerekiyordu.

Cornelius silahı inceledi. "Neden bu kısmında parlak mavi boya var?"

"Mat tırnak cilası. Siyah üzerine siyah nişangah karanlık hedefleri vurmayı zorlaştırıyor ve tırnak cilası bu sorunu çözüyor ve parlamayı azaltıyor."

"Ağırlığı ne kadar?"

"Yaklaşık yirmi altı ons." Standart 10 mermilik şarjör kullanıyordum, oyuk uçlu. Ve bir sürü fazladan mermi taşırdım. Rogan'la olan maceralarım beni paranoyak yapmıştı.

"Talon onu sizin için banyo penceresinden taşıyabilir."

Tamam, bu işi baştan halletmem gerekiyordu. Houston'ın en üst düzey büyü kullanıcılarıyla dolu bir binaya silahsız girme fikri beni endişelendirmiyor değildi. Veriyordu. Tehlikeyle karşılaştığımda en sevdiğim strateji kaçmaktı. Kaçan insanlar hayatta kalır ve pahalı tıbbi faturalar, çalışma saati kaybı ve sigorta primlerindeki artışlardan kaçınırlardı.

Ayrıca tüm aileleri tarafından gereksiz riskler almaları konusunda azarlanmaktan da kurtuldular. Sadece başka seçeneğim olmadığında silah kullandım. Biriyle yüzleşmek

Diğer Prime'larla dolu bir binanın içindeki Prime kaçmayı çok zorlaştırırdı, bu yüzden içeri silahlı girmek cazipti. Ama Teksas Meclisi'ne ateşli bir silah sokmak intihar demektir. Göğsüme üzerinde "*Terörist*" yazan bir hedef de koyabilirdim. *Vur Beni*.

"O binaya neden bir silah sokayım ki?" Cornelius sessizce, "İşe yarayabilir," dedi.

Doğru. "Cornelius, eğer birlikte çalışacaksa, tam açıklama konusunda anlaşmalıyız. Silahı Meclis'e getirmemi istiyorsun çünkü Forsberg'in karını öldürdüğüne inanıyorsun ve onu vurmamı istiyorsun."

"Dün sizi görmeye gelmeden önce onlarla konuştuğumda, güvenlik görevlilerinden biri Nari'nin diğer iki avukattan biriyle ya da her ikisiyle de ilişkisi olabileceğini öne sürdü. Ona bunun pek olası olmadığını söylediğimde, söylediği şey tam olarak şuydu: 'Evlendiğimiz insanları her zaman tanıyamayız. Kim soruşturmanın neyi ortaya çıkaracağını biliyor mu? Hepsini gördüm, zimmete para geçirme, seks bağımlıları, uyuşturucu. Bazen gün ışığına çıkan şeyler korkunç oluyor. Onun ölümünü görmezden gelmekle yetinmiyorlar. Şimdi de aktif olarak ve eğer sesimi çıkarmaya devam edersem onun adını lekelemekle tehdit ediyorlar.'

"Bu onlar için korkunç bir şey. Ama bu bize Matthias Forsberg'in suçlu olduğunu göstermez. Bu sadece Forsberg Araştırma Hizmetleri'nin pislikler ve kışkırtıcıları kurtarmaya çalışıyorlar." Cornelius başka tarafa baktı.

"Bana gerçeği öğrenmek için geldin. Senin için gerçeği bulacağım. Suçlu kişiyi size gösterdiğimde, bu bir önsezi ya da his yüzünden olmayacak. Suçlu olduğuna dair kanıtları size sunacağım, çünkü birini cinayetle suçlamak asla hafife alınmamalıdır. Emin olmak istiyorsunuz, değil mi?"

"Doğru."

"Güzel. Kanıta ihtiyacımız var. Bu kanıtı birlikte arayacağız ve bunu mümkün olduğunca güvenli ve dikkatli bir şekilde yapacağız, böylece eve, Matilda'ya dönebilirsin. Araştırmalarımın göre, Meclis'teki güvenlik çok sıkı. Kimlik göstermeden ve orada olmak için bir nedeniniz olmadan Allen Parkway otoparkına bile giremezsiniz. Eğer sizin planınızı uygularsak ve birisi o binaya ateşli bir silahla girdiğimi fark ederse, güvenlik beni gözaltına almaz. Beni ve her kim isem onu vururlardı. ile."

Yüzü bana bundan hoşlanmadığını söyledi.

"Forsberg saldırırsa ne olur?" diye sordu.

"Kalabalık bir Meclis salonunda mı? Akranlarının gözü önünde, biz silahsızken?"

Cornelius yüzünü buruşturdu.

Ona gülümsedim. "Bence şimdilik silah fikrini masaya yatırmalıyız. Eğer saldırırsa, bunu halletmek için elimden geleni yapacağım."

Tam olarak savunmasız değildim. Saldırgan beni öldürmeden önce elime geçirebildiğim sürece, hoş olmayan bir sürprizle karşılaşacaklardı. Ordu giderek daha fazla büyücü istihdam ediyordu. Askerlik tam olarak stressiz bir ortam değildi ve sorumlu kişiler büyü kullanıcılarını etkisiz hale getirmek için bir yönteme ihtiyaç duyduklarını kısa sürede anlamışlardı. Şoklayıcılar bu şekilde ortaya çıktı. Bunları taktirmek için, varoluş dokumuzun ötesindeki esrarlı âleme ulaşan, kimsenin tam olarak anlayamadığı bir yaratığı çıkarıp kollarınıza yerleştiren bir uzman gerekiyordu. Ben Adam Pierce'ı avlarken benimkini yerleştirmiştım. Onları büyünüzle hazırlıyordunuz, biraz acı çekiyordunuz ve kurbanınızı yakaladığınızda, bu acı ona çarpıyor ve kasılmalara neden olan bir acıya dönüşüyordu. Şoklayıcılar sözde öldürücü değildi ama bende çok fazla büyü vardı. Ortalama bir büyü kullanıcıasını öldürebilirdim ve onları bir Prime üzerinde sadece bir kez kullanmış olmama rağmen, zar zor, kesinlikle hissetmişti.

"Kararınıza saygı duyuyorum." Cornelius aracının kapısını açtı. "Lütfen."

"Benim arabamı alalım," dedim minivanımı göstererek.

Mazda'ya şöyle bir baktı. Yüzü dikkatlice nötrleşti. Yaşlanan şampanyalı anne-minivanım belli ki doğru izlenimi bırakamamıştı.

Minivana doğru yürüdüm ve yolcu kapısını açtım. "Lütfen."

Cornelius arabasının bagajını açtı ve elli kiloluk ucuz köpek maması torbalarına benzeyen büyük bir plastik torba çıkardı, ancak bu torba düz beyazdı ve üzerinde işaret yoktu. Çuvalı omzuna aldı ve Mazda'ya doğru taşıdı. Bagajı açtım ve içine koymasına izin verdim.

Alabama bindik ve kemerlerimizi bağladık. Otoparktan çıktım ve sağa dönerek Blalock Yolu'na yöneldim. O cehennemden kaçmak için her şeyi yapardım.

290. Cornelius'un yüzü acımasız bir maskeydi. Bana henüz güvenmiyordu. Güven zaman alırdı.

"Neden arabanız olduğunu sorabilir miyim?"

"Çünkü yol tutuşuna aşinayım ve çok hızlı sürmemiz gerekebilir. Ayrıca bu tür arabalar trafiğe karışırken sizin aracınız göze çarpıyor." Ayrıca büyükannem Adam Pierce maceramdan sonra motorda bazı değişiklikler yaptı ve kurşun geçirmez camlar taktı ama bunu bilmesine gerek yoktu. "O çantada ne var?"

"Bu özel bir mesele, Meclis'e yaptığımız ziyaretle ilgisi yok."

Tamam. Yeterince makul. Ama şimdi, tabii ki, orada ne olduğunu öğrenmek için ölüyordum.

"Sigara içiyor musun?"

diye sordum. "Hayır."

"Sigara içilen tuvaleti nereden biliyorsun?" Umarım ziyaret etmeyi planladığımızı kimseyle paylaşmamıştır.

"Kardeşim bunun varlığından son derece rahatsız. O astım hastası." Doğru. Şimdiye kadar bana yalan söylememiştir.

"Benim sıram," dedi Cornelius. "Forsberg ile konuşarak ne elde etmeyi umuyorsunuz? Suçunu kabul etmeyecektir."

"İnsanları izleme konusunda çok deneyimim var ve genellikle yalan söylediklerini anlayabiliyorum."

Ve yol çalışmasına rastladık. Tabii ya. Şimdi Katy Otoyolu'na girmem gerekiyordu.

Cornelius, "İlginçtir, Augustine de bana senin hakkında neredeyse tam olarak bunu söyledi," dedi.

Augustine sırrımı saklamıştı. Asallar gizli bir amaçları olmadan hiçbir şey yapmazlardı. Ne planladığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Tereddüt mü ediyorsun? Çok geç değil. Geri dönebiliriz ve avansınızı iade ederim."

"Hayır." Cornelius pencereden dışarı baktı. "Bu sabah uyandığımda Forsberg'i kaçırmayı ve bildiği her şeyi anlatana kadar ona işkence etmeyi düşündüm."

Cinayet fantezileri asla iyiye işaret değildir. "Bu berbat bir fikir olurdu. Birincisi, bu yasadışı. İkincisi, Forsberg'in işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz. Eğer değilse, masum bir adama işkence etmiş olursunuz. Üçüncüsü, kuzenim Forsberg Hanesi'nin geçmişini araştırdı. Houston'daki en zengin ev olmasalar da, net servetleri önemli ve özel güvenlik güçleri de öyle. Eğer Forsberg'i kaçırarak olsaydınız ve bu girişim sırasında ölmeseydiniz, peşinize düşülür ve sonunda öldürülürdünüz."

Cornelius cevap vermedi.

Bern ve ben House Forsberg'in dosyasıyla çok geç saatlere kadar uğraşıyorduk.

Elli iki yaşındaki Matthias Milton Forsberg dördüncü kuşak Teksaslıydı ve bununla gurur duyuyordu; öyle gurur duyuyordu ki, alışlagelmiş Ivy League okulları yerine Teksas Üniversitesi'ne gitmişti. On iki yıl önce babası emekli olduğunda evin reisi olmuştu. Evliydi ve Sam Houston Forsberg ve Stephen Austin Forsberg adında iki yetişkin çocuğu vardı ki bu beni dün gece kahve içerken biraz güldürdü. İki çocukla yetinmesi iyi olmuştu çünkü Dallas'ın hangi adamın adını taşıdığından kimse tam olarak emin değildi. Matthias hiç tutuklanmamış, hiç askerlik yapmamış ve hiç iflas ilan etmemişti. Bir sürü evi vardı.

Sihirli bir şekilde o bir zıpzıptı. Zıplayanlar etraflarındaki alanı sıkıştırarak kendilerini ya da başkalarını bu alanın içine iterler. Genellikle zıplamaları kısa menzilliydi, en fazla otuz metreye kadar çıkabilirdi. Yine de kısa mesafeleri çok hızlı kat edebilirlerdi ve zıplarken hedef alınmaları zordu, bu da onları ordu tarafından çok aranır hale getiriyordu. Daha önce hiç karşılaşmamıştım, bu yüzden bazı YouTube videoları izlemiştim. Çoğu, on beş ile yirmi beş yaş arasındaki adamların sihirleriyle duvarlara karpuz, balkabağı, boya kutuları ve özellikle ekstra aptalca bir videoda, uzun bir çoraptan yapılmış yanan bir funye ile bir galon benzin gibi şeyler fırlatmasından oluşuyordu. Beklediğiniz kadar iyi gitti. Çoğu birbirini ya da kendini fırlatmaya çalıştı ama hiçbirinin gücü yetmedi. Yapabildikleri en iyi şey arkadaşlarını birkaç metre sendeletmek oldu. Bern'e göre, nesnenin kütlesi ve büyüklüğü bir etkendi.

İnternette Prime rütbesindeki atlayıcıların zamanlamalarını doğru yaparlarsa katı duvarların içinden geçebildikleri iddia ediliyordu. Eğer bu doğruysa, Forsberg'in şirket casusluğuyla flört etme konusundaki ünü çok anlamlıydı.

Kamu kayıtları ve YouTube videoları pek bir şey ifade etmiyordu ama benim aksime Cornelius'un Meclis veri tabanına erişimi vardı ve muhtemelen Forsberg ile tanışmıştı.

"Matthias Forsberg hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" Ben sordum.

"O tipik bir Houston Prime; aile servetini koruyor, kendi sosyal konumundaki bir kişi için neyin uygun olup olmadığına dair kesin fikirleri var ve kamuoyu denetiminden kaçınıyor. Çok az insanı kendine eşit görüyor ve

Diğerlerini hor görüyor."

"Duvarlardan atlayabiliyor mu?"

"Evet. Bir sonraki çıkıştan çıkabilir misiniz lütfen?"

Otobandan çıktım.

"Sağa dönün ve park edin lütfen."

Sağa döndük ve bir inşaat alanının önünde durduk. Binanın çelik kemikleri iskelelere sarılmış bir şekilde şekillenmeye başlamıştı.

Cornelius arabadan indi, çuvalı bagajdan çıkardı ve binaların arasındaki yolda yürüyerek gözden kayboldu. Talon onu takip ederek aşağı indi.

Çuvalın içinde ne olabilir? Plastikti, ağ ile güçlendirilmişti. İçinde vücut parçaları olabilirdi ve ben bunu asla bilemezdim.

Parmaklarımı gösterge paneline vurdum ve radyoyu açtım. "...*Senatör Garza'nın cinayet soruşturmasında gelişme yok. Polis departmanı hala ...*" Kapattım.

Vücut parçaları olamaz. Şişkinlik yaparlardı. Çuval tek tip görünüyordu, yani vücut parçalarını kıyıp lapa haline getirmediyse ... Tamam, bu sadece ürkütücüydü. Dört ay önce çuvalda ceset parçaları olabileceği aklıma bile gelmezdi.

Cornelius boş bir çuval taşıyarak yeniden ortaya çıktı. Eğer içi kötü bir şeyle dolu olsaydı, arabaya geri koyduğunda kokusunu alırdım.

Çuvalı dikkatlice katladı ve bagaja koydu. Hayır, garip kokular yok. Şüpheli bir damlama yok.

"Teşekkür ederim," dedi. "Artık yolumuza devam edebiliriz."

Meclis, Waugh Drive ve Allen Parkway'in köşesinde zarif bir gökdelen olan America Tower'da bulunuyordu. Soluk beton ve koyu renkli pencerelerden oluşan kırk iki katlı bina zarif kıvrımlarla Houston'ın şehir merkezinden neredeyse altı yüz metre yüksekliğe kadar yükseliyordu. Bu Aralık ayı bitmek bilmeyen bir yağmur getirmişti, Seller ve sürekli kasvetli, bulutlu bir gökyüzü ile tamamlandı. Amerika Kulesi bu karanlık fonda sanki bir büyücünün mistik efsanesinden kaçmış ve Houston'ın ortasında ortaya çıkmıştı. Burası büyücülerle doluydu, ancak bu tür bir büyücü, beceriksiz, sevimli bir şekilde şarkılar söylemez veya sizi kahramanca bir göreve göndermezdi. Sizi anında öldürürler ve sonra avukatları cezai soruşturmanın tüm ipuçlarını ortadan kaldırır.

Cornelius'un kimliğini göstermek zorunda kaldığı bir güvenlik kulübesinden geçtik, sonra park ettik ve arabadan indik. Talon üzerimize atladı ve havalandı.

beyaz bir sis bulutuyla sarılmış karahindiba şeklindeki büyük bir fiskiyeyi geçerek yan taraftaki ağaçlara doğru ilerliyor.

Mükemmel bakımlı zümrüt yeşili çimenlerin yanından geçerek cam girişe doğru yürüdük. Silahımın ağırlığını özlemiştim ama Glock arabada kalmak zorundaydı.

"Sihrin nasıl çalışıyor?" Yumuşakça sordum. "Talon'u telepatik olarak mı kontrol ediyorsun? Onun gözlerinin içini görebiliyor musun?"

"Hayır." Cornelius başını salladı. "O kendi kuşu. Ona yiyecek, barınak ve şefkat veriyorum ve karşılığında bir iyilik istediğimde bana cevap veriyor."

Talon sadece bir kuş değil, bir evcil hayvandı. Bu muhtemelen Bunny'nin de evcil bir hayvan olduğu anlamına geliyordu. Hayvanlarından herhangi biri zarar görürse, Cornelius çok sert tepki verirdi. Bunu aklımda tutmalıyım.

Neredeyse kapıya varmıştık.

"Forsberg muhtemelen sorularımın hiçbirine cevap vermeye tenezzül etmeyecektir," dedim.

"Katılıyorum."

"Sorma işini senin yapman gerekebilir. Açık sözlü olmanızı istiyorum. Evet ya da hayır soruları en iyisidir."

"Yani ona gidip Nari'nin ölümünden sorumlu olup olmadığını sormamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, bu çok geniş bir terim. Olayla hiçbir ilgisi olmayabilir ama kızın başına gelenlerden dolayı kendini suçlu hissediyor ya da üzülüyor olabilir. Kendisinin yapmadığını biliyoruz, çünkü cinayet sırasında İtfaiyecilerin Yıllık Bağış Yemeği'nde yaklaşık elli kişi tarafından fotoğrafı çekildi. Ona kızın öldürülmesini emredip emretmediğini sorun. Cevabı ne olursa olsun, ikinci sorunuz "Kimin yaptığını biliyor musunuz?" olmalı. Tepkisini görmemiz gerek. Sorularınızı kısa ve öz tutun ve ayrıntıya girmeyin ki kaçamak cevap vermesin. Sessizlik insanları büyük bir baskı altına sokar ve cevap vermeye çalışırlar. Yalan söylediğini düşünürsem başımı sallarım."

Cornelius kapıyı benim için açtı ve lobiye doğru yürüdük. Yağmurdan sonra gelen klima sesi beni ürpertti. Sıcaklık Dışarısı yetmişlerin altında seyrediyordu ama içerisi altmış derecenin biraz üzerinde olmalıydı. Zemin, parlak kumlu kahverengi mermer, pırıl pırıl parlıyordu.

Ayna gibi. Mantık, fayansla döşemiş olmaları gerektiğini söylüyordu ama derz çizgilerini bile göremiyordum. Aynı mermer duvarları da kaplıyordu. Katın ortasında, üst katlara erişimi sağlayan üç asansör sırası vardı. Gıcır

gıcır beyaz gömlekler ve siyah pantolonlar giymiş, Remington silahlarıyla
silahlanmış dört koruma

taktik av tüfekleri, duvarlara yakın stratejik noktalarda duruyordu. Metal detektörünün önündeki masada    kişi daha vardı. Meclis'in korumaları oyun oynamıyordu. Asal ya da değil, taktiksel bir pompalı tüfek, herhangi bir yaramazlığı gerçekten hızlı bir şekilde yeniden d   nmemi sağladı.

Eğer onlara doğru bir silah doğrultursam, bir saniye bile düşünmeden ateş ederlerdi ve yakın çevrede kim varsa o patlamaya yakalanırdı.

"Haklıydın," dedi Cornelius sessizce.

"Teşekkür ederim."

Cornelius'un "Ho  geldiniz Bay Harrison.

Sizi tekrar gördüğümüze sevindik." İki kimlik formu çıkardım ve kan grubumu ve tıbbi bilgilerimi içeren    sayfalık bir anket doldurdum.

sonunda bana bir günlük geçiş izni verdiler. Sonunda asansörlere doğru yol aldık. Cornelius'a göre,

Forsberg yirmi beşinci katta olacaktı. Uygun düğmeye bastım ve asansör yükseldi. Kapılar dördüncü katta açıldı ve kap  onlu bir cübbe giymiş bir adam içeri girdi. Cübbe simsiyahtı, yanları bir ortaçağ   valyesinin tabardı gibi ayırıktı ve sahibinin yüzünü gizleyen derin bir kukuleta ile donatılmı tı. Sadece özenle kesilmiş kırmızı sakallı çenesi görünüyordu. Omuzlarını g m    i lemelerle parlayan koyu yeşil bir  al örtüyordu.

Adam cübbesinin altında, ayak bileğinin yarısına kadar gelen yumuşak siyah botların içine sokulmuş siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Sava a hazır bir büyücü gibi korkutucu, neredeyse tehditkâr görünüyordu.

Ona yer açmak için yana doğru bir adım attım.

Adam onuncu kat için düğmeye bastı. Bir dakika sonra kapılar açıldı ve adam dışarı  ıktı.

C ppeli bir başka kişi, bu sefer kap  sonundan dökülen siyah sa  örgüsüne bakılırsa bir kadın, kapılar kapanmadan önce ona doğru yürüdü ve onları gözden gizledi.

"Neden bu şekilde giyinmi ler?" Mırıldandım.

"Bu bir gelenektir. Meclis, her Asil ve İmza sahibi nitelikli Meclis  yesinin oy kullanabildiği bir Alt Meclise ve bir de  st Meclise sahiptir, Sadece Meclis başkanları oy kullanabilir. C bbeler onların  st Meclis'e ait oldukları anlamına geliyor."

Asansör    kat sonra durdu ve c ppeli başka bir adam bindi, siyahla işlenmiş altın rengi etol  vardı.

"Cornelius!"

Büyücü kapüşonunu geri çekti ve altmışlı yaşlarının başında, cesur yüz hatları, geniş bir alnı ve kırışıklık ağına takılmış akıllı ela gözleri olan bir adamın yakışıklı yüzünü ortaya çıkardı. Siyah ve gümüş serpiştirilmiş kısa sakalı çenesini sarıyordu. Bir zamanlar muhtemelen koyu renk olan saçları biraz beyazdı ama

Artık çoğunlukla beyaz, biraz da koyu renk olan saçları yüzünden uzakta taranmıştı. İtalya'da bir yerlerde yaşayan, üzüm bağı olan, kolayca gülen ve ziyarete geldiğinizde size sarılan en sevdiğiniz amcanıza benziyordu. Şu anda yüzünde endişe, gözlerinde hüznün vardı.

"Oğlum, yeni duydum." Adam Cornelius'a sarıldı. "Çok üzgünüm."

Pişmanlığı gerçektir. Buna ne dersin?

"Teşekkür ederim."

"Kelimeler ifade edemez ..." Adam sessizliğe gömüldü. "Siz, gençler, ölmemeniz gerekiyor. Benim gibi yaşlı adamlar, kendi ölümümüzle yüzleşiriz. Dolu dolu bir hayat yaşadık. Ama bu ... bu bir rezalet. Forsberg bu konuda ne yapıyor?"

"Hiçbir şey," dedi Cornelius.

Adam geri çekildi. Derin, yankılanan sesi yükseldi. "Nari bir Evinin çalışanı. Ne demek hiçbir şey yapmıyor? Bu onun görevi. Hanesinin onuru söz konusu."

Cornelius, "Umursadığını sanmıyorum," dedi.

"Babasının döneminde böyle bir şey asla olmazdı. Bir Meclis başkanının yapması gereken bazı şeyler vardır. Ne yapabileceğime bir bakayım. Sesim eskisi kadar yüksek çıkmıyor olabilir ama insanlar hala beni dinliyor. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Doğru. Gerçekten şefkat gösteren samimi bir Prime.

"Teşekkür ederim."

Adam yirminci katta inmiş. "Kimdi o?" diye sordum.

"Linus Duncan," dedi Cornelius. "Çok eski, çok güçlü bir Meclis. Eskiden üst meclisin başkanıydı. Houston'daki en güçlü adamdı. Ta ki onu kovana kadar."

"Neden?"

Cornelius, "Çünkü dürüsttü ve Meclisi daha iyiye doğru değiştirmeye çalıştı," dedi.

Bu beni şaşırtmadı. Evler değişimden kuduz bir kaplan gibi korkardı.

Asansörün sesi katımızı haber veriyordu. İndik ve sağa döndük. Uzun koridorun ortasına yakın bir yerde, açık bir kapının yanında, üç adam

Hepsi de siyah saçlı, orta yaşlı ve kukuletaları açık siyah cüppeler giymiş olan bu kişiler bir arada durmuş bir şeyler tartışıyorlardı. İçlerinden biri Matthias Forsberg'di. Orta boylu ama yaşlanmış bir futbolcunun geniş, sağlam gövdesine sahip olan Forsberg dikkat çekiyordu. Omuzları geniş ve ağırdı, duruşu doğrudu. Ayaklarını sanki ezilmeyi bekliyormuş gibi yere basıyordu. Koyu renk gözleri, herhangi bir kavis belirtisi olmadan aşağı doğru açılan geniş kaşları ve çene çevresinde bir parça yumuşaklık olan yüzü vücuduyla uyumuyordu.

Cornelius hızlanarak adamlara doğru ilerledi. Ben de peşinden gittim. Forsberg başını kaldırıp bize doğru baktı. Yüz ifadesi değişti. gerginlikten alarına geçti. Diğer iki adam bize doğru baktı ve Forsberg'i yalnız bırakarak koridorun diğer ucuna doğru ilerledi.

"Harrison," dedi Forsberg, sanki kilerinde çürük patates bulmuş gibi bakarak. "Başınız sağ olsun."

"Karımın ölüm emrini sen mi verdin?" Cornelius sordu. Sesi çınladı. İnsanlar bize doğru baktı. Akıllıca. Forsberg şimdi cevap vermek zorundaydı ve geri adım atmaya alışık olmadığı belliydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Forsberg homurdandı.

"Evet ya da hayır, Matthias."

"Hayır!"

Gerçek.

"Kimin yaptığını biliyor musun?" "Tabii ki hayır."

Büyüm vızıldadı, kızgın görünmez bir sivrisinek. Yalan. Başımı salladım. "Eğer bilseydim, harekete geçerdim."

Yalan.

"Ölümü evinizdeki işle bağlantılı mıydı?" "Hayır."

Yalan.

Cornelius bana baktı. Tekrar başımı salladım.

Cornelius dişlerinin arasından, "Karımı kimin öldürdüğünü söyle bana," diye bağırdı. Ahh. Yanlış soru.

"Hayal görüyorsun ve yas tutuyorsun," dedi Forsberg. Yüz ifadesi sertleşti. "Hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni bu. Bu binadan çıkman için sana tek bir şans vereceğim."

Bakışları arkamdaki bir şeye takıldı. Gözleri kocaman açıldı ve derinliklerinde korkunun alevlendiğini gördüm. Boğa kafalılığıyla o kadar çelişiyordu ki yansıttığı kibir, neredeyse iki kez çektim.

Omzumun üzerinden baktım.

Uzun boylu bir adam koridorun en ucundan adım atıyordu. Siyah bir cübbe giymişti ve cübbe, uçmak üzere olan bir kuzgunun kanatları gibi etrafında dalgalanıyordu. Sanki binanın sahibiymiş ve bölgesinde davetsiz bir misafir görmüş gibi yürüyordu. Etrafında büyü kaynıyordu, vahşi ve ölümcül, o kadar güçlüydü ki otuz metre öteden hissedebiliyordum. O bir insan değildi, elemental bir güçtü, öfkesini serbest bırakmak üzere olan siyahlara bürünmüş bir fırtınaydı. İnsanlar dümdüz oldu Kendilerini duvarlara yaslayıp onun yolundan çekilmeye çalıştılar. Yüzünü gördüm ve irkildim. Keskin çenesi, güçlü burnu ve koyu renk kaşlarının altında güçle parlayan mavi gözleri.

Mad Rogan.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu; göğsüm patlamak üzereydi.

Bana doğru geliyordu.

Bakışlarımız birleşti. Tepkimi kontrol altında tutmaya çalışarak tüm düşüncelerimi çelik bir yumruk haline getirdim.

İfadesi yumuşadı ve bir anlığına bana şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duyguyla baktığını gördüm. Sonra o öfkeli gözler yırtıcı bir odaklanmayla Forsberg'e sabitlendi. Bu ifadeyi biliyordum. "Cinayet" diyordu.

Arkamı döndüm. Panik Forsberg'in yüzünü kaplamıştı. Büyü etrafını sarmış, basınç altında kıvrılan bir yay gibi kendi içine doğru sıkışıyordu. Etrafımdaki koridor sanki mermer ve metal aniden elastik hale gelmiş gibi gerildi.

Cornelius'u iterek yoldan çektim.

Koridor basınçla düzleştirilmiş bir alüminyum kutu gibi sıkıştı ve aniden havalandım. Havada doğruca Mad Rogan'a doğru savruldu.

Kader bizi birbirimize düşürdü. Büyükanneme asla söyleyemezdim.

Rogan'a çarptım. Güçlü kollar beni yakaladı. Çarpışmanın etkisiyle döndük ve onun sağındaki zemine dik bir şekilde indim. Ayaklarım mermere değmeden önce Rogan bir avuç dolusu çeyrekliği havaya fırlattı. Paralar Forsberg'e doğru fırladı, Rogan'ın gücüyle yassılaştıran mermiler hedeflerine doğru ilerlerken koridordaki rastgele insanlardan sıyrıldılar.

Forsberg'in etrafındaki hava parıldadı. Paralar ışıltıyla çarpıştı ve yenilmez bir bariyerden sekerek yere düştü. Forsberg bulanıklaştı ve bulunduğu yerden yirmi metre geriye düştü.

"Vur onu," dedi Rogan, sesi kısıktı. "Silah yok."

Forsberg ölümüne korkmuş görünüyordu. Panikleyen insanlar düşünmez; kaçarlar. Asansöre doğru koştum. Lobiye kadar ondan önce gitmeliydik.

Forsberg doğruca yukarı sıçradı, bulanıklaştı ve sonra yere düştü. Asansöre giden kısa koridorun köşesinde kendimi yakaladım, mermer zeminde kaydım ve aşağı inen düğmeye bastım. Rogan sadece bir adım arkamdaydı.

Asansörün kapıları açıldı ve aceleyle içeri girdik. Lobi için düğmeye bastım. Kapılar kapanmaya başladı ve Cornelius son anda aradan geçerek kapıların yeniden açılmasına neden oldu. Rogan hayvanı salladı büyücünün ayaklarını yerden keserek onu asansörün duvarına çarptı ve ön kolunu sarışın adamın boğazına bastırdı. Cornelius inledi, ayakları yerden kesilmişti ve tüm ağırlığıyla boynunu Rogan'ın ön koluna bastırıyordu.

"Müşterimi bırak!" Havladım.

Rogan daha sert bastırdı. Cornelius'un yüzü kıpkırmızı oldu. Rogan'ın çıplak elleriyle bir insana neler yapabileceğini görmüştüm. Eğer Cornelius'u ondan uzaklaştırmazsam, Rogan onun nefes borusunu ezecekti.

"Rogan! O bir ... o bir sivil!"

Rogan sanki bir düğmeye basmışım gibi geri adım attı. Cornelius yere düştü, nefes nefese kalmıştı. Görünüşe göre sihirli kelimeyi söylemişim.

"Bunu bir daha denersen seni şok ederek unuttururum," diye bağırdım.

Asansör kapıları açıldı. On ikinci kat. Rogan düğmeye basarak kapıları kapanmaya zorladı ve Cornelius'a baktı. "Bu benim değiştirme?"

Ne? "Seni değiştirmedim!"

"Tabii ki hayır. Benim yerim doldurulamaz."

Cornelius sonunda bir kelime çıkarmayı başardı. "Rogan? Merida Kasabı mı? *Deli* Rogan mı?"

Rogan ve ben hep bir ağızdan "Evet," dedik.

"Elbisenin üzerindeki *R harfi* bu mu?" Cornelius'un gözleri kocaman açılmıştı.

Bulutları düşünün, tavşanları düşünün, gelinlik resimlerini düşünmeyin. Rogan telepatik olmadığını iddia ediyordu ama görüntüleri yansıtabiliyordu, bu da muhtemelen konsantre olursam izlenimleri alabileceği anlamına geliyordu. çok fazla.

"Elbise mi? Ne elbisesi?" Rogan, sudaki kanı hisseden bir köpekbalığı gibi kelimeye odaklanarak sordu.

"Boş ver," dedim ona. "Cornelius, tek kelime daha etme yoksa giderim."

Rogan'ın gözleri kısıldı. Bu ismi tanımıştı. Forsberg ile dirseklerine kadar bu işe bulaşmıştı. Şansıma.

Üstümüzdeki iki numara göz kırptı. Az kaldı.

Rogan paraları havaya fırlattı ve çeyreklikler hareketsiz bir şekilde etrafında asılı kaldı. Büyüsü yanımdan geçti, öfkeli, korkunç bir canavar. Tüylerim diken diken oldu. Birdenbire son iki aylık normal hayatım kırılgan bir kâğıt gibi yırtıldı ve Rogan'ın yanına geri döndüm, bir dövüşe girmek üzereydim. Ve doğru hissettirdi. Sanki uyurgezer gibiydim ve aniden uyanmışım.

Mümkün olduğunca çabuk ondan uzaklaşmalıyım. Benim için her açıdan kötüydü.

"Yaşıyor!" Ona söyledim. "Forsberg'e canlı ihtiyacım var."

Kapılar çınladı ve açıldı. Lobiye girdiğimizde bir duvarla karşılaştık. pompalı tüfekler bize doğrultulmuştu. Güvenliğin arkasında, Forsberg yerde sırt üstü yatıyordu. Kırmızı bir su birikintisi kafasından yavaşça yayılıyordu. Gözleri yoktu. Onların yerine tavanda kan dolu iki delik açılmıştı.

Rogan yemin etti.

Normalde Meclis'in güvenliğinin pençesinden kurtulmam günlerimi alırdı. Rogan'ın tehditkâr konuşması ve Cornelius'un normalde küçük çocuklara karşı kullanılan sakın ve sabırlı bir ses tonuyla olayları açıklamasıyla binadan yirmi dakika içinde çıktık. Onlar da

Gerçek: Forsberg, Rogan'a tahrik olmadan saldırdı. Cornelius ve ben tesadüfen arada kalmıştık ve bunu doğrulayacak bir düzine tanık vardı. Güvenlik görevlilerinden biri Rogan'ın Forsberg'i tehdit edip etmediğini sorduğunda, Meksika'nın Belası bir an ona baktı ve kimseyi tehdit etmediğini açıklamaya tenezzül etti. Koridorda bir amaçla ilerliyordu çünkü gitmesi gereken bir yer vardı ve eğer bununla birini gerçekten tehdit etmesi arasındaki farkı belirlemekte sorun yaşarlarsa, bunu göstermekten mutluluk duyacaktı. Bundan sonra onu daha fazla sorgulamamaya karar verdiler.

Rogan dışarıda başını kaldırdı ve gözlerini kısarak kapalı gökyüzünü yaran güneşe baktı. Cüppeler gerçekten çok fazlaydı. Kıpırmızı sancaklara ve parlayan bir asaya ihtiyacı vardı, o zaman her şey hazır olacaktı.

Yüzü gergindi. Çok kızgındı. Ben de kızgındım. Forsberg'i kaybetmiştik ve nasıl öldüğüne dair hiçbir fikrimiz yoktu.

ona yardım etmiş olabilir. House Forsberg, bir gün ve hemen toparlanın. Bu soruşturmayla ilgili her şey çok daha zor hale gelmişti.

"Ne zamandan beri silah taşımayı bıraktın?" Rogan sordu. "Bay Rogan ..."

"Olamaz." Rogan Cornelius'a baktı. "Resmi zemine geri döndük. Belli ki gözden düşmüşüm."

"Bay Rogan ..."

"Neden bana kızgınsın?"

Sesimi sakın ve ölçülü tutmak için kahramanca bir çaba gösterdim. "Sorguladığım tanıgı panikleterek beni sağa sola fırlatmasına neden oldunuz. Bir bez bebek gibi katlar arasında zıplayıp kendini öldürtüyor, bu da hayatımı gerçekten zorlaştırıyor ve müvekkilimin karısının neden öldürüldüğünü keşfetme fırsatını elinden alıyor ve sonra da müvekkilimi neredeyse asansörde boğuyordunuz."

"Bu şekilde ifade ettiğinizde kulağa kötü geliyor Bayan Baylor."

Sözleri hafif gibi görünmeye çalışıyordu ama gözleri karanlık ve acımasızdı. Rogan'ın başına kötü bir şey gelmişti. Neredeyse uzanacaktım, sonra kendimi tuttum. Hayır, hayır, hayır.

Hayır.

Adam bir hastalıktı ve ben bu enfeksiyondan bir türlü kurtulamıyordum. Başka bir Rogan ateşi salgınına hiç ihtiyacım yoktu.

Biri tunç grisi, diğeri beyaz, her ikisi de tanıdık kalın ve renkli camlara sahip iki Range Rover yanaştı. Rogan'ın VR9 zırhlı araçlardan oluşan bir filosu vardı. Bunlar son teknoloji ürünü özel araçlardı, tamamen normal görünürken ve trafiğe karışırken sıfırdan zırhlı olacak şekilde üretilmişlerdi ve bir rüya gibi yol tutuyorlardı. Adam Pierce havaya uçurmadan hemen önce bir tanesine binmişim.

Yirmili yaşlarında, kısa sarı saçlı ve asker duruşlu atletik bir adam gri Range Rover'dan atladı ve anahtarları Rogan'a getirdi. "Efendim. Bayan Baylor."

"Merhaba Troy." Troy iş görüşmesine gittiğinde ve işe alındığında ben de oradaydım. Eski bir askerdi ve Rogan onu hacizden kurtarmıştı. Bugün Troy kalçasına bir kılıf takmıştı, tam ve açık bir şekilde.

"Kötü bir uşak olmak sana nasıl davranıyor?"

"Şikayet edemem hanımefendi. Eğer bulabilirseniz iyi bir iş."

Tabii ki. Şikâyet etmek şeytana yakışmazdı. Rogan'ın halkı onun bastığı yere tapardı. Eğer Troy bir gösterge ise, onları hayatlarının en dip noktasında bulmuş ve onlara önemli biri olma şansı sunmuştu. Önemli olmak, gerçekten iyi olabilecekleri iyi maaşlı bir işe sahip olmak ve ailelerini geçindirmek. Yavruyken yetiştirilen bir tazi sürüsü daha sadık olamazdı. Sadece onları emrindeki varlıklardan başka bir şey olarak gördüğünden emin değildim.

Rogan bana döndü. "Benimle evime gel. İsteyeceğin bazı bilgilere sahibim."

İnime gir, dedi ejderha. Oynaman için parlak hazinelerim var, seni sıcak ve güvende tutacağım ve eğer amacıma uygunsa, seni yere zincirleyeceğim ve büyümlle müşterine çeyreklikler fırlatarak onu öldüreceğim. Oradaydım, yaptım.

"Hiç sanmıyorum. Ama sizinle gün ışığında, halka açık bir yerde konuşmaktan mutluluk duyarım. Kartımı ister misiniz?"

Üniversitedeyken, profesörlerimden biri yaratıcı betimlemeleri severdi ve ne zaman tarihi bir figürün muazzam bir öfke anında olduğunu belirtmek zorunda kalsa, alnında gök gürültüsü ve gözünde şimşek olduğunu söylerdi. Rogan'ın yüzü bana bunu gösterene kadar bu ifadenin ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım.

Cornelius dikkatli bir adım geri çekildi. Troy da geri çekildi. Evet, az önce Mad Rogan'a hayır dedim ve bak, gezegen hâlâ dönüyordu.

"Kartınız?" Rogan sesinin çok sakın ve sessiz olduğunu söyledi.

"Üzerinde telefon numaram, e-posta adresim ve diğer iletişim bilgilerim olan küçük bir kağıt parçası." Kafasının patlayıp patlamayacağını görmek için bekledim. Onunla alay etmemeliydim ama gerçekten sinirlenmişim. O araya girene kadar Forsberg vardı.

Rogan Cornelius'a döndü. "Kaybınız için başsağlığı diliyorum. Bu gece sizi misafir etmekten onur duyarım. Daha önceki yanlış anlaşılmanızı telafi etmek için bana bir şans verin."

Ne güzel söyledin. "Onu neredeyse boğarak öldürdüğün kısmı mı kastediyorsun?"

"Evet."

Cornelius'a "Lütfen onun arabasına binme," dedim. "O tehlikeli ve ne yapacağı belli olmaz."

Rogan, "Teşekkür ederim," dedi.

"Senin hayatın onun için hiçbir şey ifade etmiyor," diye devam ettim.
"Birinden hoşlanmadığında ona otobüsle vurur."

Rogan, "House Harrison ile bir kan davası başlatmak gibi bir arzum yok," dedi. Gerçek.

"Güvenliğinizi garanti ediyorum." Ayrıca gerçek.

Rogan, "Ve elimde karınızın son anlarının kaydı var," dedi. Piç kurusu. Cornelius bana baktı.

"Yalan söylemiyor," dedim ona. "Ama o arabaya binersen, gitmene izin verir mi bilmiyorum. Lütfen bunu yapma."

Cornelius omuzlarını dikleştirdi. "Davetinizi kabul etmekten memnuniyet duyarım."

Lanet olsun. Neden insanlar beni hiç dinlemiyor?

Rogan Range Rover'ın arka yolcu kapısını açtı. Cornelius bindi. Rogan açık kapının üzerinden eğilerek Cornelius'a baktı.

"Çalışanınızın bize katılmasının bir sakıncası var mı?" Cornelius, "Elbette olmaz," dedi.

Rogan bana döndü. "Gördün mü? Patronun aldırıyor. Madem o kadar kötüyüm, neden onun güvenliğini sağlamak için peşine takılmıyorsun?"

Çekilmez biriydi. Uzun lafın kısası buydu. Ve onunla aynı arabaya binmek söz konusu bile olamazdı. Aramızda ne kadar mesafe olursa o kadar iyiydi. Ama şimdi müvekkilimi pençeleri arasına almıştı.

"Sizi arabamla takip edeceğim. Cornelius, o da projeksiyon yapıyor, bu yüzden onun almasını istemediğiniz hiçbir şeyi düşünmemeye çalışın."

Rogan bana yaklaştı. Çok yaklaştı. Mesafeyi her kısalttığında bedenimin bana ihanet etmeyi bırakmasını diledim.

Sesi çok samimiydi. "Yargılayacak biri değilim ama bana öyle geliyor ki beni bir tehdit olarak ciddiye almıyorsun. Onu yolda öldürebilirim."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gerçekten mi? Şimdi de doğrudan tehditlere mi başvuracaksınız?"

"Benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun ve hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Troy aracınızı kullanmaktan mutluluk duyacaktır."

Tamam, onda kesinlikle bir şeyler vardı. Hatırladığım Rogan açık sözlüydü ama kurnaz da olabiliyordu. Bu hiç de kurnazca değildi. Onu takip eden başka bir araba vardı ve genellikle yalnız seyahat etmeyi tercih ederdi.

Beni zırhlı aracına bindirmek için kolumu büküyordu. Arabalar

park etmişlerdi, böylece cüsseleri otoparka girenleri engelliyordu. Troy tabancasını açıkta taşıyordu. Bunun Cornelius'u kaçırmakla ya da beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamakla ilgisi yoktu. Bu güvenlikle ilgiliydi.

Cornelius da ben de son model bir zırhlı araçta minivanıma göre çok daha güvende oluruz.

Rogan'dan ne kadar uzak olmak istesem de, eğer güvenlik konusunda endişeliyse, bunu ciddiye almamak aptallık olurdu.

Anahtarları Troy'a uzattım. "Mazda minibüs şurada. Hafiftir." Troy başıyla onayladı ve arabaların etrafında koşmaya başladı.

Rogan'ın Range Rover'ına doğru yürüdüm, ön yolcu koltuğuna oturdum ve emniyet kemerimi bağladım. Sadece katlanmam ve yanımda oturduğunu düşünmemem gerekiyordu.

Onu iki ay görmemenin bir fark yaratacağını düşünürsünüz ve yarattı da. Beni ona çeken şeyi daha da kötüleştirdi. *Evet, onu gördüğünü sandığın için uyanıp aşağıya koştuğunu ve kapıyı açtığına kimsenin olmadığını hatırlıyor musun?*

Kapımı kapatıp sürücü koltuğuna oturdu ve önümüzde uzanan park alanını bin metrelik bir bakışla taradı. "Eldivende bir Sig var. bölmesi."

Torpedo gözünü açtım, Sig'i çıkardım, kontrol ettim ve kucağıma koydum.

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

"Bazı insanları kaybettim," dedi. Sesinde korkunç bir kesinlik vardı.

Önemsediğini düşünmemiştim. İnsanlarını birer araç olarak gördüğünü ve onlara iyi baktığını düşünmüştüm çünkü araçların iyi durumda tutulması gerekiyordu ama bu gerçek bir keder gibiydi - yakınlarınızdan biri öldüğünde hissettiğiniz o karmaşık suçluluk, pişmanlık ve ezici üzüntü kokteyli. Sizi kırar ve çaresiz hissetmenize neden olur. Çaresizlik Rogan'ın kelime dağarcığında bile yoktu. Belki o zaman yanılmışım, belki de şimdi yanılıyordum. Öyle ya da böyle bunu zaman gösterecekti.

Ağzımı kapattım ve Houston'ın pencerenin önünden geçişini izledim, sıcak kış gününde çekebileceğim bir şey var mı diye baktım.

Bölüm 3

Houston'daki ev sahiplerinin çoğunun, şehir merkezini ve River Oaks gibi pahalı semtleri çevreleyen uzun bir yol olan Loop'un içinde malikaneleri vardı. Loop içinde bir adrese sahip olmak, lüks arabalar kullanmak ve kişisel yatılara sahip olmak kadar bir statü sembolüydü.

Ancak Rogan dördüncü nesil bir Prime'dı. Kimseyi etkilemek gibi bir derdi yoktu. Bunun yerine kuzeybatıya tırmandık, şehri ve ardından ana yolu geride bıraktık. Yaşlı Teksas meşeleri dallarını yeşil çimenlerin üzerine yaymış, Houston'ın Aralık yağmuruna metanetle katlanıyordu.

Telefonum çaldı.

Bern. "Evet?"

"Hey, internette Meclis'te bir tür karışıklık olduğu konuşuluyor."

Bu uzun sürmedi.

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"Forsberg öldü. Onu ben öldürmedim."

"Sen iyi misin?"

"Evet."

"Sana kuzeybatıya gitmeyi gösteriyorum." Telefonumu takip etmişti. "Bu doğru." "Neredesin?"

"Mad Rogan'ın evine gidiyorum."

Sessizlik.

"Anneme söyleme," dedim.

Rogan yanımda sırttı, dudaklarını hızlıca ayırdı.

"Yapmayacağım," diye söz verdi Bern.

Telefonu kapattım.

"Forsberg'i öldürmeye mi çalışıyordun?" diye sordum. "Eğer deniyor olsaydım, o yerden kalkmazdı." "Onu öldürmek üzereymiş gibi görünüyordun."

"Cevaplar istiyordum ve o da bana bunları verecekti. Eğer o vermeseydi, muhtemelen ben verecektim."

Bunu kastettiğini anlamak için sihri bile ihtiyacım yoktu. "Otopsi raporuna ulaşabilecek misiniz?"

Rogan bana bir bakış attı. Evet, tabii ki. Büyük Deli Rogan'dan şüphe etmekle ne düşünüyordum ki?

"Ölüyken nasıl zıplayabildi?" diye sordum. Rogan,

"Zıplamak iki aşamalı bir süreçtir," dedi.

Cornelius arka koltuktan, "Nefes almaya benziyor," diye açıkladı.

"Forsberg büyüü içine çekti, nefes aldı, sonra dışarı verdi, nefes verdi ve büyü onu ileriye taşıdı. Tam nefes verdiği sırada biri onu öldürse bile sıçrama yine de gerçekleştirdi."

Ev ağına ve onun yüksek büyü yetenekleriyle ilgili açıklamalarına erişmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Ne yazık ki üye değildim ve hiçbir zaman da olamayacaktım.

Yaklaştığımızda açılan ferforje bir kapıya geldik ve Rogan arabayı uzun kıvrımlı araba yolundan, pitoresk bitkilerin yanından geçirdi. Yol döndü ve alçak bir tepenin üzerinde oturan büyük bir İspanyol Kolonyal evi ortaya çıktı. İki katlı, kalın sıva duvarlı ve kırmızı kiremit çatılı yapı, kemerli pencereleriyle dünyaya bakıyordu. Sağ tarafı büyük yuvarlak bir kule süslüyor, sol taraftaki ikinci kattan ise kapalı bir balkon manzarayı sunuyordu. Çiçek sepetlerinden damlayan kırmızı-mor çiçekler balkonun koyu renkli ahşap parmaklıklarına uzanıyordu. Ortada, ferforje demir işçiliğine sahip eski ahşaptan ağır, yuvarlak bir kapı evin içine erişim sağlıyordu. Kapı

inanılmaz romantikti. Eğer bir Zorro filmi daha çekerlerse, tam olarak nerede çekebileceklerini biliyordum. Siyah maskeli ve pelerinli bir adamın balkonda kılıç dövüşü yapmasını, siyah bir Endülüs atına atlamasını ve dörtlü yanımızdan geçerek garaj yolundan aşağı inmesini beklerdiniz.

Rogan'ın yanıma eğildiğini fark ettim.

"Beğendin mi?" diye sordu sessizce.

İnsanlar bana her gün, günde birkaç kez, en iyi ve en kötü niyetlerle yalan söylediler. Mümkün olduğunca az yalan söylemeye özen gösterdim. "Evet."

Kendinden memnun bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Oh, Tanrı aşkına, sanki çıplak elleriyle inşa etmemişti. Beğenip beğenmemem neden bu kadar önemliydi ki?

Onu kapıdan geçerek serin kireçtaşı zemini ve devasa sütunları olan resmi girişe kadar takip ettik. Sağ tarafta, ferforje korkuluklu kavisli bir merdiven üst kattaki koridora çıkıyordu. Solda, kaba ahşap kirişlerle kesişen yüksek tavanın altında geniş bir oturma odası bekliyordu ve bir ortaçağ kalesinden gelebilecek mum şeklindeki ampullerle süslenmiş metal halkalar olan üç rustik avize ile aydınlatılıyordu. Geniş pencerelerle dolu

Taş sütunlarla desteklenen kemerler soldaki duvarı kesintiye uğratarak Sabahın geç saatlerinin ışığı mekâna süzülüyordu. Yerde kırmızı-beyaz Doğu halıları seriliydi. Mobilyalar eski ve ağırdı, minderler Kanepeler büyük ve pelüştü. Büyük bir şömine uzak duvarı kaplıyordu. Kolaylıkla havasız ve karanlık bir mekâna dönüşebilirdi ama bunun yerine aydınlık ve havadar, davetkâr ve temizdi. Bitkiler büyük saksılar içinde orada burada duruyor, taş duvarlara parlak yeşil noktalar ekliyordu.

Mad Rogan hayalindeki evin sahibiydi. Hayat adil değildi. Sorun değildi. Gerçekten çok çalışacaktım ve bir gün kendi evimi satın alacaktım - belki o kadar büyük ya da o kadar zevkli döşenmiş olmayacaktı ama benim olacaktı.

Rogan merdivenlerden yukarı çıktı ve biz de onu takip ederek oturma odasından bir koridora uzanan kapalı balkondan geçtik. Rogan sağa döndü ve kısa bir merdiven daha çıkarak metal bir kapıya ulaştık. Kapıyı benim için açık tuttu.

Kare bir odaya girdim. Solumdaki ve tam önümdeki duvarda geniş bir kapalı balkon ve daha fazla duvar gösteren kalın renkli camlar vardı - bu pencereler iç avluya açılıyordu. Diğer iki duvarda kulaklıkları iki kişinin yönettiği ekranlar ve bilgisayarlar yer alıyordu.

Rogan, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Kalktılar ve tek kelime etmeden gittiler. Rogan bizi bir sehpanın etrafına dizilmiş U şeklindeki mavi bir kanepeye davet etti. Oturduk.

"Böcek!" Rogan seslendi.

Bir hoparlörden "Geliyorum Binbaşı," diye bir ses yükseldi.

Rogan Cornelius'a baktı. "Karınızla bağ kurdunuz mu, Mr. Harrison?"

Cornelius tereddüt etti. "Evet."

Ne biçim bir soruydu bu?

"Bu gerçek bir bağ
mıydı? "Evet."

Rogan bana baktı. "Doğruyu mu söylüyor?"

"Senin için değil, onun için alıştığımın farkında mısın?"

"Eğer bana yalan söylüyorsa ve ben de ona bunu gösterirsem,
onu öldürmek zorunda kalabilirim." Cornelius'a baktım. "Ona
söylemek için izniniz var mı?"

"Evet," dedi.

"Doğruyu söylüyor."

Rogan duvara doğru yürüdü, paneli kaydırarak açtı ve bir bardak ve bir
şışe Jack Daniels ile geri döndü. Bardağı ve şışeyi Cornelius'un önüne
koydu.

Cornelius, "Ben içki içmem," dedi. "Bunun için ayık olacağım."

"Karıınızın katilini bulduktan sonra ne olacak?" Rogan sol tarafıma oturdu.

Cornelius, "Bayan Baylor'ı kovacağım," dedi.

"Bayan Baylor'un hukuki meseleler söz konusu olduğunda uzlaşmaya
yanaşmaması yüzünden mi?" Rogan sordu.

"Bundan sonra olacaklara dahil olmak istemediğini açıkça belirtti."

Belki orada oturduğumu unutmuşlardır diye ikisine de el salladım. "Bu
hareket tarzına ne kadar bağlısınız?" Rogan sordu.

Cornelius, "Ben zaten tedbirlerimi aldım," dedi.

Rogan arkasına yaslandı, gözleri hesap yapıyordu. "Sizinle bazı gizli
bilgileri paylaşacağım. Geniş kapsamlı sonuçları olacak. Eğer bu işe
bulaşmak istemiyorsan bana şimdi söyle. Halkımın hayatı senin sağduyuna
bağlı ve eğer güvenime ihanet edersen, seni ortadan kaldırmak zorunda
kalacağım.
sen."

"Anlaşılabilir," dedi Cornelius. "Aynı şekilde, Nari'nin ölümüne
herhangi bir şekilde sebep olduğunuzu tespit edersem, gerekli adımları
atacağım."

Bu normal insanların dünyası değildi. Yine de bir şekilde içinde sıkışıp
kalmaya devam ettim.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öldürölmeýi kabul
etmiyorum," dedim. İkisi de bana baktı.

"Sadece daha sonra soru sorulma ihtimaline karşı söylüyorum."

Dikkatli bir şekilde kapı alındı ve Bug zıplayarak odaya girdi. Annemin
arkadaşlarından birinin Magnus adında bir cairn teriyeri vardı. Cairn
teriyerleri İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki mağaralarda haşarat yakalamak için
yetiştirilirdi ve Magnus

fiziksel olarak yerinde duramazdı. Arka bahçede koşturur, yürüyüşlere çıkar, oyuncakları kovalar ve eğer baloncuk üflerseniz, her birini öldürene kadar siyah tüylü bir şimşeğe dönüştürdü. Taşınmak onun işiydi ve kendini buna adadı.

Bug, insan formundaki Magnus'tu. Sürekli hareket ediyor, yazıyor, konuşuyor, takip ediyordu. Günün büyük bir bölümünde oturmasına rağmen hareketsiz değildi. Hiçbir zaman amaçsız ya da görevsiz değildi ve içimden bir ses, tüm bu işleri yapmayı bırakıp arada bir sandviç yiyebilse, sıksa vücudunun eksik olan yirmi beş kilosunu alacağını söylüyordu.

Bug bir Swarmer'dı. ABD Hava Kuvvetleri onu gizemli alemden çıkardıkları bir şeye bağlamıştı. Ona sürü diyorlardı çünkü daha iyi bir isimleri yoktu. Sürünün fiziksel bir formu yoktu. Bir şekilde Bug'ın içinde yaşıyordu, bu da dikkatini bölmesini, bilgiyi daha hızlı işlemesini ve onu üstün bir gözetleme uzmanı haline getirmesini sağlıyordu. Çoğu sürü üyesi bağlandıktan sonra iki yıl içinde öldü ama Bug bir şekilde hayatta kalmış ve yakın zamana kadar saklanarak yaşamış, tüm otoritelerden, özellikle de askeri olanlardan nefret etmişti. Onu dengelemek için tasarlanmış askeri sınıf bir ilaç olan Equzol ile ara sıra hizmetlerini satın almıştım. Sonra Rogan onu saklandığı yerden Equzol, gelişmiş bilgisayar ekipmanı ve yaptıkları şeytani anlaşmanın bir parçası olan başka ne varsa vaatleriyle çekmişti.

Rogan'ın pençelerine düşmek Bug'a iyi gelmişti. Cildi solgun rengini kaybetmişti ve gözleri hâlâ gergin bir enerjiyle dolu olsa da seğirmiyor ya da çıldırmıyordu.

Bug kanepeye çöktü ve önündeki masaya bir dizüstü bilgisayar yerleştirdi. "Hey, Nevada."

"Hey."

Çoğunlukla Fransız bulldogu, kısmen de başka bir şey olan tombul bir köpek.

Tanımlanamayan biri odaya girdi ve yüzünü pantolonumun paçasına sürttü. "Merhaba Napolyon." Uzandım ve başını okşadım. Bug'ın köpeği

Rogan'ın yanına geldi ve kararsızca ayaklarının üzerine düştü. Rogan hiç bakmadan, otomatik pilotta uzanıp Napolyon'u kaldırdı ve yanındaki kanepeye oturttu. Fransız buldogu keyifle içini çekti, poposunu kanepenin daha derinlerine sıkıştırdı ve gözlerini kapadı.

Rogan arkasına yaslandı. "Sonbaharda, Bayan Baylor ve ben Adam Pierce'ın yakalanmasında görev aldık."

"Biliyorum," dedi Cornelius. "Bu şekilde tanıştık."

Bug eşofmanının içinden bir tablet çıkardı ve onunla oynamaya başladı. Yan taraftaki duvardan bir ekran kaydı.

Rogan, "Adam Pierce tek başına hareket etmedi," dedi. "Birisi onu silah gibi doldurdu, nişan aldı ve tetiği çekti."

"Kim?" Cornelius sordu.

Bug, "Bilmiyoruz," dedi.

"Pierce'ı çevreleyen komplonun farkına, şehirde fark edilmeden dolaştığını öğrendiğimizde vardık," dedim. "Onu gizleyen sadece tek bir büyücü değildi. Onu koruyan koca bir ekip vardı. Bir animatör Prime'in da işin içinde olduğunu biliyoruz."

Kafamda Rogan'ın onu ezmeye çalışan metal ve borulardan oluşan bir kasırgayla savaşırken bir otoparkta koştuğum anı canlandırdım.

Animatörün kim olduğunu asla öğrenemedik.

Rogan, "Pierce kirli işlerinin bir kısmını yapması için bir genci kullandı," diye açıkladı. "Adı Gavin Waller. Gavin'in annesi benim kuzenim. Adam'ın iplerini elinde tutan çetenin bir parçası olduğunu öğrendim."

Bu benim için yeni bir haberdi. Yani Rogan'ın kendi kuzeni ona ihanet etmişti. Umurunda olur muydu? Bu onun için önemli miydi? Adam Pierce, Gavin'i cinayet ve kundaklama çılgınlığının bir parçası haline getirene kadar Kelly Waller ya da oğluyla hiç ilgilenmemiş gibi görünüyordu.

Rogan, "Adam'ın arkasında her kim varsa iyi finanse edilmiş ve güçlü," diye devam etti. "Şansıma, zırhlarındaki zayıf bir noktayı gözden kaçırmışlar."

Bug dizüstü bilgisayarın tuşlarına dokundu. Ekran aydınlandı ve uzun bir sandalyenin üzerine diz çökmüş, kollarını iki yana açmış, dar siyah elbiseli bir kadını gösterdi.

dirseğini dayamış, ön kollarını sandalyenin arkasına dayayarak poposunu dışarı çıkarmıştı. Sol elinin işaret parmağından yüksek topuklu bir ayakkabı sarkıyordu. Açık gri gözleriyle doğrudan kameraya bakıyordu, makyajı taze ve kusursuzdu. Çilek sarısı saçları yüzünü mükemmel bir şekilde düz, ısıltılı bir perdeyle çerçeveliyordu. Yüz ifadesi donuktu. Alt dudağını ısırıyordu.

Ugh.

"Harper Larvo," diye

mırıldandım. "Kim o?" Cornelius sordu.

"Bir sosyete," dedim. "Adam Pierce'ın arkasındaki kişilerle ilişkisi vardı."

Rogan, "Onu gözetim altına aldım," dedi.

Bug, "Dairesini, telefonunu, cep telefonunu ve arabasını dinledik," dedi. "Her şeyi dinledik."

Rogan, "Bir ay önce Harper, Jaroslav Fenley ile bir ilişki yaşamaya başladı," dedi.

Cornelius öne doğru eğildi. Jaroslav Nari ile birlikte çalışmıştı. Onunla birlikte öldürülen diğer üç avukattan biriydi.

"Sonra, geçen Cuma bunu aldık." Rogan, dizüstü bilgisayarın üst kısmına uzanıp bir tuşa basan Bug'a başıyla onay verdi.

"Oluyor," dedi Harper'ın sesi. "Onu teslim edecekler. Olayın kendilerine uzanmasını istemiyorlar, bu yüzden de şimdi toplantı için güvenlik arıyorlar."

Yaşlı bir kadın sesi, *"Zamana ve yere ihtiyacımız var,"* dedi. Rogan'ın yüzünde bir kas gerildi.

"Yorulдум. Bitirebilir miyim? Sıkıcı ve kokuyor. BO tavan yaptı."

"Tasmanı kimin tuttuğunu hatırlatmamı ister misin?" "Tamam."

Aldığımda seni ararım."

Rogan, "Kasetteki diğer kadın Kelly Waller," dedi. Mavi gözleri buz gibi soğuktu. Kelly Waller'ın ihanetini önemsiyordu. Hem de çok önemsiyordu. Kelly Waller'ın yerinde olsaydım, başka bir kıtaya kaçmak için hazırlık yapardım.

Bug yüzünü buruşturdu. "Kullan-at telefon kullanıyordu. Eğer o sırada Sassy'yi tutuyor olmasaydı, onu yakalayamazdık."

"Sassy?" Ben sordum.

"Onun foo-foo kanişi," dedi Bug.

"Köpeğini mi dinliyorsun?"

Bug öfkeyle geri çekildi. "Yakasına dinleme cihazı yerleştirdim! Ne yani, beni tam bir osuruk çöreği mi sandın? Zaten o köpeği almamalıydı. Ona iyi davranıyor. bok gibi. Sassy'yi hak etmiyor." Bug tuşlara vurdu. "İnterneti ve her zamanki yerleri taradık bir ahmak-"

Deli Rogan ona baktı.

"-Ne yaptığını bilmeyen bir adam özel güvenlik arayışına girebilir. Fenley'in işini bulduk ve kontratı aldık."

"Biz mi?" Ben sordum.

Rogan, "Benim bir özel güvenlik şirketim var," dedi. Tabii ki.

Rogan, "Fenley, bazı verileri paylaşmak üzere başka bir tarafla görüşüklerini belirtti," dedi.

Cornelius, "Hotel Sha Sha'da," diye tahmin etti.

Rogan başını salladı. "Zamanlama ve yer ideal değildi ama risk aldım. Eğer kuzenim bu verileri istiyorsa, ben daha çok istiyorum."

Risk almıştı ve insanları ölmüştü. Kendini suçladı. Bu yüzüne yansımada ama buz mavisi rengine dönmeden önce kısa bir an için gözlerinde gördüm. Son konuştuğumuzda, onun bir sosyopat olduğuna neredeyse tamamen ikna olmuşum. Dokunulmaz görünüyordu, sanki hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibi. Bu rahatsız etti.

Bug klavyedeki bir tuşa bastı. Kendimi destekledim.

Otuzlu yaşlarının ortasında, gri pantolon, siyah gömlek ve tuhaf görünümlü kurşun geçirmez yelek giyen bir kadın büyük ekranda belirdi. İnce bir metal ve plastik şerit alnının sol tarafına yapışmış, koyu renk saçlarının altında kaybolmuş ve yüzünden geriye doğru çekilmişti. Ona dokundu ve görüntü hafifçe değişti. Bir aynaya bakıyordu.

"Onunla uğraşmayı bırak," dedi Bug'ın sesi.

"Bu dikkat dağıtıcı." Sesi Louisiana'dan izler taşıyordu. "Dikkat dağıtmaktan hoşlanmam."

"Piyasadaki en iyi teknoloji," dedi Bug. "Ve son ikisini sen kırdın, Luanne."

"Ayrıca dikkat dağıtıcıydılar."

"Gözlerimdeki endişeyi görüyor musun?"

Luanne atletik ve güçlü görünüyordu ve kendini tutma şekli soğukkanlı bir sakinlik yansıtıyordu. Huzur değil, sadece herhangi bir duygusal bağdan yoksun, sessiz, yetkin bir uyanıklık. Onun gibilerle daha önce de karşılaşmıştım. Profesyonel bir özel askerdi. Gözlerine baktığınızda hiçbir şey göremezdiniz, sonra sizi suratınızdan vururdu ve kurşunlar havada uçuşurken yine hiçbir şey göremezdiniz. Belki de tecrübesinden ya da Belki de hiç olmadı. Günlük hayatta tamamen normal görünürdü. Onu süpermarkette görürsünüz ve yaşamak için insanları öldürebileceğini asla düşünmezsiniz.

Arkasında aynı kıyafetleri giymiş kadın ve erkekler silahlarını kontrol ediyorlardı.

"Bu ne biçim bir yelek?" diye sordum. Gri kumaşın altında sanki küçük altıgen bölümlerden yapılmış gibi parçalı görünüyordu. Esnek de. Yelek

Luanne hareket ettikçe altıgenler hafifçe yer değiştirdi.

"Bu bir Scorpion V," dedi Bug. "En son, en büyük, gizli ve Sivillerde olmaması gerekiyor, o yüzden görmeyin yoksa

gözlerini oyarım."

Rogan kamera dışında, *"Kahramanlık yok, Luanne,"* dedi. *"Sadece neyin ticaretini yaptıklarını bilmek istiyorum. Gir, hayatta kal, çık."*

Luanne, *"Kusura bakmayın ama Binbaşı, bu benim ilk dansım değil,"* dedi.

"Büyük endişeler," dedi çilli yüzlü genç bir adam kucağında bir silahı dinlendirirken. Heckler & Koch MP7.

Rogan'a baktım. Yüzü bomboştu.

"Binbaşı her zaman endişelenir," dedi yaşlı bir adam.

"Onun boşuna endişelendiğini kanıtlamak bizim işimiz, Watkins." Luanne arkasını döndü ve görüntü bir grup er askere kaydı. *"Büyük parayı kazanma zamanı."*

Ekran dörde bölündü, her bir besleme farklı bir askere bağlıydı.

Rogan sessizce, *"Hızlı ileri sar,"* dedi.

Kayıt hızlandı. Dört büyük siyah Taho'ya bölündüler, avukatları aldılar - onları sadece iki Taho'ya yerleştirdiler - ve ayrı ayrı otele giden yollar. Video normal hızına yavaşladı. Dışarı çıktıklarını ve hepsi de Scorpion kurşun geçirmez yelek giymiş iki erkek ve iki kadına otele kadar eşlik ettiklerini ve onları kapıda başka bir askerin karşıladığını izledik. Rogan'ın ekibi mekânı önceden keşfetmiş ve gözden geçirmiş olmalı.

Avukatlar aceleyle otele sokulurken, kayıt uzun boylu kadının yüzünü yakaladı.

Cornelius keskin bir nefes aldı.

Yirmi sekiz yaşlarında, Asyalı, muhtemelen Kore kökenli, yuvarlak yüzlü ve tıpkı kızıninkine benzeyen iri, akıllı gözlü bir kadındı. Endişe yüzünü buruşturmuştu. Kayıta çok canlı görünüyordu.

Yürüyen bir ölüyü izliyordum.

Avukatlar ve özel güvenlik görevlileri binaya girdiler. Dört kişi önden gitti. Avukatların hayatından doğrudan sorumlu olan grup da onları takip ederek otelin koridorlarını "koridor" düzeninde temizledi: bir koruma önde, diğeri onun biraz gerisinde solda, sonra avukatlar, sonra sağda üçüncü koruma ve neredeyse ilkinin tam arkasında son koruma.

Yukarıdan bakıldığında köşeye yerleştirilmiş bir dikdörtgen gibi görünürdü. Kalan dört muhafız arkadan geliyordu. Hızlı hareket ettiler, asansör yerine merdivenleri kullandılar ve ikinci kattaki bir süite vardılar. Süitin kapısında bu kez bir kadın olan bir başka özel asker duruyordu.

"Dışarıda güvenlik var mı?" Ben sordum.

"İki kişi var," dedi Rogan. "Biri binanın kuzeybatısında, girişi kapatıyor, diğeri de kuzeydeki müzenin çatısında, iki pencereyi kapatıyor."

Çok titizdi. Çıkışı ve pencereleri kapatmıştı, böylece tehdit oluşturan herhangi biri ya da bir şey otele girmeye çalışırsa, adamları anında öğrenir ve etkisiz hale getiririm. Hiçbir zaman özel güvenlik işi almadım, ama babam hayattayken, o ve annem bir Virginia'daki bir eğitim tesisinde. Hatırlayabildiğim kadarıyla Rogan'ın adamları her *t'nin üzerini çizmiş ve her i'nin noktasını koymuştu*.

Avukatlar ve korumaları geniş bir süite girdiler. Koyu renk bir sehpa - neredeyse siyah ve ayna parlaklığında mühürlenmiş bir çeşit ahşap -Odanın ortasında, koyu gri kesitli bir kanep ve biri kraliyet moru, diğeri zebra desenli döşemeli iki sandalyeyle çevrili olarak duruyordu. Avukatlar oturdu. Rogan'ın adamları odaya yayıldı, biri koyu kırmızı perdelerin yanında, biri banyo kapısının yanında ve diğ erleri de duvarların yanında, kapının önünde bir ölüm alanı oluşturdu. Dört kişi avukatlarla birlikte kaldı.

Bölünmüş ekrandaki dört yayın odanın her açısını gösteriyordu. İkisinde Luanne'nin yüzü açıkça görölüyordu ve kaşlarını çatmıştı. Pencereye bakıyordu. Ne görüyordu? ?

Yoğuşma. İnce bir sis tabakası camı renklendirdi.

"Böcek," dedi Luanne sessizce. "*Buradaki nem oranı nedir?*" "*Yüzde doksan iki.*"

"*Çatıdaki Cole'a göre nem oranı nedir?*"

"*Yetmiş sekiz.*"

"İptal." Luanne kelimeyi ısırarak söyledi. "*Onları hemen dışarı çıkarın.*"

Oda buz tuttu. Göz açıp kapayınca kadar bir buz tabakası duvarları, silahları ve mobilyaları kapladı.

"*Bir sıcaklık düşüşü okuyorum!*" Bug'ın sesi aradı.

Sonra her şey bir anda oldu.

Avukatların yanında duran kısa boylu Afro-Amerikan asker yumruklarını sıktı ve sanki bir şey koparıyormuş gibi aşağı doğru salladı. Alçak bir ses odanın içinde yuvarlandı ve etrafındaki hava soluk maviye döndü. Bir aegis, bir insan kurşun geçirmez kalkan.

Aegis'in yanındaki diğ er üç asker avukatları ayağa kaldırdı ve onları mavi kürenin içine itti.

Kapıda başka bir asker kolu tuttu, yanmış gibi elini çekti ve kapıyı tekmeledi. Tuttu. Üzerindeki buz tabakası büyümeğe devam ediyordu, en az bir inç kalınlığındaydı.

"Bir delik açın!" Luanne havladı.

Kapının yanındaki iki adam büyücü pozlarına girdiler, kollarını hafifçe kaldırdılar, avuç içleri sanki her iki ellerinde görünmez bir basketbol topu tutuyormuş gibi yukarı kalktı. Parmak uçlarında kıvıltı şimşekler çakıyordu. Enerkinetikler, ham büyü enerjisine hükmediyordu. Duvar patlamak üzereydi.

Birden Luanne'nin yüzü karardı. MP7'sini kaldırdı ve her iki enerkinetiği de kafalarından vurdu.

Odanın öbür ucunda orta yaşlı Afro-Amerikan bir adam ona doğru döndü ve ateş etti. Kurşunlar Luanne'ye çarpıyor, her isabette onu geriye doğru sarsıyordu. Her mermi vücudunu parçaladıkça kamerasının görüntüsü titriyordu. Kamerasının önünde küçük bir patlama oldu ve kanlı sis uçuştı. Bir mermi Luanne'nin kafatasına isabet etti.

Kurşun yağmuruna aldırmadan döndü. Ölmüş olmalıydı. Ölmüş olmalıydı, ama vücudu döndü, MP7'yi savurdu ve aegis'in mavi küresine tam patlamayı boşalttı. Kurşunlar kayarak bariyerde dalgalanmalar yarattı ve zararsız bir şekilde yere çarptı. Onu vuran orta yaşlı adam da döndü, yüzünde aynı gevşek ifade vardı ve kalkanın içine bir mermi akışı pompaladı.

Ne haltlar dönüyordu?

Rogan'ın gözlerinin içine baktım. Öfke ve acı bekliyordum ama gözlerinin derinliklerinde gördüğüm şey tüylerimi diken diken etti. Karanlıkla doluydular, sanki dipsiz siyah suyun üzerinde bir buz tabakası oluşmuştu. Gözlerinde korkunç O suyun içindeki şeyler.

"Bana bir çıkış verin!" diye bağırdı aegis.

Yanındaki askerler karşılık verdi. Luanne savruldu ve yere çakıldı, kafası yerde sekiyordu, kamerası hala kayıttaydı.

Biri kapının, diğeri pencerenin yanında duran iki asker birlikte dönerek odaya püskürdü ve avukatların korumalarını saman çöpü gibi biçtikten sonra silahlarını kalkanı çevirdi. Birden fazla darbe küresini parçaladığında aegis çılgılık attı. Burnundan kan aktı. Elleri güçlölkle titriyordu.

Kalkanın arkasındaki avukatların yüzleri çok korkmuştu; panik ve çaresizlikle buruşmuşlardı.

İlk kurşun genç sarışın avukatın boğazına isabet etti. Kan Nari Harrison'ın yanağına düştü ve eve gidemeyeceğini anladığı o anı gördüm.

Kalkan başarısız olunca mavi küre yok oldu. Aegis dizlerinin üzerine düştü, ağzından kan akıyordu. Mermiler silahsız avukatları parçaladı. Birkaç dakika boyunca zırh delici mermilerin etlerini parçalamasıyla sarsıldılar ve sonra yere yığıldılar. Nari kameradan bir metre uzağa düştü. Kocaman açılmış ölü gözleri ekrandan bize bakıyordu.

Cornelius boğuk bir ses çıkardı.

Bir çizme Luanne'nin kamera görüşünü engelledi. İki el ateş kuru fişek gibi patladı. Asker Nari'ye doğru adım atarken bot hareket etti. Başının üzerinde bir silah namlusu belirdi. İki kurşun şakağına isabet etti ve yüzüne kan sıçradı. Asker bir avukattan diğerine geçerek kafalarına kurşun yağdırdı ve sarışın kadın avukatın cesedinin yanında durdu.

Kan sarı saçlarını ıslatmıştı. Çömeldi, kadının elinden bir şey aldı ve uzaklaştı. Cam kırıldı. Kafatasına iki kurşun sıkmak için geri döndü.

Sol üst köşedeki kamera yukarı döndü ve askerin çilli genç yüzünü gördük. Gözleri acı ve korkuyla dolup taşıyordu. Yavaşça orta parmağını kaldırdı ve tuttu. Rogan'a küçük bir mesaj. Siktir git.

Asker tabancasını çıkardı. Elleri titriyordu, sanki hareket etmeye zorlanıyordu. Dudakları titriyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, çaresizlik ve korkudan neredeyse simsiyah olmuş bir halde bize bakıyordu. Smith and Wesson'ın kocaman siyah namlusunu kendi şakağına dayadı ve tetiği çekti.

Kamera yere çarptı.

Nefes almak acı veriyordu. Ağlamak, tepinmek, gördüklerimi kafamdan atmak için bir şeyler yapmak istedim, ama bunun yerine orada, sıcak ve acı verici bir şekilde duruyordu.

uyuştu. Rogan'a baktım ve her şeyi aynı anda gördüm: vurdumduymaz yüzü, sessizce tek bir yumruk halinde kilitlenmiş elleri ve öfke ve kederle kararmış gözleri.

"Biraz yalnız kalabilir miyim?" Cornelius sordu, sesi düzensiz ve bozuktı.

Rogan ve ben aynı anda ayağa kalktık.

Rogan beni odanın karşısına geçirdi ve balkona çıktık. Rahat sandalyeler ve mavi minderli bir şezlong, bir sehpayı çevreliyordu. Oturdum.

Rogan tabardını çıkardı. Siyah pantolon ve gömlek vücudunu sarıyor, düz, sert karnını, göğsünü ve geniş omuzlarını gösteriyordu. Normalde ona bakardım. Şimdi çok uyuşmuştum.

Forsberg'i dehşete düşüren tehditkâr elemental güç gitmişti. Onun yerine Rogan şimdi sert ve kararlıydı, büyüü intikam almaya hazır vahşi dişleri olan yaralı bir kurt gibi etrafını sarıyordu.

"Bira?" diye sordu, gözleri kararmıştı. "İçemem."

Balkonun taş tarafına yerleştirilmiş buzdolabına doğru yürüdü ve bana bir şişe soğuk su getirdi.

"Teşekkür ederim."

Şişeyi aldım ve ona baktım, kan görüntülerini, Nari Harrison'ın ölü gözlerini ve genç askerin çaresizliğini temizlemeye çalıştım. Şu anda Cornelius içeride karısının ölümüyle ilgili görüntülerle boğuşuyordu. Dışarıdan bakıldığında opak olan renkli cam duvar onu bizden saklıyordu. Bug muhtemelen tableti aracılığıyla Cornelius'u izliyordu. Rogan ve ben dışarı çıktığımızda Swarmer arka kapıdan kaçmıştı, ama Rogan'ın Cornelius'u göreceğinden şüpheliydim.

Cornelius'u tamamen gözetimsiz bırakmak.

"Cornelius bizi duyabiliyor mu?" Ben sordum.

"Hayır. Bizi görebiliyor ama şu anda meşgul olduğunu tahmin ediyorum." "Neden ona karısına bağlı olup olmadığını sordunuz?" "*Pretium yeteneği*," dedi Rogan.

Yeteneğin bedeli mi? "Anlamıyorum."

"Hayvan büyücüleri hayvanlarla çok genç yaşta, bazıları bebeklikte bağ kurar. Büyülerini kontrol etmek için çok küçükler ve köpeklerle, kedilere, yabani kuşlara, sincaplara, yeteneklerinin ulaşabildiği herhangi bir canlıya uyum sağlıyorlar. Bu gücün bedeli bilişsel gelişim ve insanlarla olan ilişkileri oluyor. Bazıları asla konuşmayı öğrenemez. Çoğu, ebeveynleriyle kurdukları bağ dışında diğer insanlara karşı empati geliştirmez, ancak ebeveynlerin kendileri de hayvan büyücüsü olduklarında, yavrularıyla her zaman bağ kurmazlar. Belli nedenlerden dolayı reklamını yaptıkları bir şey değil.

Anlamalı yetişkin ilişkileri onlar için çok nadirdir." "Ama

Cornelius karısını seviyordu."

Rogan başını salladı. Hüzün, sert ifadesini kısa bir an için yumuşattı. "Evet. Bir şekilde ona ulaşmış. Ona asla sahip olamayacağını düşündüğü bir şey verdi ve şimdi o öldü. Muhtemelen bunu bir daha asla yaşayamayacağını biliyor."

Bu çok şeyi açıklıyordu ve her şeyi daha da korkunç hale getiriyordu. Gergin, ağır bir sessizlik içinde oturduk. İçimde öfke kaynıyordu, kendi kendime şok ve vahşete karşı savunma. Bir şeyi yumruklamak istedim. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve yüzümü ellerimin arasına gömüp sakın kalmaya çalıştım. *Kafanda geri sarma. İşe odaklan. Bu konuda bir şeyler yapmaya odaklan.*

"Bir buz büyücüsünün sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Evet. Sıcaklığı bu kadar hızlı düşürmek için bir Significant, ama muhtemelen bir Prime olmalı," dedi Rogan, sesi klinik ve sakindi. "Ve bir egocissor."

"Bir manipölatör mü?"

Buz gibi bir soğukkanlılıkla tekrar başını salladı. "Kesinlikle bir Prime." Manipölatörler çok tehlikeliydi. Kendi iradelerini empoze edebilirlerdi. Diğerleri ve kurbanları genellikle ne yaptıklarının farkındaydı. Luanne kendi insanlarına ateş ettiğini biliyordu. Bunu yaparken kendini izledi ama elinden bir şey gelmedi. Çilli asker kendi adamlarına kurşun sıkıyordu. ve bunu durduracak gücü yoktu.

Ve Rogan hepsini izlemişti. Onu tanıdığından, o kaydı an be an incelemiş, her şeyin ters gittiği anı aramış, düşmanın kendilerine ihanet ettiğine dair küçük bir ipucu bulmaya çalışmıştı. Halkının ölümünü kaç kez izlemişti? Yüzüne baktım ve cevabı gördüm: çok fazla. Halkına birbirlerini öldürmüşler ve sonunda ona özel bir *siktir* git göndermişlerdi. Bunu kişiselleştirmişlerdi.

Kendini suçlamasını ve çaresiz hissetmesini istediler. Onun yerine ben öfkelenirdim. Bu insanları tanımıyordum. Arkadaşım ya da çalışanım değillerdi ama bunu izledikten sonra kendimi tutmakta zorlandım. Karşımda oturuyordu, soğuk ve sakindi.

Bir subay olduğunu fark ettim. Zihni hararetle tehditleri ve stratejileri sıralarken, birliği ağır kayıplar vermiş yetenekli bir subay gibi davranıyordu -metodik, neredeyse sakın. Rogan dağılmayacaktı. Halkının ölümünden sorumlu olan son kişiyi de ortadan kaldırana kadar öyle kalacaktı.

Rogan, "Bug'ın ekipmanlarına göre Rook ateş ettikten üç saniye sonra Luanne'nin kalbi durmuş," dedi. "Klinik olarak ölmüştü. Sadece bir Prime manipülatörü onu ölümünden sonra tam on saniye boyunca tutabilirdi. Bir Buz büyücüsü ve o çapta bir manipülatörün birlikte çalışması iki farklı Ev anlamına gelir."

Bu, Adam Pierce'ın arkasında gördüğümüz türden bir komplo ve ittifak anlamına geliyordu. Rogan haklıydı. Büyük bir şeyler oluyordu ve biz sadece fırtınanın kenarından sıyrılmıştık.

"Houston'da bu tür yeteneklere sahip kaç buz büyücüsü var?" Ben sordum.

"İhtiyatlı bir tahminle on altı. Cömert olursak yirmi iki. Dört Ev."

Çok fazla. "Manipülatörler mi?"

"Üç Hane, ama bu bize yardımcı olmuyor. Size hayvan büyücülerinin güçlerinin yan etkilerinin reklamını yapmaktan hoşlanmadıklarını söylemişim."

"Manipülatörler manipülatör olduklarını kabul etmeyebilirler mi?"

Rogan başını salladı. "Diğer telepatik uzmanlıklar gibi sıralanıyorlar. Psiyonik su baskını en sevilenidir."

Psionikler diğer zihinleri geçici olarak aşırı yükleme yeteneğine sahipti. Psionik bir Prime bir zihinsel etki alanı oluşturabilir ve bu alana yakalanan herkes kör olur, acı içinde yere düşer ya da can havliyle kaçardı.

"Peki ya sonlara doğru kırılan camlar?"

"Pencereden bir şey düşürdü. Bug bunun bir USB bellek olabileceğini düşünüyor. Her neyse, bir araç geldi ve yolculardan biri onu kaldırımdan aldı. Keskin nişancım trafik yüzünden net bir atış yapamadı."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Kayıt kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya devam etti, o kadar içgüdüsel ki, tüm normal frenlerimi aştı ve genellikle sadece ailem uyandığında uyanan kısır parçamın derinliklerine ulaştı.

tehdit edildi. Bunu yapan insanları öldürmek istedim. Onları öldürmek ve ölmelerini izlemek istedim. Bu adil olurdu. Adil olacaktı.

Rogan'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Herhangi bir ipucunuz var mı?"

"Öyle mi?" Rogan sordu. "Forsberg'den bir şey aldın mı?" "Evet."

"Bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

Bana baktı.

"Siz benim müvekkilim değilsiniz," dedim ona. "Sizin için çalışmıyorum ve müvekkilim beni yönlendirmediği sürece gizli bilgileri sizinle paylaşmayacağım. O zaman bile şüphelerim var. Hâlâ karısına olanları kabullenmeye çalışıyorum." Onun ölümü kafamda sürekli bir döngü halinde dönüp duruyordu.

Arkasına yaslandı ve beni inceledi. Oturuşunda, omuzlarının hizasında ve gözlerinde fark edilmeyen bir değişim oldu. Görünüşe göre iş hakkında konuşmayı bırakmıştı.

"Ne?"

"Seni özledim," dedi, dudakları yavaş, tembel bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerindeki buzlar erimeye başladı. "Sen beni özledin mi Nevada?"

Benim adımı söyledi.

"Hayır." "Azıcık bile mi?"

"Hayır. Seni hiç düşünmedim." Genelde yalan söylememeyi tercih etmem, söyleyemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Rogan sırttı ve tüm düşüncelerim yanlış yerlere gitti. Gülümsediğinde neredeyse dayanılmaz derecede yakışıklı oluyordu.

"Kes şunu," diye homurdandım. "Neyi durduracaksın?"

"Bana gülümsemeyi kes." Daha geniş sırttı.

"Neden bu işe bulaştın ki? Kuzenini cezalandırmaya mı çalışıyorsun?" "Evet."

Ve az önce yalan söyledi. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Daha iyi yalan söyle."

"Güzel, Bayan Baylor. Bu kısmi bir doğrudu ve siz hala onu etiketlediniz. Çalışıyor muydunuz?"

"Seni ilgilendirmez." Sadece pratik yapmıyordum. Daha iyi olmak için aktif olarak çalışıyordum. Kitaplarımı okudum, gizli çemberler üzerinde çalıştım ve büyülerimle deneyler yaptım. Bundan da zevk alıyordum. Sihrimi kullanmak ağrıyan bir kası esnetmek gibiydi. İyi hissettiriyordu.

"Mmm, dikenli."

"Benim sorularıma cevap vermiyorsun. Neden ben seninkilere cevap vereyim?"

Beni inceledi, gözleri yarı kapalıydı, sanki benim bir lezzetli bir atıştırma. Devasa bir ejderhanın yavaşça etrafımda döndüğünü, hareket ederken büyü dolu gözlerini bana diktiğini ve beni ısırp ısırmayacağını düşündüğünü hayal ettim.

"Ejderhalar." Rogan parmaklarını şıklattı.

Oh, kahretsin.

"Neden senin yanında sürekli ejderhalarla karşılaştığımı merak ediyordum." Öne doğru eğildi.

Gözleri parladı ve tekrar berrak gök mavisine döndü. "Benim bir ejderha olduğumu düşünüyorsun."

"Saçmalama." Yüzüm ısınmıştı. Muhtemelen kızarıyordum. Lanet olsun. o.

Gülümsemesi eğlenmekten cinselliğe dönüştü, öyle bir vaatle doluydu ki *Cinselliği* tarif etmenin tek yolu buydu. Neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. "Büyük, güçlü, korkunç ejderha."

"Büyüklük hayalleri kuruyorsun."

"Benim bir inim var mı? Seni kalenden kaçırıp oraya mı götürdüm?"

Sesimi dondurmaya çalışarak ona baktım. "Bazı garip fantezilerin var Rogan. Profesyonel yardıma ihtiyacın olabilir."

"Gönüllü olmak ister misiniz?"

"Hayır. Ayrıca ejderhalar bakireleri kaçırır, o yüzden ben yokum." Peki neden ona bakire olmadığımı söylemişim? Neden o konuya girdim ki?

"İlk olmam önemli değil. Önemli olan tek şey sonuncu olmam."

"Ne ilk, ne son, ne de ikisi arasında bir şey olacaksın. Milyon yıl geçse bile."

Güldü.

"Rogan," dedim dişlerimin arasından. "Şu anda mesaideyim. Müvekkilim yan odada karısının yasını tutuyor. Benimle flört etmeyi bırak."

"Durmak mı? Daha başlamadım bile." Şişemi ona doğrulttum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu bana.

"Eğer durmazsan, bu şişeyi kafandan aşağı atacağım ve müşterimle birlikte buradan kaçacağım anlamına geliyor."

"Denemeni görmek isterim."

Kapı açıldı ve Cornelius dışarı çıktı. Yüzü dümdüzdü, gözleri kan çanağına dönmüştü. Tüm bencilce utancım buharlaştı. Rogan'ın şehvetli gülümsemesi kayboldu ve bir kez daha bir Prime'a bakıyordum - soğuk, sert, toparlanmış ve intikam peşinde.

Oh. Bunu bilerek yapmıştı. Beni kızdırmış ve videoyu gördükten sonra içinde bulunduğum korkunç durumdan çıkarmıştı. Ölümün korkunç döngüsü artık beynimde oynamıyordu.

Cornelius bir sandalyeye oturdu ve Rogan'a baktı. "Ne teklif ediyorsun?"

Rogan, "Mükemmel bir müfettişiniz var," dedi. "Bayan Baylor yetkin, kapsamlı ve kendini yüksek profesyonel standartlarda tutuyor."

Diğer ayakkabının düşmesini bekledim.

"Ama onun şirketi küçük. Kaynak ve güçten yoksun. Benim bolca sahip olduğum şeyler."

Cornelius'un beni kovmasını mı sağlamaya çalışıyordu?

Rogan, "Öte yandan benim Bayan Baylor'un hizmetlerine ihtiyacım var," dedi. "O benim katilimin aranmasını büyük ölçüde hızlandırma yeteneğine sahip.

insanlar."

"Çünkü o bir hakikat arayıcısı," dedi

Cornelius. İçimi çektim.

Cornelius sessizce, "Ben aptal değilim," dedi.

Rogan, "Aynı şeyin peşindeyiz," dedi. "Güçlerimizi birleştirmeyi öneriyorum." Cornelius, "Bayan Baylor ile birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi.

"Elbette." Rogan ayağa kalktı ve içeri girdi.

Cornelius kapı Rogan'ın arkasından kapanana kadar bekledi ve minderli koltuğa yaslandı. "Bunun rahatsız edici bir soru olduğunun farkındayım ama sormak zorundayım. Deli Rogan ile ilişkiniz nedir?"

"Adam Pierce'ı yakalamak için işbirliği yaptık." "Bunu biliyorum. Duygusal ilişkiyi kastetmiştim." Dürüst bir cevabı hak ediyordu.

"Hep aynı hikâye." Sesimi olabildiğince soğukkanlı çıkardım.

"Milyarder Prime biraz sihri olan güzel bir kızla tanışır, milyarder Prime kıza bir teklif yapar ve kız ona yola çıkmasını söyler."

Ve sonra milyarder Prime her türlü ateşli vaatte bulunur ve Kızın, adamın kendisini hoş bir oyalanmadan daha fazlası olarak görebileceğini düşünmesine neden olan dramatik açıklamalar, ancak adam iki gün boyunca ortadan kaybolur. ve takip etmiyor.

"Onunla çalışmak senin için zor olacak mı?" Cornelius sordu.

Karısı ölmüştü, Rogan ona hayatının anlaşmasını teklif etmişti ve Cornelius benim rahatımı düşünüyordu. Onun yerinde olsaydım, bu kadar şefkat gösterebilir miydim bilmiyordum.

"Duygularımı dikkate almanız çok nazik bir davranış."

"Biz bir takımız. Benim iyiliğim için kendini riske atmanı istiyorum. Fikrini bilmek istiyorum."

"Ben bir profesyonelim, o da öyle. Bazı şeyleri bir kenara

bırakabiliyoruz. Hissedebileceğim ya da hissetmeyeceğim rahatsızlıkların hiçbir önemi yok."

"Sence bunu kabul etmeli miyim?"

"Rogan soğukkanlı bir piç, ama haklı. Kas gücüne, paraya ve ateş gücüne ihtiyacımız olacak. Bunlar onda var, bizde yok. Ve tüm küstahlığına rağmen sözünü tutar."

"Nereden biliyorsun?"

"Adam Pierce'ın canını bağışladı. Ona canlı ihtiyacım vardı ve Rogan, Adam'ın kafasını koparmayı çok istemesine rağmen onu öldürmekten kaçındı."

Bir şahin çığlık attı. Talon yanımızdan hızla geçti ve masanın üzerine ölü bir fare düştü. Büyük kuş döndü ve Cornelius'un omzuna kondu. Hayvan büyücüsü elini kaldırdı ve kuşun tüylerini nazıkçe okşadı, yüzü düşünceliydi.

Şahin onu beslemeye çalışıyordu. Talon bile Cornelius'un kederli olduğunu fark etti.

"Rogan'ı bir ejderha olarak düşün," dedim ona. "Seni göz açıp kapayıncaya kadar yiyip bitirecek güçlü, kadim, bencil ama aynı zamanda tuhaf bir onur duygusuna sahip bir ejderha. Eğer onunla bir anlaşma yaparsan, tüm önemli şeyleri şimdiden açıkladığından ve bunları kabul etmesini sağladığından emin ol."

Cornelius ölü fareyi aldı ve Talon'a doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim. Aç değilim. Sen ye."

Talon yuvarlak kehribar gözleriyle fareye baktı, onu Cornelius'un elinden kaptı ve ağaçların arasına doğru uçtu. Cornelius pencereye doğru yürüdü ve cama vurdu. Rogan dışarı çıktı ve masada bize katıldı.

Cornelius yerine oturdu. "Teklifinizi değerlendirdik ve bazı şartlarım var. Aslında sadece bir tane."

Rogan, "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Cornelius, "Tüm bunlardan daha büyük güçler olduğunu anlıyorum," dedi. "Ben bununla ilgilenmiyorum. Ben karımı öldüren kişiyi istiyorum. Öyle bir an gelebilir ki, o kişi taşıdığı bilgiler nedeniyle sizin için son derece değerli hale gelebilir. Onu bir bilgi kaynağı ya da rehine olarak hayatta tutmak isteyeceksiniz. Umurumda olmadığını anlamalısınız."

Cornelius'un sesi sessiz, şiddetli bir hırıltıya dönüştü. Yüzündeki acı o kadar çığdı ki insan gibi görünmüyordu.

"O kişi senin için ne kadar önemli olursa olsun, onu bana vereceksin. Bedelim Nari'nin katilinin hayatı. Onu sadece ve sadece ben alacağım."

Rogan'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Gözleri hesapçı oldu. Cornelius bekledi.

Rogan elini uzattı. "Anlaştık."

Cornelius onun elini tuttu. Tokalaştılar.

"Anlaşmayı resmileştirelim mi?" Rogan sordu. "Evet," dedi Cornelius.

Rogan telefonundan bir numara çevirdi. "Bana boş bir Ev sözleşmesi getirin lütfen."

"Gerçekten de Nari'nin katilini öldürme hakkını Cornelius'a devrettiğinizi belirten bir sözleşme mi yazacaksınız?"

İkisi de bana baktı. Aynı anda "Evet," dediler. Ben sadece onlara baktım.

Rogan, "O bir Meclis üyesi," dedi. "Neden ona nezaketten daha az bir şeyle davranayım ki?"

Aynı gezegenden bile değildik.

Bir kadın elinde boş bir sözleşmeyle çıkageldi. Üzerinde çalıştılar, Cornelius'un yüzü aynı anda hem bitkin hem de öfkeliydi. O ve Matilda Nari'ye ne olduğunu bilmeyi hak ediyordu ve Matilda babasının geri dönmesini hak ediyordu.

Eve, ona. Söz vermiştim ve zaten kendimi adamıştım, ama eğer olmasaydım, bu iş biterdi. Eğer çekip gidersem Cornelius, Rogan hangi derin sularda yüzüyorsa oraya doğru koşacaktı ve Deli Rogan'a ayak uydurmak insanın yaşam beklentisi için kötü bir şeydi.

"Evimde bir güvenlik ekibine ihtiyacım var," dedim.

Rogan telefonunu eline aldı, kısa bir mesaj yazdı ve bana baktı.

"Tamamdır."

"Zaten uygun bir yerde bekliyorlar mıydı?" "Evet."

Kendi telefonumu çıkardım ve evi aradım.

"Yus!" diye cıvıladı en küçük kız kardeşim telefonda. Arabella on beş yaşındaydı ama sekiz yaşındaymış gibi davrandığı tuhaf bir dönemden geçiyordu.

"Annem evde mi?"

"Evet!"

"Onu bul ve Rogan'ın güvenlik ekibinin evimizi izlediğini söyle.

Lütfen onlara ateş etmemesini

söyleyin." "Tamam! Nevada?"

"Ne?" Eğer bana Rogan'ı sorsaydı, yemin ederim ki ...

"Akşam yemeği için biraz suşı alır mısın?"

"Evet."

"İğrenç mayonez sosu

yok mu?" "Mayonez

yok."

"Çılgın Rogan'a söylemesi gerektiğini söyler misiniz? "

Telefonu kapattım ve Cornelius'a döndüm. "Soruşturma süresince bizim eve taşınmaya ne dersin?"

Cornelius gözlerini kırptırdı.

"Bu iş tehlikeli ve karmaşık bir hal alacak," dedim. "Bu işin arkasındaki insanlar bir çocuğu kaçırmak ve ona işkence etmek gibi korkunç şeyler yapmak konusunda ahlaki bir vicdan azabı çekmeyecektir. Depomuzun mükemmel bir güvenlik sistemi var ve Rogan'ın adamları tarafından korunuyor. Rogan'ın askerlerini bir şekilde atlatırlarsa, eski bir keskin nişancı olan annemle, tank yapan büyükannemle ve ölümden korkmayan ve düzgün ateş etmeyi öğrenmiş dört gençle uğraşmak zorunda kalacaklar. Sen ve

Matilda güvende olacak."

Cornelius, "Ama hayvanlarımız var," dedi.

"Çok fazla odamız ve deponun köşesine inşa edilmiş koca bir misafir dairemiz var. Kız kardeşlerim Matilda'yı seyretmeye bayılırlar."

"O haklı," dedi Rogan. "İsterseniz siz de burada kalabilirsiniz."

Cornelius gözlerini kırptırdı. Kızını, sinirlendiğinde şehirleri dümdüz eden bir adamın evinde bırakmak pek de akıllıca bir hareket değildi.

"Teşekkür ederim. Nevada'nın davetini reddetmek kabalık olurdu."

"Elbette," dedi Rogan ve bana göz kırptı.

Ve Cornelius'u manipüle etmişti. Bu müthiş bir ortaklık olacaktı.

"Bir planımız var mı?" Cornelius sordu.

İkisi de bana baktı. Doğru. Araştırmacı bendim, bu yüzden benden soruşturma yapmamı beklediler.

"Bug avukatların kiminle görüşmesi gerektiğini tespit edebildi mi?"

Rogan, "Hayır," dedi.

Cornelius'a döndüm. "Nari'nin kiminle ya da neden buluştuğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır," dedi Cornelius.

"Diğer avukatların aile üyeleriyle konuşan oldu mu?" Rogan,

"Hayır," dedi.

Ayağa kalktım. "O zaman oradan başlayacağım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi

Cornelius. "Bu sefer olmaz," dedim

nazikçe.

"Neden?"

"Çünkü eşiniz ve onların eşleri birbirlerini sosyal olarak tanıyorlardı. Sizin varlığınıza duygusal bir tepki verebilirler ve bizim de bilgiye ihtiyacımız var. Öğrendiklerimi bu akşam size bildireceğime söz veriyorum. Ayrıca, taşınmanız gereken bir eviniz var."

"Eskort ayarlayacağım." Rogan telefonunu çıkardı.

"Teşekkür ederim ama ben hallederim," dedim.

"Senin değil. Onun." Rogan telefonuna mesaj attı. "Ben de seninle geliyorum. Bir ortaklığı kabul ettim. Bu soruşturmaya katılacağım ya da anlaşma kapalı."

Cornelius'a Rogan'la birlikte çalışabileceğimize dair güvence vermiştim. Onu benimle gelmekten alıkoyacak makul bir bahane yoktu. Bu konuda profesyonel kalmalıydım.

"Pekala. Ancak bazı şartlarım var. Ben istemedikçe sorgulayacağım kişileri öldürmeyeceğinize ya da onlara gözdağı vermeyeceğinize söz vermelisiniz.

Özellikle, lütfen bir daha kimseyi kıyafetleriyle boğma." Cornelius'un gözleri büyüdü.

"İyi. Başka bir şey var mı?" Rogan sordu, sesi kuruydu.

"Evet. Lütfen üstünü değiştir ki Prime'a daha az benzeyesin. Kimsenin sizi tanımasını istemiyorum. Meksika'nın Belası'nın kapılarına dayandığını fark eden insanlara açılmak çok zor."

Bölüm 4

Yarım saat sonra, sözleşmeler ben ve onları getiren kadın tarafından imzalandı ve şahitlik edildi. Kadın beni ön kapıya kadar götürdü, minibüsümün beklediği yere. Anahtarlar kontaktaydı. Sürücü koltuğuna oturdum.

Rogan'ı öylece bırakıp gidebilirim. Bu çok komik olurdu. Tabii o da muhtemelen beni saçma bir şeyle kovalardı, Kendi özel uçan kalesi ya da onun gibi bir saçmalık.

Ön kapı açıldı ve Bug dışarı çıkıp arabaya doğru koşmaya başladı. Camı indirdim.

"Hey." Dirsekleri açık pencereye dayanacak şekilde eğildi. "Bir süre buralarda takılacak mısın?"

"Görünüşe göre başka seçeneğim yok." "Güzel."

"Neden?"

"Son iki aydır burada günde on altı saat çalışılıyor. Pierce saçmalığından dolayı çok fazla serpinti oldu. Binbaşı tanıklık etmek zorunda kaldı.

ve dört kişi dava açmaya çalıştı, ancak işin büyük kısmı gözetimdi. Bu şey, her ne haltsa, çok şekilsiz. Bir şekilde kanıt bulursunuz ve sonra sikik herif parmaklarınızın arasından kayıp gidiyor. Bu Forsberg'in avukat görüşmesi elimizdeki ilk sağlam şeydi, sonra Salı günü oldu ..."

Bug'un bilinç akışının içinden geçmek, bir ormanda yolunuzu kesmek gibiydi.

"Bugüne kadar Forsberg'e ulaşamadık. Dün çok zordu. Tüm ailelere bizzat haber vermeye gitti. Luanne *on altı kişiden biriydi.*"

Bug durumun ciddiyetini anladığımdan emin olmak için bana baktı. Ama ben yapmadım.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Yüzünü ekşitti. "Sadece etrafta takıl. Sen yanıdayken yüzünde insani bir ifade oluyor."

"Teşekkürler, Bug. Ben de seni gördüğüme sevindim." Görünüşe göre benim görevim Rogan'ın yüzündeki insan ifadesini korumaktı. Bildiğim iyi oldu. Ben de bir soruşturmaya öncülük ettiğimi sanıyordum. Ne kadar aptalım.

Kapı açıldı ve Rogan dışarı çıktı. Bug kaçtı. Rogan onun gidişini izledi ve arabaya doğru yürüdü. Gitmek üzere olan arabasını terk etmişti. Eski haki kargo pantolonu, eski püskü botlar ve yeşil bir Henley'den oluşan büyücü-ramaj kıyafeti. Gömlek omuzlarına ve göğsüne oturuyordu. Pazuları kolları geriyordu. Güçlü, sert ve kenarları kaba görünüyordu. Yürürken rahatça sallayabileceği bir baltaya ya da başka bir şeye ihtiyacı vardı. Başımı eğdim ve sadece izledim.

Kapıyı açtı ve arabaya bindi. Ve birden araba Rogan ve onun sihriyle doldu. Zar zor nefes alabiliyordum.

Bunu nasıl kabul etmişim? Kafamın incelenmesi gerekiyordu. "Ne dedi?" diye sordu.

"Sadece Bug, Bug oluyor."

"Cevaptan kaçıyorsun." "Çok anlayışlısın."

Rogan mavi gözleriyle bana baktı, bir beyzbol şapkası çıkardı ve taktı. Kamuflajlı ejderha, orada yaşayan lezzetli insanları gözetlemek için köye iniyor.

Dişlerini şaklatarak havayı ısırıldı.

Ejderhaları düşünmeyi bırakmalıydım.

Vitesi parktan çıkardım ve arabayı sürmeye odaklandım. Onunla arabada olmak hoşuma gidiyordu. Tanrı yardımcım olsun, bunu özlemiştim. Onu özledim.

"Bu yeni bir parfüm mü?" Rogan sordu.

"Üzerimde yok. Nasıl kokuyor?" "Narenciye."

"Bu muhtemelen benim şampuanım."

İşten bahsedin, dosdoğru önünüze bakın, uzanıp elimi göğsünden aşağı kaydırarak karın kaslarının sert duvarını hissetmeyi düşünmeyin ... Onu öpmeyi hayal etme.

Rogan sessizce küfretti.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Ona baktım. Bakışlarımız birleşti.

Vay canına. Gözleri derin, dipsiz bir maviye döndü ve ihtiyaçla doldu. Ondan uzaklaştı ve şimdi beni çıplak düşünüyordu. Bir kadının buna tepki vermemesi için ölü olması gerekirdi ve ben ölü değildim. Birazcık bile.

Beklenti içimde zonkladı. Aramızda ne kadar mesafe olduğunu tam olarak biliyordum. Her santimetresinin elektrik enerjisiyle yüklü olduğunu hissediyordum. Şu anda bana dokunsa, muhtemelen bir adım havaya zıplardım. Dosdoğru önüme baktım. Küçük, dar bir alanda pek iyi değildik. Bu berbat bir fikirdi. Belki de cinsel gerilimin bir kısmını dışarı atmak için camı açmalıyım.

Dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı, yoksa arabayı kenara çekerdim ve kendimizi arka koltukta bir şeyler yaparken bulurduk.

"Jaroslav Fenley'nin ailesinin peşine düşmek hiç mantıklı değil," dedim. Rogan ve Cornelius kontratlarını yazarken diğer üç avukatın geçmişleriyle epeyce vakit geçirmiş ve telefonumdaki notlarla hafızamı tazelemiştim. "Evindeki bilgisayara göre kariyeriyle yaşar ve nefes alırdı. Harper son birkaç aydaki tek önemli ilişkisiydi."

"Bernard bilgisayarına mı girdi?" Rogan tahmin etti.

"Evet, otuz saniye içinde. Jaroslav'ın yönlendirici şifresi 'admin' idi. Muhtemelen Harper'a neden kandığını açıklıyor."

Rogan, "Köşeleri kesti," dedi.

"Evet. Yönlendirici şifrenizi değiştirmek çaba gerektirir. Çoğu insan bunu nasıl yapacağına bakmak zorunda kalır. Anlamalı bir ilişkiyi sürdürmek zaman ve çaba gerektirir. Harper'ın bir ilişkiye ihtiyacı yoktu."

"Seks ve hafif bir yastık sohbeti ile kurtulabilir." Rogan yüzünü buruşturdu. "Bu tipleri bilirim. Adam yürüyen bir güvenlik riski. İlerlemek için ne kadar çalışması gerekiyorsa o kadar çalışır. Amacı işini yapmak değil, para kazanmaya devam ederken işini yapmak zorunda kalmayacağı bir yere ulaşmak."

"Öyle görünüyor. Jaroslav çok fazla fatura kesmiş. Kağıt üzerinde iyi görünüyor. Uyudu, çalıştı ve öğrenci kredileri için endişelendi. Bern hala dosyaları inceliyor ama şu ana kadar suçlayıcı bir şey bulamadı. Jaroslav'ın ailesi Kanada'da yaşıyor ve onlarla görüşmüyor. Kardeşinin yeni bir bebeği oldu. Ailesinin Facebook'unda her şey var. Jaroslav

bebek resimleri hakkında yorum yaptı. Ailesi bir çıkmaz sokak, o yüzden yok. Anladığım kadarıyla Harper'la konuşmak istemiyorsun?"

Rogan başını salladı. "Bu komployla tek bağlantımız o. Onu elimizden geldiğince uzun süre korumalıyız."

"Bu da bize iki seçenek bırakıyor," dedim. "Marcos Nather'ın ailesi ya da Elena de Trevino'nun ailesi. Nather'ınki daha yakın."

"Hayır, öyle değil."

Marcos ve Jeremy Nather, Westheimer Lakes'de, tipik bir Teksas banliyö evinde yaşıyordu: iki katlı, tuğla, en az üç bin metrekare, dört yatak odası, üç banyo ve iki arabalık bir garaj. Mahalle yaklaşık yedi ila sekiz yaşındaydı, fiyatların biraz düşmesine yetecek kadar. Ev onların fiyat aralığının dışında değildi ve Bern'e göre kredileri sağlıklı görünüyordu. Marcos Nather başarılı bir avukattı ve Jeremy Nather fitness uygulamaları geliştiren bir start-up'ta yazılım mühendisi olarak çalışıyordu. LinkedIn profilinde Marcos'un son üç yıldır Forsberg için çalıştığı görülüyordu. Ondan önce de bir yatırım şirketi olan Zara, Inc. için çalışmıştı. Marcos ve Jeremy altı yıldır evliydi ve ikisinin de herhangi bir sihir yeteneği yoktu. Arabayı sürerken Rogan için tüm bunları gözden geçirdim.

"Bilgileri nereden alıyorsunuz?" diye sordu.

"Neden? Özel dedektiflik işine mi girmeyi planlıyorsun?"

"Merak diyelim."

Aha. "Bunların çoğu çevrimiçi veri tabanlarından geliyor. Kamu kayıtlarını alıyoruz ve sabıka geçmişine, kredi kontrollerine vb. erişim için ödeme yapıyoruz. Sosyal ağları bir altın madenidir. İnsanlar internette büyük miktarda kişisel bilgi paylaşıyor ve tüm sosyal hesapları genellikle birbirine bağlı."

İşte bu yüzden, her büyük sosyal ağda bir hesabım olmasına rağmen (Prime'larla ilgili spekülasyonlara, genel fangirling'e ve çok sayıda fanfic'e adanmış olan Herald da dahil olmak üzere) hesaplarımın hiçbirinde kişisel bilgilerim yoktu. İnternette içimi dökmedim, siyasi yorumlarda bulunmadım ve ağ algoritmalarına bot olmadığımı dair güvence vermek için her hafta en az bir ya da iki sevimli kedi yavrusu fotoğrafı paylaştım.

"Nedir bu?" Rogan kapının yan cebinden bir kitap çıkardı.

Ön kapağı özenle hazırlanmış gizemli bir daire süslüyordu. "*Çember Çalışması: Pratik Uygulamalar.*"

Bu benim *Hexology'nin* yerini alan, inanılmaz derecede faydalı ama beni uyutacak kadar kuru bir kitaptı. *Circlework'ü* zaten baştan sona okumuştum.

ama önemli olarak işaretlediğim tüm daireleri ezberlememiştim, bu yüzden yanımda getirdim ve sigorta dolandırıcılarımın tökezlemesini beklerken çizimleri sadakatle yasal defterimde yeniden üretmeye çalıştım.

"Ne olmuş ona?"

Gönderip göndermediğini doğrudan ona sorabilirdim. Ama o zaman bilirdim. Nedense bilmemek daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Bir parçam o olduğunu düşünmek istiyordu.

Kitabın sayfalarını çevirdi. "Eğer eğitime ihtiyacın olursa, sana ders vermekten memnuniyet duyarım."

Ona baktım. "Bu bana neye mal olacak?"

"Bir şeyler düşüneceğim." Sesi her türden ilginç fikir vaat ediyordu.

"Ejderhalarla yapılan pazarlıkların sonu asla iyi bitmez."

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarına değdi ve ifadesini kurt gibi aç bir hale getirdi. "Bu ne için pazarlık yaptığınıza bağlı."

Onunla arabaya binmemeliydim. Uzun lafın kısası buydu.

GPS, Darth Vader'ın sesiyle konuşarak varış noktamın beş yüz metre sonra sağda olduğunu bildirdi. Sith tarafından kurtarıldım.

Bir ağacın altındaki gölgeye park ettim, silahımı aldım ve takım elbise ceketimin sakladığı özel kadın bel kılıfına geri yerleştirdim. Erkekler gizli taşıma konusunda çok daha kolay bir zaman geçirdiler. Kısa bacaklıyım ve kalçalarım kıvrımlıydı, bu yüzden normal bir kılıf silahı kaburgalarımaya saplıyordu.

Rogan ve ben ön kapıya doğru ilerledik. Zili

çaldım. "En iyi davranış."

"Hatırlıyorum," diye homurdandı Rogan.

Kapı açıldı ve otuzlu yaşlarında bir adam ortaya çıktı. Orta boylu, açık kahverengi saçlı ve kısa sakallı, banliyölerde karşılaşabileceğiniz tipik bir adama benziyordu: düzenli bir işi olan, haftada üç kez spor salonuna giden ve on yıl öncesine göre biraz daha fazla yemesine izin veren bir adam. Gözleri çukurdaydı.

"Şu an iyi bir zaman değil," dedi.

"Bay Nather, Cornelius Harrison için çalışıyorum," dedim ve kartımı uzattım. "En derin taziyelerimi sunarım."

Gözlerini kırıştırdı, kartımı aldı ve okudu. "Özel dedektif mi?"

Kapıyı yüzüme kapatmadan önce içeri girmeliydim. "Forsberg Evi cinayetleri araştırmayı reddediyor. Bay Harrison benden karısına ne olduğunu bulmamı istedi. Kızına, annesinin katilinin yaptıklarının yanına kâr kalmadığını söyleyebilmek istiyor. Kederli zamanınızda sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Sadece birkaç dakikanıza ihtiyacımız var."

Jeremy bana baktı ve içini çekti. "Birkaç dakika."

"Teşekkür ederim."

Bizi antreden geçirerek mutfaktan bir ada ile ayrılan oturma odasına götürdü. Biri kız biri erkek iki küçük çocuk halının üzerinde yatıyordu. Bir ya da iki yaş büyük olan oğlan iPad ile oynuyor, kız ise Legolarla bir şeyler inşa ediyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş yaşlı bir kadın kanepede elinde bir kitapla oturuyordu. Yüzü asık bir şekilde bize baktı.

Jeremy, "Anne, bu insanlarla konuşmam gerek," dedi. "Bir dakikaya geliyorum."

Başını salladı.

Çocuklar koro halinde

"Merhaba," dediler.

"Merhaba." El salladım.

Jeremy zorla gülümsedi. "Üzgünüm çocuklar, hemen döneceğim."

Bizi oturma odasındaki ofise götürdü ve Fransız kapılarını arkamızdan kapattı.

"Onlara henüz söylemedim," dedi. Sesi takıldı. "Nasıl anlatacağımı bilmiyorum." "Kimseyle konuştun mu? Bir yas danışmanıyla?"

Başını iki yana salladı. Yüzüne ezici bir acı yansıyor, son sürat giden bir araba gibi size çarpan ve sizi kırık ve sersemlemiş bırakan türden bir acı. Onun için yapabileceğim bir şey olmasını diledim.

Kartlarımdan birini daha çıkardım, telefonumdaki kişileri kontrol ettim ve üzerine terapistimin adını ve telefon numarasını yazdım.

"Babam öldüğünde bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kendimi suçladım ve Dr. Martinez'i görmeye gidene kadar haftalarca suçluluk duygumu ve kederimi bir kaya gibi yanımda sürükledim. Yaptığı işte çok iyi. Yine de korkunç olacak ama en kötüsünü atlatmanıza yardımcı olacak. Ve eğer programında boş yer yoksa, sizi bir başkasına yönlendirebilir.

yapar."

Jeremy bana baktı. "Daha iyi olacak mı?"

"Kapanış diye bir şey yoktur," dedim ona. "Asla geçmez. Ama tedavi ve zamanla daha da hafifliyor. Bunun hakkında konuşmak yardımcı olur."

Jeremy kartı aldı ve cüzdanına yerleştirdi.

Dijital kayıt cihazımı çıkardım, açma düğmesine bastım ve "15 Aralık Perşembe. Jeremy Nather ile röportaj."

Jeremy kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı.

"Bay Nather, Marcos'un neden o otel odasında olduğunu biliyor musunuz?" "House Forsberg'e göre, Nari ile bir ilişki yaşamak için oradaydı.

Harrison. Ya da Elena de Trevino. Ya da Fenley. Belki de hepsi bir grup seks yapacaktı." Sesi acıydı.

"Cornelius'a da böyle söylediler. Sorular devam ederse zimmete para geçirme ve uyuşturucu kullanımına dair kanıtlar sunacaklarına dair söz verdiler."

"Bu çok saçma." Jeremy masanın üzerine eğildi ve iki avucunu masanın üzerine koydu. "Marcos sadık biriydi. Bu onun karakterinin özüydü. O sadıktı ve dürüst."

Rogan, "House Forsberg pek de iyi bir üne sahip değil," dedi. "İş yerinde çatışmalar yaşadı mı?"

Teşekkürler. Lütfen kurmaya çalıştığım yakınlığı yok edin.

Jeremy, "Şirketten ayrılmayı planlıyordu," dedi.

Doğru. "Bunu başka kim biliyordu?"

"Sadece ben ve o. Marcos çok özel bir adamdı. İkimiz de çok fazla çalışıyorduk ve çocuklarla vakit geçiremiyorduk. İş bırakıp bir ya da iki yıl evde kalmak istiyordu ama önce evin borcunu ödemek istiyordu. Buraya okul bölgesi için taşındık ve tek gelirle idare edebileceğimizden emin olmak istedi. Bu eve sahip olmamıza yirmi sekiz bin dolar kaldı." Jeremy geriye doğru sallandı. "Bunun onu perişan ettiğini biliyordum. Üç hafta önce işi bırakmasını sağlamaya çalıştım. Noel tatilinden hemen önce istifasını vereceğine söz verdi. Daha fazla zorlamalıyım."

"Sizce işi nedeniyle mi otel odasındaydı?" "Evet."

Doğru. "Ne üzerinde çalıştığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Onu eve o getirmedi. Genelde iş hakkında atıp tutan bendim. Marcos bölümlere ayırırdı. İş işte bırakırdı. Eve geldiğinde, sadece Marcos'tu."

Bir sandalyeye çöktü, yığıldı ve elini gözlerine götürdü. Ondan başka bir şey öğrenemezdim.

"Hiç düşmanı var mıydı?" Ben sordum. "Olabilecek herhangi biri ..."

"Onu bir kurşun yağmuru altında kim öldürebilir?" Jeremy sesinin donuk ve düz olduğunu söyledi. "Hayır."

"Kaybınız için çok üzgünüz," dedim. "Aklınıza bir şey gelirse lütfen beni arayın. Kendimizi gösteririz."

Yağmur yağmaya başlamıştı. Bir an arabamın yanında durdum ve çiseleyen yağmurun saçlarımı ıslatmasına izin verdim. O evde yoğun bir keder vardı ve ben onu yıkamak istiyordum.

"Yalan mı söyledi?" Rogan sordu.

"Hayır. Gerçekten hiçbir şey bilmiyor. Ne Nari ne de Marcos aileleriyle hiçbir şey paylaşmadı, bu da muhtemelen bir şey olduğu anlamına geliyor. tehlikeli."

Elena'nın ailesini denemek zorundaydık. O bizim son açık ipucumuzdu.

De Trevino'lar Southwyck Golf Kulübü'nün yanındaki gölde, Westheimer Gölleri'nden elli dakika uzaklıkta yaşıyorlardı. Arabayı TX-99 Güney'e doğru sürdüm, ağaç şeritleriyle sınırlanmış tarlaların geçip gitmesini izledim. Sanki hiçliğin ortasında, Teksas kırsalında bir yerdeymişiz gibi görünüyordu. Ağaçların hemen ötesinde yepyeni alt bölümlerin araziye neredeyse birbirinin aynısı evlerden oluşan düzenli sıralara böldüğünü asla bilemezsiniz.

Alt-90'ı kullandım ve Sugar Land ve Missouri City'den geçtik, Houston'ın geniş alanındaki küçük belediyeler. Trafik hafifti, yol açıktı.

Rogan birkaç dakika boyunca kitabımı karıştırdı ve içine birkaç not yazdı. Kitap hala elinde açık duruyordu ama dikkatini çekti. Çenesi sabitti. Dümdüz önüne bakıyordu, gözleri yine buz tutmuştu. Bu yeni kristalleşmiş öfke beni iliklerime kadar dondurdu. Kafasının içinde her ne oluyorsa karanlıktı, çok çok karanlıktı. Onu yakaladı ve siyah suyun altına çekti. Oraya ulaşmak ve onu sürükleyerek Böylece eriyecekti.

"Connor?"

Döndü ve sanki uyanmış gibi bana baktı.

"Gavin'e ne oldu?"

Gavin Rogan'ın yeğeniydi. Adam Pierce, motosiklet ceketi, dövmeleleri ve her türlü otoriteye karşı duyduğu derin nefretle havalı bir asi imajı çiziyordu. Pek çok genç gibi Gavin de ona tapıyordu ve Adam da bu bağlılıktan faydalanıyordu.

"Gavin bir anlaşma yaptı."

Sam Houston Tollway'den çıktım. Yol onarım ekipleri yine bankette çalışıyordu ve ben de geçici banketin yanından geçmek zorunda kaldım.

beton bariyerler. Hiç sevmem. En azından görebiliyordum. Her nasılsa Bu yollara hep gece vakti, yağmur yağarken ve diğer tarafta başka bir beton bariyer beni sıkıştırırken çıktım.

"Ne tür bir anlaşma?"

"On sekiz yaşına gelene kadar bir yıl çocuk kampında kalacak, ardından Adam Pierce aleyhine tanıklık etmesi karşılığında on yıl orduda görev yapacak. Başarısız olursa, on yıl hapis yatacak."

"Bu iyi bir anlaşma."

"Bu şartlar altında. Yeteneği vardı, biz de bunu bir pazarlık kozu olarak kullandık."

"Peki annesinin yaptığı işe karışmadığından emin misiniz?" "Değil," dedi Rogan.

"Yeğenini önemseydiğini bilmiyordum. Sanki birbirinize yabancıymışsınız gibi davrandınız."

"Benim seçimim değil."

Pencereden dışarı baktı, tekrar uzaklaştı. Onu burada yanımda tutmanın neden bu kadar önemli olduğundan bile emin değildim ama öyleydi.

"Son karşılaşmamızdan beri silahla pratik mi yapıyorsun?" Sesimi hafif tuttum.

Sadece bana baktı.

"Hayır mı? Rogan, kendin söyledin, berbat bir nişancısın."

Tamam, onu ortaya çıkarmanın en iyi yolu bu değildi ama tek düşünebildiğim buydu.

"Sen ön koltukta oturuyorsun," diye devam ettim. "Haydutlar bu midilli ekspresine saldırırsa, silahın olmadan onları nasıl uzak tutacaksın? Camı açıp kendini duyurmayı ve korkudan bayılana kadar onlara dik dik bakmayı mı planlıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece beni izlemeye devam etti. Onu biraz daha iğnelemek için ağzımı açtım.

Sağ tarafımızdaki bariyer sanki dev bir çekiçle vurulmuş gibi çatladı. Çatlaklar bizi kovaladı, küçük kaya tozu puflarıyla beton bölücülerini vurdu. Büyüsü acımasız bir verimlilikle betonu parçaladı. Yanımdan geçti ve neredeyse kapıyı açıp dışarı fırlayacaktım.

Arkamızdaki arabalar kırılan bariyerlerden uzaklaşmak için şerit değiştirmeye çalışarak yoldan çıktılar.

"Dur," dedim.

Çatlaklar kesildi.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordum.

"Bunu neden isteyeyim ki?"

"Böylece yalnızlık içinde kara
kara düşünebilirsin." "Ben kara
kara düşünmem."

"Korkunç bir intikam planla o zaman. Çünkü beni
korkutuyorsun." "Seni korkutmak benim işim."

"Gerçekten mi?"

"İlişkimizin doğası böyle." Gözlerinde bir kıvılcım parladı. "İkimiz de
gerekeni yapıyoruz ve iş bittikten sonra senin bu konuda çıldırmanı
izliyorum."

"Bilmiyorum."

"Oh, durmanı istemiyorum. Bunu son derece eğlenceli buluyorum."

*Bu seni neşelendirmeye çalıştığım son seferdi. Ejderha mağarana geri
dön, umurumda değil.*

"Büyükkanneniz için bir fotoğraf çekebilmeniz için bir beton levha daha
kırmamı ister misiniz?" diye teklif etti.

"Fikrimi değiştirdim," dedim ona. "Seninle konuşmak
istemiyorum." Kıkırdadı.

Denemeyi bırakmalıyım.

Büyükanne Frida bunun gerçekten harika olduğunu düşünürdü.

Telefonumu konsoldan çıkardım ve ona uzattım. "Tamam, ama sadece
bir ya da iki tane daha. Sadece Vine için yeterli."

"Büyükkannenin Vine hesabı mı var?" Bariyerler kırıldı.

"Evet. Muhtemelen Instagram'ında da paylaşacaktır. Tamam, bu kadar
yeter, teşekkür ederim, yoksa arkamızdaki Volvo'nun sürücüsü kalp krizi
geçirebilir."

Elena de Trevino'nun ailesi büyük bir evde yaşıyordu. Nathers'ların evi
çoğu insanın standartlarına göre büyüktü ve de Trevino'ların evine
bunlardan iki tane sığdırabilirdiniz. Bina yarım dönümlük bir arazide yer
alıyordu, koyu kırmızı tuğladan yapılmış devasa bir canavar, Colonial
Revival ile pencerelerin etrafındaki Tudor parçalarını birleştiriyordu. Kalın
bir tuğla duvar avluyu koruyordu ve bir kemer
İç araba yoluna ve garajlara giriş ve Teksaslıların kırk yılda bir
kullandıkları zorunlu şöminenin bacası bir kilisenin çan kulesini taklit
ediyordu.

Sihrin yarattığı fark. Hem Elena de Trevino hem de kocası Antonio
Ortalama olarak derecelendirilmişti. LinkedIn profillerini bulmuştum ve her

ikisi de güçler bölümünde AV'yi listelemişti.

Sokağa park ettim ve Rogan'la birlikte kapıya doğru yürüdük.

Kapıyı genç bir İspanyol kadın açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bakışları Rogan'a takıldı. Görünmez de olabilirdim. Nereye gitse kadınlar ona bakıyordu. Büyü çağında pek çok erkek yakışıklıydı. Rogan sadece çekici değildi; erkeklik yansıtıyordu. Duruşunda, yüzündeki erkek sertliğinde ve gözlerinde bu vardı. Ne zaman Onu gördüğünüzde, ne olursa olsun üstesinden geleceğini bilirdiniz. Sorunlarının çoğunu onlara para fırlatarak ya da onları öldürmeye çalışarak çözdüğünü bilmiyorlardı. Bazen aynı anda.

Ona kartımı uzattım. "House Harrison tarafından işe alındım. Bay de Trevino ile görüşmek istiyorum."

Kadın bakışlarını Rogan'dan çekip karta çevirdi. "Bekleyin, lütfen."

Kapıyı kapattı.

"Harrison Evi mi?" Rogan sordu.

"Cornelius henüz çıkarılmadı."

Dışlama, büyülü bir ailenin üyesine verebileceği en kötü cezaydı. Tüm duygusal, mali ve sosyal desteği geri çekerek suçluyu aileden fiilen kovarlardı. Hanenin ihraç edilen bir üyesi hasarlı mal haline gelirdi: eski müttefikleri ailesini kızdırmaktan korktukları için onu terk eder ve ailesinin düşmanları ona yardım etmeyi reddederdi çünkü hiçbir ihraç edilene güvenilemezdi. Cornelius kendisini hanesinden uzaklaştırmak için kendi seçimiydi, ama oradan ayrılmamıştı.

"Şu eve bak." Başımla kapıyı işaret ettim. "Bir evin adını söylemesek kapıdan içeri adımımızı bile atamayız."

Rogan gülümsedi, hınzırca keskin bir sırıtış. "Kapıyı çalmama izin vermelisin." Kapımı son kez "çaldığında" tüm depo titremişti.

"Lütfen yapma."

Kapı açıldı ve kırk yaşlarında atletik bir adam ortaya çıktı. Gri bir elbise pantolonu ve kolları ön kollarının yarısına kadar sıyrılmış açık gri bir sweatshirt giymişti. Yüzü hoştu: eğimli koyu renk kaşların altında koyu renk gözler ve cömert bir ağız. Koyu renk, özenle kesilmiş bir sakal çenesini sarıyordu. Saçları da koyu renkti ve çok kısa kesilmişti. Antonio de Trevino. Özgeçmişinde yatırım analisti olarak çalıştığı yazıyordu.

"İyi günler." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Lütfen, içeri gelin."

İçeri girdik.

"Ben Antonio. Bu taraftan. Dağınıklık için özür dilerim. İşlerin tam ortasındayız."

Karısının ölümünden dolayı üzgün görünmüyordu. Jeremy ile kıyaslandığında, düpedüz neşeli görünüyordu.

Antonio bizi geniş bir oturma odasına, kırmızı bir halının üzerine dizilmiş pelüş bej sandalyelere götürdü. Mobilyalar pahalı görünüyordu, ama orta sınıf türünden pahalıydı: yeni, muhtemelen en son tarzda ve güzel. Rogan'ın evindeki mobilyaların ağırlığı vardı; zamansız görünüyordular. Kendisi, anne babası ya da büyükanne ve büyükbabası tarafından mı satın alındığı anlaşılmıyordu. Bu kaliteyle kıyaslandığında, bu mobilyalar yüzeysel, neredeyse ucuz görünüyordu. Perspektif komik bir şeydi.

Hispanik kadın kapı aralığında durdu. "Kahve?

Çay?" Antonio sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Yerime oturdum.

Rogan başını salladı ve sağ tarafındaki sandalyeye oturdu.

Antonio küçük kanepeyi aldı ve kadına başını salladı. "Teşekkür ederim Estelle. Hepsi bu kadar."

Mutfakta kayboldu.

"Yani House Harrison, Bayan Harrison'ın ölümünü araştırıyor. Forsberg'in ne kadar az şey yaptığını düşünürsek, anlaşılabilir bir durum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birkaç soruya cevap verebilir misiniz?" Ben sordum.

"Hiç de değil."

Dijital kayıt cihazımı çıkardım, konuşmayı etiketledim ve kayıt cihazını cam sehpanın üzerine koydum.

"Karınızın neden o otel odasında olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Profesyonel nedenlerden dolayı olduğunu tahmin ediyorum. Ölümünden önceki gün iş yerindeki durumun stresli olduğunu söyleyebilirim. Akşam yemeğinde dikkati dağınık görünüyordu."

"Belirli bir şeyden bahsetti mi?"

"Yarın John'u alamayacağımı söyledi. Özür dilerim. İş yerinde bir sorun var. Tüm ofiste acil durum var ve eve ne zaman dönebileceğimden emin değilim. Sakıncası yoksa onu oyununa götürebilir misin? Saat yedide."

Bunu normal sesiyle söylemişti ama tonlamasından kadın olduğu anlaşılıyordu.

Rogan, "Sen bir anımsatıcısın," dedi.

"Evet. Aslında ikimiz de öyleyiz. Elena ağırlıklı olarak görsel bir anımsatıcıydı, ben ise işitsel. İkimiz de mükemmele yakın kısa süreli hatırlama yeteneğine sahibiz." Antonio arkasına yaslandı. "Size yanlış bir izlenim vermek istemem. Elena'nın ölümü beni derinden üzdü. Ben yetenekli ve şefkatli bir ortağımı, çocuklarımız da annelerini kaybetti. O harika bir ebeveyni. Çocukluklarına vurulan darbe çok yıkıcı."

Doğru.

"Evliliğimiz görücü usulüydü. Ailelerimiz bir çocuk sahibi olma şansımızın yüksek olduğu konusunda hemfıkirdi, bu yüzden evlendik ve üç kez denedik. En küçüğümüz Ava ile bunu başarmış olabiliriz. Bunu sadece zaman gösterecek. Biz aşık değildik." Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki.

"Ve sen de buna rıza gösterdin?"

Antonio yine gülümsedi. "Sanırım sihir yeteneğiniz yok. Bir Significant üretmek muazzam bir başarı olacaktır. Kapıları açacak ve tüm sosyal konumumuzu değiştirecektir. Bedeli buna değer. İkimiz de makul insanlarız. Neredeyse hiç acı çekmeyiz."

Kollarını kaldırarak oturma odasını işaret etti.

"Çocukların iyiliği için sağduyulu olmak kaydıyla mutluluğu başka yerlerde aramamıza izin verdik. Eğer meşhur yastık muhabbetini istiyorsanız, Gabriel Baranovsky'ye sormanız gerekecek. O ve Elena'nın son üç yıldır bir ilişkileri vardı. Ölmeden önceki akşam onu görmeye gitti. Belki o sizinle konuşur. Şahsen bundan şüpheliyim. Evler vardır ve sonra da *evler vardır*."

Anlamını tam olarak kavrayamamam ihtimaline karşı son kelimeye ekstra bir ağırlık katmıştı.

"Baranovsky ikincilerden birine ait. Elena onun dikkatini çektiği için çok şanslıydı ve şimdi kopmuş olan bu bağlantıdan faydalandık."

Tam olarak nasıl fayda sağladı? İş anlaşmaları sırasında konuşmaların arasına mı sıkıştırdı? "*Bu arada, karım Baranovsky ile yatıyor. Paran benimle güvende.*" Ugh.

"Baranovsky'nin dikkatini çekmek için eşit sosyal statüye sahip biri gerekir. Harrison Hanesi o ailelerden biri değil. Özür dilerim; kaba olmak istememiştim. Sadece meseleyi olabildiğince açıklığa kavuşturmak istiyorum.

Asallar bizim gibi değildir."

Rogan'a baktım. Yüzü soğukkanlıydı.

"Aynı havayı soluyor ve aynı suyu içiyorlar, ancak güçleri onları kesin bir şekilde ayırıyor ve bu onların hoşuna gidiyor. Normal bir insanla aralarındaki uçurum çok büyük. Sen çekici bir kadınsın, bu yüzden belki de doğru kıyafet ve kuaföre bir gezi ile onun özel sekreterine ulaşabilirsiniz. Şahsen ben olsam Diana Harrison aracılığıyla giderdim. Cornelius'un kız kardeşi bir Başbakan, bu da Baranovsky gibiler için bile bir anlam ifade ediyor, bu yüzden bir görüşmeye tenezzül edebilir. Her halükarda, lütfen Cornelius ve

Diana, House Harrison'a mümkün olan her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımı biliyor."

Beş dakika sonra dışarı çıktık. Karısı ölmüştü ve Antonio'nun tek düşünebildiği bunun sosyal konumunu nasıl etkileyeceğiydi. Ne büyük bir pislik.

"Doğru kıyafet ve kuaföre gitmek mi?" Gözlerimi devirerek arabaya doğru yöneldim. "Kumbaramı kırmak zorunda kalabilirim."

Rogan, "İşte bu yüzden sosyalleşmiyorum," dedi.

"Tüm bunları bize açıklaması iyi oldu. Kendimi çok hazırlıksız hissediyorum. Bir Prime ile konuşmadan önce doğru kıyafete sahip olmam gerektiğini bilmiyordum. Sen bana ne giymemin uygun olacağına dair bir liste vermeliydi. Umarım alınmamışsınızdır."

Döndüm ve aniden Rogan oradaydı. Tamamen içgüdüsel olarak geri adım attım ve sırtım arabaya çarptı. Gözlerindeki tüm buzlar erimişti. Sıcak, davetkâr ve baştan çıkarıcıydılar. Seksi düşünüyordu ve o seksin içinde ben de vardım.

"Alınmadım."

Büyük kaslı vücudu beni içine hapsetti. Sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi bana odaklanmıştı. Size öyle baktığında, evrendeki en önemli kişi olduğunuzu hissettirirdi. Söylediğiniz her kelime onun için önemliydi. Yaptığınız her hareket hayati önem taşırdı. Bu Yıkıcı. Onun bana odaklanmasını sağlamak için konuşmaya ve bir şeyler yapmaya devam etmek istedim.

"Beni görmeye nasıl geldiğin umurumda değil." Sesi rahat, neredeyse tembeldi. "Takım elbiseyle gelebilirsin. Kot pantolonla da gelebilirsin."

Artık sadece benimle dalga geçiyordu. Belki de bu gücün bir kısmını ondan geri almanın zamanı gelmişti.

"Havluya sarılıp gelebilirsin. Çıplak da gelebilirsin. Gerçekten, sana kalmış. Geldiğin sürece umurumda değil."

Kendini beğenmiş değil misin? Öne doğru küçük bir adım attım, yüzümü onu öpecekmişim gibi kaldırdım. "Ya hiç gelmezsem?"

Sesi düştü. "Bu bir trajedi olur. Bunu önlemek için tüm gücümü kullanırdım."

Gözleri masmaviydi ve vaatlerde bulunuyordu. Yatakta bir kanun kaçağı olmak ve asla yapmayacağım şeyleri yapmakla ilgili her türlü vaat.

Unut. Onların gözlerinin içine baktım ve kendimce bazı sözler vermek için elimden geleni yaptım.

"Tüm güçlerin mi?" Eğer bir santim öne eğilseydim, birbirimize dokunuyor olacaktık.

Aramızdaki boşluk öylesine gerilim doluydu ki, birbirimize sürtünsek kıvılcım çıkabilirdi. Ateşle oynuyordum.

"Evet." Büyüsü etrafına yayılmıştı, beklenti içinde ve hevesliydi, neredeyse elimi uzatmam için bana meydan okuyordu.

"Hâlâ kıyafetlerden mi bahsediyoruz?" diye sordum. "Sen öyle diyorsan."

Öne doğru eğildi ve parmağımı dudaklarına koyup onu geri ittim.

"Hayır."

Gözleri kısıldı. "Hayır mı?" Elimini bıraktım.

"Bakalım, oyuncağın olmamı istiyorsun, hayır diyorum, yoluna devam ediyorsun. Aramadın, yazmadın, uğramadın. Bana sıradan bir seksten fazlasını istediğini kanıtlamak için hiçbir çaba göstermedin."

Gözleri karardı. "Bunun sıradan bir yanı yok."

Ona inandım ama bu benim düşüncemi değiştirmede. "Bana ucuz bir eğlenceymişim gibi davrandın."

Bir santim daha yaklaştı. "Ben yapmadım."

Telaşlanmalıydım ama şu anda duramayacak kadar çok duygu biriktirmiştim.

"Rogan, senin için ne kadar önemsiz olduğumu biliyor musun? Benimle çıkmak için gerekenleri bile yapmak istemedin. Her şeyi atlayıp doğrudan seks yapmak istedin. Bana kendimi bu kadar küçük hissettirdin." İşaret parmağımı ve başparmağımı bir santimin sekizde biri kadar birbirinden ayırdım. "Benimle seks yap Nevada. Seni daha iyi tanımak istiyormuş gibi bile yapmayacağım."

Çenesi gerildi. "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Sana bir ilişki için mücadele etme şansı sundum ve sen bunu kabul etmedin."

Belli ki hayatına devam etmişsin.

Ben de öyle yaptım."
Yüzündeki bir kas sarsıldı.

"Ve şimdi ben rahatça burada olduğum için, bir şans daha vermeye karar veriyorsun.

Hayatında çekici kadın kıtlığı mı var Connor?" "Hayatımda senin eksikliğin var," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Kritik bir eksiklik. Derhal düzeltilmesi gereken bir eksiklik."

Kasıtlı olarak belirsiz davranıyordu. Bana yalan söyleyemezdi, bu yüzden benim nitelendirmekte zorlanacağım türden açıklamalar yapmaya başvurdu. Adamın beynine hayran olmak gerekirdi.

"İlgilenmiyorum-"

Rogan beni kendine doğru çekti ve elini yukarı kaldırdı. Mazda'm yerden kalktı. Altı fit genişliğinde kıpkırmızı bir ateş diski arabama çarptı ve patladı. Jilet gibi keskin metal bıçak parçaları her iki yanımıza yağdı, kıpkırmızı izler bıraktı ve tısladı. Arkamızdaki devasa meşe ağacına doğru koştum.

Arkamda Mazda metal bir çınlamayla kaldırırma çarptı.

Sağ omzumu ağaç kabuğuna bastırdım ve Glock'u çıkardım. Rogan yanıma düştü. Sağ kalçası kan içindeydi.

"Kanaman var!"

"Bir çizik," diye hırladı. "Yaralandın mı?"

"Hayır."

Kalbim çok yüksek sesle ve çok hızlı atıyordu. Adrenalinin acı tadı dilimi kapladı.

Sağ taraftaki ağaca bir şey çarptı. Neredeyse sıçırıyordum. Bir gümbürtü daha.

Dikkatlice öne doğru eğildim.

Daha küçük bir kıpkırmızı disk yüzüme doğru döndü. Sarsılarak geri çekildim ve Rogan'la çarpıştım. Büyü çarkı ısıklık çalarak yanımdan geçti ve dumanlar çıkararak yere battı. Bir ayak genişliğinde, dört adet çift kenarlı jilet gibi keskin ucu olan metal bir yıldız. Bıçaklarından koyu kırmızı büyü fışkırıyordu.

"Bir yaylım ateşi büyücüsü." Rogan yan tarafına eğildi ve bir yıldız daha meşeye çarparken geriye doğru eğildi. "İki."

"Nereden biliyorsun?"

"Kırmızının iki farklı tonu."

Benim tarafımda bir disk ağacın bir dilimini tıraşladı. "Uçan bir tanesini durdurabilir misin?" diye sordum.

Başka bir disk, ağacın Rogan'ın tarafındaki bölümünden üç inç kalınlığında bir parça kesti.

"Hayır. Sihirle kaplanmışlar."

Bu doğru. Kitaplarıma göre, büyüyle sarılmış bir nesne çarpma noktasına kadar fiziksel özelliklerini kaybeder. Eğer oraya atlarsa.

Bu adamların fırlattığı diskler onu kesip geçirdi.

Meşeden bir parça daha kaydı. İki taraftan kesiyorlardı. Eve kaçmak söz konusu bile olamazdı. En yakın yer

De Trevino'ların evinin kemerli girişini gizlemek için elli metrelik bir koşu gerekiyordu. Bizi vurabilirlerdi. Gizemli bir daire çizmek de doğru değildi. Çimlerin üzerindeydik.

Rogan eğildi. Bir gümbürtü daha. Küfrederek geri çekildi. Bütün Bir hedef bulmadığı sürece büyüünün hiçbir anlamı yoktu. Sokağın karşısındaki tüm evleri yerle bir edebilirdi ama o evlerde aileler vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve meşenin arkasından baktım.

Karşımızdaki malikanenin çatısında bir gölge hareket etti. Kıpırmızı bir disk bana doğru savruldu. Kendimi ağacın arkasına attım. Isık çalarak yanımdan geçti, büyüü omzumu yaktı.

"Bir tanesi tam karşımızdaki çatıda."

Rogan'ın yüzü asıktı. "Diğeri solumuzdaki bir sonraki evde." "Hızlılar."

"Bunu fark ettim."

"O çatıları çökertemezsiniz." "Öyle bir planım yok."

"Burası bir aile mahallesi. Bu evlerin içinde çocuklar olabilir."

Elimi tuttu ve bana baktı, mavi gözleri sakın ve güven vericiydi.

"Biliyorum."

Onlara zarar vermezdi. En azından bizim yüzümüzden başka insanlar ölmeyecekti.

Diskler tahtaya çarparak meşeyi oydu. Ağaç çarpmanın etkisiyle titredi. Baraj büyücülerini eğiliyor ve fırlatıyorlardı, Rogan'ın kilitlenemeyeceği kadar hızlıydılar.

Gitmemiz gerekiyordu. Ağaçtan kaçıyorduk.

Arkama yaslandım, yüzümü ağaca döndüm ve başımı çevirdim. Sağımda hiçbir şey yoktu. Sadece evler. Solumda başka evler ve bize doğru sürünerek gelen kahverengi bir malç halısı dışında hiçbir şey yoktu.

Bekle bir dakika.

Malç değil.

Karıncalar.

"Rogan, misafirimiz var."

Sol tarafa baktı ve küfretti.

Karınca halısı ince dereler halinde ilerliyor, böcek akıntıları bir an için kafaları karışmış gibi yön değiştiriyor ve sonra yeniden hizalanıyordu. Onları kontrol eden her kimse, karınca sürüsünü iyi kontrol edemiyordu. Buna ihtiyacı da yoktu. Teksas'taydık, bir böcek büyücüsüyle karşı karşıyaydık ve bu da ateş karıncaları demekti. Bizi ağacın arkasından çıkaracaklardı ve yaylım ateşi büyücüleri de işimizi bitirecekti.

Ağaç artık sürekli sallanıyordu. Çok uzun sürmeyecekti.

Karıncalar ilerledi. Sağımda başka bir sokak bizimkiyle kesişiyordu ve Karıncalar köşeye doluştu. Böcek büyücüsü orada, görüş alanımızın dışında saklanıyor olmalıydı.

Kıpkırmızı disk uyluğumdaki bir kılı kesti. Yan döndüm, neredeyse Rogan'a sarılacaktım.

Kafamda canlandı. Tam burada, bu çimenlikte ölebilirdim. Baraj büyücülerinden iyi bir atış ve ailemi bir daha asla göremezdim.

"Nişancılığın nasıl?" Rogan sordu.

Korkumu bastırdım. "Yeterince iyi olmak zorunda." Bana dişlerini gösterdi. "Üç deyince."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

Bir parmağını kaldırdı. İki.

Aynı anda ağacın arkasından atıldık. Mazda'm yırtılan metalin acı dolu çığlığıyla ikiye ayrıldı. Parçalar havaya fırladı, tam da çatıdaki iki figür siperlerinden sıyrılıp dönen büyü çemberlerini bize doğru fırlatırken. Tam karşımızdakine nişan aldım. İnanılmaz derecede yavaştı.

Öldür ya da öldürül. Tetiğe bastım. Silah gök gürültüsü püskürttü. Büyücünün kafası geriye gitti. Döndüm, ikinci baraj büyücüsünü gördüm ve ateş ettim. Kurşun göğsüne saplandı. Çatıdan aşağı kaydı ve karınca denizine düştü.

Mazda'mın kalıntıları havada süzülerek iki diskin önünü kesti. Sihirli füzeler metal ve fiberglasa çarptı ve tıslayarak patladı.

Rogan elimi tuttu ve beni koşmaya zorladı. Sokağı hızla geçtik, kemerli girişten birinin bahçesine girdik ve evlerinin önünden geçtik. Tuğla çit önümüzde patladı. Rogan sola döndü. Böcek büyücüsüne doğru gidiyordu.

Arkamızda bir kadın uludu, "Brown! Alın şunları üzerimden! Kahretsin!"

"Deniyorum!" diye homurdandı sokağın aşağısından bir erkek.
"Lanet kurşun yaramda karıncalar var! Alın şunları üstümden!"

Sokağın köşesine doğru koştuk ve durduk. Silahımı kaldırdım ve köşeyi keserek temizledim. Büyük beyaz bir minibüs kaldırımın kenarına park edilmişti. Yanında dört büyük metal varil yerde duruyordu. Siyah saçlı bir adam bir sonraki köşeye doğru eğildi, sırtı bize dönüktü.

Kadın çığlık attı ve boğuldu, çığlığı aniden kesildi. Adam,

"Hak ettiğini buldun, seni aptal kaltak," diye mırıldandı.

Rogan yanımdan geçti, yüzünde cinayet ifadesi vardı. Böcek büyücüsü döndü.

Rogan adamın omzunu kavradı ve karnına şiddetli bir yumruk indirdi. Böcek büyücüsü iki büklüm oldu ve yere yığıldı. Rogan dizini adamın suratına geçirdi. Bir şey çıtırdadı. Büyücü yere yığıldı.

"Dur," diye seslendim.

Rogan düşmüş adama doğru ilerledi.

"Dur, dur, dur."

Bana baktı.

"Diğer herkes öldü Rogan. Onu öldürürsen sorgulayamayız."

Eğildi, büyücüyü boğazından yakaladı, ayağa kaldırdı ve taş çitlere çarptı. Büyücü nefes almak için çırpınarak homurdandı. Kırık burnundan kan damlıyordu. Gözleri sulanmıştı. Adım attım yaklaştı ve onu aradı. Silah yoktu. Cüzdanını çıkardım. Ray Cannon'ın ehliyeti. Cep telefonumu çıkardım ve fotoğrafını çektim.

"Başka kimse var mı?" Rogan sordu, sesi soğuk ve kesindi. "Hayır," diye soluk soluğa kaldı adam.

Rogan boğazını sıkarak sıktı. "Doğru," diye onayladım.

Rogan elini gevşetti. Adam boğuk bir nefes aldı ve bana baktı, gözleri yalvarıyordu. "Yardım et. . ."

Rogan onu sarstı ve çitlere çarparak geri çekti. "Ona bakma. Bana bak. Faturalarını kim ödüyor?"

"Forsberg."

Lanet olsun. Saldırının arkasındaki kişi hakkında bir ipucu bulacağımızı umuyordum.

Bunun yerine Forsberg'e geri döndük.

"Konuş," diye emretti Rogan.

"Babası Matthias'ı öldürdüğünü söylediler. Peşinde iki ekip var. Biz daha yakındık. Ben, Kowaski ve kız kardeşi. İki arabayla geldik; caddenin aşağısına park edilmiş Ford ve benim minibüsüm. Hazırlandık ve senin çıkmanı bekledik."

"Nerede olacağımızı nasıl bildin?" Ben sordum. "De Trevino aradı."

Şu hamamböceği.

Rogan'ın yüzündeki ifade tüylerimi diken diken etti.

"Rogan, lütfen onu alabilir miyim?"

Büyücünün yüzündeki tüm renk kayboldu. Kimi köşeye sıkıştırdığını fark etti. Rogan tekrar boynunu sıktı.

Uzandım ve koluna dokundum. "Lütfen?"

"Tamam." Bıraktı. Büyücü yere doğru kayd.

"Karıncaları bidonlara geri koyacaksın," dedim. "Eğer bir karınca görürsem De Trevino ile işimiz bittikten sonra bu sokaktaki tek ateş karıncası, ondan seni bulmasını isteyeceğim." Rogan'ı işaret ettim. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Büyücü hızla başını salladı.

"Karıncalarını topla ve git. Seni bir daha gördüğümde, kafana bir kurşun sıkacağım." İşte. Kulağa yeterince dramatik geldi.

Rogan büyücüyü görmezden geldi ve De Trevino'nun evine doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

Avucunun içiyle kapıya vurdu. Büyüsü tahtaya çarptı. Evdeki her pencere dışarı doğru patladı. Yüzü karanlık bir şekilde eve girdi.

Antonio oturma odasında duruyordu, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

"Biraz sinirliyim." Mobilya Rogan'ın yolundan kayd. "O yüzden sadece bir kez soracağım: Forsberg'i neden aradın?"

"Soruşturmalarını engelleyebileceğinden endişelendim..." Antonio ağzından kaçırıldı.

"Yalan söyle," dedim.

"Sadece bilgi almak istedim ..." "Bir yalan daha."

Ev sallandı.

Bu iş çok uzun sürüyordu ve eğer bir şey yapmazsam Rogan tüm binayı yerle bir edecekti. "Bana bak," dedim, sihrimi toplayarak. "Gözlerimin içine bak."

Antonio bana baktı. Büyüm dışarı fırladı ve onu sıkıştırdı. Sarsıldı, baskı altında zorlanıyordu. Güçlerim iradeye dayalıydı ve bugün olan her şeyle birlikte irademin arkasında çok fazla yakıt vardı.

Sesim alçak, insanlık dışı bir tona düştü. *"Forsberg'i neden aradın?"*

Rogan'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Aynen öyle. *Bu sefer bana yardım edecek bir çember yok. Sen yokken biri seviye atlamış.*

"Para!" Antonio haykırdı. "Eğer Forsberg Elena'nın ölümünün iş başında olduğunu doğrularsa, hayat sigortası iki katını öder. House Forsberg, onun ölümünü araştıran herhangi biriyle ilgili herhangi bir bilgi verirsem sigorta talebimi engellemeyeceğine söz verdi."

Onu serbest bıraktım. Rogan'a "Bu doğru," dedim. Antonio uzun, ürpertici bir nefes aldı.

Rogan cam masayı tekmeledi. Masa paramparça oldu. Kırıklar havaya yükseldi. Antonio dondu kaldı, taş kesildi.

Sağ kapıdan bir çocuk odaya daldı. Koşarak Antonio'nun önüne geçti.

"Babamı öldürmeyin!"

On yaşından büyük olamaz.

"John," dedi Antonio, sesi kırılarak. "Git kız kardeşine bak."

"Babamı öldürme!" Çocuk yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle

Rogan'a baktı.

Rogan gözlerini dikip baktı.

Parçalar havada uçtu ve zararsız bir şekilde duvara çarparak parçalandı.

"Hepimiz bir taraf seçeriz," dedi Rogan Antonio'ya. "Sen kötü bir seçim yaptın."

Döndü ve dışarı çıktı.

Antonio'nun evinin dışındaki sokak bomboştu, karınca nehri köşeden hızla geçerek muhtemelen böcek büyücüsünün davullarına geri dönüyordu.

Sirenler uzaktan uğulduyordu. Birisi polisi aramıştı.

Rogan'ın büyüü öfkeli bir kasırğa gibi etrafında dönüyordu. "Onu oğlunun önünde öldürmediğin için teşekkür ederim," dedim.

"Yetişkinler benim düşmanım ya da müttefikim olmayı ya da savaş dışı kalmayı seçebilirler. Çocuklar sadece çocuktur, Nevada. O çocuk annesini kaybetti. Ben olsam babasını ondan almazdım." Telefonunu kontrol etti.

"Bu taraftan."

Geri çekilen karınca ordusundan uzaklaşarak sağa doğru yürümeye başladık.

"Düşmanlar, müttefikler ya da siviller, ha?"

Ben sordum. "Aynen öyle."

"Peki ya Antonio gibi biri düşmana yardım ederse?" "O zaman kendisi de düşman olur."

"Peki düşmanlar ortadan kaldırılmalı mı?" Ben sordum.

"Eğer bir tehlike arz ediyorlarsa, evet." Rogan'ın yüzü acımasızdı.

Kafamda bir ışık yandı. Bunun ne olduğunu biliyordum. Bunu daha önce de yaşamıştım. "Bu bir savaşta doğrudur. Biz savaşta değiliz Rogan."

"Tabii ki savaşta'yız."

"Hayır. Biz sivil bir dünyadayız. Her şey siyah ve beyaz değildir. Grinin tonları vardır. Suçun ciddiyetine bağlı olarak ceza dereceleri vardır."

Bana baktı, mavi gözleri şüpheyi yer bırakmayacak şekilde sert ve netti. "Bu cezalandırmayla ilgili değil. Bu hayatta kalmakla ilgili."

Savaşta sana ne oldu Rogan? Sana bu kadar zarar verecek ne yaptılar?

"Yani birisi, diyelim ki genç bir kadın, düşmanlarınızdan birine yardım ediyorsa, o da bir düşmandır. Onu sokaktan kaçırmanız, bodrumunuza zincirlemeniz ve ne şekilde olursa olsun sorguya çekmenizde bir sakınca yok."

Yüzü bana gittiğim yerden gerçekten hoşlanmadığını söylüyordu. "Söyle bana, öldürülmeye ne kadar yaklaştım?"

"Öldürülmeye hiç yakın değildin. O zamanlar senin bir tehdit oluşturduğunu düşünmemiştim. Sadece bilgi istiyordum ve eğer onu elde etseydim.

benim yaptığım gibi gitmene izin verirdim. Muhtemelen sizi eve kendim götürmezdim, adamlarımdan birinden bunu yapmasını isterdim."

Tekrar denedim. "Bu şekilde yaşayamazsın Rogan. Savaş sona erdi."

Durdu ve iki cesedin yerde yüzüstü yattığı yere doğru döndü. "Bu sana neye benziyor? Çünkü bana savaş gibi görünüyor."

Yürümeye devam ettik.

Ve savaşmayı severdi. Savaş basitti. Tanıdıktı. Düşmanlarının kim olduğunu biliyordu çünkü onu öldürmeye çalışıyorlardı ve ne olduğunu biliyordu.

Görevi, gördüğü her tehdidi ortadan kaldırarak hayatta kalmaktı. Savaşta uyarı ateşi açmazdınız. Öldürmeyi hedeflersiniz.

Ancak sivil hayat sinir bozucu ve karmaşıktı. Rogan bir bara gitse ve bir sarhoş onunla kavga etmeye çalışsa, tamamen farklı sonuçlar beklerlerdi. Sarhoş biraz hakaret, sonra biraz itişme, sonra muhtemelen bir iki yumruk ve ardından birbirlerinin ellerini tutmayı beklerdi.

giysiler ve alkollü öfke nöbeti geçene kadar sokakta boğuşmak. Sarhoş daha sonra evine gitmeyi beklerdi. Çünkü bu onun normaliydi, sivil dünyanın normali. Kendisini bir tehdit olarak tanımladığı anda Rogan'ın beyninde zihinsel bir düğmenin açıldığını bilmiyordu. Eğer Sarhoş şanslıysa Rogan onu boğarak etkisiz hale getirirdi. Şanssızsa ya da bıçak çekmeye kalkarsa, Rogan onu sakat bırakır, hatta öldürürdü.

Ordudan ayrılalı yıllar olmuştu. Muhtemelen hiç tedavi görmemişti. Muhtemelen kendisinde bir sorun olduğunu bilmiyordu.

"Nasıl uyuyorsun?" Ona sordum. "Bir bebek gibi," dedi.

"Kabuslar mı?"

"Benimle birlikte olmanı istemek için evine geldim. Beni reddettin."

Konuyu değiştirmenin yolu. "Şu an bu konuşma için uygun bir zaman değil."

"Mükemmel bir zaman. Sana çıkma teklif ettim. Sen hayır dedin. Ben de bekledim. Karşı teklif gelmedi."

"Randevu mu?" Hatırladığım bu değildi. Yalan söylediğini gösteren bir vızıltı bekledim ama gelmedi. "Ah lütfen. Teklif ettiğin şey bu değildi ve bunu sen de biliyorsun!"

"Ben de tam olarak bunu öneriyordum."

Doğru. Bu konuda beni nasıl atlatıyordu? "Bana cinsel bir ilişki teklif etmediğini mi söylüyorsun?"

Bir saniye sürdü. "Hayır."

Ha! Yakaladım onu. Ona göre bir randevu -her ne demek istediyeseksin başlangıcıydı. Kafasında bana "bir randevu" teklif etmişti, yani teknik olarak yalan söylemiyordu. Sorularımda daha zeki olmalıyım.

"Ben sapık değilim Nevada," dedi. "Anladığım kadarıyla hayır." "Beni takip etmeni istemedim Rogan."

"Ne istiyordun?"

"Seninle bir ilişki isteyip istemediğime karar vermem için bana bir şans vermeni istedim. Sen seks istedin. Eğer gerçekten karmaşık olmayan bir seks istiyorsan, Harper'ın bekar olduğunu duydum."

Hayır anlamına gelebilecek bir homurtu çıkardı ama bu kadar iğrenme varken bunu söylemek zordu.

Bacaklarım titriyordu. Hareket etmeye devam ettim. Ona stresin beni etkilediğini söyleseydim, muhtemelen beni taşımak gibi saçma bir şey yapmaya çalışırdı. Mad Rogan tarafından taşınmazdım, özellikle de toplum içinde.

"Sadece seks istediğimi söylemedim."

"Alıntı yapayım: 'Baştan çıkarma, akşam yemekleri ve hediyeler mi istiyorsunuz? Baştan çıkarma bir oyundur ve iltifat, para ya da ilgi için yeterince ödeme yaparsanız istediğinizi elde edersiniz. Senin bu oyunun üstünde olduğunu sanıyordum.' Garajıma gelip beni 'randevuya' davet etmeden bir hafta önce bana bunu söylemedin mi?"

"Evet. Saçmalıkları atlamak istedim."

"Ne oldu peki? Fikrini değiştirdin ve şimdi de bu saçmalığı mı istiyorsun?"

Rogan'ın telefonu çaldı. "Evet, saçmalıklarını istiyorum."

"Benim saçmalıklarımın hiçbirini alamazsın. Ben alıyorum." Tamam, bu çocukça gelmedi. Hem de hiç.

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen buna saçmalık diyorsun."

Gümüş renkli bir Range Rover yolun virajından kayarak önümüzde durdu, direksiyonda Troy vardı. Rogan ya da ben başka bir şey söylemeden arkaya bindim. Bu konuşmayı Troy'un önünde sürdürmeyi gerçekten istemiyordum.

Rogan ön yolcu koltuğuna oturdu. "Eve."

Troy arabayı sürdü.

"Saçmalık kavramını tam olarak anladığımdan emin değilim," dedi Rogan, sesi sakinleşerek. "Bunu bir akşam yemeğinde tartışmak ister misiniz? Nasıl hata yaptığımın açıklamasını dinlemekten mutluluk duyarım. Sizin seçtiğiniz bir yerde."

Hayır. Onunla yemeğe çıksaydım, elimi uzatmadan duramazdım. Onu öperdim. Muhtemelen başka şeyler de yapardım. Daha samimi . . . Kendime yardım edemezdim ve o kapıyı şimdi açmak istemiyordum.

"Eve gitmek istiyorum."

"Benimle bir akşam geçirmek o kadar kötü bir şey mi?" diye sordu.

Sesindeki samimiyet beni olduğum yerde durdurdu. Esprili cevaplar öldü.

"Hayır."

"Benden korkuyor musun?" diye sordu.

Hayır, fark ettim. Bana asla zarar vermezdi. Bu inancın nereden geldiğini bile bilmiyordum ama yine de vermeyeceğinden kesinlikle emindim. Onun gücü

Beni korkutuyordu ama bu derinlerde yatan, içgüdüsel bir korkuydu. Mad Rogan'dan korkmuyordum. Muhtemelen Houston'da korkmayan tek kişi bendim.

"Sorun o değil."

"Davranış biçimimin sizi rahatsız ettiğinin farkındayım," dedi. "Sizi rahatlatmak için neredeyse her şeyi yaparım ama tehdit oluşturan birini ortadan kaldırma konusunda çelişkiye düşmemi istiyorsanız, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Artık bunu yapabilecek kapasitede olduğuma inanmıyorum."

Bu konuşma çok hızlı bir şekilde derinleşmişti. Yüzündeki ifade çatlamıştı ve arkasındaki adam bana bakıyordu.

"Az önce iki kişiyi öldürdüm," dedim. Sesim kısık çıktı. "Bununla yüzleşmemeye çalışıyorum çünkü yüzleşirsem kendimi kaybedebilirim. Bugün uzun bir gündü. Eve gidip aileme sarılmalıyım ki hala iyi olduklarını bileyim."

"Elbette," dedi, sesi dikkatle kontrol ediliyordu.

Kendini kapattığını gördüm. Bir an Connor oradaydı, sonra Mad Rogan kendini yeniden gösterdi.

Bugün çok fazla kedere tanıklık ettik. Çok fazla acıya. Cornelius, Jeremy, Rogan'ın askerlerinin yüzleri . . . Forsberg. Arkamızdaki sokakta iki ceset. Hayaller, gelecekler, aniden kopan *hayatlar*. Nasıl yapacağımı bile bilmiyordum.

Hepsini sindirdi. Bunun onun üzerinde bir etkisi olmalıydı -başka türlü insan olamazdı- ve yüzünde bugünün izlerini gördüm: yorgunluk, keder ve gözlerinde acımasız bir kararlılık. Daha yaşlı görünüyordu; yıpranmış değil ama sertti, sanki uzun süredir uyumamış gibiydi. Hâlâ keskin, hâlâ ölümcüldü ama

Uzun bir kovalamacanın ardından köşeye sıkışmış bir yırtıcının tehlikeli sınırı.

Depomuza giderdim ve sıcak bir insan kaosuyla çevrelenirdim.

Biri yemek yapıyor, biri televizyon seyrediyor ya da video oyunu oynuyor olurdu. Kız kardeşlerim birbirlerine laf atarlardı; Leon Fransızca ile bitmek bilmeyen savaşımdan şikayet ederdi; sonra Büyükanne Frida içeri girerdi, motor yağı ve metal kokardı ve annemle dalga geçerdi ... Kendimi bu sıcacık insanlarla sarardım.

bağlantılar kurun ve bugünün karanlık soğukluğunu eritmelerine izin verin.

Mad Rogan'ın eve gidecek kimsesi yoktu. Zorro'nun evine dönecek, biri ona ne getirdiyse yiyecek ve muhtemelen kaçırdığı bir şey olup olmadığını görmek için kaydı tekrar izleyecekti. Tüm güce sahipti ama bu ona hiçbir sıcaklık getirmiyordu. Batarken onu yakalayacak ve başını suyun üstünde

tutmasına yardım edecek bir insan güvenlik ağı yoktu.
Bunu yapmasına izin veremezdim.

"Benimle akşam yemeği yer misin?" diye sordum. "Benim evimde. Anneme ve büyükanneme iş aracına ne olduğunu açıklamama yardım edebilirsin."

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. Gözleri parladı. "Annenin beni vurmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen."

"O zaman kesinlikle. Bunu kaçırmazdım."

Ve gelmiş geçmiş en kibar ejderha olacaktı. Kuyruğunu kıstırmış, dişlerini gizlemiş ve pençelerini dikkatlice kucağına katlamıştı. Az önce Mad Rogan'ı yemeğe davet etmiştim. Tekrar. Zavallı annem.

Rogan'ın telefonu çaldı. Telefona baktı ve küfretti. "Ne oldu?" diye sordum.

"Luanne'nin kız kardeşi Houston'a yeni geldi. Onunla tanışmalıyım."

Karmakarışık duygu karmaşasını çözmeye çalıştım. Rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım? Emin değildim. "Yağmur kontrolü?"

"Akşam yemeği ne zaman?"

"Genellikle beş buçuk, altı gibi."

"Gelebilirim."

Telefonuma baktım. Saat üç on beşti. Makul bir şekilde yetişebilirdi.

"Kenara çek," dedi Rogan.

Troy bir çıkışa saptı ve bir benzin istasyonuna girdi. Rogan, "Orada olacağım," diye söz verdi.

"Bu hoşuma giderdi." Ciddiydim.

Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve eğildi. "Bayan Baylor'u nereye gitmek istiyorsa oraya götürün."

"Evet, efendim."

Rogan bana sırtıttı ve kapıyı kapattı. Troy geri çekildi. "Nereye Bayan Baylor?"

"Nevada. Paket servis almam için yoldan biraz sapabilir misin?"

Troy, "Dileğiniz benim için emirdir," dedi.

Tamam. Takara'nın numarasını çevirdim. Sonuçta kız kardeşlerim suşilerini alacaklardı.

Bölüm 5

Katy Otoyolu yolcu penceresinin önünden kayarak geçiyordu, trafik alışılmadık derecede hafifti, beş şeritli pürüzsüz kaldırım bir avuç arabayı ileriye doğru yönlendiriyordu. Bir saat içinde, iş günü sona erdiğinde, trafik cinayet olacaktı. Bütün gün yağmur ve kapalı hava arasında gidip gelen gökyüzü sonunda yağmurda karar kılmıştı. Sanki bir dev şehrin üzerinde bir duş başlığı tutmaya karar vermiş gibi yukarıdan su dökülüyordu.

Arka koltukta yanımda duran plastik poşeti okşadım. Suşiye çok fazla para harcamıştım ama umurumda değildi. Bugün gördüğüm onca kabus dolu şeyden sonra kız kardeşlerime dünyadaki tüm suşileri almak istiyordum. Hayatta oldukları için o kadar minnettardım ki eve döndüğümde onlara sarılabılırdim bile. Tabii ki çıldırırlar ve kafamı muayene ettirmem gerektiğini söylerlerdi.

Troy'un dikiz aynasındaki yansıması kaşlarını çattı. "Kemerini bağladın mı?" "Evet. Neden?"

"Bir Toyota 4Runner arkamızda takılıyor. Hız yapıyordu ve kışımıza yerleşene kadar şeritler arasında gidip geliyordu. Hız sınırının beş mil altında gidiyorum, sol şerit tamamen açık ve o geçmiyor."

Glock'umu çıkardım ve renkli arka camdan arkamıza baktım. Siyah 4Runner yaklaşık üç araba boyu geride duruyordu. Bir sürücü ve bir yolcu, ikisi de yağmurda soluk, karanlık silüetlerdi. Telefonumla ruhsatın bir fotoğrafını çektim. Çok iyi değil ama yükleyip bazı filtrelerden geçirdikten sonra okuyabileceğiz.

Troy, "Arka ve ön kameralar kayıt yapıyor," dedi.

Güzel. Rogan'da her zaman sevdiğim ve itiraf etmekten çekinmediğim şey buydu: titizdi ve ileriye düşünürdü. "Sam Houston Parkway çıkışı yaklaşıyor."

"Evet." Troy dikiz aynasını tekrar kontrol etti. "Bakalım takip edecek mi?"

Çıkışı bildiren tabela yanıp söndü. Sadece çıkışa özel bir şerit bizim şeridimizden ayrılarak ana yola paralel uzanıyordu. İleride, şeridimizin ayrıldığı yerde beton bir bariyer belirdi: sol taraf Katy ile devam etti, sağ taraf çıkış şeridine katıldı ve yüksek bir üst geçide doğru yöneldi.

Bariyer bize doğru hızla geliyordu.

Troy çıkıştan sağa keskin bir dönüş yaptı ve gaza bastı. Range Rover şeritten aşağı uçtu. Arkamızdaki 4Runner hızlandı. Kıvrımlı üst geçitten yukarı fırladık, yer çok aşağıdaydı.

Siyah bir Suburban sol şeritte bizimle aynı hizaya geldi. Ön yolcu camındaki bir adam bana baktı, yüzü yağmurun sıçrattığı camın arkasında lekelenmişti. Belki otuzlu yaşların ortasındaydı, sarı saçları geriye taranmıştı. Adam cama doğru eğildi ve gülümsedi. Suburban yanımızdan hızla geçti. Büyük aracın arkasındaki ıslak kaldırım kırağıdan beyaza döndü. Buz yolu kaplamıştı.

Range Rover kaydı. Midem önce sola, sonra sağa sarsıldı. vücudumdan kaçtı. Önümdeki koltuğu tuttum. Troy'un yüzü dikiz aynasında beyaz bir maskeye dönüşmüş halde üst geçitten aşağıya doğru balıklama atladık. Kalbim panik içinde çarpıyordu. Range Rover beton dış korkuluklara çarptı. Korkunç bir metal gıcirtısı kabini yırttı. Yüz metre aşağıımızda bir park alanı esniyordu.

Ölecektik.

Troy direksiyonu geri çekti. Range Rover buzlu yolu makineden fırlamış bir langırt topu gibi sıyırdı, virajın tepe noktasını geçti ve üst geçitten aşağı hızla indi. Önümüzde Sam Houston Parkway uzanıyordu, sağ şeridin tamamı buzla parlıyordu. Çok hızlı gidiyorduk, ama eğer Troy frene basarsak, kayar ve ölürüz. Range Rover önce sola, sonra sağa kaydı. Troy frenleri hafifçe pompalıyor, tüm bu hızı azaltmaya çalışıyordu.

Sol şeritte yanımızda bir tır kükreyerek bizi engelledi. Şeritten aşağıya doğru balıklama atladık ve tır ile beton bariyer arasında sıkıştık.

Tanıdık 4Runner tırın arkasına kaydı. Yolcu camı açıldı.

Rogan'ın parasının bize yeterince zırh almasını umuyoruz.

"Silah!" Uyarmıştım.

Mermiler arabanın arkasındaki yola sıçradı. Bir şey tısladı, lastiklerimize isabet etmişti. Lastikler yola devam etmemizi sağlıyordu ama direksiyon

daha da karmaşıklıştı.

Range Rover tekrar kayarak buzun üzerinde patinaj yaptı. Troy patinajı yakaladı ve direksiyonu ona doğru kırdı.

Rogan arabadayken bize saldırmamışlardı. Bu yüzleşmeye hazır değillerdi, bu da şu anda bile kimliklerini gizli tutmak isteyecekleri anlamına geliyordu. Bir saldırının bana geri dönmesini istemiyorsam, çalıntı arabalar kullanırdım ve bizi takip eden 4Runner çalıntıysa, zırhı yoktu.

Pencereyi denedim. Kilitliydi.

"Pencereyi indir."

"Bunu yapamam. Kemerini bağla." "Troy!"

"O camı indirir ve çarparsam, ön camdan uçarsın," diye hırladı.

Otoyoldan çıkmak tek şansımızdı. "Camı açmazsan bize ateş etmeye devam edecekler. Araba bizi korusa bile kurşunlar sekecek. Bu yolda masum insanlar var. Camı açın!"

Cam aşağı kaydı. Kemerimi çözdüm, 4Runner'a nişan aldım ve ateş ettim. Sıkı bir düzende beş atış. Ön cam kırıldı. 4Runner geri çekildi. TIR, 4Runner ile bizim aramıza girdi ve ateşi engelledi.

Üç raunt kaldı.

İleride Hammerly Bulvarı'nın çıkış şeridi otoyoldan ayrılıyordu.

TIR kükreyerek hızlandı. Troy gaza bastı ama artık çok geçti. Emniyet kemerimi kilitledim ve silahı sağa doğru ittim, böylece kendimi ya da Troy'u vurmayacaktım.

TIR bize çarptı. Range Rover öne fırladı, kaydı, kontrolden çıktı, kamyon gürleyerek yanımızdan geçti ve sol şeride geri döndü. Sert bir şeye çarptık. Çarpma beni yumrukladı. Silah parmaklarımın arasından kaydı. Emniyet kemeri omzumu ve göğsümü yaktı, nefesimi kesti.

Gözlerimi açtım. Ön hava yastıklarının sönmüş çuvalları ön panelden sarkıyordu. Troy koltuğunda gevşek bir şekilde yatıyordu. Çarpmanın etkisiyle Troy'un kapısı eğilmiş, koltuğu tamamen geriye doğru itilmiş ve dizlerim olduğu yerde kalmıştı. Glock'um Arabada bir yerde, muhtemelen sağımdaki yolcu koltuğunun yanında yerdeydi ve ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Harika.

"Troy?"

Cevap vermedi.

Elimi boynuna koydum ve nabzının çırpındığını hissettim. Doktor olmasam da zayıf görünmüyordu. Elim burnuna yaklaştırdım. Nefes alıyorum. Tamam. O TIR hangi cehennemdeydi?

Arkama bakmak için dönmeye çalıştım ve omzumun üzerinden yarım bir bakış atabildim. TIR gitmişti.

4Runner otoyolda sağ şeritte önümüzde durmuştu, önü bize dönüktü ve etrafından akmak zorunda olan trafiğe aldırmıyordu. Sürücü kapısı açıldı. Kapının altından bir bacak çıktı. Bir toynakla son buluyordu.

Üzerime bir dehşet dalgası çöktü, hastalıklı ve ezici bir korku. Kalbim hızla çarpıyordu. Tüm vücudum soğuk terler döktü. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Dışarı çıkmalıyım. Hemen çıkmalıyım.

İkinci bir ayak ilkin katıldı. Kapının üzerinde geniş ve karanlık bir şey yükseldi. Karanlık şey açıldı ve derimsi bir yarasa kanadına dönüştü.

Göğsüm ağrıyordu. Boğazım daraldı ve beni boğdu. Titreyen ellerimle emniyet kemerini çözdüm ve sarsılarak bacaklarımı kurtarmaya çalıştım. Sıkışmışım.

Bu gerçek olamazdı. İnsanlar gizemli âlemden canavarlar çağırırdı ama gerçek iblisleri çağıran birini hiç duymamıştım. Yine de tam oradaydı, yaşıyordu, nefes alıyordu, gerçektir ve sahip olduğum her içgüdü uluyarak mantığımı tırmalıyordu.

Yaratık bana doğru gelmeye başladı. Panik beni buz gibi bir mengeneye sıkıştırdı. İblis iki metre boyundaydı, devasa kösele kanatları yeşil ve kahverengiyle beneklenmişti ve kalın damarlarla çizgiliydi. Piton pulları Kaslı kolları ve gövdesi, kemiklerinin çıkıntıları pullu deriyi keserek göğsünde bir dış iskelet oluşturuyordu. Keskin kemik çıkıntıları boynundan ve omuzlarından yukarı doğru çıkıyordu. Güçlü dinozor kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Başım dönüyor, gözlerimin önünde küçük siyah noktalar uçuşuyordu. Hemen kaçmalıyım yoksa bayılacaktım.

İblis, otoyolu çıkış şeridinden ayıran beton bariyerin üzerinden atladı. Toynakları kaldırıma değdiğinde takırdadı. Başında yırtık pırtık bir başlık vardı ve içinde korkunç bir yüz bana bakıyordu. Solgun, buruşuk, burun yerine sürünge yarıkları olan bu yüz, dünyaya eğik gözlerle bakıyordu. insanlık dışı gözler. Öfkeli ve şiddetli bir kırmızıyla yanıyorlardı. Gözlerin altında, geniş bir ağız yarığı dar, keskin dişlerden oluşan bir ormanı ortaya çıkarıyordu.

Bacaklarımı çekerek çırpındım ama koltuk sıkışmaya devam etti. *Çıkar beni, çıkar beni, çıkar beni, lütfen, Tanrım, çıkar beni ...*

İblis kapıyı sarsarak açtı.

Ölmek istemiyordum. Anneme bir daha asla sarılamayacaktım. Kız kardeşlerimin büyüdüğünü göremeyecektim. Bern mezun olduğunda orada olamayacaktım; Leon'un sihrini asla öğrenemeyecektim. Rogan ve benim bir şansımız olup olmadığını asla öğrenemeyecektim.

Ailem bensiz kaybolurdu.

Bugün ölmeyeceğim. İblis ya da değil, orada taş kesilmiş bir şekilde yatıp hayatımı söküp almasına izin verirsem lanetleneyeceğim. Bugün olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

İblis elini boğazıma kilitledi ve beni kendine doğru çekti. O da Canavar gibi bir yüz eğildi, ağzı daha da açıldı, dişleri parlıyordu, kırmızı yanan gözleri boğazımı sıkıp havamı keserken heyecanlıydı.

Yalan söyle, sihrim fısıldadı.

İki elimi boynuna kenetledim ve tüm gücümle ittim. Acı omuzlarımda patladı, kollarımdan aşağı fırladı ve tüylü bir şimşeğe dönüşerek iblisin etini derinlemesine ısırdı. Kollarımdaki yaratık çığlık attı ama şoklayıcının yıldırımını onu sıkıca tuttu ve ben de daha fazla zorlayarak büyüümün tüm rezervini onun etine geçirdim.

Pullar şeffaflaştı ve altındaki insan derisine bir an için ihanet etti. Bir iblis değil. Bir illüzyon büyücüsü. *Seni piç! Fry, seni sonovabitch. Fry.*

İllüzyon bozuldu, bir perde kenara çekildi ve bir adamın yüzü bana bağırdı, koca ağzı acıyla buruşmuştu.

Parlayan bir iplik görüş alanımda yüzüyordu. Gitmesine izin vermeliydim yoksa kendimi öldürecektim.

Ellerimi adamın boynundan çektim. Üstüme düştü. Yan tarafımla koltuğa çarptım, vücudunun ölü ağırlığı beni sıkıştırdı, neredeyse eziyordu. Sırtım çatırdadı. Siyah çizmeli ayakları üstümde çırpınırken havaya uçtu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Dudaklarından kalın pembe köpükler akıyordu. Onu elimden geldiğince sert bir şekilde geriye ittim ve koltuğun yan tarafına, arabanın yarısına kadar sarktı.

Hayatta kalıp kalmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Emin olmak zorundaydım.

Burnum akıyordu. Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı ama panik kayboldu.

Sonunda silahımı yerde, ulaşamayacağım bir yerde gördüm.

Koltuğu kavradım ve öne doğru eğilerek ayağa kalktım. Dizlerim patladı. Sol ayağıma yaslandım ve ağırlığımı sağ bacağımı serbest bırakmak için kullandım.

Hafif titremeler büyücünün bacaklarını sarstı. Eğer yaşarsa . . .

Sol bacağımı kurtardım, koltuğa atladım, silahımı aldım ve büyücünün göğsünün sol tarafına üç kurşun sıktım. Eğer ölmemiş olsaydı,

kesinlikle mutlu değildi. *Harika, anneme dönüştüm. O da böyle söylerdi.*

4Runner hareket etmemişti. Sürücü kapısı hala açıktı. Kimse bana ateş etmedi. Kimse illüzyon büyücüsünü takip etmedi.

Cesedi koyu renk uzun saçlarından tuttum ve yüzünü görmek için başını kaldırdım. Otuzlu yaşlarında, bronz tenli, keskin hatlı, siyah tişört, trençkot ve siyah taktik giysili pantolon giyen bir adam. Onu daha önce hiç görmemişim.

Bir kazaya karışan lisanslı bir özel dedektiftim. Gişe kamerası muhtemelen kazayı kaydetmişti. Aldığım tüm eğitimler, polisler ve ilk müdahale ekipleri gelene kadar kazayı haber vermem ve sıkı durmam gerektiğini söylüyordu. Troy boynundan yaralıysa ve onu hareket ettirirsem felç olabilirdi. İç kanamadan ölebilirdi.

Ama Troy ve ben burada kolay hedeftik. Eğer o tır geri gelip bize tekrar çarparsa, geriye metal bir krep ve kanlı bir lekeden başka bir şey kalmazdı. Şu anda illüzyon büyücüsünü her kim gönderdiyse işi hallettiğini düşünüyordu. Eğer yetkilileri yardıma çağırırsam ve o da bir şekilde dinlerse, ölmediğimizi anlayacaktı. Kimin ortaya çıkacağı belli olmazdı.

Cesedi tişörtünden yakaladım ve arabanın içine doğru çektim. Çok ağırdı. Tişört yırtıldı. Lanet olsun. Ellerimi koltuk altlarına geçirdim ve bacaklarımla kaldırdım. Sonunda ceset pes etti ve öne doğru kaydı. Onu yan yatırdım, dizlerini büküm ve yolcu kapısını çarparak kapattım. Buraya kadar her şey yolunda. Range Rover'ı otoyolla aramda tutarak sağ arka kapıyı açtım ve ön yolcu koltuğuna geçtim.

Troy hareket etmedi. Kan yoktu. Belirgin bir yarası yoktu. Emniyet kemerini açtım ve nabzını tekrar kontrol ettim. Hâlâ hayattaydı.

Çarpışmanın etkisiyle Range Rover'ın sol tarafı ezilmiştir. Kaputun büyük kısmı neredeyse sağlamdı ama sürücü kapısının tamamı kullanılamaz haldeydi. Açmanın hiçbir yolu yoktu. Onu içeriden taşımak zorunda kaldım.

Taksi.

Bir kamyon yanımızdan geçti ve bankete park etmiş 4Runner'a çarpmamak için direksiyonu kırdı. Araçta hiçbir yaşam belirtisi yoktu. İçinde iki kişi gördüğüme yemin edebilirdim.

Ön yolcu koltuğunun yan tarafındaki düğmeyi buldum ve çevirerek koltuğun arkasını iterek gidebildiği kadar düzleştirdim.

Arkamızda mavi bir SUV çıkış şeridine girdi, sonra kalbim göğsümden fırlamaya fırsat bulamadan keskin bir dönüşle otoyola saptı.

Troy'u tuttum ve yavaşça, her seferinde bir santim, onu itmeye çalışarak düzleştirilmiş koltuğun üzerine kaydırmaya başladım. Sonunda içeri kayana kadar çektim ve kaldırdım.

Boş sürücü koltuğu bana bakıyordu. Troy'un üzerinden tırmandım ve koltuğa oturdum. Ayaklarım pedallara zar zor ulaşıyordu. Koltuğu ileri hareket ettiren düğme yanıt vermedi. Koltuğun kenarına tünedim, fren pedalına bastım ve motoru çalıştırma düğmesine bastım.

Başla. Lütfen, lütfen, lütfen başla.

Motor kükreyerek canlandı. Bundan daha tatlı bir ses olamazdı.

Arabayı geri vitese taktım. Range Rover'ın kapısı gıcırdayarak kabinden ayrıldı ve sonra aniden özgür kaldık. Motor tekledi. Gaza bastım. Depo on beş dakika uzaklıktaydı. Hammerly'den döndüm, Triway'den sola saptım ve yağmur yağarken küçük sokaklardan oluşan labirentte zikzaklar çizerek ilerledim.

Dakikalar yavaş ve ağır aksak ilerliyor, Range Rover öksürüyor, gıcırıyor ve her an ölmekle tehdit ediyordu. Zaman akışkanlaştı. Sürekli dikiz aynasını kontrol ediyordum. Yarı araç yoktu.

Troy koltuğunda kıpırdandı. Ona baktım. Hızla göz kırpmıyor ve doğrulmaya çalışıyordu.

"Yerde kal," dedim ona.

O da öyle yaptı.

"Neresi acıyor?"

"Başımın arkası. Görüşüm bulanık. Ne oldu?" "Seni eve götürüyorum," dedim.

"Haber vermem gerek ..." Cebini yokladı.

"Kımıldama," dedim ona. "Neredeyse geldik. Rogan'ın evimizi izleyen bir ekibi var. İçlerinden biri acil yardım görevlisi olmalı."

"Haber verin."

"Güvende olduğumuzda."

Sokaklar geçip gitti. Gessner. Kempwood. Yağmurdan bizim sokak görüldüğünde neredeyse ağlayacaktım. Deponun arkasından dolaştım. Bir tanesi

devasa endüstriyel garaj kapıları açıldı ve Range Rover'ı içeri yönlendirdim, zırhlı bir Hummer'ın tamponundan bir adım ötede gıcırdayarak durdum.

"Bu da ne böyle..." Büyükanne Frida elinde bir İngiliz anahtarıyla Hummer'ın arkasından çıktı. Range Rover'ın parçalanmış tarafını ve benim yüzümü gördü. Kansız görünüyor olmalıydım, çünkü yetmiş yaşındaki

İki yaşındaki büyükannesi kapının kumandasındaki düğmeye basmak için yerde koşturdu. Güçlendirilmiş kapı gıcırdayarak aşağı indi ve dışarıdaki dünyayı kesti.

Büyükanne Frida metal kafeslerden birinden sağlık setini alırken **ben** de deponun yaşam bölümüne koştum. Çizgi film sesleri medya odası. Kafamı içeri uzattım. Sarışın ve kısa boylu Arabella kanepede. Daha uzun boylu, daha zayıf ve koyu renk saçlı Catalina, yere saçılmış fırçalar ve saç bağları arasında oturuyordu. Matilda ise onun önünde, Bunny ile büyük bir Himalaya kedisinin arasında yerde oturuyordu. Saçının yarısı özenli bir örgü şeklinde bükülmüştü.

Herkes bana baktı.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Matilda, baban nerede?" "Biraz kestiriyor," dedi.

"Sushi!" Arabella koltuktan sıçradı ve 0,3 saniye içinde tamamen dikey hale geldi.

"İkinizi biraz ödünç alabilir miyim?"

Catalina yüzünü buruşturdu. "Bunun olmasına izin veremem, tüm örgüyü yeniden yapmam gerekecek."

"Lütfen tartışmayın."

Sesimdeki sert tonu duymuş olmalılar, çünkü kız kardeşlerim kıpırdadı.

"Motor havuzunda bir ceset ve yaralı bir adam var," dedim sessizce.

"Büyükanнем onları izliyor. Catalina, Matilda'yı bu odada tut. Onu korumak için ne yapman gerekiyorsa yap. Yani *ne* yapman gerekiyorsa. Güçlerini kullanman gerekiyorsa kullan."

Catalina'nın yüzü soldu. "Anlaşıldı."

"Arabella, Bern evde mi?"

"Kötülük Kulübesi'nde."

"Ona bizi tecrit etmesini söyle. Annem nerede?"

"Kulede."

"Leon?"

"*Grim Souls* oynamak."

Güzel; Leon bilgisayar odasında kardeşinin yanındaydı.

"Sen iyi misin?" Catalina sordu.

"Evet."

"Biri bizim için mi geliyor?" Arabella fısıldadı.

"Bilmiyorum. Git."

Arabella bir roket gibi havalandı, Catalina medya odasına geri döndü ve ben de koridordaki dahili telefona koştum.

"Anne?"

"Evet?"

"Saldırıya uğradım. Motor havuzunda bir yaralı, bir ceset var. Acil yardıma ihtiyacımız var. Rogan'ın ekibine ulaşabilir misin?"

"Beklemed

e kalın."

Bekledim.

Dahili telefon canlandı. "Ön kapıyı açın."

Koridordan ofise doğru koştum, sonra kapıya gittim ve monitörü kontrol ettim. Taktik teçhizatlı iki adam yağmurun içinden kapıya doğru koştu, Biri tıbbi bir çanta taşıyordu. Kapıyı açtım, arkalarından kilitlendiğinden emin oldum ve onları motor havuzuna götürdüm.

Sağlık görevlisi doğrudan Troy'a yönelirken, diğer adam cesedin yanına gitti ve kulaklıkla hızlıca konuşmaya başladı.

Rogan'ın numarasını çevirdim. Rehberime bakmama gerek yoktu. Utanç verici ama ezberlemiştim. Arama doğrudan telesekretere düştü. Ne bir mesaj, ne de bir tanıtım vardı, sadece bir bip sesi.

Boğazımı temizledim. "Sam Houston Tollway'de saldırıya uğradık. Troy yaralandı. Adamlarınız onunla ilgileniyor. Olaya üç araç karıştı: bir TIR, bir Toyota 4Runner ve siyah bir Suburban. Suburban'da bir buz büyücüsü vardı. Yolu buzlandırdı, sonra Toyota bize ateş etti ve TIR bizi otoyoldan itti ve bir gişeye çarptık. Bir illüzyon büyücüsü peşimizden geldi. Onu öldürdüm ve cesedi bende. Lütfen beni ara."

Telefonu kapattım ve doktorun yanına koştum.

Rogan'ın doktoru Troy'u muayene edip beyin sarsıntısı geçirdiğini

açıkladığında, tüm adrenalinim tükenmişti. Telefonumla ölü adamın birkaç fotoğrafını çektim ve oradan uzaklaştım. Cornelius'u kontrol etmeliydim ama şu anda günlük rapor verecek durumda değildim. Onun yerine annemin bulunduğu kuleye yöneldim. *Kule* gerçekten de görkemli bir ismi vardı. Sağlam bir ahşap merdivenle donatılmış, çatının yanındaki karga yuvasına çıkan kare bir oluktu. Annem

Sürekli topallamasına rağmen tırmandı, bu da güvenliğimiz için gerçekten endişelendiği anlamına geliyordu.

Merdiveni tırmandım ve kapaktan geçerek deponun en tepesine inşa edilmiş küçük bir odaya çıktım. Buranın tavanı ancak beş ayak yüksekliğindeydi, rahatça sürünüp alçak tabureye oturmaya yetecek kadar. tam olarak annemin yaptığı şeydi. .300 Winchester Magnum keskin nişancı tüfeği ona eşlik ediyordu. Babam ve annem çatıyı düzenlemiş, çok dar pencereler yerleştirmişlerdi ama keskin nişancı kulesini yerleştirmeye hiç fırsat bulamamışlardı. O daha sonra, büyükannemin izniyle Frida ve annem, Adam Pierce bazı çocukları kullanarak Rogan'ın arabasını depomuzun önünde havaya uçurduktan sonra.

Annem bu noktadan deponun kuzey, güney ve doğu taraflarını, bitişikteki caddeyi ve otoparkları mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Depo dikdörtgen biçimindeydi ve büyükannem Frida'nın motor havuzunun sokağa açıldığı batı tarafı çok uzundu. Çatı otoparkın görüşünü engelliyordu, bu yüzden net bir çekim yapılamıyordu.

Annemin yanına oturdum.

Uzandı ve bana sarıldı.

Ağlayacak gibi oldum.

"Yaralı nasıl?" diye sordu.

"Beyin sarsıntısı. Çarpışma onu bayıltmış." "Önemli bir şey yok mu?"

"Doktorun şimdiye kadar bulduğu kadarıyla değil." Sesim donuk çıkıyordu. "Mazda pert oldu."

Gözünü bile kırpmadı. "Bu nasıl oldu?"

"Enerkinetik yayılım ateşi büyücüleri bizi sıkıştırdı ve Rogan onu ikiye bölüp kalkan olarak kullandı."

"Yaralandın mı?"

"Ciddi değil."

"Öyle mi?"

"Ciddi bir şey değil."

"Yaralandılar

mı?" "Onları

ben öldürdüm."

"O zaman her şey yolunda."

"Evet. Hayır."

Ağzımı açtım ve her şey ağzımdan çıkıverdi. Ona Forsberg'in beni fırlattığını ve sonra öldüğünü ve gözlerinin iki kanlı delik olduğunu anlattım.

Avukatların öldürüldüğü kaydı, üst geçitteki buzu, aşağıdaki otoparkı ve iblisi izlerken ve Troy'un boynunun kırılmamasını umarken gözümün önünden gitmiyordu.

Tek kelime etmedi. Sadece bana tekrar sarıldı.

"Cornelius'a söylemeliyim," dedim.

"Cornelius bir süre uyanamayacak. Ona iki uyku hapı verdim," dedi annem.

"Oh."

"Her şeyi içeri taşıdı, tüm hayvanları getirdi, sonra Matilda için yemek yapmaya çalıştı, ama kızlar ona kuru üzüm ve esmer şekerle yulaf ezmesi yapmayı teklif ettiler, o da bunun yerine onu yemeye karar verdi. Sonra mutfakta oturup boşluğa baktı ve elleri titriyordu. Ona sıcak bir duş aldurdım, iki hap içmesini izledim ve son gördüğümde kütük gibi uyuyordu. Buna ihtiyacı var. Karısı öldüğünden beri uyumadı."

"Anlıyorum." Biri anneme hayır demedi.

Annem uzandı ve saçlarını yüzümden uzaklaştırdı. "Sert sular." "Evet. Sorun değil. Onlara kendi özgür irademle tırmandım."

Telefonum çaldı. Baktım. Rogan. "Evet?"

"Yoldayım," dedi ve telefonu kapattı.

Anneme baktım. "Meksika'nın Belası yolda. Kurtulduk."

Annem homurdandı. "Uzan." Yerdeki dar bir şilteyi işaret etti.

Yaptım. Üzerime yumuşak mavi bir battaniye örttü. Burası çok sıcaktı, battaniyenin altında rahattım. Uzuvarım çok ağırlaşmıştı. Birden çok yorulmuştum ama güvendedim. Annem bana göz kulak olacaktı.

"Dinlenmeye çalış."

"Çok garip hissediyorum." Sanki tüm o korkunç şeyler başka birinin başına gelmiş gibi.

"Şok geçiriyorsun. Büyü kaynaklı paniğin garip yan etkileri vardır. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Rahatlamaya çalış ve bırak gitsin. Rogan'ın buraya geldiğinde sana söyleyeceğim."

"O benim değil."

Annem bana gülümsedi. "Tabii ki değil."

Esnedim. "O benim için kötü biri. Neden benim için kötü olan bir adamı sevmek zorundayım? Neden sağlam ve normal birini bulamadım ve o her ne haltsa onu bulamadım?"

"Bilmiyorum." Annem kollarını açtı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen bir yetişkinsin."

"Sen de bir yetişkinsin."

"Ama sen daha yaşlı bir yetişkinsin. Daha çok pratik yaptın." Annem arkasına yaslandı ve güldü.

"Beni dinle. Sesim on beş yaşındaymışım gibi çıkıyor." Biraz utanmaya çalıştım ama çok yorgundum.

"Ben senden beş yaş küçükken deden de bana aynı soruyu sormuştu," dedi annem.

"Ne?" Büyükanne Frida bana her zaman kendisinin ve Büyükbaba Leon'un babamı sevdiğini söylerdi. Babamdan önce miydi? Olamaz. Annem beni 20 yaşındayken doğurmuş.

"Babanın gerçekten zor bir hayatı vardı," dedi. "Sorunları vardı." "Ne gibi?" Umutsuzca uyanık kalmaya çalıştım.

"Kalabalık yerlere gidemiyordu çünkü birinin onu takip ettiğine ve insanların yüzünde bir sorun varmış gibi ona baktığına inanıyordu."

"Baba?"

"Evet. Bir işte tutunamıyordu. Sadece lise diploması vardı ve aldığı işler genellikle çenesini kapalı tutması ve kendisine söyleneni yapması anlamına geliyordu. Ama bunun yerine işleri iyileştirmeye çalışırdı. İş daha iyi hale getirmenin veya daha fazla üretmenin yollarını gösterirdi ve genellikle haklıydı. İşin kolayına kaçmayı reddeder ve işyeri politikasına karışmazdı, bu yüzden de sonunda kovulurdu."

Buna inanabilirdim. Babamın çok güçlü bir doğru ve yanlış anlayışı vardı. Her konuda profesyoneldi ve asla etik olmayan bir şey yapmazdı.

"Ve sonra sen geldin. Çok az paramız vardı ve sağlık yardımımız yoktu. Büyükanne ve büyükbaban babanı askere gitmesi için zorladı."

Bu da beni şaşırtmadı. Hem Büyükbaba Leon hem de Büyükanne Frida kariyerlerini orduda yapmışlardı. Onlar için askere gitmek, düzenli bir maaş, sağlık, diş, kantin yardımları ve konuşlandırmalara ve savaşlara rağmen sivil dünyanın sağlayamadığı garip bir istikrar anlamına geliyordu.

"Baban askere yazılamadı. Saklanıyordu ve çok fazla kırmızı bayrak vardı."

"Neyden saklanıyorsun?"

Annem iç çekti. "Bu biraz karışık. Eminim kendine göre nedenleri vardı ve bunlar iyi nedenlerdi. Ailem anlamadı. Beleşçi bir ezik gördüler."

Bir bebek yapmayı başarmıştı ama şimdi ona bakmak için adım atmıyordu. Büyükbaba Leon yüzüne karşı ona korkak dedi. Büyükanne Frida beni bu yemeğe götürdü ve orada beni onu bırakıp evlerine dönmeye ikna etmeye çalıştı. Tam olarak söylediği şeydi: 'Ve eğer seni bir daha rahatsız etmeye kalkarsa, bacaklarını koparırım.'

Ağzımı kapatmayı hatırladım.

"Çok ikna ediciydi. Haklı olabileceğini ve çekip gitmenin daha kolay olacağını düşündüğüm bir an olduğunu hatırlıyorum. Sonunda bunun bir önemi kalmadı. Onu seviyordum. Neden böyle olduğunu anlamıştım. Beni çok seviyordu ve işleri daha iyi hale getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bu yüzden sen altı aylıkken onun yerine askere gittim ve seni evde babanla bıraktım," dedi annem. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi. İşte o zaman büyükannenin buzları çözülmeye başladı. Ben acemi birliğine gittikten bir ay sonra evimize girdiğinde, bir çöp yığını kirli çocuk bezi ve ipin ucundaki babanı bekliyordu. Oysa ev tertemizdi, sen temizdin, karnın doyuyordu ve baban ona öğle yemeği hazırlamıştı. Baban sana ve daha sonra kız kardeşlerine bakarak iyi bir iş çıkardı. Hala masamıza yemek koyan bir iş kurdu. Ve Büyükbaba Leon'un yardıma ihtiyacı olduğunda, baban her zaman yardım teklif etti ve bir kez bile teşekkür istemedi. Baban iyi bir adamdı. Onunla gurur duydum ve onun karısı olmaktan gurur duydum."

"Kaza mahallini terk etmezdi."

"Eğer senin hayatın söz konusu olsaydı, bunu iki kere bile düşünmezdi. Baban bizi güvende tutmak için her şeyi yapardı. Eline bir silah alıp birini gözlerinin ortasından vurmak zorunda kalsaydı, tereddüt etmezdi. Arabada yaralı bir takım arkadaşın vardı. Onu güvende tutmak için yapılması gerekeni yaptın. Baban seninle gurur duyardı. Bundan asla şüphe etme. Teşkilat onun mirası Nevada. Sen onun gelişmesini ve isminin bir şey."

Şu anda "kendimizi şiddetli karmaşaların içine sokuyoruz ve sonra kahramanca onlardan kurtulmaya çalışıyoruz" anlamına geliyordu.

"Her neyse, sana anlattığım bu uzun hikâyenin amacı seni babanla kıyaslamak değildi. Bunun senin hayatın olduğunu hatırlatmak içindi Nevada. Bunun sorumluluğu sana ait. Bundan ben sorumlu olamam ve sana tavsiye vermek bile istemiyorum. Bunun bir anlamı yok. Ne söylersem söyleyeyim, sonunda sana doğru gelen şeyi yapacaksın. O yüzden." Annem ellerini kucağında birleştirdi. "Sana ne doğru geliyor Nevada?"

"Bilmiyorum."

"Bir yolunu buldu unuzda bana da haber verin. Mad Rogan'ı vurmak zorunda kalırsam, bunun için uygun şekilde hazırlıklı olmak isterim."

"Onun hakkında yanılmışım, biliyorsun," dedim sessizce, yarı uykulu bir halde. "Onun bir sosyopat olduğunu sanıyordum, ama halkının öldürülmesini önemsiyor."

"Başarısız oldukları için kızgın olmadığından emin misin?"

"Hayır, saklamaya çalışıyor ama i inin yandı ı belli. D n tüm aileleri bizzat bilgilendirmeye gitti. Adam'ın izini sürerken, Hava Kuvvetleri'nin Bug'a davranış biçimine gerçekten çok kızmı tı. O zamanlar bu kadarını d   nmemi tim ama şimdi mantıklı geliyor."

"Demek o da bir insanmı ."

"Sayılır. Halkını  nemsiyor. Sadece halkını umursayıp umursamadı ını bilmiyorum.

Başka kimse yok. H    savaşta olduğunu düşünüyor anne. Ya öldürecek ya da  ld r lecek. Onun için orta yol yok."

"Mhm."

Esnedim. "Onu ak am yemeğine davet ettim. Sadece kalp krizi ge irmemen için sana söylemek istedim."

O da bir şeyler söyledi ama sesi çok uzaktan geliyordu ve ne dediğini anlayamadım. Düşünceler büyük tembel tırtıllar gibi kafamın etrafında her yöne doğru sürünüyordu. Pes ettim, gözlerimi kapattım ve kendimi sürüklenmeye bıraktım.

Bölüm 6

Sesler duyduğum için uyandım. Gözlerimi açtım. Annem gitmişti. Kule boştu ve dışarıdan gelen tek ışık pencerelerin dar aralıklarından ve aşağı inen kare açıklıktan süzülüyordu. Telefonumu kontrol ettim. Kırk dakika uyumuştum ve şimdi kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum. Kalkmak istemedim. Burada, bu rahat havalı yatağın üzerinde uzanıp sıcak ve rahat kalmak istiyordum. Ve belki biraz daha uyumak.

Bir merdivenin gıcırtısı, birinin kuleye tırmandığını ve hızla ilerlediğini haber veriyordu.

Yüzüstü döndüm, doğruldum ve merdivenlerden kimin çıktığını görmek için ellerimi yere koyarak açıklığa doğru eğildim. Tam o anda Rogan başını kaldırdı. Yüz yüze gelmiştik. Gözlerini büyük bir rahatlama kapladı.

Onu gördüğüme çok sevindim.

"Yaralandın mı?" diye sordu. Aramızda sadece birkaç santim vardı.

"Bugün bunu bana ikinci kez soruyorsun." Daha yakına eğildim. Kendime engel olamadım. "Gerçekten daha iyi bir tavlama cümlesi bulmalısın."

Yukarı fırladı, odanın yarısına kadar geldi, üst bedeni içerideydi, ayakları hâlâ merdivenlerdeydi. Ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Dudakları beni yaktı. Uyku sersemliği kalp çarpıntısıyla buharlaştı. Sandal ağacı kokuyordu ve başım dönüyordu. Dudaklarını yaladım. Tadı çok güzeldi. Ağzından boğuk bir erkek sesi çıktı. *Evet, benim için hırla.*

Eli enseme okşadı, dişleri alt dudağımı ısırdı ve nefesim boğazımda düğümlenirken soluk soluğa kaldım. Isı tenimi ısıttı

İçimde her his büyüdü. Kendimi çok canlı hissediyordum. Ellerini üzerimde istiyordum. Sert parmaklarının tenimdeki sıcaklığını istiyordum. Onu içimde istiyordum. Ağzımı açtım, düşünceyle şok oldum ve o ağzımı aldı, dili benimkini fırçaladı ve geri çekildi, nefesimle mükemmel bir uyum içinde, fethediyor ve baştan çıkarıyor, alay ediyor ve geri çekiyor, kaçabilirmişim gibi davranıyor ve sonra ağzımı onunmuş gibi sahipleniyordu.

Rogan'ın büyüü bizi bağlarken kadife gibi bir sıcaklık ensemden aşağı damlıyor, hayali bir erimiş bal tenimde cızırdıyordu. Omurgamdan aşağıya doğru santim santim kayarak her sinirimi ateşe verdi, bedenim hatırladığı coşkunun tekrarını istiyordu. Aman Tanrım, bu nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi?

Rogan'ın eli göğsümün üzerinden göğsümü avuçlamak için kaydı. *Evet, evet, lütfen.* Bir adım attı. Bir adım daha.

Eğer o kadar yolu gelseydi, hemen şimdi burada seks yapardık. *Annemin* havalı yatağında.

Onu ittim. Bir saniye kadar olduğu yerde kaldı, dengesini sağlamak için havayı kavradı ve sonra bir gümbürtüyle merdivenlerden aşağı kaydı.

Açıklığa doğru eğildim. Merdivenden inerken kendini yarı yolda yakaladı, bana baktı ve kollarını iki yana açtı, yüzü şaşkındı.

"Neler oluyor?" Annem aşağıda bir yerden seslendi.

"Deli Rogan merdivenlerden düştü." Bir an için gözlerimi kapattım, içim cız etti.

"Doktora ihtiyacı var mı?"

Evet, Rogan mırıldandı ve beni işaret etti.

Aha, hayır, sana seksi bir şifa vermeyeceğim. "Hayır, o iyi."

Rogan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı, yüzü kararlıydı.

"Aşağı geliyor," diye duyurdum. "Şimdi."

Abartılı bir iç çekiş yaptı, merdivenlerden indi ve orada kaldı. Harika. Şimdi o kışıma bakarak kendini eğlendirirken ben de merdivenlerden inmek zorunda kalacaktım. Belki hareket ederdi.

O yapmadı.

Ancak ben merdivenlerden indiğimde, ben bir Prime'ım ve seni pinkie'mle öldürebilirim ifadesine geri dönmüştü. Muhtemelen annem ve büyükannem de yakınlardaydı, medya odasının kapısında durmuş ekrandaki bir şeye bakıyorlardı. Leon yakınlarda geziniyor, Rogan'a şeytani ergenliğinin tüm yavru köpek sevgisiyle bakıyordu.

kalbi toplayabilirdi. Garip bir nedenden ötürü Leon, Rogan'a binlerce yanan güneşin tutkusuyla tapıyordu.

Medya odasına gittim. Rogan beni takip etti. Adamlarından biri, Afro-Amerikan bir kadın, televizyonumuza bir kabloyla bağlı bir dizüstü bilgisayarın yanında yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Diğer, kırk yaşlarında atletik yapılı bir adam, kanepeye oturmuş, öne doğru eğilmiş ve ağırlığının çoğunu ayaklarının üzerinde tutarak her an ayağa fırlamayı bekliyordu. Buz tutmuş bir görüntü Ekranda üst geçit uzanıyordu ve görüntü buzun üzerinde sağa sola savrulurak uçuyordu.

Annem ve Frida Nine'nin yüzlerinde aynı ifadeler vardı: karanlık ve kızgın.

"Troy zam almalı," diye mırıldandım.

"Yapacak," diye söz verdi Rogan, sesi sertti. "Hayatını kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Ben yapmadım..."

Rogan, "Ben bunu zaten izledim," dedi. "İzledin. Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Kayıtta "Pencereyi aç!" diye bağırdım. Böyle havladığımı fark etmemiştim.

Kadının elleri dizüstü bilgisayar klavyesinin üzerinde uçtu. Görüntü arka kameraya geçti ve 4Runner'ın ön camı kırıldı.

"Temiz öldürme," dedi annem. "Ne?"

"Yakınlaştır," dedi annem.

Kayıt birkaç saniye geri sarıldı ve normal hızının çok altında bir hızla ilerleyerek ön cama yakınlaştı. Kurşunlar camı parçaladı ve yolcu koltuğundaki karanlık şekli yumrukladı. Sarsıldı ve gevşedi. Bu yüzden illüzyon büyücüsünden sonra 4Runner'dan kimse çıkmadı. Yolcuyu öldürmüştüm.

Rogan'ın adamı, "Bu çok iyi bir atış," dedi.

Annem Frida Nine'ye döndü. "Tehdit temelli mi?"

"Muhtemelen." Büyükanne Frida yüzünü buruşturdu. "En azından Bernard bana çekmiş."

"Anlamıyorum," dedim.

"Duraklat," dedi annem. Kadın kaydı duraklattı.

"Sen ve annen atışlarınızı büyükbabanızdan alıyorsunuz," dedi Frida Nine. "Sen ondan daha çok. Büyükbaban Leon bir keskin nişancıydı.

Ama ateş altında kalırsa, ölümcül bir isabetle karşılık verirdi. İşte bu sihrinin çalışma şeklini. Penelope tüfeğiyle orada yatıyor ve mutlu olduğu yere gidiyor, ama hedefi vurmak için size ateş eden insanlar olması gerekiyor." "İkili," dedi Rogan ve gülümsedi. Yüzünde gerçekten kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Yüzü, kilere gizlice girip bir torba kedi nanesi çalmış bir kedi gibiydi.

"Devam et," dedi annem.

Bunun ne anlama geldiğini ona daha sonra sormam gerekecekti.

Kayıt yeniden başladı. Kaza yaptık. Arabadan bir iblis indi ve kameraya doğru yürüdü, trençkotu parlıyordu. Sırıtarak dudaklarını büktü ve tırtıklı dişlerini gösterdi. Vay canına. Gerçek bir illüzyon. Birkaç çeşit illüzyon büyüsü vardı. Gizleyici büyücüler sizi görünmez yapabilirdi ama bunu başkalarının zihinlerini etkileyerek başarırlardı ve bir kamera sizi olduğunuz gibi kaydetmeye devam ederdi. Augustine gibi gerçek illüzyon büyücülerini ise sadece zihinleri etkilemekle kalmaz, aynı zamanda fiziksel görünümelerini de değiştirirlerdi. Yansımaları ve resimleri yalnızca görmenizi istedikleri şeyi gösterirdi.

Görüntü dahili kameraya geçti. Arka koltukta taş kesilmiş bir halde oturuyor, ağzımdan hızlı hızlı nefes alıyordum. Gözbebeklerim o kadar büyümüştü ki kansız yüzümde gözlerim simsiyah görünüyordu. Gözlerimi kapatmak istedim ama onun yerine kendimi onu kızartırken izledim. Onun hayatını almıştım. Bunu kabullenmeliydim.

Kapı zili çaldı.

"Buldum!" Arabella evin içinde bir yerden cıvıladı.

Rogan, "Bug paralı yoldaki görüntüleri karıştırdı," dedi. "Polisler 4Runner'a adamlarımdan önce ulaştı ama endişelenecek bir şey yok."

"Arabasında benim silahımdan çıkan mermileri bulacaklar," dedim.

"Evet. Ve arabanın benim araçlarımdan birine saldırmak için kullanıldığını açıklaması için oraya mükemmel bir avukat gönderdim. Bir noktada ifade vermeniz gerekebilir."

"Bu kadar mı?"

Rogan, "Meclis savaşları, Meclis kuralları," dedi. "İşin içine bir sivil girmedeği sürece ilgilenmiyorlar ve çoğu zaman o zaman bile ilgilenmiyorlar."

"Peki ya arabanın kendisi?"

"Bu sabah bir ofis binasının otoparkından çalındı. Suburban başka bir ofis binasından çalınmış ve her iki otoparkta da o yönü gösteren kameralar yok. Ve bu adamın parmak izleri şu ana kadar hiçbir veri tabanında yok."

"Yani elimizde ipucu yok."

"Hayır." Rogan'ın gözleri sertleşti. Boynumdaki bir şeye bakıyordu.

Telefonumu çıkardım ve kamerayı kontrol ettim. Boğazımda kırmızı yaralar vardı, dördü bir tarafta, biri de diğer tarafta. İllüzyon büyücüsünün parmaklarından bir hatıra.

"Onu neden sırtından vurdun?" Leon sol tarafta bir yerden sordu.

"Kafasından vurmak daha iyi olurdu."

"Çünkü kimlik tespiti için yüzüne ihtiyacımız var." Rogan'a döndüm.

"Suburban'daki insanlardan birini gördüm."

Gözleri parladı.

"Manzara harika değildi," dedim. "Yağmur yağıyordu. Ama buz büyücüsü olduğuna eminim. Sanırım otuzlu yaşlarındaydı. Sarışındı, takım elbise giyyordu. Fazla bir şey değil ama Bug olası buz büyücüsü adaylarını bir araya getirirse onlara bakabilirim. Bana gülümsedi."

"Gülümsedi mi?" Rogan'ın yüzü kararmıştı. "Bunu unutmayacağım."

Hayal gücüm onu sarışın büyücünün üzerinde dururken, adamın bağırarak elinde tutarken resmetti. Tamam o zaman.

Ekranda araba kullanıyordum, gözlerim bomboştu. Bir zombiye benziyordum. En azından doğru yolda olmalıydık. Rogan'ın adamları ölmeden önce buzlanmıştı. Sadece buzdan bir Prime o üst geçidi bu kadar çabuk ve tamamen dondurabilirdi. Yaptığımız bir şey Nari'nin katilini benim ya da Rogan'ın bir tehdit olduğuna ikna etmişti.

Troy bir şey söyledi. Gözlerim ön camı tarayarak cevap verdim. Tam olarak bin metrelik bakışa sahip değildim ama yakındı. Endişe soğuk bir şekilde üzerime sıçradı, her an yoldan çıkarılmayı bekleyerek depoya doğru araba sürmenin bir yankısı. Kollarımı kavuşturma isteği duydum.

Şu anki benle o ekrandaki ben arasındaki mesafe.

Sıcak bir el bana dokundu. Rogan'ın güçlü parmakları benimkileri sararak aramızda bir bağ kurdu. Bana bakmadı, bakışları hala kayıttaydı. Sadece elimi tuttu, beni şimdi ve burada sabitledi. Hayatta kalmıştım. Başarmıştım ve şimdi gözlerindeki bakış, benimle beni incitmeye çalışan her neyse onun arasına gireceğine dair bana söz veriyordu. Elimi çekebilirdim ama yapmadım. Ona tutundum.

"Akula lastiklerine geçmeniz gerekiyor," dedi Frida Nine. "Aracın nasıl yalpaladığını görüyor musun? Akula'nın daha kalın ekleri ve şişirilmiş bir iç haznesi var."

Rogan, "Bunu dikkate alacağım," dedi. "Bu taraftan," dedi kız kardeşim.

Döndüm ve odadan dışarı bakmak için eğildim. Augustine Montgomery, yanında Arabella olduğu halde koridorda bana doğru ilerliyordu. Annem onun beni Adam Pierce'ı tutuklamaya zorlamak için ipoteğimizi feshetmekle tehdit ettiğini hiç unutmamıştı. Onu görseydi, muhtemelen öldürürdü.

"Hemen döneceğim," diyerek elimi Rogan'ın elinden kurtardım ve yaklaşan felaketi engellemek için odadan çıktım.

Arabella bana melek gibi bir gülümseme sundu.

"Onu neden içeri aldın?" Yüksek sesle fısıldadım. "Çünkü o çok güzel."

Augustine bugün son derece güzeldi. Teni neredeyse parlıyordu, buz gibi sarı saçları mükemmelden çok az farklıydı. İllüzyonunun kalitesi alışılmışın dışındaydı.

"O senin için çok yaşlı. Güzel olduğunu düşündüğün birini öylece eve alamazsın."

Augustine'in gözleri kısıldı. Arkamda Rogan'ı görmüş olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Rogan sordu, ses tonunda Tehdit.

"Burada ne işin var *senin*?" Augustine bakışlarını Rogan'ın üzerine dikerek tersledi. "Şşşt!" Tısladım. "İnsanlar bizi görmeden ofise girelim."

Annem

Firmamızda resmi olarak liderlik rolünü üstlendiğimde ofise gelmeyi bıraktı. Ben umursamadım ama o bunu benim profesyonel alanım olarak görüyordu.

Herkesi içeri aldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Bayan Baylor ..." Augustine gözlüklerini burnuna doğru itti. Arabella Augustine'in fotoğrafını çekti.

Augustine ve ben aynı anda, "Kes şunu," dedik. "Augustine, kız kardeşime ne yapacağını söyleme. Arabella, kes şunu."

"Neden onunla ilişki kuruyorsun ki?" Augustine eliyle Rogan'ı işaret etti. "Son maceran yeterli değil miydi?"

Çoğu insan, hatta Prime'lar bile Rogan'dan uzak dururdu. Augustine onunla yüz yüze geldi. O ve Rogan üniversiteye birlikte gitmişlerdi ve bir noktada arkadaş olmuşlardı, ama şimdi çoğunlukla birbirlerine hırılıyorlardı. En son ofisimde karşılaştıklarında, sidik yarışında neredeyse ofisimi mahvediyorlardı. Eğer bunu tekrar denerlerse, çok pişman olacaklardı.

Leon ince bir gölge gibi ofise süzüldü. Harika, bir şeyler ters giderse daha fazla tanık olacaktı.

Augustine cevabımı bekliyordu.

"Bay Rogan ile iş birliği yapıyorum çünkü bu benim çıkarlarım için en iyisi.

Bana gönderdiğin müşteri. Profesyonel bir anlaşma imzaladılar ve ben de bu anlaşmanın şartlarına uymak zorundayım." Bu, "çünkü beni güvende hissettiriyor ve onu öpmeyi her düşündüğümde biraz elektrik heyecanı."

"Bay Montgomery, ziyaretinizin bir amacı var mıydı yoksa buraya sadece profesyonel ortak seçimimi eleştirmeye mi geldiniz?"

"Neden burada olduğumu gayet iyi biliyorsun. Bunun berbat bir fikir olduğu konusunda seni uyarmıştım ve haklıydım."

Derin bir nefes aldım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Augustine gözlerini kırptırdı. "Hiçbiriniz haberleri izlemiyor musunuz?"

Bilgisayarımı uyandırmak için klavyeme dokundum. "Ne arıyorum ben?"

"Amy Madrid, basın toplantısı."

Bir düzine bağlantı çıktı. İlkine tıkladım. Yaşlı bir kadın yedi yaşındaki Amy'yi kucağına almıştı. Yanında bir adam durmuş, ikisini de kucaklıyordu. Amy far ışığındaki bir geyik gibi görünüyordu.

Gülümsedim.

"Dokuz dakika otuz yedi saniyeye kadar ileri sar." Yaptım.

". . . sonunda bulundu . . ." diyordu bir muhabir.

"*Yeşiller içindeki Kadın'dı,*" dedi Amy'nin annesi, kelimeler ağzından dökülürken. "*Bana söylediler. Kızımızın nerede olduğunu ona söyletmiş. Seni seviyoruz. Teşekkür ederiz, kızımızı kurtardığınız için teşekkür ederiz. Asla unutmayacağız. Eres una santa . . .*"

Mikrofon kapandı. Takım elbiseli bir adam elini mikrofonun üzerine kapattı ve "Bugünlük bu kadar" diye seslendi.

"Sen mi?" Rogan yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle sordu. "Ölebilirdi," dedim ona.

Rogan Augustine'e döndü. "Ve bunu yapmasına yardım mı ettin? Bu iyi bir fikir gibi görünmeden önce kaç tane öğle yemeği martinisi içtin?"

Augustine öfkeyle geri çekildi. "Onu vazgeçirmeye çalıştım. Polis karakoluna gitmek istedi. Bunu mümkün olduğunca anonim ve gizli bir şekilde yapmasına yardım ettim."

Rogan kollarını kavuşturdu. "Birisi o kadına tam olarak neler olduğunu anlatmış. Video şimdiden iki milyon kez izlendi. Şimdi o lanet bir şehirli

efsane. Eğer *sır* tanımınız buysa, kafanızı muayene ettirmeniz gerekir."

"Yüzü ve tüm vücudu gizlenmişti. Her neyse, buraya hakarete uğramak için gelmedim." Bana döndü. "Buraya seni uyarmaya geldim, tıpkı daha önce yaptığım gibi. Bu eylemin sonuçları olacak, muhtemelen tahmin edemeyeceğiniz sonuçlar. Hazırlıklarınızı yapın."

Tabii, hemen konuya gireyim. "Sonuçlarını tahmin edemezsem, onlara nasıl hazırlanabilirim?"

"Bunu sen çözeceksin." Augustine gitmek için döndü.

"Bekle," dedi Rogan, yüzünde spekülâtif bir ifade vardı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Augustine yüzünü buruşturdu. "En azından işle mi ilgili?" "Evet. Nevada, motor havuzuna girebilir miyiz?"

"Beni takip edin. Sessizce, lütfen. Annemi üzmem istemiyorum." Kapıyı açtım ve koridoru kontrol ettim. Temizdi.

"Annen burada olduğum için neden üzölsün ki?" Augustine sordu. "Bunu bir düşün," dedim. "Aklına gelecektir."

Koridoru geçtik ve ben de motor havuzunun kapısını açtım.

"Bu benim korkunç bir insan olduğum saçmalığıyla mı ilgili?" Augustine sordu.

Rogan araç havuzunun içinden geçerek ortada park halinde duran ve Hispanik bir kadının göz kulak olduğu Range Rover'a doğru ilerledi.

Augustine gözlerini kısarak iki paletli araca baktı; bir tank ve bir mobil alev makinesi. "Büyökannen tam olarak ne iş yapıyor?"

"Tamir ediyor," dedim ona.

Augustine başka bir şey söylemek için ağzını açtı, parçalanmış Range Rover'ı gördü ve ağzını kapattı.

Rogan, koyu kahverengi bir muşambayla örtölmüş sedyeye doğru yürüdü. Büyökanne Frida'dan çalmış olmalı ve kadına başını salladı. "Teşekkür ederim, Tiana. Biraz ara verin."

"Evet, Binbaşö." Tiana koşar adım dışarı çıktı.

Rogan muşambayı çekerek illüzyon büyöcüsünün yüzünü ortaya çıkardı. "Bu pisliği tanıyor musun?"

Leon ve Arabella daha iyi görebilmek için en yakındaki paletli araca tırmandılar.

Augustine yüzünü buruşturdu. "Evet. Bu pisliği tanıyorum. Kimin peşinden gitti?" "Benim," dedim.

"Böyle bir şeye mi benziyordu?" Augustine gözlüklerini çıkardı. Eti kaydandı. Genişledi ve bir metreye ulaştı. Omuzlarından çıkan devasa kösele kanatlar meydan okuyordu. Kaslar ağaç gövdesinden bacaklarını kapladı, benekli piton pullarıyla kaplandı. Toynakları ayaklarının üzerinde şekillendi. Oyulmuş kolları öne doğru uzanmış, jilet gibi keskin pençelerle donanmıştı. Korkunç yüz, yanaklarından ateş damlayan yakut kırmızısı gözlerle bana bakıyordu. Parlak alevlerden oluşan bir yelesi omuzlarına ve sırtına düşüyordu.

"Vay anasını!" Leon neredeyse tüneğinden düşüyordu.

Arabella güldü. Ona uyarıcı bir bakış attım. *Sakin yapma*. İhtiyacımız olan son şey onun gösteriş yapmasıydı.

İblis devasa omuzlarını esnetti. Ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum. Kokladım. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Diğer adamın illüzyonu gerçek gibiydi. Bu gerçek *gibiydi*. Yutkundum.

"Evet, ona benziyordu. Tek farkı bir karış daha kısaydı ve alevleri yoktu. Kapüşonu vardı."

"Dilettante," dedi iblis Augustine'in sesiyle. "Yaşayan ateş konsantrasyon gerektirir."

İblis bir anda söndü ve Augustine'e geri döndü. Gözlüklerini tekrar taktı. "Philip McRaven. Azazel olarak da bilinir, çünkü birlikte çalıştığı herkesin ona bu şekilde hitap etmesini sağlamaya çalışmıştır. Bana çok büyük paralara mal oldu."

"Nasıl?" Ben sordum.

"San Antonio McRavens ile akraba olan bir Significant'tı. Onu on iki yıl önce çeşitli suçlardan dolayı ihraç ettiler ve onunla tanıştıgımda serbest bir ajan olarak çalışıyordu. Kendisini iyi bir takipçi olarak tanıtıyordu. Kadromuzu genişletmek istiyorduk ve her zaman iyi bir illüzyon büyücüsüne, özellikle de ikincil bir yeteneğe sahip bir büyücüye ihtiyaç duyabilirim. Bir illüzyon büyücüsü olmasının yanı sıra, aynı zamanda üst düzey bir Ortalama psiyonikti."

Bu paniği açıklıyor.

"Onu bir atlama izine koydum. Evlerden birinde, evlenen ve altı ay sonra kaçan kaçak bir eş vardı."

"İyi gümüşü aldın mı?" Ben sordum.

"O kadar sıradan bir şey değil. Kaçışını bir California Spyder ile yaptı."

Rogan, "İyi bir zevk," dedi.

Ona baktım.

"Bu 1961 model bir Ferrari. Sadece elli üç tane üretildi," diye açıkladı Rogan.

"Piyasaya en son çıkan yedi milyona satıldı," dedi Augustine, sesi kurumuştı. "Adam Vegas'a sık sık giden bir kumarbazdı. Nispeten kolay bir iş. McRaven onu bulacak ve yerel ekibi çağıracaktı, böylece onu ve arabayı kalbi kırık karısına geri teslim edebilecektik. McRaven kaçağı buldu, şeytan rolünü oynadı ve adamı boğarak öldürdü. Yaralanmaya hakaret eklemek için, hırsız hala arabadayken bağırsaklarını boşalttı."

"Ne kadar düşüncesiz." Rogan'ın ifadesi son derece sakindi. "Evet, döşemeyi mahvetmeye nasıl cüret eder," diye mırıldandım.

İğnelemelerimiz Augustine'in kafasının üzerinden uçup gitti. "İnsan dışkısının pis kokusunu bir kez halı liflerine sinmişse çıkarmak inanılmaz derecede zordur. Neredeyse McRaven'ı öldürüyordum. Ona bunu neden yaptığını sorduğumda, tüm bayrakların dalgalandığı ve bandonun geçit töreninde olduğu bir psikozla karşılaştım. Ona göre bunu yapmıştı çünkü 'dehşet içinde ıslanırken gözlerindeki ışığın söndüğünü görmek' hoşuna gidiyordu."

"Büyüleyici," dedim. Beni öldürmeye çalışan bir adamı öldürdüğüm için hissettiğim hafif suçluluk duygusu buharlaştı.

"Onu ortadan kaldırmayı ciddi ciddi düşündüm," dedi Augustine.

"Neden yapmadın?" diye sordum.

"Birincisi, o benim çalışanımdı. Geçmiş araştırmasında pek çok uyarı işareti vardı, yani bu psikopatı işe almakla en başta ben hatalıydım. İkincisi, annesi San Antonio'dan beni görmeye geldi. Annesi McRavens tam teşekküllü bir Hane olmayabilir ama o ailede dört Önemli kişi var ve şimdi bana bir iyilik borçlular." Augustine uzun bir süre Rogan'ı inceledi. "Sen bu işin neresindesin? Sen neye karıştın?"

Rogan, "Sana söyledim ama seni öldürmek zorunda kalırım," dedi. Kimse gülmedi.

Rogan'a "Bir dahaki sefere şaka yaptığında göz kırpmalısın" dedim.

"Böylece insanlar ne zaman güleceklerini bilirler."

"Şaka yapmıyorum," dedi.

"Öyle değil." Augustine gözlüklerini burnuna geri itti. "Dehşet içinde titremiyor olmam dışında. Bunu senin için açıklayayım. Houston'daki en büyük araştırma şirketinin sahibiyim. Bilgi toplamak kelimenin tam anlamıyla yaşamak için yaptığım şey. Şimdi bu konuyu araştırmak için diğer kârlı girişimlerimden kaynak aktaracak kadar ilgimi çekti. İkinci de nefes alamayacak kadar gözetim altında tutacağım. Ofislerinizi ve araçlarınızı dinleyeceğim, bilgisayarlarınızı hackleyeceğim ve sizi

Bir düşünceyle yüzlerini ve bedenlerini değiştiren insanlar. Benimle savaşmak için muazzam miktarda kaynak ayırabilirsiniz ya da sadece bana söyleyebilirsiniz, çünkü hepimiz biliyoruz ki sonunda bunu çözeceğim. Bir baş belası da olabilirim, bir müttefik de. Seçim sizin. Her ikisi de benim için eğlenceli."

Rogan bunu düşündü.

Augustine bekledi.

Rogan arkasına yaslandı. "Forsberg'in adamlarının nasıl öldürüldüğünü biliyor musun?" Augustine gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Forsberg'in adamlarına

Harrison'dan Nevada'ya mı?"

"Demek istediğim, gerçekte ne olduğunu biliyor musun?" "Hayır, ama can kulağıyla dinliyorum."

İçimi çektim ve Büyükanne Frida'nın kahve makinesinin beklediği tezgâha yöneldim. Bu uzun bir konuşma olacaktı ve bunun için kahveye ihtiyacım vardı.

Rogan konuşmasını bitirdiğinde, ofisime geri dönmüştük, Çünkü orada keşfedilme ihtimalim daha azdı. Leon ve Arabella'yı kovaladım, sonra annem ve büyükanne kontrol ettim ve beni aramaya karar vermeleri ihtimaline karşı Rogan'la görüştüğümü söyledim. İkinci kahvemi içiyordum, saat daha sekiz bile olmamıştı ve hâlâ uykum vardı.

Augustine gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını ovuşturdu. Modern bir melek, kibar, iyi giyimli ve vahşi silahlarla dolu bir evrak çantası taşıyordu.

"Yani ortada muhtemelen birkaç büyük Hanenin dahil olduğu bir komplot var. Ne amaçla?"

Rogan, "Houston'ın statükosunu istikrarsızlaştırmaya çalışıyorlar,"

dedi. "Evet, ama oyunun sonu ne?" Augustine kaşlarını çattı. "Onlar büyük miktarda para ve kaynak taahhüt ediyor. İnsanları varlıklarının bu kadar büyük bir kısmını riske atmaya motive eden yalnızca birkaç neden vardır."

"Güç, açgözlülük ya da intikam," dedim.

Augustine başını salladı. "Kesinlikle. Diyelim ki Adam başarılı oldu ve Houston'ın şehir merkezi harabeye döndü. Borsa çöktü. Teorik olarak bu çöküşten para kazanılabilir ama yerel ekonomi yıllarca toparlanmaya çalışacaktır. İş yapmak için uzun vadeli görünüm zayıf."

Rogan, "Sadece bu da değil, Evlere karşı tepkiler de artacaktır," dedi. "Ev karşıtı radikal gruplardan birinin

ama bu elit Meclis'in içinden geliyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Eninde sonunda patlayacak."

"Ve bu olduğunda, herkes bir taraf seçmek zorunda kalacak." Augustine tekrar iç çekti. "Bundan hoşlanmıyorum. Neler olup bittiğini bilmemek hoşuma gitmiyor. Aslında, her zaman neler olup bittiğini bilmeyi hayatımın misyonu haline getirdim."

Augustine'in görüş alanının dışında Rogan gözlerini devirdi.

Augustine yüzünü buruşturdu. "Garip şeylerin olmasından bıktım. Heyecan değil, can sıkıntısı istiyorum. Can sıkıntısı iş için iyidir."

O da ben de.

Augustine bana baktı. "Rogan'ın bu işe karışmasını anlıyorum. Peki ya sen? Bu karmaşanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?"

"Evet,"

dedim. "O

zaman

neden?"

"Buradayım çünkü Cornelius'a yardım etmek istiyorum. Ama daha çok Nari Harrison yüzünden."

Augustine'in kaşları kalktı.

"Ölen kişi hakkında konuşurken genellikle geride bıraktıklarından bahsederiz," diye açıkladım. "'O bir eş ve anneydi' ya da 'O bir eş ve anne bıraktı' deriz.

Geride iki çocuk ve üç torun bıraktı.' Sanki akrabalar oldukları birinin hala hayatta olduğunu ve yasını tuttuğunu bilmediğimiz sürece ölümlerin hiçbir değeri yokmuş gibi. Cornelius ve Matilda için çok üzülüyorum. Ama ben daha da kötü hissediyorum.

Nari için daha kötüydü. Önünde uzun bir hayat olmasını bekliyordu.

Hayalleri vardı. Şimdi onların gerçekleştiğini göremeyecek. Matilda'nın büyüdüğünü göremeyecek. Cornelius ile asla yaşlanamayacak. Bir daha hiçbir şey yaşayamayacak, çünkü bazı pislikler onu öldürmeye karar verdi. Birileri bunun olmasını umursamalı. Birileri onun için savaşmalı ve katilinin bir daha asla can almamasını ve yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamalı. Eğer ölürsem, birinin umursamasını istiyorum. İşte ben onun için o kişiyim."

Kısa boylu bir figür koridorda bize doğru yürüdü. Sessiz kaldım.

Matilda ofisimin kapısında durdu. Elinde kocaman bir Himalaya kedisi ve küçük bir plastik torba vardı. Kedi kollarında gevşek bir şekilde sallanıyordu, doldurulmuş bir oyuncak ayı gibi sürüklenmekten son derece memnundu.

Matilda üçümüze baktı, Rogan'a doğru yürüdü ve kediyi ona uzattı.

"Gözlerini temizlemem gerek." Sesi çok tatlıydı. "Burnu ezildiği için gözyaşları kahverengi oluyor ve enfeksiyon kapıyor. Kıpırdamadan duramıyor. Elinde değil."

Rogan şaşkınlıkla ona baktı. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Neredeyse komikti.

"Kedimi tutar mısın?"

Rogan gözlerini kırıştırdı, uzandı ve kediyi dikkatlice kollarından aldı. Kedi kaçak bir buldozer gibi mırıldandı.

Matilda küçük Ziploc çantasını açtı, pamuk pedleri ve küçük bir plastik şişe çıkardı, minik kaşları konsantrasyonla çatıldı. Pamuğu ıslattı pamuğa ve kediye uzandı. Geri dönmeye çalıştı ama Rogan onu sıkıca tuttu.

"Kıpırdama. Uslu bir kedi ol." Matilda dilini ağzının kenarından dışarı çıkardı, pamuğunu havaya kaldırdı ve onunla kedinin sol gözünü dikkatlice sildi.

Bu çok garip bir şeydi. Rogan - iri, korkutucu, sarmal bir şiddet ve buz gibi bir mantık - kendisinden çok küçük bir çocuk için pofuduk bir kediyi nazıkçe tutuyordu. Fotoğrafını çekmeliydim ama mahvetmek istemedim. Bunu aynen böyle hatırlamak istedim, ciddi Matilda ve şok olmuş Rogan, gözleri yumuşak.

Matilda bitirdi. Çöp kutusunu ona uzattım. Kahverengi lekeli pamuk pedleri attı, şişesini paketledi ve kediyi Rogan'dan alarak ön patilerini omzuna yerleştirdi. Tüylerini okşadı. "İşte, işte. O kadar da kötü değildi. İyisin."

Kedi mırıldandı.

Catalina yüzü telaşlı bir şekilde koridordan aşağı koştu. "İşte buradasın. Bir saniyeliğine tuvalete gittim ve sen ortadan kayboldun. Haydi, gel. biraz kurabiye."

Matilda ona elini uzattı. Kız kardeşim elini tuttu.

"Teşekkür ederim!" Matilda Rogan'a dedi ki.

"Rica ederim," dedi şövalyeliği kabul eden bir adamın tüm resmiyetiyle. Augustine gülümsüyordu.

Rogan bana baktı. "Neden ben? Neden sen değil?"

"Cornelius evde oturan bir baba," dedim. "Erkekleri bakıcı olarak görüyor. Genelde kediyi o tutar ama müsait değildi." Rogan

koltuğunda arkasına yaslandı.

Augustine bana, "İnsan olduğunun ona hatırlatılması korkunç bir şey," dedi. "Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Düşün Connor, bir gün sen de baba olabilir ve kendi çocuğuna sahip olabilirsin."

Rogan sanki biri kafasına bir kova soğuk su dökmüş gibi ona baktı. Ödeşme zamanı. "Bundan şüpheliyim. Asla evlenmeyecek. Evinde kalacak ve yalnızlık içinde alaycı ve acımasız bir şekilde düşünüp duracak."

Augustine, "Ve yığınla parası ve yüksek teknolojiyle oyuncaklarıyla kendini eğlendiriyor," dedi. "Kederli bir süper kahraman gibi."

Augustine'in espri anlayışı varmış. Kim bilebilirdi ki? "Belki de üzerinde Rogan sembolü olan şu projektörlerden birine yatırım yapmalıyız..."

Rogan elini cüzdanına attı, iki dolar çıkardı ve birini bana, diğerini Augustine'e doğru itti. "Komedyenlerin açlıktan öldüğünü görmekten nefret ediyorum. Elimizdeki tek ipucu Gabriel Baranovsky, kocasının söylediğine göre Elena'nın sevgilisiymiş. Baranovsky konusunda bana yardım edecek misin?

Augustine?"

Augustine, "Katılmayı planlamıyordum," dedi. "Ama şimdi katılabilirim. Katılmak istiyorum. Fedakârca bir niyetim olduğu için değil, çünkü bu şey sonunda açığa çıktığında deprem gibi olacak. Deprem gibi olacak.

Sadece Houston'daki değil, muhtemelen tüm ülkedeki Meclis politikalarını sarsıyor ve taşların nereye oturduğunu bilmemeyi göze alamam."

"Neye katılacaksın?" Ben sordum.

"Baranovsky hakkında ne biliyorsun?" Augustine dedi ki.

"Hiçbir şey," dedim ona. "Araştırma yapmaya fırsatım olmadı. Ölmemeye çalışmakla meşguldüm."

Rogan, "Gabriel Baranovsky bir oneiromancer," dedi.

Oneiromancer'lar rüya görerek geleceği tahmin etmişlerdir. Zamanın başlangıcından bu yana insanlar, kemik dökmekten peyniri incelemeye kadar ellerinden gelen her yolla gelecekteki şeylere bir göz atmaya çalışıyorlardı. Bu konuda rüya görmenin en yaygın kullanılan yöntemlerden biri olduğu kanıtlanmıştır.

"Rogan sözlerine şöyle devam etti: "O çok isabetli bir kısa dönem kahini. Özellikle borsa hakkında rüya görüyor."

"Geceleri rüya görür, gündüzleri ticaret yapar," dedi Augustine. "Otuz yaşına gelmeden ilk milyarını kazandı."

"İlk milyarı mı?"

Rogan, "İkimizin toplamından daha değerli," dedi. "Üç milyarda durdu çünkü sıkıldı."

"Karın mı?" Ben sordum.

Rogan, "Hiç evlenmedi," dedi.

"Ama o bir Prime." Bu son derece tuhaftı. Evlenmek için doğru kişiyi bulmak ve yetenekli bir çocuk üretmek Prime'ların yaptığı her şeye hükmediyordu. Bizim dünyamızda büyü eşittir güç demekti ve Prime'lar gücü kaybetmekten her şeyden çok korkarlardı. "Eğer eşi yoksa, varisi de olmaz ve ailesi gücünü kaybeder.

Meclis'in ataması."

Bir ailenin bir Meclis olarak kabul edilmesi ve Mecliste yer almaya hak kazanması için üç nesilde en az iki yaşayan Başbakana sahip olması gerekiyordu.

"Umurunda değil," dedi Rogan. "Asla toplantılara katılmıyor ya da sosyalleşmiyor."

"Tanıdığımız başka biri gibi," dedi Augustine. "Söylentilere göre bir piç çocuk varmış. Ama kimse onu ya da kızını görmedi."

"Peki o kadar parayla ne yapıyor?" "Ne isterse onu." Rogan omuz silkti.

"Baranovsky bir koleksiyoncu," dedi Augustine. "Nadir arabalar, nadir şaraplar, nadir mücevherler, nadir sanat eserleri."

"Nadir kadınlar," dedi Rogan. "Muhtemelen Elena'nın tek sevgilisiydi ama onun için Elena pek çok sevgiliden biriydi. Bu bir dürtü. Kendine engel olamıyor. Bir şey ne kadar sıradışı ve eşsizse, onu o kadar çok istiyor. Çok ama çok istediği şey Caravaggio'nun 1594 tarihli *Falci tablosu*."

"Caravaggio bir asiydi," diye açıkladı Augustine. "1590'larda İtalyan sanat sahnesinin çoğu Maniyerist eserlerden oluşuyordu - poz verilmiş, yapmacık

Doğal olmayan uzunlukta uzuvları olan insanların sarsıcı renklerle boyanmış düzenlemeleri. Caravaggio hayattan resimler yapardı. Eserleri sıradan insanları gösteriyordu ve o zaman için aşırı gerçekçi, komik ve sinsiydi. Daha sonra büyük bir etki yaratacaktı."

Mantıklı geldi. "Baranovsky kendini Caravaggio ile özdeşleştiriyor," dedim. "İkisi de yerleşik yapay statükoyu reddetti ve gerçek ve önemli olduğunu düşündükleri şeyi yaptı."

"Kesinlikle," dedi Rogan.

Augustine, "*Falci*, Caravaggio'nun kendi tarzındaki ilk eseri idi," dedi. "Yarattığı her şeyin doğuşuydu. Tablonun iki versiyonu var ve Baranovsky daha sonraki versiyonu Fransızlardan çok büyük bir paraya satın aldı."

"Ama onda 1594 versiyonu yok," diye tahmin ettim. "Ve bu onu öldürüyor.

Bu orijinal. Bunu almak zorunda."

"Gelip benim için çalışmalısın," dedi Augustine.

"Vekaleten senin için çalışıyorum."

"Uzun lafın kıtası," dedi Rogan, "Houston'daki Güzel Sanatlar Müzesi orijinal *Falci*'ya sahip. Baranovsky onu satın almak için her yolu denedi ama MFAH satmayı reddediyor. Tablo bağışlandığında, sahibi asla satılamayacağını ya da parasal bir bedel karşılığında kiralanamayacağını şart koşmuştu. Yine de, MFAH Baranovsky'nin parasını istiyor."

"Bu yüzden onu sergilemesine izin veriyorlar," diye bitirdi Augustine. "Karşılığında - çünkü para alamıyorlar - yılda bir kez büyük bir hayır galası düzenliyor. Minimum bilet fiyatı aile başına iki yüz bin."

Son kahvemde boğuldum.

"Baranovsky benimle konuşmuyor," dedi Augustine. "Prime'lara göre yeterince gösterişli değilim. Statüko ile çok uyumluyum. Rogan'la konuşabilir, çünkü o Houston'daki en tehlikeli adam."

"Bu resmi unvan mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Rogan. "Bu bir gerçeğin ifadesidir."

Dayanamadım. "Böylesine alçakgönüllü bir Başbakanla tanışmak çok ferahlatıcı." "Her neyse," diye araya girdi Augustine. "Baranovsky

Rogan'la konuşmuş olsa bile

bize bir faydası olmaz. Hepimiz Rogan'ın bir obüsün sorgulayıcı inceliğine sahip olduğunu biliyoruz."

"Kurnaz olabilirim." Gerçekten de gücenmiş görünmeyi başardı.

"Hadi ona soralım." Augustine bana baktı. "Rogan'ın Baranovsky'den nasıl bilgi almaya çalışacağını düşünüyorsun?"

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Onu çok yüksek bir balkondan boğazından tutardı."

"Davamı geri çekiyorum."

"İnsanları boğazlarından tutmak etkilidir ve hızla sonuç verir," dedi Rogan, tamamen gerçekçi bir şekilde.

Augustine başını salladı. "Bu odadaki insanlardan ikisi özel rutin olarak insanlardan bilgi alan dedektifler. Siz o ikisinden biri değilsiniz. Daha iyi bir yeme ihtiyacımız var."

İkisi de bana baktı.

"İlgileneceğini sana düşündüren nedir?" Ben sordum.

"Çünkü Rogan ortaya çıkacak," dedi Augustine. "Asla ortaya çıkmaz ama bu sefer çıkacak ve sana çok bariz bir ilgi gösterecek. Ayrıca benimle birlikte olacaksın. Güzel ve yenisin ve iki Asil'in dikkatini çekecek gibi görünüyorsun. Baranovsky senin neyin bu kadar özel olduğunu bilmek isteyecek."

"Ne zaman?"

"Cuma."

"Bir elbiseye ihtiyacım olacak," dedim. "Ve paraya."

Rogan öne doğru eğildi, gözlerinde bir uyarı vardı. "Şu anda senin hakkında bilgi sahibi olan sadece Augustine ve ben varız. Eğer o yardım yemeğine katılırsan, bu durum değişecek."

Augustine'in gözleri kısıldı. Rogan'ı çok dikkatle izliyordu.

"Baranovsky'ye ulaşmak istiyorsun. En iyi ve en etkili yol bu."

Rogan onu görmezden geldi. "Nevada, yeteneğini gizli tuttuğunu biliyorum. Bundan sonra geri dönüş olmayacak."

Ya benim için gerçekten endişeleniyordu ki bu gerçekten dokunaklıydı ya da gücümü kullanmaya devam edebilmek için varlığımı gizli tutmak için gizli bir nedeni vardı. Keşke hangisi olduğunu bilseydim.

"Dramatik olma," dedi Augustine. "Kürsünün ortasında durup gerçeği arayan biri olduğunu ilan etmediği sürece, hiç kimse onun herhangi bir büyüü olduğunu biliyorum."

Rogan, "Bunun sonuçları olacak," dedi. "Bundan sonra bilinmezlik içinde kaybolmak zor olacak. En kötü ihtimalle insanlar ne yaptığınızı anlayacak. En iyi ihtimalle, Augustine'in ya da benim kullandığımız bir kadın olarak görmezden gelinirsin. İtibarının senin için önemli olduğunu biliyorum. Bunu bir düşün."

İkisi de konuşmayı kesene kadar bekledim.

"Augustine, profesyonel sıfatınızla mı katılıyorsunuz?" "Elbette.

MII'nin kurumsal hesabını kullanacağım. Hayırseverlik katkıları vergiden düşülebilir."

"O zaman çalışanınız olarak katılacağım." Rogan'a baktım. "Beni çalışanı olarak tanıtırса, bu neden orada olduğumu açıklar. Sizin gibiler kiralık yardımcılara pek sıcak bakmazlar. Augustine'in adamlarından biriymişim gibi görünecek.

ve sen de onu kızdırmak için pantolonumun içine girmeye çalışıyorsun. Sizi her birlikte gördüğümde böyle davranırsanız kimse bundan şüphe duymaz."

"Ne demek istiyorsun, nasıl davranıyorduk?" Augustine arkasına yaslandı.

"Hiç betta balığı gördün mü?" diye sordum.

"Tabii ki."

"Sen ve Rogan birbirinizin görüş alanına girdiğinizde, iki erkek betta balığı gibi davranıyorsunuz. Yüzgeçlerinizi şişiriyor ve etrafta yüzerek Birbirinizin gözünü korkutun. Sadece yaptığınız şeyi yapmaya devam edin, herkes

Bunun gerçekten ikinizle ilgili olduğunu ve benim sadece ikincil hasar olduğumu fark et. Her şey yoluna girecek."

Augustine, "Buna alındım," dedi.

Rogan, "Augustine'e çok fazla kredi veriyorsun," dedi. "Yüzgeçleri beni etkilemiyor."

Bu cevabı otomatik pilotta vermişti. Gözleri mesafeliydi. Muhtemelen hâlâ galayı düşünüyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

"Hala bir elbiseye ihtiyacım var."

Rogan, "Elbiseyi ben hallederim," dedi.

"Hayır," dedim ona kararlılıkla. "Bana para vereceksin ve ben de kendi elbisemi alacağım. Ayrıca Cornelius da muhtemelen katılmak isteyecektir. Maddi desteğe ihtiyacı olacak.

Yardım da."

Rogan, "Ben icabına bakarım," dedi.

"Karar verildi o zaman," dedi Augustine. "Neden içimde bu işin sonunun iyi bitmeyeceğine dair bir his var?"

"Kavgalardan asla korkma, tehlikeli maceralar ara," dedi Rogan, belli ki alıntı yapıyordu. Yine de bu konuda pek hevesli görünmüyordu.

"Bu nereden geldi?" Ben sordum.

"*Üç Silahşörler.*" Augustine başını salladı. "Rogan, seninle ilgili her şey tehlikeli. Geç oldu ve halletmem gereken işler var. Düşünceli Athos'unuz size kalabilir leydim. Ben kendim çıkarım."

Odadan çıktı. Bilgisayar monitörümü hızlıca kontrol ettiğimde binadan çıktığını, arabasına bindiğini ve uzaklaştığını gördüm.

Rogan'ın gözlerinde spekülâtif **bir** ışık oynadı. "Milady'yi her zaman Constance'dan daha çok sevmişimdir."

"Ben Milady ya da Constance değilim," dedim ayağa kalkarak. "Ben Yüzbaşı de Treville'im. Siz ikinizi yasaları ya da başkalarının hayatını hiçe sayarak suç işlemekten alıkoymaya çalışan mantığın sesiyim."

Gülümsedi. İhtiyaç ve şehvetin güçlü, hararetli bir karışımı gözlerini ısıttı.

Bu

oraya yuva yapmış olan karanlığı kovmalıydı ama kovmadı. Ejderha mağarasının arkasından bana bakıyordu, yorgun, bitkin, tehlikeli ama benim için her şeyi bir kenara bırakmaya hazır. Ellerimi omuzlarının sert ve gergin gücünde gezdirmek istiyordum. Bacaklarımı onunkilerin üzerine kaydırabilir, sandalyeye oturabilir ve ona her şeyi unutturabilirdim. Birkaç dakikalığına da olsa bana her şeyi unutturmasına izin verebilirdim.

Sandal ağacı gibi kokardı. Teni dilimin altında sıcak olurdu. Beni kavrar ve kollarının gücü ve parmaklarının bedenimdeki hissi beni uzaklara, sadece zevkin var olduğu bir yere götürürdü.

Bazı erkekler kelimelerle baştan çıkarır, bazılarıysa hediyelerle. Connor Rogan sadece bakarak baştan çıkardı. Üzücü olan şey, denemiyor bile olmasıydı. Sadece bana bakıyor ve birlikte çıplak olmayı diliyordu.

Ve eğer hayal kurmayı bırakmazsam, izlenimleri zihnimden koparır ve onlarla koşardı.

"Evine git Rogan."

"Bana Deli demeyi bir süre önce bıraktın," diye gözlemledi.

"Seni Mad diye çağırmamın sebebi, kiminle uğraştığımı kendime hatırlatmaktı." Kıçımı masaya yasladım.

"Peki bu kim olabilir?"

"Güvenilmez, muhtemelen psikopat bir seri katil." Tepki yok.

"Ve şimdi bana Rogan diyorsun. Şimdi kendine neyi hatırlatıyorsun?"

"Ölümlü olduğunu."

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" Gözlerinde eğlenen bir ışık parladı.

"Doğrudan bir tehdit haline gelmediğin sürece hayır. Doğrudan bir tehdit olmayı mı planlıyorsun?" Ona göz kırptım.

Sessizce güldü. İşte, bu daha iyiydi. "Eve mi gidiyorsun?"

"Hayır." Sesi çelik

rengindeydi. İçimi çektim.

"Bu üst geçitle mi ilgili?" "Evet."

"Ben hallettim."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Troy hayatta kaldı çünkü sen o arabadaydın." Arabada olmasaydım Troy saldırıya uğramayacaktı ama şimdi bunu tartışmak için iyi bir zaman gibi görünmüyordu. "O zaman neden

kalmak ister misin?"

"Çünkü Cornelius, Matilda ve siz şu anda aynı çatı altındasınız. Biz buna hedef açısından zengin bir ortam diyoruz."

"Kötü adamlar iyi zamanlanmış bir patlamayla sorunlarını halledebilirler," dedim.

Başını salladı. "Varlığım caydırıcı olabilir. Olmazsa, patlamalarda iyiyimdir."

"Hatırlıyorum."

Tartışabilirdim ama ne anlamı olurdu ki? Bana ya da aileme zarar vermezdi ve o buradayken kendimi daha iyi hissediyordum. Ailemin, Cornelius ve Matilda'nın güvenliğinden ben sorumluydum ve alabileceğim her türlü desteğe ihtiyacım vardı. Sadece bu gece yatağıma girdiğimde onun alt katta bir yerde uyuyor olacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Muhtemelen havalı yatakta,
Cornelius ve Matilda'nın misafir odaları olduğu
için. "Bug seni özlemeyecek mi?"

"Böcek asla uzakta değildir." Rogan bana telefonunu
gösterdi. "Bunu anneme satmak zorunda kalacağım,"
dedim.

"Seni uyandırmadan önce bu konuyu onunla konuştum," dedi, kesin bir ifadeyle. "Bunun ihtiyatlı olacağını düşünüyor."

Vay canına. Annem güvenliğimiz konusunda o kadar endişeliydi ki Mad Rogan'ı evde kalması için davet etmişti. Bu beni biraz geriye götürdü.

"Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir. Ben çatı katındayken senin evimde sinsice dolaştığını bilerek uyuyabilir miyim bilmiyorum."

Ayağa kalktı, yüzü ciddi ve sertti. "Uyuyacaksın. Hızlıca uykuya dalacaksın ve sabaha kadar mışıl mışıl uyuyacaksın ve sonra kalkıp ailenle kahvaltı edeceksin çünkü bu gece evinde sinsice dolaşacak olacağım. Ve eğer biri

uykunuzu bölüp hayatınıza son vermeye çalışırsa, sonsuza dek uyuyacaklarına dair söz veriyorum."

Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en romantik şeydi. Ciddiydi ve her kelimesini gerçekleştirecekti.

Ağzımı oynattım. "Tamam. Sabah görüşürüz."

Biri kapıyı çaldığında yatak odamın kapısını daha yeni kapatmıştım. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve Leon içeri süzüldü. En küçük kuzenim hâlâ sırık gibi ergenlik çağındaydı. Sıska, siyah saçlı, zeytin tenli, bana son fantastik film *Road to Eldremar*'daki Hayalet Elfleri hatırlatıyordu. Onu iki kavisle eski bir ağaçtan atlarken hayal edebiliyordum.

bıçakları ve yüzünde mavi savaş boyası vardı. Bir süre gerçekten uzun boylu olabileceğini ve boyuna ulaştığında dolgunlaşacağını düşündük, ama durdu

Boyu 1.80'den 2 santim kısa ve şu ana kadar hafif yapısına hacim kattığına dair hiçbir işaret göstermedi.

"Eğer bu Mad Rogan ile ilgiliyse ..."

Dizüstü bilgisayarını kaldırdı ve benim için açtı. Ekranda derin uzayı simüle eden karanlık bir arka plan belirdi ve ortasında güzel bir ışıldayan ipliklerden oluşan nebula çiçek açtı, her biri örümcek ipliğı inceliğinde ve farklı renklerde bantlarla zayıf bir şekilde parlıyordu. Ah. Smirnoff lastik bant modeli. Bunu lisede yaptığımı hatırlıyorum. Büyü teorisi temel derslerden biriydi ve canımı yakmıştı.

Leon, "Bunu yapamam," dedi.

Geçirdiğim günden sonra ev ödevi şu anda yapmak istediğim en son şeydi. "Leon, gerçekten kendi ödevini kendin yapmalısın."

"Biliyorum." Elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Denedim. Yemin ederim, gerçekten, *gerçekten denedim*."

Leon'un iki ayarı vardı: alaycı ve heyecanlı. Bu yeni üzgün Leon şaşırtıcıydı.

İçimi çektim ve koltuğuma oturdum. Sandalye bir gereklilikti. İşimi yatağıma çok fazla taşır olmuştum ve son dizüstü bilgisayarım ben uykuya daldığımda yatağımdan kayarak protesto amacıyla ölümüne sıçramıştı. O noktadan sonra yatak sadece televizyon izlemek, okumak, uyumak ve bazı telekinetikler hakkında sinir bozucu düşüncelere dalmak içindi. İşler yatar koltukta yapılırdı. Bir bulut gibi rahattı ama yine de kendimi yaşlı bir kadın gibi hissetmeme neden oluyordu.

Nebulayı inceledim. "Bana bundan bahset."

"Bu Smirnoff lastik bant teorisinin bir bilgisayar modeli," diye mırıldandı.

"Heyecanınız çok büyük. Teori ne diyor?"

"Uzay-zaman sürekliliğinin birçok farklı faktör tarafından etkilendiğini söyler. Bu faktörlerin etkisi, herhangi bir küçük değışikliğın sürekliliğın durumunu etkilemesi için çok büyüktür. Gerçekliğimizin lastik bantlardan oluşan bir yumak gibi olduğunu söyler. Eğer birini çekip çıkarırsanız, düğümün durumu önemli ölçüde etkilenmez. Yani zamanda geriye gidip I. Aleksey'i vurursanız, örneğın, İkinci Dünya Savaşı yine de olur.

İmparatorluk Rusya'sının 1940'larda Polonya'yı işgal etmesi yerine, Fransa ya da Almanya gibi başka biri işgal ederdi.

Toplama kampları ve Yahudi karşıtı etnik temizlik yine de gerçekleşecektir. Lastik bant teorisi, zincir bağlantı teorisinin tam tersidir,

Yani zamanda geriye gidip bir sivrisineği öldürürseniz, hepimizin solungaçları falan gelişir."

Yeterince iyi. "Peki senin görevin ne?"

"Osiris serumunun piyasaya sürülmesiyle ilgili olarak lastik bant teorisini kanıtlayın ya da çürütün." Leon kusma taklidi yaptı ve ekrandaki modeli işaret etti. "Tamam, değişmesi gerektiğini biliyorum. Değişmemesine imkân yok. Büyük bir veba salgını olsaydı, dünya aynı kalmazdı, değil mi? Büyü de veba gibi. Her şeyi etkiliyor, bu yüzden olaylar aynı olmazdı. Çok büyük bir etken. Ama işe yaramasını sağlayamam.

Tamam, diyelim ki mavi parlayan her şey sihirli, değil mi? Sihirli olmayan bir model yapmak için aynı renkteki tüm iplikleri çekmeye çalıştım ama olmadı. Bak, on yıl boyunca çalışmasına izin verdim. Bak."

Leon bazı tuşlara bastı. Ekran ikiye bölündü. Sol tarafta orijinal nebula gökkuşağı renkleriyle parlıyordu. Sağ tarafta ise yeni bir nebula oluştu. Tüm mavi iplikler kayboldu ama yeni nebulanın şekli aynı kaldı.

"Yüzde doksan oradasın," dedim ona. "Bu bir uzay-zaman sürekliliği, Leon."

"Bunu biliyorum."

"Peki neyi unutuyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Nevada, bana yardım et, lütfen. Lütfen."

Yeni parametreler girdim. "Zaman ayırmayı unutuyorsun."

Ekrandaki zaman sayacı ileriye doğru yuvarlanarak on yıllar boyunca hızla ilerledi.

Soldaki nebula değişmeden kaldı, ama sağdaki gerildi, döndü, yeni bir garip şekle evrildi. Sayaç tıkladı. Yüz yıl. İki yüz yıl. Beş yüz yıl. Bin yılda durdu. Leon bambaşka bir iplik kümesine baktı.

"Yeterince uzun koşmadın," dedim ona. "Birbirinden ayrılan iki yol gibi. İlk başta yakınlar ve neredeyse aynı yöne gidiyorlar. Aynı yönde, ama ne kadar uzağa giderseniz, o kadar çok ayrılırlar. Başlangıçta büyü çok fazla değişmedi. Ama her nesilde dünyamızı daha fazla dönüştürüyor. Bunu bir düşünün. Büyü olmasaydı Evlerimiz ya da Asallarımız olmazdı. Bazı şeyler muhtemelen aynı kalırdı, çünkü Bazı teller kısa bir süre için nispeten dokunulmadan kalırken, diğerleri tamamen farklı olacaktır. Kaçınılmaz olarak tüm dizgeler etkilenecek ve ne kadar ileri gidersek dünya o kadar farklı olacaktır."

Yatağın üzerine indi. "Ne kadar sürdü?"

"Üç gün. Hayal kırıklığına uğradım ve nasıl çalıştığını anlayana kadar farklı şeyleri tek tek denedim."

"İki haftadır," dedi. "İki haftadır yapıyorum. Bern ne kadar sürdü biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Dört dakika. Okul kayıtlarını kontrol ettim. Rekor onda."

İçimi çektim. "Leon, Bernard bir Magister Examplaria. Kalıpları tanır. Kod ve şifreleme onunla tankların Büyükanne Frida ile konuştuğu gibi konuşuyor. Muhtemelen ilk otuz saniye içinde anlamıştır ve sonraki üç buçuk dakikasını eğlenmek için alternatif çözümler bulmaya çalışarak geçirmiştir."

"Bunu yapamam." Leon çöktü, söndü. "Bern'in yaptığını yapmaya çalıştım ama yapamıyorum. Ben bir dudomancer'ım."

Yine mi bu? "Sen bir fiyasko değilsin." "Benim sihrim yok."

Sihir tuhaf bir şeydi. Catalina'nın yaptığı ve benim yaptığım şey bir şekilde aynı alandaydı, ancak Arabella'nın büyüğü sadece sol alandan çıkmadı, sol alanın çitlerinin diğer tarafındaki çimlerden çıktı. Babam dışında ailemizdeki herkesin büyüğü vardı ama Leon'un onunla doğrudan bir akrabalığı yoktu. Annesi, annemin kız kardeşiydi. Tüm göstergeler Leon'un da büyüğü olduğunu söylüyordu. Sadece kendini göstermesi biraz zaman alıyordu.

"Yeteneğin ortaya çıkacak," dedim.

"Ne zaman Nevada? Başta hep 'yedi ya da sekiz yaşına geldiğinde' diyorlardı, sonra 'ergenliği geçtiğinde' dediler. Ben ergenliği geçtim. Nerede benim sihir?"

İçimi çektim. "Buna cevap veremem Leon."

"Hayat berbat." Dizüstü bilgisayarını aldı. "Yardımanın için teşekkürler." "Bir şey değil."

"Mad Rogan hakkında ..."

"Dışarı!"

"Ama-"

"Dışarı, Leon!"

Tepinerek çıktı. Zavallı çocuk. Leon umutsuzca özel olmak istiyordu. Kardeşi gibi güçlü ve iri değildi. Bern'in sihir yeteneğine sahip değildi. Bern gibi akademik olarak başarılı değildi. Bern lisede bir güreş yıldızıydı ve maçlarına pek çok insan geliyordu. Leon atletizm koşuyordu.

Bu işi yapanlar dışında kimse pisti umursamazdı. Onun yerinde olan bazı insanlar ağabeylerinden nefret ederdi ama Leon Bern'i neredeyse köpek yavrusu gibi bir bağlılıkla severdi. Bern bir şey başardığında, Leon neredeyse gururdan patlayacaktı.

Küçükken ona bebek kitapları okurdum. Bunlardan biri ormanda kaybolan bir köpek yavrusu hakkındaydı ve uzun karanlık ağaçların arasında küçük altın bir köpek yavrusu resmi vardı. O bölüme geldiğimizde hem Leon hem de Arabella kaçınılmaz olarak ağlardı. Tüm bu alaycılığın ardında, o hala büyük gözlü küçük duyarlı çocuktı. Sadece sihrinin bir an önce ortaya çıkmasını diliyordum.

Bölüm 7

Neredeyse mutlak bir karanlığın içinde oturuyordum. Etrafımda mağara uzanıyordu, derinlere, karanlığın derinliklerine. Beni izliyordu. İliklerime kadar işleyen soğuk bir nefes. Orman, kahverengi duvarın kıvrımında bekliyordu. İçinde bir şey sinsice dolaşıyordu, uzun, vahşi dişleri olan bir şey. Onu göremiyor ya da duyamıyordum ama orada olduğunu, beklediğini biliyordum. Yanımda başka şekiller duruyordu, daha derin bir karanlığın içinde. Onlar da biliyordu.

Mağara nefes alıyordu. Bir şey bacaklarımı ısıırıyordu, kene olduğunu ve onları koparmam gerektiğini biliyordum ama hareket etmek çok zor görünüyordu. Çok yorgundum.

Koklayıcılar dışarıdaydı, en ufak bir sihir sıçramasını bekliyorlardı. Umutsuzluk geçmişti. Duygular da. Artık A noktasından B noktasına gitmeye çalışan hissiz hayvanlardık. Konuşmayan, bakışlarla iletişim kuran ve birlikte hareket eden hayvanlar.

Sol taraftaki sulu yeşil ışık, birisinin ateş çubuğunu feda ettiğini haber veriyordu. Etrafımdaki şekiller yer değiştirdi, gerçek bir ateşin bu acınası hayaletine pervaneler gibi çekildiler, aç, pis, kâbusun içinde bir insan dokunuşu aramak için ellerini birbirlerine uzatıyorlardı.

Daha küçük bir şekil yana doğru kaçtı ve birinin bıçağının altına düştü. Bir diğeri gıcırdadı ve öldü. Sıçanlar. En azından bu gece karnımız doyacaktı.

Yatağımda dik oturdum. Kabusun parçaları etrafımda uçuşuyor, eriyordu. El yordamıyla komodinin üzerindeki lambayı buldum ve titreyen parmaklarımla lambayı yaktım. Hoş bir elektrik parıltısı canlandı. Yanındaki telefonum bana saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu söylüyordu.

Korkunç bir mağarada değildim. Yatak odamdaydım.

Her yerimin nemli olduğunu hissettim. Daha önce de kâbus görmüştüm ama bu farklıydı. Baskıcı, ürpertici ve umutsuzdu. Odam gerçek gibi

görünmüyordu, ama mağara

gerçektir. Çok gerçektir ve bu duvarların hemen ötesinde beni bekliyordu. Kapana kısılmıştım.

Ürperdim.

Battaniyeyi göğsüme çekip sıkmak korkumu gidermiş gibi görünmüyordu.

Geniş gözlerle yatak odasının etrafına baktım. Tekrar uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Işığı kapatmanın da bir yolu yoktu. Karnım gurulduyordu. Akşam yemeği yemeden yatmıştım. Yemek yiyemeyecek kadar yorgundum.

Tamam, yatakta oturup titremek gerçekten hiçbir işe yaramadı. İhtiyacım olan şey dışarı çıkıp aşağıya, temiz ve modern mutfağımıza inmek, sıcak bir fincan papatya çayı içmek ve fareye benzemeyen bir şeyler yemektir. Muhtemelen bir kurabiye. Kurabiyeler olabildiğince fareye benzemiyordu.

Battaniyeyi geri çektim, bir çift yoga pantolonu giydim ve kapımı açtım, yarı yarıya mağara duvarlarını görmeyi bekliyordum.

Mağara yok. Karanlıkta bekleyen korkunç dişleri olan gizli bir düşman yok.

Sadece tanıdık bir depo.

Merdivenden parmak uçlarımda indim ve koridor boyunca mutfığa doğru ilerledim.

Masanın üstündeki lamba yanıyordu ve kapının girişinde sıcak elektrik ışığı birikiyordu. Rogan masada oturuyordu, önünde bir dizüstü bilgisayar açıktı. Öne doğru eğilmiş, çenesini göğsüne dayamıştı. Gözleri kapalıydı. Sandalyeyi cüceleştirmişti. O kadar orantılıydı ki ne kadar büyük olduğunu unutmak kolaydı.

Omuzları kocaman ve geniş, göğsü güçlü, kolları rakiplerini ezmek ve parçalamak için yapılmıştı.

Saçları taranacak kadar uzun değildi ama taranmamış ve dağınık görünüyordu. Koyu kirli sakalları çenesine değiyordu. Onu bu kadar korkutucu yapan öldürücü etkinliğinin bir kısmını kaybetmişti. İnsandı ve biraz kabaydı. Yanına tırmandığımda onu yatağa uzanmış, aynı böyle görünürken hayal edebiliyordum.

Mad Rogan kapalı modunda. Tüm unvanları -Başbakan, savaş kahramanı, milyarder, binbaşı, kasap, bela- ayaklarının dibine serilmiş, bir kenara atılmıştı. Sadece Connor kalmıştı ve o da dayanılmaz derecede seksi-ydi.

Arkamı dönüp geldiğim yoldan geri gidebilirdim ama gözlerini açmasını ve benimle konuşmasını istiyordum. Annem bana eski askerlerin her yerde, her pozisyonda uyuyabileceğini öğretmişti. Ve şaşırmaya pek iyi

tepki vermezlerdi.

"Rogan," diye seslendim kapıdan. "Rogan, uyandın mı?"

Anında uyandı, sanki biri düğmeye basmış gibi göz açıp kapayıncaya kadar derin bir uykudan tam bir farkındalığa geçti. Mavi gözleri bana baktı.

"Sorun mu

var?"

"Hayır."

Mutfığa girdim. Elektrikli su ısıtıcısı mı yoksa tek kullanımlık kahve makinesi mi?

Kahve makinesi daha hızlıydı. Dolaptan bir fincan çıkardım, içine çay poşetini attım ve kahve makinesinin üzerine sıcak su dökmesini izledim.

Dizüstü bilgisayarını kontrol etti. "Ne yapıyorsun ayakta? Dinleneceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bir kabus gördüm." Kilerden kurabiye kavanozunu çıkardım ve çayımınla birlikte masaya getirdim.

Doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve hafifçe gerindi. Sandalye rahat olamazdı.

"Ne yapıyorsun?" Dizüstü bilgisayarına göz attım. Suburban'ın Range Rover'ımızı geçtiği, arkasındaki yolu buzla kapladığı bir video görüntüsü. O

kaçırdığı bazı ipuçlarını görmek için kare kare inceliyor olmalı.

"Bug bu tür şeylerde gerçekten iyidir, bilirsin," dedim ona.

"Biliyorum." Dizüstü bilgisayarını itti. Uyuşukluk hâlâ mavi gözlerinin köşelerinde saklıydı.

Önünde bir fincan kahve duruyordu. Onu

çalıdım. "Daha bitirmemiştin."

"Bu soğuk. Isıtayım da içecek bir şeylerin olsun. İçecek olmadan kurabiye yiyemezsin." Kupayı mikrodalgaya attım. "Neden havalı yatağında uyumuyorsun?"

"Çalışıyordum. Kabusunuzda ne oldu?"

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve fincanı çıkarıp onun önüne koydum.

"Bir mağarada kapana kısılmıştım. Soğuk ve karanlıktı. Dışarıda korkunç bir şey bekliyordu ve sonra biri bir fare öldürdü ve onu yiyeceğimizi biliyordum."

Ürperdim ve çayımı yudumladım. Neredeyse kaynıyordu ama umurumda değildi. "Özür dilerim," dedi.

"Bu senin suçun değil." Plastik kurabiye kavanozunu açtım. çikolatalı kurabiye, ve ona teklif etti. O da kaptı ve ısırıldı. "Güzel kurabiyeler."

"Mhm." Kurabiyemi ikiye böldüm ve bir parçasını ısırdım. Hayatta şekerin ilaca dönüştüğü zamanlar vardır. Bu da o zamanlardan biriydi.

"Bunları sen mi yaptın?"

"Ha. Keşke. Muhtemelen Catalina'ydı. Ben yemek yapamam."

Bana kaşlarını çattı. "Yemek yapamıyorum da ne demek?"

"İyi panini yapabilirim ama hepsi bu kadar. Benim bakış açım göre, birinin yemeği masaya koyması ve birinin de pişirmesi gerekiyor. Ben masaya yemek koyan tiplerdenim."

Bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Yemek yapabilir misiniz, Bay

Ben-Ben-Prim?" "Evet."

"Bunun için adamınız yok mu?"

"Yemeğimin içinde ne olduğunu bilmek isterim."

Dirseğimi masaya dayadım ve çenemi elime yasladım. "Sana yemek yapmayı kim öğretti?" Bana söylemeyecekti ama onu biraz olsun tanımak için şansımı denemeye değerdi.

"Annem. Altı yaşındayken bir yaz, ailesi İspanya'da ablasının doğum gününü kutluyordu. Ablası kremalı pufları çok severmiş, bu yüzden yemek şirketi çikolata ve şeker şeritleriyle süslenmiş bir kremalı puf kulesi getirmiş. Annemin o zamana kadar gördüğü en güzel şeydi."

Sesi sessizdi, neredeyse samimiydi. Burada oturup bütün gece konuşmasını dinleyebilirdim.

"Yetişkinler kuleye mum koyarken, beş yaşındaki kuzeni bir kremalı puf çaldı ve yedi. Annem çok öfkelenmişti, çünkü kremalı puflar kız kardeşine aitti, bu yüzden ona tokat attı. Kız kardeşi Marguerite tokattan rahatsız oldu. Çimenlerin üzerinde kavga etmişler. Çocukların yarısı kavga etmeye başladı, diğer yarısı ağladı ve herkes tatlı yemeden odalarına gönderildi. Kule plastikle kaplanmıştı, çünkü anneleri herkes sakinleştikten sonra kutlamaya devam etmeye kararlıydı. Kuzen yarım saat sonra öldü."

Kalbim sıkıştı. "Zehirlenmiş."

Rogan başını salladı. "Başka bir Haneyle uzun bir kan davasına karışmışlardı." "Çocukları mı hedef aldılar?"

"Çocuklar her evin geleceğidir. Annem on dört yaşındayken, sorumlu kişiyi öldürdü. Yazlık villalarını yıktı."

Nedense bu beni şaşırtmadı.

"Annem tüm yemeklerimi kendi yetiştirdiği ya da satın aldığı malzemelerle pişirirdi. Ben de sonunda kendim yapmayı öğrendim. Sizce kim

Augustine'in kabul töreni için yemesi gereken o devasa krep yığınının yaptı mı?"

"O kreplerin içine tuhaf bir şey koydun mu?"

"Hayır. Bu adil olmaz." Bana sırtıttı. Onu kurt gibi gösteren keskin ve eğlenceli bir sırıtıştı bu. "Buradaki asıl soru, senin için bir şeyler pişirmemi ister misin?"

"Ne gibi?"

"Ne için havandasın?" Seks.

Rogan öne doğru eğildi, kasları tişörtünün kollarının altında yuvarlanıyordu.

Yüzü spekülatif bir ifade aldı. Bana odaklanışında biraz yırtıcı bir şey vardı; gerçek bir tehlike arz eden bir adamın huzurunda olmanın verdiği korku değildi bu. Beni baştan çıkarmaya çalışacak bir adamın huzurunda olma hissiydi. Beklenti içimde zonkladı. Acaba gerçekten de şehvetimin izlenimini

Baş mı? Belki de sadece bir tesadüftü.

Elini uzattı.

Gerildim.

Parmakları benimkilere o kadar yaklaştı ki bir an dokunduğumuzu sandım. Kurabiyemin kalan yarısını çaldı ve ona baktı.

"O benim," dedim ona.

"Mhm."

"Bir kavanoz dolusu kurabiye var."

Gözlerinde bir ışık parladı. "Bunu istiyorum."

"Bunu alamazsın. Geri ver." Elini uzattım. Kurabiyeyi inceledi ve yavaşça ağzına götürdü. "Connor, sakın buna cüret etme."

Kurabiyeyi ısırdı ve çiğnedi. "Kurabiyeni aldım ve yedim. Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Ateşle oynuyordum. Tamam. O benim kurabiyelerimi yedi, ben de onun içkisini içtim. Kahvesine uzandım. Elimden kaydı ve onun yanına yerleşti.

"Hiç adil değil."

"Bu adil olmakla ilgili değil. Bu lezzetli kurabiyelerle ilgili."

"O halde, bu sonuncusu olacak." Kavanozu aldım ve önüme koydum. Doğruca yukarı fırladı ve üstümüzde asılı kaldı. Yarı boş çay fincanım havalandı.

bir roket gibi adanın uzak ucuna indi. *Tamam, yeter artık.* Burası benim mutfağımdı.

Ayağa fırladım ve masanın etrafında yürüdüm.

Ayağa kalktı ve kollarıyla beni yakaladı. Dokunuşu hafifti ama kaçış olmadığını kesin olarak biliyordum. Beni yakalamıştı.

Beni ondan sadece iki ince kumaş katmanı ayırıyordu. Sütyen bile giymemiştim. Göğüslerim göğsünün sert duvarına sürtündü. Ellerim omuzlarında duruyordu. Bacaklarımın arasında alçak, ısrarcı bir his oluşmaya başladı. Dokunulmak ve okşanmak istiyordum.

Bana dünyanın en güzel şeyiymişim gibi bakıyordu. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordum. Sesim sessiz çıkmıştı.

"Ne yaptığımızı çok iyi biliyorsun."

Nefes alış veriş derinleşti. Gözlerinde ihtiyaç ve şehvet dolanıyordu. Gözlerinin derinliklerinde o tanıdık buz gibi karanlığı aradım ama yoktu. Onu kovalamıştım. Tamamen bana odaklanmıştı ve ben de bunu içime çektim. Onu istiyordum.

Ellerimi kollarından yukarı kaydırdım, sert kas tellerinin baskı altında gerildiğini ve şiştiğini hissettim. Kısık bir erkek sesi çıkardı ama hareket etmedi. Vücudu benimkine karşı gerginlikten sertleşmişti ama bir santim bile hareket etmedi.

Karar vermemi beklediğini fark ettim. "Çok sabırlı davranıyorsun."

"Durum gerektirdiğinde iyi bir ejderha olabilirim."

Dudaklarımı yaladım. Bakışları dilime takıldı.

Karar vermek zorundaydım. Buna daha fazla dayanamazdım. Ya bunu yapacaktık ya da üst kata geri dönecektim. Ben yetişkin bir kadındım, lanet olsun. On iki saatten az bir süre önce neredeyse ölüyordum ve o buradaydı, beni koruyordu, bana

Ailemin geceyi sağ salim atlattığından emin olmak için. Bunu yapmak zorunda değildi. Belki bir sosyopattı, ama eğer öyleyse, bir nedenden dolayı, onun için önemliydim. Şu anda, şu anda, o bana aitti.

"Bu seferlik, belki de olmamalısın." "Ne olmamalıyım?" diye sordu.

"Belki de bu kadar iyi olmamalısın."

Beni döndürdü. Sırtımı mutfak duvarına dayadım. İri kaslı vücudu beni içine hapsetmişti. Mavi gözleri bana gülüyordu. "Ne kadar kötü olmama izin var?"

"Bilmiyorum. Hadi öğrenelim."

"Çıglık atmamaya çalış." Bana göz kırptı.

Büyüsü dizimin hemen üstünden tenime dokundu, tanıdık, ısıtılmış kadife bir basınç. Kolları benimkileri okşayarak duvara yasladı. *Çıglık atmamaya çalış. Ne kadar da kendimizi beğenmişiz.*

Basınç patladı, derimi hışırtılı bir sıcaklıkla karıncalandırdı. Aman Tanrım.

Nefesim kesildi ve ağzı benimkini kapatarak sesimi çaldı. Onun tadı duyularıma doldu, beni aşırı yükledi. Ellerimi ona uzatmak istedim ama o beni sıkıca tuttu, sol eliyle bileklerimi duvara sabitledi.

Büyüsü tenimi okşadı ve yanlara, dizimin hemen üstündeki iç uyluğumdaki hassas noktaya doğru kaydı. Sert, biraz yanık gibi, biraz acı gibi ve çokça zevk gibi hissettirdi. Oyalandı ve yukarı, daha yukarı kaydı, hassas tenimi ve sinirlerimi ateşe verdi. Başım dönüyordu. Seks yapmak istiyordum. Onu içimde istiyordum, hemen şimdi. Onun tüm uzunluğunun beni gerdiğini ve vücudunun benimkinin üzerinde titrediğini hissetmek istiyordum.

Dudaklarına doğru inledim. Beni öptü, ağzımı yağmaladı, dilinin kaygan sıcaklığı beni ele geçirdi ve ben de dilimle onu kızdırdım, alt dudağını ısırdım. Göğüslerim ağırlaştı ve dolgunlaştı; bedenim uysallaştı. Sert kasları ve katı gücüyle kendimi ona doğru uzattım, baştan çıkardım, ayarttım. İnledi.

Sihir iç uyluğuma yayıldı ve kadife diliyle klitorisimin etrafındaki hassas dudakları yaladı. Zevk üzerime yıkandı. Haykırdım. Ağzıyla yakaladı ve sesi boğdu.

Bacaklarımın arasında acı ve coşkunun çılgın bir karışımı olan bir sıcaklık oluşuyordu.

Çok hızlı nefes alıyordum ve ondan daha fazlasını istiyordum.

Lütfen. Lütfen, daha fazla. Lütfen.

"Şşşt, bebeğim," diye fısıldadı kulağıma, sesi arzuyla sertleşmişti. Beni tekrar tekrar öptü, boynumdan aşağıya doğru bir öpücük çizgisi izledi. Dudaklarının her dokunuşu içimde elektrik şokları yaratıyordu. Bakışları vücudumda geziniyordu. "Çok güzelsin. Tahmin bile edemezsin."

Onu daha fazla görmek istiyordum. "Bırak beni Connor," diye fısıldadım. Bir an tereddüt etti ve beni serbest bıraktı.

Tiştörtünü çıkardım ve ona baktım, omuzlarının sağlamlığını, güçlü göğsünü ve karnının düz sert hatlarını tek bir süper şarjlı saniye. Onun katıksız fiziksel gücü karşı konulmazdı. Kadınların asla dokunamayacaklarını bildikleri için iç çekmelerine neden olan türden bir vücuda sahipti. Ve işte buradaydı, hepsi benim. Bir fantezi değil. Ekrandaki bir görüntü değil. Tam burada, gerçekte.

Elleri tişörtümü yakaladı. Tişörtü çıkardı, beni kucağına aldı ve kalçalarımın arasından geçerek kıçımı mutfak masasının üzerine kaydırıldı. Meme uçlarım soğuktu ve beni kendisine doğru çekerken göğsünün sıcak duvarına çarptılar.

Kollarımı ona doladım, sırtındaki kasların parmaklarımın baskısına tepki olarak yuvarlandığını hissettim. O kadar kendimden geçmişim ki sarhoş gibi hissediyordum.

Boğazımı öpüyor, boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık çizgisi izliyordu. Dudaklarını buldum ve onu hızlıca, derinden öptüm. Acelem vardı.

"Adımı tekrar söyle," diye kulağıma hırladı.

Büyü beni yaladı, her vuruş beni daha da yükseğe itti. Tenim tokat yemiş gibi yandı. Şimdiye kadar denediğim her şeyin ötesindeydi ama çok iyi hissettiriyordu. Aaaaah . . . Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

"Adımı söyle Nevada."

"Connor."

Sihir beni sıırıslıklam etti, benden zevk aldı. Kendimi yanıyor hissettim. Tırnaklarımı sırtına geçirdim. Bu tatlı bir işkenceydi ve bitmesini istemiyordum.

Eğildi, sert parmakları meme uçlarımla oynuyordu. Ağzı ağrıyan sıkı bir tomurcuğun üzerine kapandı ve emdi.

Dilinin sıvı alayına karşı sırtımı dikleştirdim. Daha fazla. Daha fazla.

Mutfak masasında seks yapmak üzereydik. Bir yanımda umursamam gerektiği konusunda ısrar ediyordu ama bunu duymak çok zordu.

Kemerini buldum, çözdüm ve içine uzandım. Aman Tanrım. İki ele ihtiyacım olabilir.

Sert bir erkek sesi çıkardı ve elimi sikinin şaftında aşağı yukarı kaydırarak pürüzsüz derisini pompaladım.

Telefonu cızırdadı.

"Siktir!" Rogan telefonu kaptı. "Ne?"

Tempolu bir erkek sesi, benim bile duyabileceğim kadar yüksek bir sesle kelimeleri tükürdü.

"Yarı ve dört ATV hızla geliyor."

Kahretsin. ATV'ler, hafif zırhlı araçlar, silahlı kuvvetlerin Jeep versiyonu olarak görev yapıyordu. Personel taşıyorlardı ve her birinde dört kişi ve bazen bir nişancı oturuyordu, bu da bir düzineden fazla saldırganın bize doğru geldiği anlamına geliyordu. Bize eşlik etmek üzereydiler. Gömleğimi tuttum ve Rogan'ınkini ona fırlattım. Tek eliyle yakaladı. "Hangi yöne?"

"Batıdaki erişim yoluna döndüler."

Bağlantı yolu kamyonların depoların arkasına kadar gitmesini sağlıyordu. Orayı tank ve zırhlı araç nakliyesi için kullanırdık. Bizi motor havuzu tarafından vururlardı.

"Düzelتيyorum, TIR değil. Bir tanker."

Daha iyi ve daha iyi.

"TAHMINI VARİŞ

SÜRESİ?" Rogan

havladı. *"Altmış*

saniye."

Rogan gömleğini giyerek motor havuzuna doğru koştu.

Alarm konsoluna koştum ve dahili panik düğmesine bastım. Yüksek sesli metalik bir çığlık depoda yankılandı. Dahili telefonun düğme. "Bir tanker ve dört ATV batı erişim yolundan bize doğru geliyor."

Motor havuzuna doğru koştum. İki endüstriyel garaj kapısı açıktı, sokak lambasının ışığı dikdörtgen bölmelerin arasından sızıyordu. Rogan ışık havuzuna doğru yürüdü ve caddeden aşağı indi. Silahsızdı.

Dizüstü bilgisayara doğru sıralamayı girdim ve dört kameradan gelen görüntü parladı. Dahili telefona bastım. "Motor havuzundayım."

Büyükanne Frida sarı lastik pijamalarıyla kapıdan içeri daldı.

"Büyükannem burada," diye ekledim.

"Yerinde," diye bildirdi annem.

Bernard Kötülük Kulübesi'ndeki yerinden, "Uyandım,"

dedi. "Matilda ve Cornelius elimizde," diye bildirdi

Catalina.

Hızını arttıran bir tankerin kükremesini duydum. Zamanım kalmamıştı.

Durdurma gücüne ihtiyacım var. Silah kafesinden bir AA-12 av tüfeği aldım, cephanesinin kilidini açtım ve yüksek patlayıcı Frag-12 mermileri içeren yirmi fişeklik varili tokatladım ve bir el bombası aldım.

Göz ucuyla Büyükanne Frida'nın Romeo'nun üstündeki muşambayı çektiğini gördüm. Romeo'nun gerçek adı M551 Sheridan'dı. Hafif zırhlı bir tanktı. Dokuz antitank Shillelagh füzesi taşıyordu ve Büyükanne Frida onu mükemmel sağlıkta tutuyordu.

Garaj kapısına doğru koştum ve kafamı dışarı uzattım. Kamyon yavaşlamak için hiçbir çaba göstermeden bağlantı yolundan bize doğru geliyordu. Yeşil kabinin arkasında dikdörtgen bir sarnıç görünüyordu. O sarnıcın içinde ne olduğu belli değildi. Bu hızla kamyon depoya çarpıp duvarları kağıt gibi yırtabilir ve taşıdığı her neyse etrafa saçılabilirdi.

Depoya ulaşmasına izin veremezdim.

Arkamda Romeo homurdanarak canlandı. Etkili bir şekilde çalışması için dört kişilik bir mürettebat gerekiyordu: tank komutanı, bir yükleyici, bir nişancı ve bir sürücü. Büyükanne onu döndürene kadar tanker kamyonu bize çarpmış olacaktı.

Rogan yolun aşağısına doğru yürüdü. Görünüşe göre tankerle tavuk oynamaya karar vermişti.

Peşinden koştum. Altına bir el bombası atabilirsem, depoya ulaşmadan onu raydan çıkarabilirdim.

Tanker kükreyerek bize doğru geliyordu.

Tanker ve Rogan arasında 20 metre var. On beş.

"Yoldan çekilin!" Bağırdım. On metre.

"Connor!"

Kamyon boş havaya çarptı. Görünmez bir çekiç tarafından ezilen kaputu eğildi ve yırtıldı. Siyah motor parçaları, sanki kamyon kasmaya çalışıyormuş gibi dışarı fırladı ve çarpmanın etkisiyle parçalandı. Kabinin üst kısmı kendi üzerine katlandı. Ön camı binlerce parça halinde patladı ve açıkta kalan motorun üzerine döküldü.

Vay anasını.

Tanker kamyonu hâlâ devrini sürdürüyor, ilerlemeye çalışıyordu. Lastikleri dönerek keskin bir duman çıkardı ve iki el silah sesi gibi patladı.

Arkamızda tank motoru homurdandı. Omzumun üzerinden baktım.

Romeo

Garaj bölümünden çıktı ve sola dönerek bizden ve kamyondan uzaklaştı, köşeyi dönerek deponun diğer tarafına geçti. Saldırı gücü ayrılmış olmalı.

Kamyonun motoru çatırdayarak ve çığlık atarak kendi içine dönmeye ve katlanmaya başladı. Metal patladı, inledi, hırladı, daha sıkı katlandı ve kaputun önünden kabine doğru geriye doğru çöktü.

Beynim gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken kendime rağmen durdum.

Kamyonu yarısı boşalmış bir diş macunu tüpü gibi yuvarlıyordu.

Gürültülü bir gümbürtü gecenin içinde yankılandı. Büyükanne Frida

Romeo'yu ateşledi. Rogan öne doğru bir adım attı. Kamyon geri kaydı.

Bir adım daha. Başka bir slayt.

Sarnıç patladı. Patlama dalgası bana çarptı. Devasa bir ateş topu kükreyerek yükselirken geri uçtum, gece gökyüzüne karşı çiçek açtı, ortasında parlak beyaz, sonra sarı, sonra koyu çirkin turuncu. Bir topun içine kıvrıldım

başımı korumaya çalışıyordum. Kaldırım sırtıma ve yan tarafıma çarptı. Ow. Omurgamda bir şey çatırdadı. Yanan palet parçaları etrafımda takırdadı.

Benzin ateş edildiğinde yanmazdı. Deposu dolu bir arabaya dolu bir şarjör boşaltabilirdiniz ve öylece dururdu. Sarnıcı uzaktan patlatmak için ayarlamış olmalılar. O büyük ateş topu ailem içindi.

Bir tahta parçası kollarıma çarpıp yaktı. Kahretsin. Üzerimdeki kırık palet parçasını tekmeledim ve ayağa fırladım.

Büyük yangın dışında sokak bomboştı. Rogan neredeydi? Ölmüş müydü? *Lütfen ölmüş olmasın.*

Ateş bir hayvan gibi hırladı. Rüzgâr uğuldadı ve ateş topu alevlerden oluşan bir kasırgaya dönüşerek havalandı. Kasırga çılgın devasa bir topaç gibi döndü ve yana doğru kaydı. Ateşinin ışığı etrafı aydınlattı. Caddenin karşısındaki depoya girdiğimde Rogan'ın klima ünitelerinin yanındaki dar bölmeye sıkıştığını gördüm.

Kasırga ona doğru yaklaştı.

Alev kasırgası onu bulursa diri diri yanacaktı. Kasırgayı kontrol eden büyücü, tankeri takip eden ATV'lerden birinin içinde caddenin aşağısında olmalıydı.

Beni OKR Industries'in ikiz bodur binalarından ayıran beton bariyerden atladım ve aralarındaki dar boşluktan hızla geçtim.

Gök gürültüsü arkamda çatırdadı. Hava ozon kokuyordu.

Boşluk sona erdi. Köşeyi dönüp baktım. Önümde, taktik teçhizatlı ve otomatik silahlı iki kişi caddenin kenarında duruyordu, Rogan'dan OKR binasının önü tarafından gizlenmişlerdi. Üçüncüsü ise büyücü duruşu-kollar dirsekten bükülü, avuç içleri yukarıda- kaldırımın bir metre üzerinde süzülüyor. Bir aerokinetik.

Arkalarında, caddede, bir ATV ezilmiş bir haldeydi ve kamyonun sarnıcının bir parçası parçalanmış ön camından dışarı çıkmıştı. Onu geçince kalın çelik parmaklıklar caddeyi kapatıyordu. Onların bir daha Eve döndüğümde oradaydım.

"Şu binanın yakınında olmalı. Daha sağa çevirin," dedi büyücünün yanındaki adam, sesi aksanlıydı.

Derin bir nefes alıp kendimi dengeledim. Onun yerine tüfeği getirmeliydim.

"İşte bu kadar. Pişir onu."

Kendimi hazırladım, tüfeği omzuma dayadım ve ateş ettim. Otomatik tüfek ölüm kusakarak havladı. Bir AA-12 savaş tüfeği dakikada üç yüz mermi atardı. Tamburdaki her üç inçlik fişek, namludan çıktıktan üç metre sonra kendini ateşleyen ve çarpma anında patlayan küçük bir savaş başlığı taşıyordu.

Ne olduğunu anlamadan önce büyücüye iki el ateş ettim. Yüksek patlayıcı vücudunu parçaladı, etini yırttı. Çığlık bile atmadı. Sadece yere düştü ama ben çoktan tüfeği arkadaşlarına doğru savurmaya başlamıştım. Beş mermi namludan çıktı. Diğer iki ceset sarsıldı ve tek kelime etmeden yere yığıldı, insan etine dönüştü.

Sokağın diğer tarafından silah sesleri yükseliyordu. Mermiler vızıldıyor, etrafımdaki binadan parçalar koparıyordu. Boşluğa doğru eğildim. Beş O menzilde iki kişi için mermi çok fazlaydı. Adrenalinim çok yüksekti. Sakinleşmeliydim yoksa paniğe kapılırdım ve öldürdüm.

El bombasını aldım, ateşleme pimini çektim ve caddenin karşısına fırlattım. Patlamanın gürültüsü gecenin içinde yankılandı. Dışarı eğildim ve bir mermi kızgın bir arı gibi omzumu sıyırıp geçerken geri eğildim. *Onları yakalayamadım. Lanet olsun.*

Sağ tarafımda, rüzgâr büyücüsü yerde kıvranıyor, kasılıyordu. Ölmüş olmalıydı. Nasıl ölmedi?

Ateşli kasırğa park alanında çılgınca zikzaklar çizerek görüş alanıma girdi. Bana doğru yöneldi. Dayanılmaz bir sıcaklık tüm havayı çaldı, sanki şenlik ateşi yüzüme doğru nefes veriyordu. Nefes almak acı veriyordu. Boşluktan geri çekildim.

Büyücü hâlâ seğiriyordu. Tüfeği kaldırdım ve ateş ettim. Mermi kafasına isabet etti. Ateş üzerimde belirdi ve yağmur gibi yağdı. Boşluktan evime doğru geri koştum ve otoparka daldım.

Depomuzun arkasında, binanın diğer tarafında, şimşekler gökyüzünü yarıyor, tekrar tekrar yanıp sönüyor ve sürekli bir silah sesine cevap veriyordu. On

Sokakta, tankerin kalıntıları yanıyor, turuncu alevler karanlıkla savaşıyordu.

Silah sesleri geceyi yırttı. Etrafımda döndüm. Muhtemelen büyücüyu öldürdüğümde sokağın karşısından bana ateş edenlerle aynı kişilerdi. Bu sefer bana ateş etmiyorlardı. Beni binanın arkasında göremiyorlardı, bu yüzden hedef Rogan olmalıydı.

Kamyon kabininin bükülmüş bir parçası, sanki bir toptan fırlatılmış gibi caddeye doğru fırladı. Metaller çınladı ve silah sesleri kesildi. Ha!

Döndüm ve onu caddenin karşısındaki bir binaya yaslanmış halde gördüm. Yere yığılmıştı. Vurulmuş muydu? Korku beni sardı. Hayır, kan yok. Vurulmamıştı. Yorulmuştu. Rogan tükenmişti.

Sarnıcın kalıntıları üzerinde sıçrayan gölgeler, alevler tarafından yarım saniyeliğine aydınlatıldı. Tüysüz, buruşuk, yaklaşık bir metre boyunda, insana benzemiyorlardı. Daha önce gördüğüm hiçbir hayvana da benzemiyorlardı. Bacakları, şeytani bir çekirgenin arka uzantıları gibi geriye doğru kıvrılırken, vücutlarının ön kısmı yukarı doğru kıvrılıyor, elimden daha uzun iki pençeyle donatılmış iki kaslı kol ve yuvarlak sarı gözleri ve bir orman dolusu dişi olan bir dinozor kafasıyla son buluyordu.

Vay anasını.

Öndeki yaratık kana susamışçasına neşeli bir çığlık attı. Sürü hep birlikte Rogan'ın saklandığı yere doğru döndü.

Hayır, yapamazsın.

Tüfeğimi kaldırdım ve ateş ettim.

İlk mermi lider yaratığı midesinden vurdu. Gelmeye devam etti. Tetiği sıktım ve ateş etmeye devam ettim. Frag-12 mermileri Canavar etleri, vücutlarını parçaladı. Garip bağırsaklar dışarı döküldü. Korkunç ekşi bir koku havayı kirletti. Yaratıklar düştü, bir, iki, üç ... Yedi raunt gitti.

Öndeki canavar Rogan'a çok yakındı. Eğer ona nişan alırsam, onu vurabilirdim.

Yaratık neredeyse üç metre sıçrayarak Rogan'ın üzerine uçtu, siyah pençeleri eti parçalamaya hazırdı. Rogan eklemleri sıvıymış gibi yana doğru kaçtı. Elinde bir bıçak parladı. Kaçtı ve bıçağını canavarın yan tarafına gömdü. Yaratık çırpınarak Rogan'ın göğsünde bir yara açtı. Rogan acımasızca saplamaya devam etti, bıçağı buruşuk uzaylı bedenine tekrar tekrar batırdı, boğazını kesti ve bıçağı kanlı bir şekilde bir kenara bıraktı.

Son üç yaratıkla aramda sadece yirmi metre vardı. Döndüler ve bana saldırdılar. İki el ateş ettim. Tüfek tıkırdadı, boştu, tambur bitmişti, yaratıklardan biri yerde kıpırdamadan yatıyordu.

İlk canavar sıçradı, pençelerini orak gibi kaldırdı. Kenara sıçradım ve tüfeği bir sopa gibi savurdum. Tüfek isabet etti ama canavar çok büyüktü. Bana yaptığı tüm iyiliği sineklikle de vurabilirdim. Yaratık döndü.

Bir metal parçası yan tarafına çarparak ayaklarını yerden kesti. Rogan.

İkinci canavar bana çarptı, pençeleri av tüfeğime kilitlendi. Sırtımla kaldırıma vurduğum ve tüfeği iki elimle kavradım,

aramızda tutmaya çalışıyordum. Sokağın karşısında Rogan bana doğru koşuyordu.

Dinozorun çenesi açıldı. Canavar şaha kalktı, öldürmek için dalmak üzereydi.

Karanlık, zayıf bir beden üzerimden uçtu. Bunny'nin dişleri parladı ve yaratığın boğazına kilitlendi. Doberman vücudunu savurarak tüm ağırlığını ısırma verdi. Canavarın boynunun buruşuk eti yırtıldı. Bunny hırlayarak kaldırıma düştü. Dik durmaya çalıştım.

Canavar titredi, sersemledi, başını salladı. Yaratığın kafatası kırmızıyla patladı. Kulaklarım neredeyse vurulduğumu fark etmeyecekti.

Anne.

İki kurşun daha patladı, bir, iki, neredeyse hiç duraksamadan. İlki, Rogan'ın göğsünü oymaya çalışan son yaratığı sıçrayışının ortasında yakaladı. Diğer atış görüş alanımın dışındaki birini yere serdi.

Gece hareketsizdi.

Rogan benden üç metre uzakta duruyordu, ellerine yeterince kan bulaşmamış gibi görünüyordu. Ani sessizlik sağır ediciydi.

Bitmişti.

Rogan'ın depo savunma ekibinden sorumlu sağ kolu "On altı kişi," diye rapor verdi.

Adı Michael Rivera'ydı ve bir MMA hafif sıklet dövüşçüsünün atletik yapısına sahipti - esnemeye başlayana kadar normal bir adam gibi görünebilirdi ve o zaman çıplak elleriyle kemiklerinizi kırabileceğini fark ederdiniz.

Rivera otuzlu yaşlarının ortalarında, Latin kökenli, orta kahverengi tenli, siyah saçlı ve inanılmaz derecede neşeli, nazik bir gülümsemeye sahipti. Sırttığı zaman tüm yüzü aydınlanırdı. Sokağımızda sıra sıra dizilmiş on bir cesede gülümsediği için bu gülümseme endişe vericiydi.

Rogan tarafsız bir yüzle izledi. Bana söz vermişti.

Dinlenmemi bozan olursa, sonsuza dek uyuyacaktı. Onu saklamıştı. Uzun bir kesik göğsüne doğru kıvrılıyordu ve şu anda bir bandajla kapatılmıştı. Yara sığ görünüyordu ama o yaratığın pençelerinde ne tür bir bakteri ve zehir olduğunu söylemek mümkün değildi. Kalçamda bir yara ve sırtımda birkaç sıyrıkla kurtulmuştum. Yaralarımızı temizleyen ve tedavi eden sıhhiyeci Rogan'ın yanında korumacı bir şekilde duruyordu, harekete geçmeye hazırdı ama onun doğrudan görüş alanından uzak durmaya çalışıyordu.

Kız kardeşlerim ve kuzenlerim dışarıda durmuş, birbirlerine sokulmuşlardı. Arabella eliyle ağzını kapattı. Catalina'nın gözleri kocaman olmuştu. Tamamen korkmuş görünüyordu. Bernard bir cenaze töreni için yeterince ciddiydi. Leon, tuhaf bir nedenden ötürü, sanki az önce hız trenine binmiş gibi heyecanlı görünüyordu.

Annem kapı aralığına doğru eğildi. Büyükanne Frida bir şey almak için havuza girmişti ve geri dönmek için acele etmiyordu.

Cornelius hayvanların cesetlerinin yanında diz çökmüş, düşüncelere dalmıştı. Matilda, Bunny ile birlikte kenarda, bazı paletlerin üzerinde oturuyordu. Ölü bedenler karşısında onun varlığına itiraz ettiğimde, Cornelius sabırla bana onların ölü olduğunu ve ona zarar veremeyeceklerini, bunun onun mirası olduğunu ve bilmesi gerektiğini söyledi.

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ki bu bile vicdanı olan herkesi tedirgin etmeye yeterdi.

"Burada on bir ölü var," dedi Rivera. "Bayan Afram'ın tankıyla vurduğu ATV'de iki kişi yandı. Ceset parçalarını topluyoruz. İki tanesini ekipman gelene kadar kurtaramayız çünkü Binbaşı üzerlerine bir kamyon motoru düşürdü ve onu hareket ettiremiyoruz. O halde elimizde yedi MCM var."

"Yedi ne?" Ben sordum.

"Sihirle Yaratılmış Canavarlar," dedi annem. "Kaynağı bilinmeyen tüm insan olmayan savaşçıları kapsıyor."

"Bunlar Dünya hayvanları değil," dedi Cornelius. "Bu bir çağırıcı tarafından astral alemden çekilmiş bir şey."

Harika. Sadece harika.

"Bu on bir kişiden üçü büyü kullanıcısı," diye devam etti Rivera.

"Çağırıcı, fulgurkinetik ve aerokinetik."

"Elementalist," diye düzeltti Rogan. "Bir aerokinetik kasırga yaratabilirdi ama ateşi kasırgaya dönüştüremezdi."

Elementalistler nadir bulunurdu. Birden fazla elementi, genellikle su veya ateşle birlikte havayı kontrol ederlerdi. Neredeyse hiçbir zaman Prime rütbesine ulaşamazlardı, ancak Ortalama seviyede bile çok tehlikeliydiler.

Sonunda kafama dank etti. Birileri gerçekten ailemi öldürmeye çalışmıştı. Profesyonel askerler, askeri teçhizat ve ağır silahlarla gelmişlerdi.

büyücüler. Mide bulantısı içimde kabardı. Midem sıkışmaya ve kendini boşaltmaya çalıştı. Şimdi hiç sırası değildi.

Zırhlı bir araba arkamızdaki köşeyi döndü. Rogan'ın adamlarından ikisi indi ve bir adamı yarı taşıyarak, yarı yürüterek görüş alanına sürükledi.

"Ve on altı numara," dedi Rivera, sesi kesindi. "Son ATV'de kaçmaya çalışan kişi. Kendimize bir korkak bulduk. Korkakları severiz."

"Neden?" Leon sordu.

"Konuşuyorlar," dedi Rogan. Sesi omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi. Adamı bir yığın halinde yere bıraktılar. Koyu tenli, kanlar içinde, otuz ile elli arasında bir yaşıydı. Yüzünü kaplayan is yüzünden bunu söylemek zordu.

Cornelius'a baktım.

"Matilda," dedi. "Lütfen içeri girin."

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Catalina. Sesi gıcırıltılıydı. Matilda'yı kucığına aldı ve neredeyse koşarak içeri girdi.

"Leon, Arabella, içeri," dedi annem. "Ama ..." Leon başladı.

"Şimdi."

Depoya girdiler.

Adam bana baktı, yüzü korkudan iki büklüm olmuştu. "Adın ne senin?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sizi yanıt vermeye zorlayabilirim," dedim. "Gerçekten istemiyorum. Lütfen sadece sorularıma cevap verin."

Ter alnında patladı ve aşağı doğru akarak temiz bir iz bıraktı. kurum. Büyümle ittim. Güçlü bir irade. Sert görünüyordu, sanki daha önce birden fazla sorgulama geçirmiş ve bu onu daha da sertleştirmişti. Rol yapmıyordu ve herhangi bir söz vermiyordu. Sadece sessiz kaldı. Bunun dikkatli bir sorgulamaya ihtiyacı olacaktı. Antonio'nun bir yumruğa ihtiyacı vardı; bu adamın bir neştere ihtiyacı vardı.

Rivera Rogan'a baktı. Rogan başını salladı.

"Tebeşir mi?" Ben sordum.

Rogan elini cebine attı ve biraz çıkardı.

"Kamyon gelirken neden hiç daire çizmedin?" diye sordum. Rogan,

"Çünkü rotadan sapabilirlerdi," dedi. "Onların bir planı. Buna sadık kalmalarını istedim."

Çünkü kimse bir adamın bir tankeri durdurmasını beklemez. Çember içindeki bir Prime ise başka bir konuydu. Çömeldim ve bir amplifikasyon çemberi çizdim

Yerde: ayaklarımın etrafında küçük bir halka, onun etrafında daha büyük bir halka ve aralarında üç set rün. Rogan acı dolu bir ifadeyle izledi. Prime'lar doğduklarından beri çember çalışması yaparlardı. Benim dairelerim onun beynini acıtıyordu.

Doğrudum ve tebeşiri ona uzattım. "Teşekkür ederim."

Büyüyü kendime çektim ve çemberin içine fırlattım. Sanki sihirli bir trambolinde zıplamışım gibi içimde yankılandı. Zıplamaya devam ettim. Bir, iki, üç, her sıçrayış bir öncekinden daha güçlüydü. Dört. Yeterli olmalı.

Büyüm bir anda ortaya çıktı ve adamı kısıpına aldı. Sesim insanlık dışı bir güç kazandı. *"Bana adını söyle."*

Rivera'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Etrafımızdaki Rogan'ın adamları birkaç adım geri çekildi.

Adam dondu kaldı, büyümlle sıkıca kavrandı.

"Rendani Mulaudzi."

"Mesleğiniz nedir, Bay Mulaudzi?" "Paralı asker."

Nefesi sığ nefesler halinde geliyordu. Ailem üzerinde pratik yapıyordum. Kız kardeşlerim işbirliği yapmaya çok istekliydiler. Bu bir oyundu. Bana gerçeği söylememeye çalıştılar ve ben de bunu nasıl dikkatlice yapacağımı öğrendim. Bu adamın iradesi güçlüydü ama Arabella'nınki daha güçlüydü. Bazen kırılmak yerine bayılıyordu ve bayılmadan önce kalp atışları hızlanıyor ve aşırı nefes almaya başlıyordu. Onu izlemem gerekecekti.

"Bu baskın için sizi kiralayan şirketin adı nedir?" "Scorpion Koruma Hizmetleri."

"Ne kadar zamandır Scorpion için çalışıyorsun?" "Altı yıldır."

"Daha önce neydin?"

"Recces."

Rogan, "Güney Afrika Özel Kuvvetleri," dedi.

İradesinin güçlü olmasına şaşmamalı. O kadar genç de değildi, yani en azından birkaç yıl askerlik yapmış ve ardından altı yıl paralı asker olarak hayatta kalmış olmalıydı.

"Scorpion'un merkezi nerede?"

"Johannesburg'da."

Güney Afrika. Evinden çok uzaktaydı. "Scorpion ne kadar büyük?"

"Her biri on altı ila yirmi üyeden oluşan dört taktik ekibi var."

"Bu göreve kaç ekip katılıyor?"

"Bir."

"Özellikle bu görev için mi işe alındın?" "Evet."

"Seni kim tuttu?"

"Bilmiyorum." "Kim
bilebilir ki?" "Takım
liderim." "Onun adı
ne?"

"Christopher van Sittert."

"Onu ölümler arasında görüyor musun?"

"Evet."

Tabii ki. Bu kadar kolay olamaz, değil mi? "Onu işaret edin, Bay.
Mulaudzi."

Cesetlerden birini işaret etti.

"Bu görevin amacı neydi?"

"Aşağıdaki hedefleri ortadan kaldırmak için: Nevada Baylor, Cornelius
Harrison,

Penelope Baylor, Frida Afram ve Bernard Baylor varışlarından itibaren
yirmi dört saat içinde."

Daha önce hiç kimsenin ölüm listesinde bir numara olmamıştım. "Peki ya
evde bulunan reşit olmayanlar?"

"Hayatları bizim takdirimize bırakılmıştı. Onları öldürmek için para
almadık." "Çocukları öldürmeyi mi planlıyordunuz?"

"Bilmiyorum."

Soru çok geneldi. "Çocukları öldürmeyi şahsen planladınız mı?"

Rogan yumuşak bir sesle, "Nevada," dedi.

Elimi kaldırarak onu uyardım. Bu benim için önemliydi. "Bir
tehdit oluşturmadıkları sürece hayır."

"Listelediğiniz hedeflere karşı kişisel bir düşmanlığınız var mı?"

"Hayır."

Rogan'a baktım. "Daha ileri gitmeden önce, o bir paralı asker; bir iş
yapmak için tutuldu ve başarısız oldu. Şu anda silahsız ve esir."

Rogan'ın gözleri kararmıştı. "Onu öldürmemi istemiyorsun."

"Hayır. Onu bir Noel hediyesi gibi paketlenmiş olarak Scorpion'a geri
göndermenizi istiyorum. Eğer tüm ekip kaybolursa, araştırmak için
birini göndermek zorunda kalacaklar. Geri gelmelerini istemiyorum. Bu
şekilde, onlar

merak etmenize gerek yok. Onlara buraya silahlı ve öldürmeye hazır bir
şekilde geldiklerini ve sadece bir tanesinin yaşamasına izin verdiğimizizi
söyleyecek. Onlar paralı askerler. Bu savaş sürdürmenin maliyet etkin
olmadığını anlamalarını istiyorum."

"Dikkatli ol," dedi Rogan. "Bir Prime gibi
düşünüyorsun." Bekledim.

"Pekâlâ," dedi. "Onu arkadaşlarına geri göndereceğiz." "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Ona ne zaman işe alındığını sor." "Ne zaman işe alındın?" "14

Aralık'ta."

Cornelius beni 14 Aralık'ta işe aldı. Bu çok hızlı oldu.

"Hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Rivera. "Johannesburg'dan Houston'a en az yirmi saatlik bir uçuş var."

"Bu görev için emir aldığınızda neredeydiniz?" diye sordum.

"Monterrey, Meksika."

"Orada ne yapıyordun?" Cevapları arasındaki duraksamalar gittikçe uzuyordu. Yakında gitmesine izin vermem gerekecekti.

"Montemorelos'ta alternatif bir görevimiz vardı. Yeniden yönlendirildik."

"Montemorelos'tan Houston'a iki saatlik bir yolculuk. Onları bir iş," dedi annem. "Şehir dışından, mevcut herhangi bir House'la ilişkilendirilemeyecek bir ekibe ihtiyaçları vardı. Akrep ekibi muhtemelen en yakın olanıydı."

"Houston'a vardığınızdan beri yaptıklarınızı anlatın, Bay Mulaudzi."

"Houston havaalanına Aeromexico'nun 2094 sefer sayılı uçağıyla geldik. Biz

operasyon üssüne ilerledi."

Rogan elini kaldırdı. "Üs onlar tarafından mı yoksa üçüncü şahıslar tarafından mı kuruldu?" Soruyu tekrarladım.

"Üs üçüncü bir tarafça hazırlandı. Bize silah ve teçhizat verildi ve deponun ve çevredeki alanın keşfini gösteren brifinge katıldık. Bir savaş planı oluşturduk. En uygun zamana kadar bekledik ve planı uyguladık. Saldırı başarısız oldu."

Şaka yapmıyorum.

"Bu üssün adresi nedir?"

Adresi Spring'de, Houston'ın büyüdüğü yuttuğu küçük kasabalardan birinde, bizim yaklaşık kırk dakika kuzeyimizde verdi. Rivera koşmaya başladı. Rogan'ın adamlarından üçü ayrılıp onu takip etti.

"Başka bir şey var mı?" Rogan'a sordum. Başını salladı.

Paralı askerin gitmesine izin verdim. Yere yığıldı ve yüzünü kapatarak bir topun içine yuvarlandı. Vücudu sarsıldı ve ondan rahatsız edici bir ses geldi. Hıçkırıyordu. Sihirli konserve açacağımla zihnini açmıştım,

içindekileri çıkardı ve herkesin görmesi için sergiledi. Bu onun şahsına yönelik derin bir ihlaldı.

İnsanlar bana bakıyordu, gözleri korku doluydu. Birkaçı alarmla silahlarını kavradı. Profesyonel askerleri dehşete düşürmüştüm. Anneme baktım. Hüzün yüzünü yumuşatmış, ağzı gevşemişti.

Beni vurdu. Sokaktaki canavar bendim. Ben olmasaydım, bu kıdemli paralı askeri sorgulayacak ve hatta işkence edeceklerdi. Bunu onun direneceğini bilerek yaparlardı ve bunun için onları suçlamazdı, çünkü onların yerinde olsa o da aynısını yapardı. Tüm bunlarda çarpık bir profesyonel nezaket vardı. Ama ben işkence yapmadım. Nefes bile almadan onun iradesini kırdım. Onların her biri kendilerini paralı askerin yerine koyarlar. Bana her şeylerini anlatmalarını sağlayabilirim.

sırları vardı ve bu Rogan'ın devasa bir tankeri son sürat durdurmasından daha korkutucuydu.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Rogan benimle onların arasına girdi, gözleri bir şeylerle doluydu. Her neyse -gurur mu? Hayranlık mı? Aşk mı? Ona bir cankurtaran halatı gibi tutundum. O anladı. Hayatının bir noktasında, insanlar ona dehşet içinde bakarken o da böyle durmuştu ve kendini yalnız hissetmiş olmalıydı, çünkü şimdi buradaydı ve beni onların yargısından koruyordu.

Connor Rogan "İnanılmazsın," dedi ve gülümsedi.

Anlaşılmaz bir nedenden dolayı Bernard, Leon'un uzaktan kumandayı kullanmasına izin vermişti.

saldırı sırasında kameralar. Bağlantıları üzerinde neredeyse 180 derece dönebiliyorlardı ve onları hassas bir şekilde yönlendirebiliyordunuz ki Leon da çatışma sırasında tam olarak bunu yapmıştı. Şimdi motor havuzundaydım ve Büyükanne Frida'nın bilgisayarından kaydedilen görüntüyü izliyordum. Rogan ve Cornelius yanımda durmuş, omzumun üzerinden izliyorlardı.

Leon videonun anlatıma ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve kaydedilirken sürekli yorum yapmıştı. Görünüşe göre, her şeyi inanılmaz derecede heyecan verici bulmuş.

Kamera, kuzeyden yaklaşan iki ATV'yi yakalamak için pan yaptı.

"Evet, kendimize belalı bir katil araç aldık," diye seslendi kuzenim hoparlörlerden. "Çok havalıyız, çok havalıyız, yuvarlanıp herkesi öldüreceğiz. Bir dakika, ne? Olamaz, bu bir tank mı? Bu bir tank. Doğruca bize doğru geliyor. Kaç, kaç, kaç. Çok geç. Hehehe."

Öndeki ATV patladı ve Romeo'dan bir füze aldı. İkinci araç direksiyonu kırdı ve Romeo'nun görüş alanının dışında, otomotiv dükkanının yanındaki dar bir ara sokakta gıcırdayarak durdu. Taktik teçhizatlı insanlar araçtan atlayıp gecenin karanlığına doğru koşarak saklanacak bir yer aradı.

Leon sağ tarafta, ATV'nin yanına çömelmiş olan kırk yaşlarındaki adama yakınlaştı. *"Ben kıdemli bir baş belasıyım. Kötü şeyler gördüm. Kötü şeyler yaptım. Beş ay boyunca bir ormanda çam kozalağı yiyerek hayatta kaldım ve bir çift eski yemek çubuğuyla teröristleri öldürdüm. Ben kötü bir orospu çocuğuyum."*

Arkamda Rogan güldü.

"Emekliliğime iki gün var. Buradaki herkesi öldürdükten sonra emeklilik partime gideceğim. Kraker üzerine karides servis edecekler ve bana altın bir saat verecekler, sonra da orta yaş krizimi geçirip bir Porsche alacağım ve ... Kahretsin, kafam patladı."

Ya annem ya da Rivera'nın ekibinden biri paralı askerin kafasını bulmuştu. ATV'nin üzerine kan ve beyin sıçramıştı.

Kamera çılgınca sağa, depoya doğru ilerleyen bir kadına doğru döndü. Meşe ağacının yanında yere yatmış, ağacı çevreleyen alçak taş duvar tarafından gizlenmişti.

"Ben ölümüm. Ben bir hayaletim. Seni bulacağım. Kaçabilirsin, saklanabilirsin, yalvarabilirsin ama bunların hiçbirisi sana yardım etmeyecek. Kadife pençeleri ve çelik pençeleri olan kıvrak bir panter gibi karanlıkta senin için geleceğim ve ... bekle, beyinler, bekle, nereye gidiyorsun? Neden hepiniz kafamdan dışarı sızıyorsunuz? Beni bırakma!"

Elimi gözlerimin üzerine koydum.

"Oh hayır, bak-ayaklarım seğiriyor. Bu çok onursuzca."

Bunu yapmasına izin verdiği için Bern'i öldürürdüm. Sonra da Leon'la ciddi bir konuşma yapardım.

Cornelius, "Kuzeninizin ilginç bir mizah anlayışı var," dedi.

Bilgisayar Leon'un sesiyle *"Ben Bay Ripped,"* diye duyurdu. Artık bakmak bile istemiyordum. *"Spor salonunda yaşıyorum. Dişlerimin pazıları, pazılarımın da dişleri var. Ağırlıkları çiğnerim ve kurşun tuğlaları sıçarım."*

Rogan'ın yüzü spekülatif bir hal aldı.

"Yapma," dedim ona.

"Yaklaşık üç yıl içinde onu kullanabilirim. Çok özel bir ahlaki esneklik sergiliyor ..."

"Seni kendim vuracağım," dedim ona.

Büyükanne Frida, yirmili yaşlarının sonlarında Asyalı bir kadın tarafından takip edilerek caddeden motor havuzuna girdi. Kadın Rogan'ın ekibinin taktik kıyafetlerini giyyordu. Büyükanne "elle konuş" yüz ifadesini takınmıştı. Ayrıca elinde bir kutu sprey boya taşıyordu.

"Ne oldu Hanh?" Rogan sordu.

"Tüm ATV'leri baş harfleriyle işaretledi!" Hanh açıkladı. "Çünkü onlar benim," diye homurdandı Frida Nine.

"Bütün ATV'leri o almıyor."

Rogan'ın yüzü çok sabırlı bir görünüm aldı.

"Evet, biliyorum. Onları ben etiketledim, onlar benim."

"Onları etiketlemiş olmanız sizin oldukları anlamına gelmez. Bu motor havuzuna girip sağdaki soldaki şeyleri etiketlemeye başlayabilirim. Bu onları benim yapmaz."

"Aha." Büyükanne kocaman bir İngiliz anahtarı aldı ve rahatça omzuna yasladi. "Kırık kollarla bir şeyleri nasıl etiketleyeceksin?"

"Beni tehdit etme." Hanh Rogan'a döndü. "Hepsini alamaz."

"Evet, yapabilirim," diye söze girdi Büyükanne Frida, Rogan daha ağzını açmadan. "Düşman mevzimize saldırdı; bu acil bir durum ve bu ailenin vekil müfreze çavuşu olduğum için VII. Sınıf malzemelerimi talep ediyorum. Bizim topraklarımızdalar."

"Şu üç ATV sizin arazinizde. Bağlantı yolunun aşağısındaki ise bizim arazimizde," dedi Hanh.

Rogan, "Nguyen, ATV'leri almasına izin ver," dedi.

Hanh tartışmak için ağzını açtı ve kapattı. "Ha!"

Büyükanne Frida İngiliz anahtarını Hanh'a doğrulttu.

"Büyükanne . . ." Ben başladım. "Eğer diğer araç onların arazisindeyse ..." Bir dakika bekle.

Rogan'a doğru döndüm. "ATV'nin sizin arazinizde olduğunu söyleyerek ne demek istedi?"

Hanh dondu kaldı.

Rogan birini boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Rogan?"

Cevabını ifade etmek için zekice bir yol düşünüyordu.

"Bu deponun bitişiğindeki mülkü satın aldınız mı?"

Bir an için gözlerini kapadı, sonra bana baktı ve "Evet" dedi. "Ne kadar mülk satın aldınız?"

"Biraz."

Gözlerimi ona diktim. "Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Gessner, Clay, Blalock ve Hempstead arasındaki her şey."

Yüce Tanrım. Bu neredeyse iki mil karelik bir endüstriyel gayrimenkuldü ve depomuz arazisinin tam ortasında duruyordu. Her gün

Bu işletmelerin önünden geçerken hiçbir şey farklı görünmüyordu. "Bu araziye ne zaman aldınız?"

"Adam Pierce'ın tutuklandığı gün başladım."

"Bunu neden yaptınız?"

"Çünkü sen endüstriyel bir ormanın ortasında yaşıyorsun, Nevada."

Yüzü sertleşmişti. "Çok sayıda küçük yolunuz var, endüstriyel Trafik buradan geçiyor ve bir saldırı timinin saklanabileceği yaklaşık bin yer var. Burayı satın aldım çünkü burayı etkili bir şekilde emniyete almanın bir yolu yok."

"Ve sen bunu güvence altına aldın?" Ona uzun zaman önce kontrol manyağı teşhisi koymuştum ama bu çok ileri gidiyordu.

"Evet. Şimdi bu bölge devriye geziyor, yapı savunmalarıyla donatıldı ve silahlı personel tarafından korunuyor."

"Hayır, Rogan. Sadece hayır."

"Bu insanların o yoldan gelmelerinin tek nedeni Çünkü ben izin verdim. Geceleri gerekli olmayan tüm yolları kapattım. Gizliliğin bir seçenek olmadığından emin oldum. Gizli taktikler kullanmak ve siz uyurken boğazınızı kesmek yerine, delip geçmeye ve sıcak bir şekilde gelmeye zorlandılar. Öyle olsa bile, bu ölçekte bir saldırıyı kontrol etmek zordur. Bu yüzden orada durdum ve uygun bir hedef sundum. Şimdi elimizde sağlam bir ipucu var."

Demek çivili barikatlar buradan geliyor. Bilmem gerekirdi. Rogan için çalıştığınızda, sizi koruduğundan emin oldu. Sizi dış kaynaklardan gelen mali baskılara karşı bağışık hale getirecek kadar ileri gitti.

Şirketler araba kredinizi, çocuklarınızın üniversite kredilerini, ipoteğinizi ... sağladı.

Oh, hayır. Hayır, yapmaz.

Sesim depodaki havayı dondurabilirdi. "Rogan, ipoteğimin sahibi sen misin?"

"Kişisel olarak değil."

"Lanet olsun!" İşimize dokunamazdı. Augustine asla satılmazdı, bu yüzden onun yerine evimin peşine düştü.

"Nevada, bir vakıfta. Şahsen sahibi değilim. Şirketlerimden biri sahip. Ne haczedebiliyorum ne de satabiliyorum. Şartlar tamamen aynı kaldı."

"İpoteğimi almaya hakkınız yoktu!"

"Her türlü hakkım vardı. Oradaydı. Herhangi biri onu satın alabilir ve koz olarak kullanabilirdi."

"Sen ve ben asla finansal olarak eşit olamayacağız; bunu anlıyorum. Ama hayatımın bir kısmını öylece satın alamazsın. Aramızdaki ilişkinin yürümesi için sana hayır diyebilmeliyim. Eğer evime sahip olursan, bu yeteneğimi kaybederim. Hayatımı kaybederim."

"Bağımsızlık." "Bu çok saçma."

"Artık basit bir toplantı diye bir şey yok. Sizden gelen her iletişim, evimin sahibi olan bir adamın daveti olacak."

"Bunu bir koz olarak kullandım mı? Bundan bahsettim mi? Bunu güzel bir kurdeleyle sarıp sarmalayıp gümüş bir tepside size sundum ve 'İşte ipoteğin, benimle yat' dedim mi?"

"Yapmak zorunda değildin. Yapabileceğini bilmem yeterli."

"Yani şimdi teorik olarak yapabileceğim şeyler için beni mi suçluyorsun?" "Seni zaten yaptığın şeyler için suçluyorum. Her şeyi satın aldın"

sonra da ipoteğimi satın aldın. Herhangi bir ilişkinin yürümesi için, ondan ayrılma seçeneğim olmalı. Sen bu yeteneği benden alıyorsun. Ailemin başını sokacak bir çatı için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Bu mantıklı bile değil," dedi, sesi kesin ve keskindi. "Öyle mi? O zaman neden bana bundan bahsetmedin?"

"Sorduğunda sana söyledim."

"Olayların akışına bakalım: bana teklifte bulunuyorsun, ben sana hayır diyorum, sen benim ipoteğimi alıyorsun. Bana bundan bahsetmediğin gerçeği"

bunu koz olarak kullanmış olabileceğin gerçeğini pekiştiriyor. Çünkü kullanırsın Rogan. Kazanmak için elindeki her kaynağı kullanacaksın."

"Kazanmak istemiyorum." Çenesini kilitledi. "Bu seninle benim aramda, seni yıpratıp yıpratamayacağımı görmek için yaptığımız aptalca bir rekabet değil. Sana söylemedim çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum."

"Bunun yanlış bir hareket olduğunu biliyordun."

"Uyan," diye hırladı. "Bu gece on altı eğitimli katil seni öldürmek için buraya geldi. Askeri düzeyde silahları ve teçhizatları vardı. Onlar bir tankeri buraya sürüp, patlayıcıları patlatır ve"

Deriniz yanarken kaçarken hepinizi vurdu. Gerçekten de yaşlanan bir tankın içindeki yetmiş üç yaşındaki büyükannenizin, kalıcı bir sakatlığı ve keskin nişancı tüfeği olan annenizin ve silahlarla dolu bir kafesin sizi koruyabileceğini düşünüyor musunuz? Bu bir ev savaşı. Savunmasızdın. Savunmasızdın.

fiziksel ve finansal olarak savunmasızdı. Ben bu kırılğanlıkları ortadan kaldırdım."

Büyüsü onun etrafında alevlendi, öfkелendi ve benimkiyle buluştu. Güçlerimiz çarpıştı. "Senden onları yok etmeni istemedim. Onlar senin değildi!"

"Normal yaşamın sona erdi Nevada. Harrison'ın kontratını aldığında bitmişti. Bu insanların radarına ilk kez girdiğinde Adam Pierce'in peşine düşmek zorunda kaldın. Bu sefer kendi isteğınle kendini hedef tahtasına koydun. Artık seni görmezden gelemezler. Bunun etikle, yasalarla ya da kurallara asilce bağılılıkıla ilgisi yok. Bu hayatta kalmakla ilgili. Sana bundan bahsetmedim çünkü hala normal bir hayat yaşayan normal bir insan olduğun yanılsamasına umutsuzca tutunuyorsun ve ben bunu senin için korumaya çalıştım, çünkü başını bok ve kan nehrinin üzerinde tutabildiğim kadar tutmak istedim."

"O nehre tek başıma girdim. Senin yardımına ihtiyacım yok. Mülkümden defol," diye bağırdım.

Rogan açık garaj kapısından sokağın ortasına doğru yürüdü, bana doğru döndü ve kollarını iki yana açtı. "Artık kendi mülkümdeyim. Şimdi her şey yolunda mı? Tüm sorunların ortadan kalktı ve bunların hiçbirı olmadı mı?"

"Onu vuracağım," diye dişlerimin arasından sıktım.

"Hayır, bu cinayet olur," dedi Frida Nine bana, sesi yatıştırıcıydı. "Uzun bir gün geçirdin. Hadi sihrini bir kenara bırakalım. Ne yapacağını biliyorsun.

ihtiyacın var mı? Güzel bir fincan papatya çayı ve bir sakinleştirici ..."

Döndüm ve motor havuzundan çıktım. Ya bu olacaktı ya da patlayacaktım.

Bölüm 8

Sabah olmuştu ve annem kahvaltı hazırlamıştı. Çeşitli hayvanlar yerdeki farklı kâselerden yemek yiyordu; Matilda'nın yanında uslu uslu oturan ve pastırma kokusu karşısında ağzının sulanmaması için elinden geleni yapan Tavşan hariç. Ben izlerken, Matilda sessizce yere bir parça düşürdü. Bunny onu mideye indirdi ve nöbetine devam etti.

Annem hasta yüzünü takınmıştı. Catalina, Matilda'nın tabağındaki çilekleri kesti. Arabella çatalının dişleriyle krepinin üzerinde tuhaf desenler yapıyordu. Leon, parlak gözleri ve gür kuyruğuyla bana onu boğdu, ağzına domuz pastırması tıktı. Bern yemeğini metodik bir şekilde yedi. Bir gün bütün numaraları bırakacak ve tabağını bir ızgaraya bölecekti. Herkes yorgun görünüyordu. Kimse konuşmuyordu.

Bern mali durumumuzu denetlemişti. Mad Rogan ipoteğimizin sahibiydi. Ayrıca araba kredilerimiz ve iş kredilerimiz de ona aitti. Tüm bu şeylerin sahipliğinin değiştiğine dair evraklar elimize ulaşmıştı ama İpotek zaten bir kez satılmıştı, bu yüzden annem sadece omuz silkti ve dosyaladı. Bernard'ın bursuna ek olarak geçen yıl aldığı küçük bir üniversite kredisi Rogan'ın yalnız bıraktığı tek şeydi, muhtemelen federal bir mali yardım programı aracılığıyla geldi ve satın alınamadı.

"Araçların parasını ödeyebiliriz," dedi Frida Nine. "O kıza izin verdim Son ATV'den sonra elimizde iki tane ve yanmış bir enkaz var ama iki araç da iyi durumda ve sadece biraz hasar görmüş. Son teknoloji ürünü. İ alıcılar sıraya girdi. Her birini yaklaşık üç yüz bin dolara elden çıkarabiliriz."

"Bir tane almalıyız," dedi annem. "İşler böyle giderse ona ihtiyacımız olabilir."

Büyükanne Frida iri gözlerle baktı ve dikkat çekmeden bana doğru işaret etmeye çalıştı.

"Bir tane kalsın," dedim krebimi yutmakta zorlanarak. Bir gecede boynumdaki kırmızı yaralar olgunlaşarak muhteşem bir morluğa dönmüştü. Boğazım acıyordu. "Önemli değil. Hâlâ bir milyon dört yüz bin dolar borcumuz var. ipotek."

Dün gece kaynama noktasına ulaşmıştım. Sonunda öfkem taşı ve şimdi sadece sessiz bir kararlılık kaldı. İpoteğimizin sahibi Rogan'dı. Sadece çok çalışmam ve ipoteği ondan geri almam gerekiyordu. Bunu yapmanın başka yolu yoktu. Biz Baylor'lardık. Borçlarımızı ödedik ve hayat bizi yere serdiğinde, kendimizi toparladık ve onu yumrukladık. Bazen bu daha çok acı verirdi ama yine de yapardık.

"Bir milyon dört yüz bin mi? Bu neredeyse deponun orijinal fiyatı," dedi Arabella. "Yedi yıldır bunun için ödeme yapıyoruz. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Faiz," dedi Catalina kafasında karmaşık hesaplar yaparken ortaya çıkan mesafeli bir bakışla. "Yüzde 4,5 faiz ve finansman masraflarıyla birlikte, bu yaklaşık olarak doğru. Sizin için tam rakamları hesaplayabilirim."

"Bu hiç adil değil. Veresiye satın almak berbat bir şey," dedi Arabella.

"İpoteği ödeyebilmemiz için yaklaşık üç kez daha saldırıya uğramamız gerekir," dedim. "Rogan'ı satın almak için altı ATV daha satmamız gerekecek. dışarı."

Leon çatalıyla çileğini mızrakladı. "Ben kendi adıma yeni Deli Rogan Derebeyi'mize hoş geldin diyorum. Öğrenmeye ve ekibinin değerli bir üyesi olduğumu kanıtlamaya hevesliyim."

Catalina, Bernard ve Arabella aynı anda, "Kapa çeneni," dediler.

Leon gözlerini kısarak onlara baktı. "Belki de bazı insanların aksine benim silah sahibi olmama izin verirdi."

"Silaha ihtiyacın yok," diye tersledi annem.

"O derebeyi çizgisinin nereden geldiğini biliyor musun?" Bern sordu.

"Bir TV programı."

"Hayır, seni aptal, *Karıncalar İmparatorluğu* diye bir film. Araştır bakalım." Bern'in telefonu çaldı. Telefona baktı. "Ben Bug. Tamam, iki şey var. Birincisi, Rogan'ın söz verdiği gibi paralı askerin canlı olarak Johannesburg uçağına bindirilişinin videosu var. Görmek ister misin?"

"Hayır." Rogan kontrolcü, zorba bir pislikti ama söz verdiği sözünü tutardı.

"İki, bu sabah Scorpion'un sunucusunda bir kapı açtım ve Bug son bir saatini onların gizli dosyalarında dolaşarak geçirdi. Scorpion bir aracı vasıtasıyla işe alınmış ve elektronik transferle ödeme yapılmış. Rogan'ın adamları aracıyı bulmuş. Kimliği belirsiz bir adam tarafından nakit olarak ödenmiş."

"Ne kadar?"

"Yarım milyon."

"Biz pahalıyız, yus!" Arabella söyledi.

"Scorpion'a küçük bir hediye bıraktım," dedi Bern. "Bug birkaç dakika önce sunucularından kaçmadan önce onu etkinleştirdi."

"Hediye nedir?" Ben sordum.

"Gizli dosyalarına erişmeye çalıştıklarında, *Hello Kitty'nin Cenneti*'nin bir maratonunu bulacaklar. On iki yılın tamamı orijinal Japonca."

"Hello Kitty'yi seviyorum," dedi Matilda.

Cornelius boğazını temizledi. "Kendimi bu durumdan kısmen sorumlu hissediyorum."

Matilda uzandı ve onun kolunu okşadı. "Sorun yok, baba."

Hepimiz topluca aşırı şirinlik yüklemesiyle mücadele ederken her şey durdu.

"Teşekkür ederim," dedi Cornelius ona. "Ama ben sorumluyum.

Başımıza gelecekleri biliyordum ya da en azından şüpheleniyordum, yine de başlangıçta bu riski en aza indirdim. konuşma."

İçimi çektim. "Hiçbir şeyi küçümsemedin. İş kabul ettiğimde riskin farkındaydım. Olan biten her şeyin sorumluluğu bana ait."

"Rogan'ın yaptıklarına duyduğunuz öfke haklı," dedi Cornelius, belli ki kelimelerini dikkatle seçerek. "Ama ailenizin zarar görmesi ya da baskı altına alınması tehlikesi çok gerçek. O haksız değil."

Peçetemi masanın üzerine bıraktım. "Değerlendirmesinde haksız olmadığını biliyorum Cornelius. Üzgünüm çünkü benim de haklı olduğumu kabul etmeyi reddediyor."

Bernard, "Eğer size her şeyiyle gelseydi, satın almayı asla kabul etmezsiniz," dedi.

"Muhtemelen hayır, ama en azından bir seçeneğim olurdu." "Ne seçeneği?" dedi.

"Bilmiyorum." Kalktım ve tabağımı durulamaya gittim.

"Bugün okula gidecek miyiz?" Leon sordu.

"Hayır," dedi annem.

"Harika." Leon gülümsedi. "O zaman dışarı çıkıp bir silah bulabilir miyim diye bakacağım. Kendi ailem bir tane almama izin vermediğinden, yalvarmak zorunda kalacağım. yabancılar."

"Neyin var senin?" Catalina sordu.

"Silahların dışarıda öylece durduğunu mu sanıyorsunuz?" Arabella sordu. "Yoksa biri otoparkımıza bir silah ağacı mı dikti?"

"Aranızda dışarıya bakan oldu mu?" Leon sordu. "Güneş doğduğundan beri yani."

Bern telefonunu dürtükledi. "O haklı. Bence dışarıya bakmalıyız."

Ayağa kalktım ve koridordan aşağıya, ofise ve ön kapıya doğru yürüdüm, tüm ailem arkamdaydı. Kapıyı iterek açtım.

Zırhlı bir araç yanımızdan geçip gitti, birisinin arazimizin etrafındaki kaldırıma çizdiği beyaz çizginin diğer tarafında kalmaya özen gösterdi. Caddenin karşısında, asker görünümlü bir ekip bir M198 Obüsü yerleştiriyordu. Tankı andıran mobil bir obüs de caddenin karşı tarafında kükreyerek ilerliyordu. Sağ tarafta, başka bir asker görünümlü ekip tarafından bir araya getirilmiş bir gözlem kulesi yükseliyordu. İki ağır bakımlı

Taktik teçhizatlı insanlar yanımızdan iki kez geçtiler. Soldaki, gülünç derecede ince bir deri tasma ile anormal büyüklükte bir bozayıya benzeyen bir şeyi yönlendiriyordu. Boz ayının üzerinde "Çavuş Teddy" yazan deri bir koşum takımı vardı.

Annemin ağzı açık kaldı.

Büyükanne Frida annemin kaburgalarına dirsek attı. "Çimdikle beni, Penelope. Burası Fort Sill."

Ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı.

Benim yaşlarımda ince yapılı bir kadın beyaz çizgiye yaklaştı ve durdu. Düz siyah saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Teni zeytin rengi ile zengin bir orta kahverengiydi, gözleri koyu renkliydi ve yüz hatları hem Afrika hem de muhtemelen Latin kökenli olduğunu gösteriyordu. Bej rengi bir pantolon giymişti.

"Melosa Cordero, Mad Rogan'dan bir mesaj getirdim," dedi. "Girmek için izin istiyorum?"

Bu çok saçmaydı. "Elbette."

Beyaz çizginin üzerinden geçti.

"Binbaşı, varlığının sizi rahatsız etmesinden üzüntü duyuyor; ancak, Baranovsky'nin partisinin yarın olduğunu size bildirmemi istiyor, bu yüzden saygılı bir şekilde alışverişe gitmenizi öneriyor. Ben de size eşlik edeceğim. Onun adına alışveriş yapma yetkim var."

"Buna gerek kalmayacak." Elimden gelse Rogan başka hiçbir şeyimin parasını ödemeyecekti. "Gitmekte özgürsünüz. Kendi elbisemi kendim alırım, Bayan.

Cordero."

"Lütfen bana Mel de. Böyle diyeceğini söyledi. Sana şunu söylemeliyim ki-" Boğazını temizledi ve daha kalın bir sesle, belli ki alıntı yaparak, "Bu kesinlikle bir iş. Sinir krizi geçirme Nevada. Sen böyle biri değilsin."

Bir öfke nöbeti, ha? Ağzımı kapalı tutmak için kahramanca bir çaba gösterdim. Ağzımı açarsam ateş püskürtüp yüzünü eriteceğimden oldukça emindim.

Melosa, "Eğer yüzünde bu ifade varsa, sana bir aegis olduğumu söylememi istedi," dedi. "Önemli rütbem var ve eğitilmiş bir korumayım. Benim görevim seni ve Cornelius'u korumak. Ayrıca müşterinizin güvenliğinin birinci önceliğiniz olduğunu da hatırlatmak isterim."

Telefonumu çıkardım ve Rogan'a mesaj attım.

Bize destek verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Çok nazıksınız.

Benim için zevkti. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?

Aslına bakarsanız var. Bir yumruk yapın ve onunla kendinize vurun.

Kızginken ne kadar çekici olduğunla ilgili gülünç ve küçümseyici bir cümle kurduğum kısım burası mı?

Gerçekten ölmek mi istiyorsun?

Bu konuda bir şey yapacak mısınız?

Argh.

"Cornelius?" Ben sordum. "Karının katilinin kimliğini öğrendiğimizde Rogan'la olan anlaşman feshedildi mi?"

"Evet," dedi.

"Güzel." Çünkü sözleşme biter bitmez Rogan'a bu mesajın her kelimesini yedirecektim. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama olacaktı.

"İzin verirseniz," dedi Melosa. "Bu işte bir deyiş vardır. Yetenekli bir aegis'in ağzına bakma."

"Son görevin neydi?" diye sordu annem.

Melosa, "Arjantin Maliye Bakanını koruyordum," dedi. "Dün gece o görevden alındım ama ameliyata hazır durumdayım. Equazol müthiş bir ilaç."

"Bir şey kaçırmışım gibi hissediyorum. Baranovsky'nin sanat galasına mı gidiyoruz?" Cornelius şaşkın bir yüz ifadesiyle sordu.

Bu doğru. Uyuyakalmıştı. Ona benim kişisel Rogan'la olan "ilişkim" bu soruşturmaya engel olmayacaktı. Bana neye mal olursa olsun sözümü tutacağım.

"İçeri gel," dedim Melosa'ya. "Krep ve sosis var. Ben Cornelius'u bilgilendirirken siz de biraz yiyebilirsiniz."

Cornelius'a brifing vermek beklediğimden çok daha uzun sürdü ve bitirdiğimde boğazım ciddi şekilde ağrıyordu. İyi karşıladı. O ve Melosa üst geçit olayının videosunu izlediler ve ardından Cornelius bundan sonra bizimle geleceğini açıkladı.

Böylece üçümüz birlikte Ferika Luga'yı görmeye gittik. Cornelius, kız kardeşinin resmi kıyafetler için sık sık oradan alışveriş yaptığını söyledi ve uygun bir elbiseyi nereden alacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için onun kararına güvenmeye karar verdim. Ayrıca acil durum bütçeme de el attım. Rogan'ın bana aldığı elbiseyi giymeyecektim.

Mazda'm gittiğinden beri trafiğe karışmak gibi bir niyetim yoktu ve onun yerine yakalanan ATV'lerden birine bindim. ATV'ler konfor ya da şehir trafiği için yapılmamıştı. Bir başparmak gibi göze batıyorduk ve yolculuğun sonunda popomu değiştirmem gerekecekti. Gün şimdiye kadar yüksek bir notla başlamıştı. Bundan sonra her şeyin ne kadar harika olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Mahalleden çıkarken Clay Yolu boyunca elektrikli çit kuran bir ekibin yanından geçtik.

"Rogan karargâhını buralarda bir yere mi taşıdı?" diye sordum. "Evet," diye cevapladı Melosa. "İki farklı merkezi korumak maliyet etkin değil. karargahı."

"Nerede bulunuyor?"

"Söylemeye yetkim yok."

Sonunda ona neden Deli Rogan dendiğini anladım. Deli olduğu için değil. Katıksız bir hayal kırıklığıyla sizi delirttiği içindi.

Cornelius'un başka bir gizemli çuvalla dar bir sokakta kaybolduğu eski bir mahalleye sapmak zorunda kaldık.

"Çantada ne var?" Melosa sordu.

"Bana söylemiyor. Bazı nedenlerden dolayı vücut parçaları olabileceğini düşündüm ve şimdi bu düşünceden kurtulamıyorum."

"Vücut parçaları değil. Çanta pütürlü olurdu."

"Bu benim de aklıma geldi."

Cornelius'u beklerken Bug bana Forsberg'in otopsi raporunu e-posta ile gönderdi. Yabancı parçacık izine rastlanmamıştı; ancak Yaralarda donmuş doku izleri vardı. Birisi Forsberg'in gözlerini ve arkasındaki beyni dondurarak lapaya dönüştürmüştü. Nedense hiç şaşırmadım. Ne yazık ki bunu daraltmanın bir yolu yoktu. Meclis'in ziyaretçi kayıtları elle yazılmıştı ve gizli tutuluyordu. Rogan bile onlara erişemezdi.

Bu gizemli buz büyücüsü gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Ferika Luga Kızılderili kökenli, kısa boylu, tombul bir kadındı. Dükkânı, bir alt kattaki muhasebe firması ile bir üst kattaki internet girişiminin arasına sıkışmış, yüksek bir binadaki iş sütünlerinden birindeydi. Cornelius müşterilerle sadece randevuyla görüştüğünü söylemişti, bu yüzden önceden aramıştı. Neden bir perakende satış alanı beklediğimi bilmiyorum ama öyle bir yer yoktu. Çalışma alanının önü, bir ucunda bir sıra sandalye, sağda tavandan tabana pencere ve bir duvar ile basit bir açık odaydı. Soldaki aynalar.

Ferika Melosa ve Cornelius'a yukarıdan aşağıya baktı ve sandalyeleri işaret etti. "Burada bekleyin. Siz benimle gelin."

Onu arka tarafa kadar takip ettim, bir kapıdan geçip ortasında yuvarlak bir platform bulunan bir giyinme odasına girdim. Bir duvarda büyük bir ayna vardı. İçinden Sol tarafımdaki açık kapıdan bir dikiş atölyesi ve tavandan sarkan metal çubuklara asılı plastikten sıra sıra elbiseler görebiliyordum.

"Baranovsky'nin yemeğine gidiyorsun." Ferika bana döndü. "İnsanların ne görmesini istiyorsun? Düşünme, aklına gelen ilk şeyi söyle."

"Profesyonel."

"Bir düşünün. Kendinizi orada hayal edin."

Kendimi parlak bir zeminde hayal ettim. Rogan tüm ejderha ihtişamıyla orada olacaktı. Bir mızrağa ve kaska ihtiyacım olacaktı.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ben özel dedektifim."

"Boynundaki o şeyi saklayacak mısın?" "Henüz karar vermedim."

Yaşlı kadın kollarını kavuşturmuş, düşünüyordu. "Bunu nasıl aldınız?" "Bir adam beni öldürmeye çalıştı."

"Burada durduğuna göre, başaramadı." "Hayır."

"Burada bekle."

Kıyafet raflarının arasında kayboldu. Etrafa bakındım. Gözüme hiçbir şey çarpmadı. Zemin düz kestane rengi ahşaptı. Tavanda bir sürü beyaz panel vardı. Ayna benim yansımanımı sunuyordu - gerçekten çürük bir mucizeydi.

"Ne zamandır Rogan için çalışıyorsun?" Cornelius sordu.

Görünüşe göre duvar kağıt inceliğindeydi, çünkü sesini yükseltmemişti, ama onu net bir şekilde duydum.

"Uzun zamandır," dedi Melosa. "Ordudan ayrıldıktan sonra işe aldığı ilk çalışanlardan biri olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Deneyimlerinize göre, sık sık karasevdaya kapılıyor mu?" Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

Melosa boğazını temizledi. "İşverenimin özel hayatını tartışma yetkim yok. Olsaydım bile yapmazdım. Binbaşı sadakatimi kazandı. Üzerinde onun adı yazan bir kurşunu bile yerim. Özel hayatının gizliliğine hakkı var ve ben de bunu koruyacağım. sorgulama."

Onu hemen sustururdu.

Ferika döndü, yanında siyah bir elbise taşıyan daha genç bir kadın vardı. "Bunu giy."

O izlerken soyundum ve içine girdim. Şaşırtıcı derecede ağırdı. Ferika'nın yardımcısı arkadan fermuarı çekti, elini uzattı ve platforma geri adım atmama yardım etti. Aynaya baktım ve kıpırdamadan durdum.

Siluet zamansızdı: iki ince askı, kalçayı destekliyordu.

Boynumu ve göğsümün büyük kısmını çıplak bırakan dekolte, dar bel ve zarif bir şekilde tren haline gelen etek, yeterince uzun değil ve gerekirse hızlı hareket etmemi sağlıyordu. Elbisenin siyah ipek tül kumaşı, üzerine işlenmiş binlerce siyah payet olmasa tamamen şeffaf olacaktı. Karmaşık desen göğüslerimin etrafında ve üzerinde kıvrılıyor, kaburgalarımı hizalıyor ve kalçalarımı sarıyor, sonunda uyluğumun ortasının hemen altında tek tek kıvrımlara ayrılıyordu. Kaydılar Tül eteği siyah alev dilleri gibi aşağıya doğru iniyor, etek ucuna yakın bir yerde eriyip yok oluyordu. Elbise işlemeli görünmüyordu; bir Valkyrie'nin fantastik korsajı gibi obsidyenden yontulmuş gibiydi. Zırh gibi görünüyordu.

"Ne kadar?" "On beş bin." "Bunu karşılayamam."

"Biliyorum," dedi Ferika. "Maliyetin yüzde onuna bir geceliğine kiralayabilirsin. Ayakkabılar ve debriyaj ücretsiz olacak."

Bir gece için 1500 dolar ve ben ona sahip bile olmazdım. Teknik olarak bu gerekli bir harcamaydı ve bunun için Cornelius'a fatura kesebilirdim, ancak fatura kesebiliyor olmam bana müşterimin parasıyla dikkatsiz davranma yetkisi vermiyordu.

Rogan'ın bunu gördüğünde yüzünde beliren ifade buna degecekti. "Ayakkabılar," dedi Ferika.

Asistan önüme bir çift siyah topuklu ayakkabı koydu. İçlerine girdim. Tam oturdular.

"Saç."

Asistan arkama geçti, saçımı at kuyruğundan kurtardı, başımın etrafında bir taç haline getirdi ve ustalıkla yerine tutturdu.

Ferika elini uzattı. Elini tuttum ve yükseltilmiş platformdan indim, o da beni açık alana götürdü.

Cornelius gözlerini kırptırdı. Melosa'nın kaşları yukarı kalktı. "Geceliği bin beş yüz," dedim. "Evet mi, hayır mı?" Cornelius ve Melosa hep bir ağızdan "Evet," dediler.

Cuma akşamıydı. Ofisimde oturmuş, Baranovsky'nin partisinde olması muhtemel büyüğü ağır topların resimlerine bakarken biraz huzur ve sessizlik bulmaya çalışıyordum. Augustine onları iki yararlı kategoriye ayırarak bana e-posta ile göndermişti: sizi öldürecek ve öldürebilir. Bu müthiş bir parti olacaktı.

Kapı zili çaldı. Ön kameranın görüntüsünü getirmek için dizüstü bilgisayarına dokundum. Bug'ın yüzü beni karşıladı. Dilini dışarı çıkardı, gözlerini şaşı yaptı ve dizüstü bilgisayarını bana doğru salladı.

Ayağa kalktım ve kapıyı açtım. "Ne yani, benim bölgeme girip giremeyeceğini sormayacak mısın?"

"Affedersiniz, Yüce Prenses Majesteleri." Bug şaşırtıcı derecede zarif bir el hareketiyle selam verdi ve eğilerek geri çekilmeye başladı. "Bu aşağılık herifi affedin, affedin..."

"Ofisime gir," diye homurdandım.

"Ne oluyor Nevada? Hayır, izin istemeyeceğim." Bug içeri girdi ve benim müşteri koltuğuma oturdu. "Güzel kazılar."

"Teşekkürler," diyerek sandalyeme oturdum. "Ne var ne yok?"

Dizüstü bilgisayarını açtı, bir tuşa dokundu ve masanın üzerinden bana doğru itti. "Bu pisliklerden herhangi biri tanıdık geliyor mu?"

Sıra sıra dizilmiş yüzlere baktım, hepsi de on beş ile altmış yaş arasında değişen erkeklerdi. "Buz büyücüleri mi?"

"Mhm."

Onları tek tek inceledim. "Hayır."

Bug içini çekti ve dizüstü bilgisayarını geri aldı. "Gördüğün şeyden emin misin?" "Evet. Gülümsemesini kesinlikle tanıyabilirim. Bana daha önce dişlerini göstermişti.

Yolları buzlandırmak." Ona Augustine'in listesini gösterdim. "O da listede yok."

"Kahretsin," dedi Bug, yüzü ekşimişti. "Yine o şey. Pierce'tan beri bununla uğraşıyoruz. Bir ipucu bulduğunuzu sanıyorsunuz ve sonra puf" - parmaklarıyla bir şişirme hareketi yaptı- "eriyip yok oluyor ve elinizde kalan tek şey hayal kırıklığı ve onunla masanıza vurduğunuzda yüzünüzün çıkardığı osuruk sesi oluyor."

Osuruk . . . ne? "Onu bulacağız. Araştırmaya devam ettiğimiz sürece, er ya da geç kendini gösterecektir."

Bug arkasına baktı, koridoru daha iyi görebilmek için eğildi. "Sana gösterecek başka bir şeyim var."

Masanın etrafına geldi, yanıma yaslandı ve dizüstü bilgisayarına dokundu. Dün geceki silahlı saldırının güvenlik videosu, Leon'un muhteşem seslendirmesiyle birlikte yayınlandı.

Yüzümü buruşturdum. "Evet, biliyorum. Kuzenim heyecanlandı. Bak, daha on beş yaşında. Kendini ölümsüz sanıyor."

"Hayır." Bug'ın yüzü ilk kez tamamen ciddiye. "İzle."

Kayıt yaşlı bir paralı askere yakınlaştırıldı. Leon'un sesi, *"Ben kıdemli bir baş belasıyım,"* diyordu. *"Kötü şeyler gördüm. Kötü şeyler yaptım. Beş ay boyunca bir ormanda çam kozalağı yiyerek hayatta kaldım ve bir çift eski yemek çubuğuyla teröristleri öldürdüm..."*

"Bunlar olurken o neredeydi?" Bug sordu. "Kötülük

Kulübesi'nde. Yani bilgisayar odasında."

". . . Kahretsin, kafam patladı."

Kamera sağa doğru kayarak meşe ağacının yanında çömelmiş bir kadını gösteriyor.

"Ben ölümüm. Ben bir hayaletim. Seni bulacağım. Kaçabilirsin, saklanabilirsin, yalvarabilirsin ama bunların hiçbiri sana yardım etmeyecek. Kadife pençeleri ve çelik pençeleri olan kıvrak bir panter gibi karanlıkta senin için geleceğim ve ... bekle, beyin, bekle, nereye gidiyorsun?"

İçimi çektim.

"Oh hayır, bak-ayaklarım seğiriyor. Bu çok onursuzca."

Belki de Leon'un bir sorunu vardı. Ona yapacak daha çok iş vermeliydim. Bu onu sıkılmaktan ve silah almaya çalışmaktan alıkoyardı. Bug'a, "Fark etmemi istediğin şey her neyse, onu göremiyorum," dedim.

"Sırada kimin öleceğini nereden biliyor?" Bug sordu. "Kamerayı tam öldürüldükleri sırada onlara çeviriyor."

Bu doğru olamaz. Kaydı geri sardım. Yaşlı erkek paralı asker, atletik bir kadın paralı asker, vücut geliştirmeci paralı asker, zayıf paralı asker, iri bir kadın paralı asker . . . Öldürüldükleri sırada beş hedef. Her seferinde kamera kurbanı doğru kayıyor ve Leon daha silah sesi duyulmadan anlatmaya başlıyordu.

Hay aksi. Elimi ağızıma kapattım.

Bug, "Eğer atışları annen yapsaydı, bu mantıklı olurdu," dedi. "Ama bunlardan ikisi bizimkiler tarafından patlatıldı. İlk başta onun bir prekog." Videoyu ilk kadın paralı askerin ölümünden hemen sonrasına geri sardı. "Bak, burada atışı önce sola doğru salladığını görüyor musun?"

Sola doğru eğilen kamerayı takip ettim, sanki Leon bir şey bekliyormuş gibi bir saniyeliğine elektrik direğine odaklandı. Kamera yukarı doğru eğildi, caddenin karşısındaki binanın penceresinden bir anlık bir görüntü yakaladı ve vücut geliştirmeci paralı askere doğru hareket etti.

"Diğer vakaların hiçbirinde bunu yapmadı, ben de bizimkilerle konuşmaya gittim." Bug dizüstü bilgisayara bir şeyler yazdı. Sokağın görüntüsü ekranı doldurdu.

"Burada bir adamımız vardı." Parmağıyla pencereye dokundu.

"Videodaki pencere bu mu?"

Başını salladı. "İri yarı adamın ardından öldürülen sıska adam burada." Bug, alçak taş duvarla manzaradan korunan bir deponun yanındaki noktayı işaret etti. "Şu penceredeki adam zayıf adama doğrudan ateş edemedi. Biz de şaka olsun diye zayıf adamın olduğu yere bir kukla koyduk." Bir tuşa bastı ve ekran sokağı farklı bir açıdan, duvarın dibinde çömelmiş, kafasında kanvas bir çanta olan bir mankenle birlikte gösterdi.

"Neden çantayı kafasına geçirdin?"

"Bir dakika içinde göreceksiniz. Bu keskin nişancının penceresinden manzara." Ekran ikiye bölündü. "Atış yok."

"Evet."

Keskin nişancı, Leon'un daha önce yakınlaştırma yaptığı elektrik direğindeki noktayı gördü ve ateş etti. Mankenin kafasındaki çanta yırtıldı ve ince bir

kum döküldü.

"Ricochet," diye fısıldadım. Leon bir kâhin değildi. Ateş edenlerin olası hedeflerini ve konumlarını değerlendirmiş, merminin yörüngesini hesaplamış ve bunun gerçekleşmesini beklemişti. Olmadığında, bir sonraki en olası hedefe yöneldi. Ve tüm bunları bir saniye içinde yaptı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Bug. "Daha önce hiç görmediğim harika bir şey. Ama sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Leon'un asla normal bir hayatı olmayacaktı. Onun büyü türüne açık tek bir yol vardı.

Ona baktım. "Lütfen Rogan'a söyleme."

"Bana sorarsa ona anlatmak zorunda kalacağım," dedi Bug. "Ama gönüllü olmayacağım. Leon biliyor mu?"

Başımı salladım.

Bug dizüstü bilgisayarını eline alarak, "Karar senin," dedi. "Ama size bir tavsiye. Kişisel tecrübelerime dayanarak söylüyorum. İnsanları kaderlerinde olan şeyleri yapmaktan alıkoyduğunuzda çıldırırlar. Onun delirmesine izin verme Nevada."

Bölüm 9

Cuma akşamı saat altıdaydı ve ben medya odamızda geceliği on beş yüz dolarlık bir elbiseyle oturmuş, elimde içinde telefonumun da olduğu küçük bir gece çantası tutuyor ve kıpırdamamaya çalışıyordum. Arabella makyajımı yapmıştı. Catalina saçlarımı başıma uygun şekilde dağınık bir taç haline getirmiş ve siyah metal bir saç broşuyla tutturmuştu. Ayakkabılarım ayağımdaydı. Giyinmeden önce tuvalete gitmiştim, bana gaz yapacak bir şey yememiştım ve muhtemelen susuz kalmıştım çünkü Murphy Yasası elimde bir içki varsa bir kısmını güzel elbiseme dökeceğimi garanti ediyordu.

Gitmeye hazırdım. Büyükanne Frida ve annem Augustine gelene kadar bana eşlik ediyorlardı.

Son birkaç saatimi Augustine'in listesindeki isimleri ve yüzleri ezberleyerek geçirmiştim ve zavallı beynim bir arı kovanı gibi vızıldıyordu. Fotoğraflardaki adamlardan birkaçı sarışındı. Bir saat boyunca onlara bakmış, yüz hatlarını Suburban'ın yağmur lekeli camından gördüğüm bulanıklıkla eşleştirmeye çalışmıştım. Başaramadım.

Televizyonda konuşmacılar Senatör Garza'nın cinayeti hakkında spekülasyon yapıyordu. Polis hala soruşturmanın detayları üzerinde çalışıyordu ve daha önceki yorumların kuduz yoğunluğu sinirli açıklamalara dönüşmüştü

Bu da kulağa mızızlanma gibi geliyordu. Basın bu hikayeyi çok istiyordu, ama ancak bu kadar spekülasyon üretebilirdiniz ve bilgi açlığı içinde yenilgiyi kabul etmeye ve başka bir habere geçmeye hazırdılar. daha heyecan verici konular.

Senatör Garza'nın resimleri tekrar ekrana geldi. Genç, yakışıklı, politikacı saç kesimi ve muhtemelen politikacı gülümsemesi. Senatör

öldürülmüştü ve birinin bunun hesabını vermesi gerekiyordu. "Zavallı aile," dedi Frida Nine.

Leon koşarak odaya girdi. "Neva-"

Durdu ve bana baktı.

"Evet?"

"Nevada, çok güzelsin." Sanki uzaylı bir yaşam formu keşfetmiş gibi bir merak duygusuyla söyledi bunu.

"Ve normalde ben ?"

"Kuzenim," dedi, sesine bolca "*duh*" yükleyerek. "Dışarıda bir limuzin var. İki limuzin."

Elimi uzattım ve Leon ayağa kalkmama yardım etti. "Nasıl görünüyorsun?"

"İyi görünüyorsun," diye güvence verdi annem.

"Bacağını kır!" Büyükanne Frida bana söyledi. "Bir sürü fotoğraf çek!"

Medya odasından çıktım. Cornelius beni bekliyordu. Vücudunu saran ve yakışıklı yüz hatlarını ortaya çıkaran siyah bir smokin giymişti. Keskin ve zarif görünüyor, on beş bin dolarlık elbiselerin dünyasına ait bir adamdı. Kendimi elbise giydirme oyunu oynayan küçük bir kız gibi hissettim.

Cornelius bana kolunu uzattı. Parmaklarımı koluna koydum ve koridordan geçerek kapıya doğru yürüdük.

"Bu baloya gitmek gibi bir şey," dedim.

"Ben benimkine gitmedim," dedi. "Gittin mi?"

"İlkokul baloma gitmiştim. Flörtümün adı Ronnie'ydi. Deniz Kuvvetleri'ne katılmıştı ve iki hafta sonra gemiye binecekti. Uçurtma gibi uçarak geldi ve tüm gece boyunca beni otla aldatmaya devam etti çünkü bu onun serbest kalmak için son şansıydı. Bıktım ve oraya vardktan otuz dakika sonra onu terk ettim." Son yılımdaki baloyu neşeyle atlamıştım.

"Seni terk etmeyeceğime söz veriyorum," dedi.

"Sen, Augustine ve Rogan arasında, böyle bir tehlike yok."

Cornelius benim için kapıyı açtı ve geceye adım attım. İki limuzin bekliyordu. Augustine ikinci limuzinin yanında duruyordu. O da smokin giymişti ve üzerine eldiven gibi oturmuştu. Bunu kabullenmem bir saniye sürdü. Vay canına.

"Nevada, mükemmel görünüyorsun. Harrison, iyi akşamlar." Cornelius, "İyi akşamlar," diye yineledi.

Uzun boylu sarışın bir kadın olan ilk limuzinin şoförü dışarı çıktı ve kapıyı açtı. "Bay Harrison."

"Ayrı ayrı mı geliyoruz?" Ben sordum.

"Evet," dedi Cornelius. "Evimin limuziniyle geleceğim." Ve ben de onun çalışanı olarak Augustine'le birlikte gidecektim. Çok da iyi oldu. "Orada görüşürüz."

Limuzini gecenin içine doğru kayd. Augustine kapıyı benim için açık tuttu. Çok dikkatli oturdum.

Kapıyı kapattı, etrafımda dolaştı, yanıma bindi ve yola koyulduk.

"Morluk ustaca bir dokunuş," dedi Augustine.

"İkiniz de Baranovsky'nin benzersiz olanı tercih ettiğini söylediniz."

"Kesinlikle öyle. Gözleri üzerine çekiyor. Elbiseyle birlikte güçlü bir ifade. Rogan'ın sizi katılmaktan vazgeçirmeye çalıştığını fark ettiniz mi?"

"Evet." Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

Augustine, "Rogan özünde bir ergen," dedi. "Azimli, tehlikeli ve hesapçı ama yine de bir ergen."

Hayır. Rogan başka bir şeydi. Çevresini, insanlarını ve en önemlisi kendisini kontrol altında tutmaya çalışırdı. Duygularının onu ele geçirdiği nadir durumlarda, gerçek doğasına bir anlık bakış o kadar kısaydı ki, onu hala tam olarak anlayabilmiş değildim. Hiçbir şey yoktu. Onun hakkında düşüncesiz.

"Augustine sözlerine şöyle devam etti: "Ergenler duyguları tarafından yönetilir.

Şöyle demiyorsun. Keşke hayatımda her gün uğraşmak zorunda olduğum bazı ergenler olsaydı.

Augustine, "Aile yükümlülüklerini terk edip orduya katılmak için kaçmak bir gençlik hareketidir," dedi. "Bu, dramatik bir şekilde doğmayı istemediğini ilan etmenin bir tık üstüdür."

Rogan'ın orduya katıldığında on dokuz yaşında olduğu düşünüldüğünde, ergen eleştirisi tam olarak adil değildi. Sonunda Rogan'ın neden katıldığını anlamıştım. Tüm Asalların önceden belirlenmiş yolundan kaçmaya çalışıyordu: üniversiteye git, ileri bir derece elde et, ailen için çalış, doğru genlere sahip bir eşle evlen ve veraseti sağlamak için en az iki, en fazla üç çocuk doğur. Augustine'in kendisinin de eş bulmak dışında titizlikle izlediği yol.

"Demek istediğim, Rogan zaman zaman duygusal bir tepki verir ve buna göre hareket eder. Seni diğerleriyle paylaşırken duygusal bir tepki verdi.

dünyayı. Onun hayranlığının doğasını bilmiyorum. Belki de kişiseldir.

Belki de profesyonel bir ilgidir. Ne kadar değerli olduğunuzun farkında olduğunuzu sanmıyorum ama Rogan da farkında, ben de. Ve ben kaybetmeyi sevmem."

Başparmağını telefonunda gezdirdi. Debriyajım melodik bir ses çıkardı. Bu olay için özel olarak ayarladığım ton. Açtım ve telefonumu kontrol ettim. Augustine'den gelen yeni bir e-posta, e-posta kutumda bekliyordu. Ona dokundum.

Bir sözleşme. *House Montgomery arasındaki anlaşma.* Bana iş teklif ediyordu, ama MII ile değil. House Montgomery ile. Bu yeniydi. *Taban Maaş. Çalışan, aşağıdaki tutarda bir Taban Maaş alacaktır*
Yıllık 1.200.000 \$. . .

Bu doğru olamaz.

Ödeme. Temel Ücret, İşverenin mutlak bordro uygulamalarına uygun olarak ödenecektir . . .
Ayarlama. Süre boyunca her yılın 1 Kasım'ında, (i) Çalışanın Taban Maaşı %7'den az olmamak üzere artacaktır; (ii) Şirket Çalışanın performansını gözden geçirecek ve kendi takdirine bağlı olarak Taban Maaşta ek artışlar yapabilecektir.

Terim neydi? Göz gezdirdim. On yıl.

Augustine Montgomery bana on yıl boyunca yıllık yüzde 7 artış ve performansa dayalı ikramiyelerle birlikte yılda bir milyon iki yüz bin ödemeyi garanti eden bir sözleşme teklif etmişti.

Rogan'ı satın alabilirim. İpoteğimizi ödeyebilirim. Kız kardeşlerimin eğitimini garanti altına alabilirim. Yapabilirim . . .

Bityeniği neydi? Bir bit yeniği olmalıydı.

Rekabet Etmeme Taahhüdü. İyi bir karşılık olarak ve Şirketin Çalışanı istihdam etmesi için bir teşvik olarak, söz konusu istihdamın Dönem içinde herhangi bir nedenle sona ermesi halinde, çalışan, doğrudan veya dolaylı olarak, kişisel olarak veya çalışan, ortak, ortak, sahip, yönetici, temsilci veya başka herhangi bir sıfatla, Birleşik Devletler ve koruma altındaki Bölgelerinde on yıl süreyle özel soruşturma, güvenlik hizmetleri veya kişisel sorgulama içeren herhangi bir işte çalışmayacaktır. Çalışanın halihazırda sahip olduğu tüm özel güvenlik veya soruşturma işletmeleri işe alınmadan önce feshedilmelidir.

Eğer bu sözleşmeyi kabul edersem, Baylor Araştırma Ajansı'nın varlığı sona erecek. Ve herhangi bir nedenle istifa edersem ya da kovulursam, ailemi geçindiremem.

Augustine bana gülümsedi. Komik; bu açıdan köpekbalığı dişlerini hiç göremiyordunuz.

Eğer bu anlaşmayı kabul edersem, yıllarca verdiğim emekler boşa gidecekti. Ajans babamın mirasıydı ama aynı zamanda bundan çok daha fazlasıydı. Bu

bir aile olarak azmimizin bir göstergesiydi.

Babamın sağlığı kötüye gittikçe, iş de yok denecek kadar azaldı. Babam çalışamıyordu. Annem babama bakmaya odaklanmıştı. O zamanları düşündüğümde, anılarımda sessizdi. Karanlık ve baskıcı, sanki beynim tarafından mavi bir filtreden geçirilmiş gibi. Babam hastalanmadan önceki zaman vardı ve öldükten sonraki zaman vardı.

Bunların arasında kendimi savunmak için unutmaya çalıştığım korkunç anılar yatıyordu.

Babama yardım edemedim. İşleri daha da kötüleştirdim. Doktorundan gelen bir mektubu okumuştum ve o da beni yakalayıp kimseye söylemememi istemişti. Sırrını çok uzun süre sakladım. Daha önce konuşmuş olsaydım, daha uzun yaşayabilirdi. Hastalandığında kız kardeşlerimi ve kuzenlerimi rahatlatamadım. Söyleyebileceğim her şey yalan olurdu. Hepimiz en başından beri korkunç gerçeği biliyorduk. Babam ölecekti. Haftalarca savaştık, yıllarca değil.

O dönemde yapabileceğim tek şey adım atmak ve bizim için biraz daha fazla para kazanmaya çalışmaktı. Batmakta olan gemiye adım attım. Baylor Araştırma Ajansı ve delikleri teker teker kapattım. Her yeni müşteri için savaştım. Alabileceğimiz her iş kırıntısını araştırdım. Ve yavaş yavaş iş hareketlenmeye başladı. Tökezleyerek, yalpalayarak ilerliyordu ama artık sabit durmuyordu. Babam öldükten sonra hepimiz umutsuzca tutunacak bir şeye ihtiyaç duyduk. Uzun, yorucu bir yarış koşmuş, bitiş çizgisini geçmiş ve koşmayı nasıl bırakacağını bilmeyen koşucular gibiydik. Bir odak noktasına ihtiyacımız vardı ve ajans da bu oldu. Başımızı sokacak bir çatı ve soframıza yiyecek koymamızı sağlıyordu. Kız kardeşlerim ve kuzenlerim son üç yıldır harçlık istememişlerdi çünkü aile şirketi sayesinde kazanıyorlardı. Yetişkin hayatlarında işler ters giderse iş biraz gelir sağlamak için orada olacaktı. Bu onları asla zengin etmeyecekti ama faturaları ödeyecekti. Hepimiz için vardı. Şimdi gelişti, bir aile olarak bir arada durduğumuzun canlı kanıtı oldu. Hepimiz onunla gurur duyuyorduk. Babam bunun bize bakacağını ummuştu ve öyle de oldu, paradan çok daha fazla şekilde.

Augustine'in teklifini kabul edersem, tüm bunlar ortadan kalkacak. Evet, daha çok para kazanacaktım. Başka türlü asla göremeyeceğim türden çılgın bir para. Ama ailenin geri kalanı kendi paralarını kazanmak yerine artık benim sadakalarımına muhtaç olacaktı.

Rogan'dan uzaklaşmak istedim. Bunu çok istiyordum. Bununla yapabiliirdim.

Bu para için ne yapacağım? Muhtemelen benim ailem yapmamam için çok uğraştı: Augustine için çalışmak

yaşayan bir yalan dedektörü olarak. Zihinlerini ihlal ettikten sonra ağlayan insanları cenin pozisyonuna getirip yere yatırıyordum.

"Bu çok cömert bir teklif," dedim.

"Hayır, bu adil bir teklif. Ben bir iş adamıyım Nevada. Her zaman kazancıma dikkat ederim. Bu teklif mütevazı değil ama cömert de değil. Benim tahminime göre, Montgomery Evi'ne sağlayacağınız değerli hizmet için yeterli ve adil bir tazminat. Eklemeliyim ki bu ücret artacak. Senin yeteneğinle yapabileceğim çok şey var Nevada. Seni asla duygusal olarak manipüle etmeyeceğime dair söz veriyorum. Ailenizi tehdit etmeyeceğime ya da izniniz olmadan tüm kredilerinizi el altından satın almaya çalışmayacağıma dair söz veriyorum. seni etkilemek."

Mali durumumu araştırmıştı. Tabii ki. Ne de olsa özel bir dedektiflik bürosu vardı. Ve onlara baktı, böylece tam olarak yapabildi Rogan'ın yaptığıнын aynısını. Rogan'ın ondan önce davranması dışında. "Profesyonel bir ittifak öneriyorum Nevada. Karşılıklı yarar sağlayan

ortaklık. Aşağı kaydırırsanız, bir işe başlama bonusu göreceksiniz. Bu, acil borç yükümlülüklerinizi karşılayacak ve depodan çıkıp daha bağımsız bir yaşam tarzına başlamayı seçmeniz halinde makul bir konut için peşinat ödemenize izin verecektir. Tekrar söylüyorum, bunu bir hayır işi olarak yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü profesyonel olarak mutlu olmanızı istiyorum. Tecrübelerime göre, mutlu çalışanlar istikrarlı, sağlıklı iş."

Tekrar gülümsedi. "Şu anda her şeyin karmakarışık olduğunu ve bunun büyük bir karar olduğunu anlıyorum. İstedığınız kadar zaman ayırın. Bu teklifin son kullanma tarihi yok."

Hafif bir eğlence dışında hiçbir duygu göstermemeye çalışarak ona gülümsedim. "Rogan'ın bana daha fazlasını teklif etmeyeceğinden emin misin?"

"Size daha fazlasını teklif edebilir. Asıl soru, bu para karşılığında sizden ne yapmanız beklenecek?"

Ona kaşlarını kaldırdım.

"Cinsel bir ilişkiyi kastetmemiştim," dedi Augustine. "Rogan seni baştan çıkarmaya çalışabilir ama kişiliği çok ciddi bir değişime uğramadıysa, asla senin isteğin dışında cinsel bir ilişkiye girmen için sana baskı yapmaz. Rogan'ın ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Anladığım kadarıyla pek çok şey var."

"Hayır, onun pek çok şeyi var. Arada bir fark var. Benim de pek çok şeyim var ama MII'yi ben yönetiyorum. Bu benim günlük işim. Rogan kelimenin tam anlamıyla bir savaş lordu. Adamları paralı asker. Dünyanın en iyi özel ordularından birine sahip, hakkını yemeyeyim ve görünüşte bu orduyla rehine kurtarma, yardım görevlilerinin güvenliğini sağlama ve istikrar operasyonları gibi eğlenceli işler yapıyor. Ancak, ikimiz de yetişkiniz. En kârlı operasyonların nadiren beyaz şövalye işleri olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Daha da ilginç Houston şehrinde yaptıkları."

"Anladığım kadarıyla bir özel güvenlik şirketinin sahibi," dedim.

"Castra'nın sahibi. *Askeri kale* anlamına gelen eski bir Latince kelime. Romalı lejyonerler her gün tam teçhizatla yirmi mil yürür, sonra kamp kurar ve etrafına toprak ve keresteden surlar inşa ederlerdi uyumadan önce. Castra, misafirperver olmayan bir toprakta bir sığınak, yabancılar için aşılmaz bir koruma duvarıdır. Rogan'ın Castra'sı Evlere güvenlik sağlar. Rakibinizle görüşmeniz mi gerekiyor? Ona ya da kendi adamlarınıza güvenmiyor musunuz? Bir pusudan mı korkuyorsunuz? Castra sizin için bölgeyi güvence altına alacak.

Seçkin, ustalıkla eğitilmiş ve yozlaşmazlar. Rogan'ın Houston yeraltı dünyasındaki her büyük oyuncuyu tanımasının ve Haneler arasındaki çoğu büyük kan davası hakkında iyi bilgi sahibi olmasının nedeni onlar. İzlerini çok iyi gizlemek için zaman ayırıyor. Bunu biliyorum çünkü Castra tarafından güvence altına alınan iki taraf arasındaki karmaşık bir işlemde yer aldım ve onun adamlarından birini tanıdım."

Bu beni şaşırtmadı. Rogan daha önce istediği zaman Birini bulduğunda, adamları o kişiyi saatler içinde ona getirirdi. Bu, Houston'ın karanlık tarafları arasında geniş bir bağlantı ağı olmadan mümkün olamazdı ve bu bağlantılar bir sunak çocuğu olarak elde edilemezdi.

"Senin bildiğini biliyor mu?"

Augustine başını salladı. "Ben kendim olarak orada değildim. Benimleyken yaptığınız iş meşru ve yasal olacak. Arada bir ilkelerinizi tehlikeye atacak bir durumla karşılaşmayacağınıza söz veremem ama bu tür durumlar norm değil anomali olacaktır. Rogan için ne tür bir iş yapardınız? Onun için kimi sorgulayacaksınız?"

Hepsi geçerli noktalar. Rogan'ın beni işe almak istememesi dışında. Beni istiyordu, kelimenin tam anlamıyla. Onunla olmamı istiyordu. Bu şehvetten daha fazlasıydı. Henüz ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Augustine gülümsedi. "Seçeneklerinizi dikkatlice değerlendirmenizde

fayda olabilir."

Limuzinler, yemyeşil bahçelerin ve güzel granit terasların yanından geçerek kıvrımlı araba yolundan yukarı doğru kaydılar.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

"Piney Point Köyü," dedi Augustine.

Piney Point Köyü resmi olarak Teksas'ın en zengin yeriydi. Komşu toplulukların birçoğu gibi, Houston'ın yayılmasıyla yutulmuş küçük bir şehir olarak başlamıştı. Geçen yıl bir kaçak vakasıyla bağlantılı olarak kısa bir ziyarette bulunmuştum. Memorial Villages'ın zengin yatak odası topluluğunun bir parçası olan Piney Point'te her türlü işletme yasaktı. sınırlarını belirledi, bir kent ormancısı istihdam etti ve Satılık tabelalarının biçimi de dahil olmak üzere her şeyi düzenledi. Nüfus sayımına göre bu küçük belediyenin sadece üç bin sakini vardı. Vergilendirilebilir gayrimenkul değeri sahip oldukları mülklerin toplamı iki milyar dolardı.

Limuzin, nefes kesici bir fiskiyeinin etrafından dolaşarak bir kavşağa girdi. Otoparkın diğer ucunda ağaçların arasından devasa beyaz bir köşk yükseliyordu. Buradan bakıldığında devasa bina bir gözü andırıyordu. Bir iris gibi ortada duran büyük yuvarlak bir kule, üzerinde dairesel bir balkon destekleyen yüksek beyaz sütunlarla korunuyordu. Kuleden iki kavisli kanat uzanıyor, yeşilliklerle zarif bir şekilde örtülüyordu. Kemerli cam kapılar ve pencereler davetkâr kehribar rengi bir ışıqla parlıyordu. Bir lüks ev emlakçısının sesini duyar gibiydim: *"İtalyan, Fransız ve erken Disney stillerinin zarif bir karışımıyla inşa edilen bu muhteşem mülk, tüm yönetici Sindirella ihtiyaçlarınız için bin banyo sunuyor..."*

"Bu ev ne kadar büyük?"

"Otuz bin metre kare," dedi Augustine. "Baranovsky burayı birkaç yıl önce gala için özel olarak inşa etti. Kulede merkezi balo salonu, sağ kanatta bir restoran alanı ve bir sunum oditoryumu, sol kanatta ise yaşam alanları bulunuyor. Burayı bir otel olarak kiraladı.

O burada değilken kurumsal geri çekilme." Limuzin kayarak durdu.

İşte gidiyoruz.

"Endişelenme," dedi Augustine. "İyi iş çıkaracaksın. Kendin ol Nevada." Şoför kapımı açtı. Augustine limuzinin etrafında yürüdü ve elini uzattı. Ona yaslandım ve arabadan dışarı çıktım. Bana elini uzattı. Kolumu. Başımı salladım. Önemli olan bir açıklama yapmak ve öne çıkmaktı. Augustine'in sevgilisi olarak ona bağlı olmak çoğu insanın

bana bakıyordu. Geniş merdivenlerden yukarı, yüksek Korint sütunlarının arasındaki kemerli girişe doğru yürüdük. Girişte ikisi de koyu renk takım elbiseli bir adam ve bir kadın bekliyordu. Augustine kadınla göz teması kurdu ve küçük bir kart uzattı.

Başını eğdi. "Bay Montgomery. Hoş geldiniz." "İyi akşamlar, Elsa."

Adam tarayıcıyı kaldırdı. Kırmızı lazer kartın üzerinden geçti.

Erkek gardiyan kulaklığına dokundu. Sesi aynı anda iki yerden geliyordu; ağzından ve evin içinde bir yerdeki hoparlörden. "Montgomery Hanesi'nden Augustine Montgomery ve misafiri."

Muhtemelen adımları, kilomu ve ayakkabı numaramı biliyorlardı. Ama Augustine'in yanında adımın hiçbir anlamı yoktu. "Misafir" olmuştum ve bu tam da hoşuma gidiyordu.

Kemerli girişten geçerek ayna parlaklığında cilalanmış granit zemine adım attık. Beyaz duvarlar yükseliyor, Houston Güzel Sanatlar Müzesi'nin çeşitli sergilerini gösteren uzun afişlerle süsleniyordu. İnanılmaz genişlikte sedef elbiseli bir kadın, aynı genişlikte saç modeli ve "Habsburg İhtişamı: Viyana'nın İmparatorluk Koleksiyonlarından Parçalar"; yuvarlak miğferli, ellerini dizlerine dayamış, bacak bacak üstüne atmış bir adamın seramik heykeli, "Topçu: Antik Meksika Sanatları"; ve üzerinde "Ronald Warden'ın Esrarengiz Takıları" yazan, beyaz ve çok renkli sivri uçlarla çevrili siyah noktalardan oluşan bir desene sahip, turuncu ve kırmızı renkli, çılgın görünümlü plastik bir bileklik.

Geniş bir kapı tam önümüzde balo salonuna erişim sağlıyordu ve bize ana kata ve içerideki kalabalığa bir göz atma imkanı veriyordu - parlak giysiler içindeki kadınlar

elbiseler ve siyahlar içinde erkekler. İki asma merdiven, özenle işlenmiş demir

Korkuluklar iki yanından süpürülerek üst kata ve iki ek kapıya açılıyor.

Augustine doğruca balo salonuna yöneldi. Çenemi kaldırdım ve buraya aitmişim gibi onun yanında yürüdüm.

"Neden galayı sadece MFAH'de yapmıyorsunuz?"

"Baranovsky bir Prime. Çevremizi kontrol etmeyi severiz. Beni takip edin. İçeri gireceğiz ve sonra sadece sürükleneceğiz."

Kapıdan içeri girdik ve adımlarımın ortasında durup ağzım açık kalmak yerine yürümeye konsantre olmak zorunda kaldım. Geniş dairesel oda ışıltı ışıltıydı. Zemin, malakit yeşili kakmalarla özenle işlenmiş beyaz granitti. Duvarlar yeşil ve altın benekli cilalı beyaz mermerdi. A

Çemberin diğer ucundaki geniş mermer merdivenler ise Balo salonunun tüm çevresini dolaşan iç balkon, muhtemelen dış balkona açılan kapılarla noktalanıyordu. Balkonun her iki yanında, sütunlarla kafeslenmiş, yerden tavana kadar kesintisiz pencereler yükseliyordu. Burada ve orada küçük gruplar halinde pelüş sandalyeler ve masalar duvarların yanına sıkıştırılmıştı. Houston'ın büyülu seçkinleri ayakta duruyor, oturuyor ve gezinerek sohbet ediyorlardı.

Kahkahalar havada uçuştı. Elmaslar parlıyordu. Garsonlar, tepsiler dolusu lezzet ve şarap taşıyan hayaletler gibi topluluğun arasından süzülüyordu.

Sözüne sadık kaldı, sürüklendik. İnsanlar bize baktı. Ben Augustine'e baktım.

Ön kapı ile balo salonu arasında bir yerde, çarpıcı bir hale gelmişti. Genelde yakışıklıydı - illüzyonu ona buz gibi bir mükemmellik veriyordu - ama şimdi bir Yunan yarı tanrısına dönüşmüştü. Yaşayan, nefes alan bir sanat eseri, güzelliğiyle insanüstü. Kadınlar önce ona, sonra da değişmez bir şekilde bana bakıyor, bakışları boynumdaki çürüğe takılıyordu.

Augustine beni sol tarafa yönlendirdi. Bir garson hayalet gibi yanıma gelip şampanya ikram etti. Augustine bir flüt aldı ama ben benimkini salladım. İhtiyacım olan son şey sarhoş olmaktı. Yürümeye devam ettik, sohbetin parçaları bize doğru süzülüyordu.

"Harika görünüyorsun ..."

"Yalan," diye mırıldandım

nefesimin altında. "...seni görmek

çok güzel. . ."

"Yalan."

". . . onun böyle doğrudan bir eylem yapabileceğini asla düşünmezdim . .

." "Yalan."

"Bu toplantılardan nefret ediyorum." "Yalan, yalan, yalan."

Augustine sessizce güldü.

Bir kadın kendini yolumuza attı. Kırk yaşlarında, özenle yapılmış sarı saçlarıyla turkuaz bir elbise giymişti. Ya oğlu ya da yarı yaşındaki sevgilisi olması gereken bir adam ona eşlik ediyordu. Koyu renk saçlı ve yakışıklı, aşırı bakımlı ve hafif efemine bir hali vardı. Çok fazla kaş cımbızı vardı. İki yüzü de tanıımıyordum, bu yüzden muhtemelen beni öldürmezlerdi.

"Augustine, hayatım, ne büyük bir zevk." Yalan.

"Aynı şekilde, Cheyenne," dedi

Augustine. Yalan. Belli ki bu yakın bir

arkadaş değildi.

"Güzel arkadaşınıza hayran kaldık," dedi Cheyenne. Hem o hem de erkek oyuncuğa bana baktı ve nedense dişlerini gösteren sırtlanları hatırladım.

"Çok ilginç," dedi oyuncak çocuk. "Belki de aramızdaki anlaşmazlığı çözebilir. Bakın, Cheyenne bir kadının doğal halinden bazı izler taşıması gerektiğini savunuyor, ben ise bir kadın bedeninin kaşlarından aşağısının kel olması gerektiğine inanıyorum. Fikrini söylemek ister misin?"

Aha. Belli ki bir çeşit aptaldı. Bu saçmalığa ayıracak vaktim yoktu. Doğrudan ona baktım, beş saniye boyunca bakışlarını üzerimde tuttum, sonra kasıtlı olarak ona sırtımı döndüm. Augustine ve ben uzaklaştık.

"Aferin," diye fısıldadı Augustine.

"Kimdi onlar?"

"Önemli biri değil."

Afro-Amerikan zarif bir kadın bize doğru ilerliyordu. Pembe bir elbise giymişti, Pepto-Bismol'un ezici parlak pembesi değil, beyazdan sadece bir ton daha kırmızı olan yumuşak pastel pembe. Denizkızı şeklinden biraz daha bol olan elbise, heykelsi vücudunu sarıyordu. Omzundan dökülen yarım pelerin ona muhteşem bir hava veriyordu. Uzaktan yaşlanmamış gibi görünüyordu ama şimdi, yakından, muhtemelen benim iki katım yaşında olduğunu görebiliyordum.

Augustine başını eğdi. "Leydi Azora."

"Seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim Augustine?" Bana baktı.

Augustine de bana baktı.

"Elbette," dedim.

"Teşekkür ederim canım," dedi Leydi Azora bana. Yürüyerek uzaklaştılar.

Augustine'in arkasına bakmadan onları görüş alanımda tutabilmek için döndüm. Bir grup insanın arkasından bir adam çıktı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, Afro-Amerikan, atletik bir zarafetle hareket ediyor, yanımda durana kadar yürüyordu. Daha doğrusu belirdi. Boyu 1.80'in üç ya da dört santim üzerinde olmalıydı. Buradaki her smokin ve takım elbise ısmarlamaydı ama onun boyu ve geniş omuzları için birkaç metre fazladan dikilmiş olmalıydı. Saçları çok kısa kesilmişti ve bir o kadar kısa keçi sakalı ve bıyığı jilet keskinliğinde kesilmiş çenesini izliyordu. Bizim bakışlar buluştu. Kara gözlerinden kıvrak bir zekâ parlıyordu. Bir bakışta sadece zeki değil, aynı zamanda keskin ve kurnaz olduğunu anlardınız. Karşısındakini ezip geçmezdi. Onu parçalara ayırırdı.

Adam başını hafifçe bana doğru eğdi. Sesi derin ve sessizdi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye tekrarladı sessizce. "Tek kelime edersen seni buradan çıkarırım ve hiçbiri beni durduramaz. Bir doktora, kalabileceğin güvenli bir yere ve konuşabileceğin bir terapistle erişimin olmasını sağlayacağım. Biriyle nasıl bir şey olduğunu anlar ve yardımcı olur. "

Parçalar kafamda birleşti. Çürük. Tabii ya. "Teşekkür ederim, ama ben iyiyim."

"Beni tanıımıyorsunuz. Bana güvenmek zor çünkü ben bir erkeğim ve bir yabancıyım. Augustine ile konuşan kadın benim teyzem. O kadın Yerdeki beyaz-mor elbiseli kişi kız kardeşim. İkisi de bana kefil olacaktır. İzin verin size yardım edeyim."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Buradaki her kadın adına. Ama ben bir özel dedektifim. Aile içi şiddet kurbanı değilim. Bu işle ilgili bir yaralanma ve bana elini uzatan adam öldü."

Adam uzun bir süre beni inceledi ve elime bir kart tutuşturdu.

"Yaralanmanın işle ilgili olmadığına karar vererseniz beni arayın."

Augustine bize doğru döndü.

Adam ona sert bir bakış attı ve uzaklaştı. Karta bir göz attım. Simsiyahtı, bir yüzünde ML harfleri gümüşle kabartılmıştı, diğer yüzünde ise bir telefon numarası vardı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Augustine sordu. "Hayır."

"Michael Latimer. Çok güçlü, çok tehlikeli." "O benim listemde değildi."

"Önümüzdeki ay Fransa'da olması gerekiyordu. Ne istiyormuş?"

Ona söylemenin hiçbir zararı yoktu. "Aile içi şiddet mağduru olduğumu düşündü. Yardım etmeyi teklif etti."

"Önemsediğini hiç bilmiyordum." Augustine gözlerini kıstı. "İlginç."

Spiker ölçülü bir şekilde isimleri sıralarken erkekler ve kadınlar yanımızdan geçip gidiyordu. Falanca evden falanca. Bilmem ne evinin falanca eşi. Cornelius'u kız kardeşi olabilecek bir kadının yanında gördüm. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana baktı ve ben de aynı şekilde bakışlarına karşılık verdim.

Dakikalar akıp gitti.

Döndüm ve Gabriel Baranovsky'nin üstümüzdeki ikinci katta yaşlı bir Asyalı adamla konuştuğunu gördüm. Omuzları o kadar genişti ki pahalı takım elbiseleri içinde neredeyse kare gibi görünen iki iri adam yakınlarda sakince bekliyordu.

Korumalar.

Geçmiş araştırmamıza göre Baranovsky elli sekiz yaşındaydı. O Yılların yorgunluğunu iyi taşıyordu. İnce, neredeyse hafif yapısı, ya sürekli koşan ya da konu yemek olduğunda demir gibi bir iradeye sahip olan bir adama işaret ediyordu. Koyu renk saçları gevşek dalgalı bir yele şeklinde dökülüyor, uzun burnu, dar çenesi ve iri gözleriyle köşeli, zeki bir yüzü çerçeveliyordu. Dosyadaki resmini incelemiştim. Buradan anlaşılmıyordu ama gözleri dikkat çekiciydi, açık kahverengiydi.

Viski gibiydi ve bir tür kederli, bilge bir ifadeye sahipti. Geri kalanı son derece sıradandı ama gözleri yüzünü yüceltıyor, onu alışılmadık birine dönüştürüyordu, konuşmak isteyeceğiniz birine çünkü söyleyecek benzersiz bir şeyi olduğundan emindiniz. Geleceğe bakan bir adamın gözleri.

Kadınları toplamasına şaşmamalı.

Ve bana hiç bakmıyordu.

Spikerin sesi kesildi ve ilk kez ona kulak verdim. "Rogan

Evi'nden Connor Rogan."

Etrafımızdaki zemin durgunlaştı ve sessizleşti. İkinci katta Baranovsky kaşlarını çatarak kapıya doğru döndü. Duraklama sadece birkaç dakika sürdü, bedenlerin yavaşça sürüklenmesi ve sohbetin uğultusu devam etti, ancak şimdi sesler daha alçaktı ve katılımcılar ayaklarına takılıyormuş gibi görünmeden zeminin ortasını temizlemeye çalışırken görünüşte sıradan olan hareket belirli bir yön kazanmıştı.

Rogan salona doğru yürüdü. Siyah bir takım elbise giymişti ama ona bakışlarına bakılırsa, odaya tam bir zırhla da girebilirdi.

Tıraş olmuş ve saçlarını taramıştı ama gözlerinin altındaki halkalar Muhtemelen dün gece hiç uyumamıştı. Kaşlarını çatarak yüzünü sertleştirdi. Yoluna çıkan herkesi öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Bir yanım borçlarımı satın aldığı için yüzüne yumruk atmak istiyordu. Diğer yarısı ise yoluna çıkıp uyumadığı için onu azarlamak istiyordu. Eğer bu aşksa, o zaman aşk şimdiye kadar hissettiğim en karmaşık duyguydu.

Beni gördü. Gözlerinde şaşkınlık parıldadı ve bir an için bunu saklayamayacak kadar afalladı. Elbise her kuruşuna değerci.

Rogan rotasını değiştirdi. Odanın diğer ucundaki Michael Latimer onu sessizce izledi. Kalabalığın tepkileri bölündü. Çoğu yüz endişeyle döndü. Diğer birkaçı, hem erkekler hem de kadınlar, Latimer'ın yaptığı gibi onu izledi, korkmadılar ama hazırdılar. Hepsi de bir gece için iyi oynamayı kabul etmiş yırtıcılardı ve şimdi odadaki en büyük dişlere sahip canavarın kurallara uyup uymayacağından emin değillerdi.

Rogan önümde durdu ve tek kelime etmeden elini uzattı. Baranovsky'nin izleyip izlemediğini kontrol etmeye cesaret edemedim ama odadaki neredeyse herkes izliyordu. Bakışları beni hançer gibi yere mıhladı.

Bir peni için, bir pound için. Elimi onunkine koydum.

Yavaşça döndü ve elimi dirseğine koymam için aşağı kaydıldı. Merdivenleri birlikte çıktık. Başım dönüyordu.

Eğer şimdi takılsaydım, bunu asla unutamazdım.

Zirveye ulaştık ve Rogan sola, Baranovsky'den uzağa döndü ve ikinci kat boyunca geri döndü. İleride açık bir kapı dışarıya, koyu kırmızı, neredeyse mor çiçekleri olan gül saksılarıyla çerçevelenmiş bir balkona açılıyordu. Rogan içeri girdi. Soğuk akşam havası bir anda üzerimize çöktü.

Nasıl nefes alacağımı hatırladım.

"Bu kadar açık olmak zorunda mıydın?" diye bağırdım.

"Seni uyarmıştım." Sesi soğuk, yüzü mesafeliydi. Bana bakıyordu. "Onun dikkatini çekmek istedin."

Ondan uzaklaştım ve aşağıdaki bahçeye baktım. Hiç kimse kışın çiçek açan bir bahçeye sahip olmamalıydı ama Baranovsky bir şekilde bunu başarmıştı. Sarı çiçekli çalılar bahçe yollarının kıvrımlarını çerçeveliyordu; beyaz üçgen çiçekleriyle yabancı bitkilerin uzun kuleleri çağırıyordu; ve güller, beyazdan kırmızıya her tonda bir sürü gül çiçek tarhlarını dolduruyordu.

Aralarında küçük çardaklar dinlenmek ve manzaranın tadını çıkarmak için bir yer sunuyordu. Üçgen şeklinde ve bir kalyonun yelkenleri gibi hafif kavisli şekillerde gerilmiş parlak kanopiler, aralarındaki yürüyüş yollarının bazı kısımlarını koruyordu. Evin geri kalanı bahçenin kenarını kucaklayarak uzaklara doğru kıvrılıyordu.

Rogan hiçbir şey söylemedi. İyi. Burada durup hiçbir şey söylemeyebiliriz.

Bir rüzgar çıktı. Üşüyen omuzlarıma sarıldım. Gece elbiseleri, kış gecelerinin ortasında yabancı balkonlara dramatik bir şekilde koşmak için tasarlanmamıştı.

Rogan ceketini çıkardı ve omuzlarıma örttü. Fırçaladım.

"Yapma."

"Nevada, üşümüştün."

"Ben iyiyim."

"Bu lanet olası bir ceket," diye hırladı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunda ne var?"

"Ne?" Sesinde kızgınlık titreşiyordu.

"Ceketin nesi var? Bana ne kadara mal olacak? Benimle 'ilgilenmeye' çalıştığın her seferinde özgürlüğümü elimden almaya devam ediyorsun, bu yüzden fiyatı önceden bilmeyi tercih ederim."

Yemin etti.

"Renkli ama pek bilgilendirici değil." Dişlerim gıcırdadı. Onları birbirine kenetledim ve dizlerim titremeye başladı. Harika.

"Ceketi al."

"Hayır."

Birbirimize baktık. İyi ki bakışlar kılıç değildi, yoksa balkonda düello yapardık.

"Artık geri dönebilirsin," dedim ona. "Eminim sen gidersen gelip bu yaygaranın neden koptuğunu anlayacaktır."

"İyi ve hazır olduğumda gideceğim."

Çenesinin yapısına bakılırsa yerinden kıpırdamayacaktı ve onu balkondan aşağıya, güllerin arasına itmek için fazla büyüktü. Yine de denemek cazip olurdu.

"Castra'yı biliyorum." *Bakalım bununla nasıl başa çıkacak.*

Tepki vermedi. "Nasıl?"

"Augustine sizin adamlarınızla bir takas sırasında onları güvence altına

aldı." "Ah." Yüzünü buruşturdu. "Augustine benim işlerime ilgi duymaya başladıktan sonra

Pierce'ın aptallığı. Bu olasılığı hesaba katmak için bir köpek birimine yatırım yaptım. Görünüşünü değiştirebilir ama kokusunu değiştiremez. Görünüşe göre bunu yeterince erken yapmamışım."

"Hangi anlaşmaları güvence altına alıyorsunuz? Müşterileriniz kimler?

Uyuşturucu satıcıları mı?

Katiller mi?"

"Katiller, evet. Ama sadece isimleri bir eve bağlıysa. Daha önce hiç uyuşturucu ticareti yapmadım. Ben yeraltı dünyasını bilirim, o da benim adamlarımı bilir. Sokaktaki iki yabancı gibi birbirimizin yanından geçiyoruz, farkındayız ama asla etkileşime girmiyoruz ve ben de böyle kalmasını istiyorum."

Doğru. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilgi," dedi, sesi gerçekçiydi. "Kendi tercihimle Prime toplumunun dışında var oluyorum, ama onlar hakkında toplumda yerleşik olanlardan daha fazla şey biliyorum. Bilgi bana güç veriyor ve gerektiğinde onu kullanıyorum."

Bir rüzgar daha çarptı. Baranovsky iki dakika içinde ortaya çıkmazsa donarak ölecektim.

Rogan bahçeye baktı. Bir branda gölgelik diğerlerinden ayrılarak bize doğru fırladı ve sol taraftaki balkonu sararak bizi rüzgârdan korudu. Buna karşılık üçüncü kattaki pencerenin arkasında, bizden yaklaşık beş yüz metre ötede, bahçenin karşısında karanlık bir gölge kaydı. Rogan'ın bakışları pencereyi kontrol etti ve arkasını döndü. O da gördü. İzleniyorduk, muhtemelen keskin nişancı tüfeği olan biri tarafından.

"İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Ceketini reddettim, sen de beni aştın. İsteklerimi dikkate almıyorsun. Hem de hiç."

"Üşümek mi istiyorsun?" Bana baktı.

"Evet." Ve bu kulağa aptalca geliyordu. Kendi kendime iç çektim.

"Nevada, ikimiz de donduğunu biliyoruz. Dışlerinin takırdadığını duyabiliyorum. Eğer bunu bir şeyi kanıtlamak için yapıyorsan, bunu zaten anlıyorum. Bu çocukça."

Onunla yüzleştim. "Bu çocukça değil Connor. Hayatımı ele geçirmeye çalışıyorsun. Senden özellikle yapmamamı istediğim şeyleri bile benim için yapıyorsun, çünkü daha iyisini bildiğini düşünüyorsun. Bağımsızlığım ve sınırlarım için umutsuzca savaşıyorum, çünkü aksi takdirde ben diye bir şey kalmayacak. Sadece sen olacaksın ve ben bir aksesuar olacağım."

Rogan döndü ve arkamızdaki aynalı kapıyı yarıya kadar kapattı. Cam yansımamı yakaladı. Siyah elbise beni bir zırh gibi sarmıştı. Sarı saçlarım başımı taçlandırıyordu. Yüzümdeki ifade her şeyi ortaya koyuyordu: Gözlerimde meydan okuyan ve neredeyse vahşi bir şey vardı. Kendimi zar zor tanıyabildim.

Hoşuma gitmedi.

Rogan arkamda durmak için hareket etti, kararlı yüzü pişmanlıkla renklenmişti. "Ne görüyorsun?"

"Kendimi kiralık bir elbise içinde görüyorum." "Ben bir Prime görüyorum."

Doğru. Ciddiydi. Nefesim boğazımda düğümlendi. İçten içe bunu biliyordum. Sadece bu unvanın ifade ettiği tüm şeylerle uğraşmak istemiyordum.

Sesi sessizdi. "Bu senin rol yapman değil. Bu sensin Nevada. Gerçekte olduğun şey bu."

Neden sesi kendi tabutuna çivi çakıyormuş gibi çıkıyordu?

"Şimdiye kadar fark etmiş olmalısın. O kadar da sürpriz olamaz," dedi, sesi sakinleşmişti. "Augustine de bunu biliyor. O aptal değil. Er ya da geç seni vassallığa mahkûm etmeye çalışacak. Sana bir anlaşma teklif etmeye çalışacak, muhtemelen kelepçe ve zincire bağlı büyük bir miktar para gibi görünecek. Gerçekte, size teklif ettiği şey çok az olacaktır. Sizi hapsedebilirse, Montgomery Hanesi için değeriniz muazzam olacaktır. Senin

Özellikle de ne olduğunuzu bilmiyor ve boyun eğiyorsanız, kontrol edilmenize ve kullanılmanıza izin veriyorsanız, herhangi bir Ev için değeriniz ölçülemez."

İnşa ettiğim her şeyi bırakıp gitmem için bana bir milyon dolardan fazla para teklif etmek gibi. İçgüdülerim doğrudu ama tuzak çok cazip gelmişti.

Rogan bana doğru bir adım attı ve ceketini yavaşça üzerime örttü. Ağır, sıcak kumaş buz tutmuş omuzlarımda cennet gibi hissettirdi. Arkamda asık suratlı ve biraz da korkutucu bir şekilde belirdi.

"Borçların bu ceket gibi Nevada. Hiçbir maliyeti olmayan küçük bir iyilik. Toplam miktarlarının ne kadar küçük olduğunun henüz farkında değilsin, çünkü hala sıradan olma yanılsamasına tutunuyorsun. Yakında o parayı göz açıp kapayıncaya kadar kazanacaksın. Siz yükselen bir Prime'sınız ve bu sizin için tehlikeli bir zaman.

İnsanlar sizi kullanacak, sizi manipüle edecek, size baskı yapacak. Herkes sizden bir parça isteyecektir. Ben sadece siz kendi başınıza kalkan olmaya hazır olana kadar baskı noktalarınızdan birini korudum."

Eğer söylediği her şeye inanırsam, bu beni koruduğu anlamına geliyordu. Beni koruyordu. Karşılığında bir şey beklediye bile, bunun ne olduğunu söylemedi. Ama Prime'ların dünyasında hiçbir şey bedava değildi.

"Güvenliğim için başka ne gibi önlemler aldınız?" diye sordum. "Yaptığım her şeyi biliyorsun."

Doğru.

"Bunu seni kontrol etmek için yapmadım. Savunmasız olduğun için yaptım." "İpoteğimi senden satın almaya çalışan oldu mu?"

"Evet."

Doğru. "Kim ve ne zaman?"

"Butik bir banka, dün. Adamlarım izini sürüyor. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bu işin arkasında kimin olduğunu öğreneceğiz."

Montgomery Hanesi'ne geri döneceğine dair güçlü bir his vardı içimde. "Bana ne olacağını neden umursuyorsun Rogan?"

"Bu beni eğlendiriyor." Ne sesi ne de yüzü herhangi bir zevk belirtisi gösteriyordu.

"Gerçekten mi Connor?" Döndüm ve gözlerinin içine baktım. Büyüm onu yaladı ve tadını beğendi.

"Bunu bir Hanenin üyesine yaparsan, bu bir savaş ilanı olur," diye uyardı, gözleri kararmıştı. "Sihri kendine sakla."

"O zaman soruya cevap ver ki seninle savaşmak zorunda kalmayayım." Rogan döndü ve beni ceketine sarılmış halde bırakarak uzaklaştı.

Ceketimi üzerime daha sıkı geçirdim ve bahçeye baktım. Eğer doğru hesapladıysak, Baranovsky bana yaklaşıyordu.

Ölçülü adımlar arkamdaki sessizliği bozdu. Biri balkona çıktı ve yanımdaki parmaklığa yaslandı. Başımı çevirdim.

Baranovsky o olağanüstü gözleriyle bana baktı. Koridorda iki koruma bekliyordu, konuşmaya açıkça müdahale etmeyecek kadar uzakta ama beni kafamdan vurup iskelemeyecek kadar yakındılar. Görmezden geldim.

onları gördü ve bahçeye geri döndü. "Serin havanın tadını mı çıkarıyorsunuz?"

Baranovsky sordu.

"Evet," dedim. Üzerimdeki baskıyı hafifletmek için gevezelik etmek istiyordum ama ne kadar çok konuşursak o kadar az gizemli görünecektim. Sessizce durduk.

"Az konuşan bir kadın," dedi. "Nadir bulunan bir kadın."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Bu söz için fazla sofistikesin." Kendini küçümseyen bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Sen bir koleksiyoncusun. Koleksiyonunuzdaki her bir parçaya eşsizliği için değer veriyorsunuz.

çekicilik. Geniş bir genelleme, özellikle de bu kadar acemice bir genelleme, bir uzman için karakter dışı olacaktır."

Gözleri kısıldı. Boynumdaki çürüğe bakıyordu. "Ve sen de benim öyle olduğuma inanıyorsun?"

"Elena de Trevino ile bir ilişki yaşadınız, mükemmel bir hafızaya sahip bir kadın, ona söylediğiniz her yanlış şeyi yeniden üretebilir."

"Her kadının böyle bir güce sahip olduğu söylenebilir."

Başımı salladım. "Hayır, biz sadece bizi duygusal olarak yaralayan şeyleri hatırlarız. Elena her şeyi hatırladı."

Baranovsky gülümseyerek başını salladı. "Bu tehlikeli bir konuşma."

"Haklısınız. Kendinizi kurtarmalı ve zarifçe geri çekilmelisiniz."

"Kimsin sen?" diye sordu, sesinde bir merak tınısı vardı.

Onu yakaladım. Şimdi onu elimde tutmam gerekiyordu. "Ve misafir." "Pardon?"

"Ben böyle ilan edildim. Ve misafir, birçoğundan biri. İsimsiz, anonim, bir geceliğine buradayım ve sonra gideceğim."

"Ama unutulduğu söylenemez."

Bahçeye dönüp baktım.

"Gülleri neden sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Dikenlerini seviyor musun?" Bu kadar ezik olamazdı.

"Hayır. Her fide benzersizdir. Aynı çaprazlamadan, aynı iki ebeveyn bitkiden gelen iki tohum, renkte, taç yaprakların şeklinde, kıvrımların kendisinde, hatta çiçeklenmenin ne kadar süreceği konusunda bile farklılıklar gösterecektir."

"Gördün mü? Tehlikeli kadınlar ve dikenli çiçekler konusunda bir uzman." "Benimle dalga geçiyorsun," dedi, hâlâ gülümseyerek.

"Sadece birazcık."

Bana kolunu uzattı. "Benimle yürü."

Başımı salladım. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü haklısın, bu konuşma senin için çok tehlikeli." "Rogan için endişelenmeli miyim?" İçinde muzip bir ışık parladı
Gözler. Gabriel Baranovsky ip üstünde yürümeyi severdi.

"Benim için endişelenmelisin." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim ve bu kez gerçekten ciddiydim. "Ben farklı türde bir canavarım. Sanırım bazıları Rogan'ı bana tercih ederdi."

"Ne iş yapıyorsun?"

Bilmek istemez miydin? "Elena'yı özlüyor musun?"

"Evet."

Gerçek. Büyüm onu sardı, havayı doyurdu ama dokunmadı. Sözlerindeki tereddütü, saklamaya çalıştığı bir şeyi neredeyse hissedebiliyordum. İradesi güçlüydü ama Rogan'ın çelik gibi sert kararlılığının aksine Baranovsky esnek görünüyordu. Neredeyse uysal. Onu doğru cevaplara yönlendirmeye çalışabilirdim. Doğrudan bir cevap vermeye zorlayacak kadar değil ama aksi takdirde konuşacağından daha fazla konuşmasını sağlayacak kadar baskı yapabilirdim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Eğer büyümü fark ederse beni öldürtürdü. Baranovsky bir savaşçı Prime değildi, bu yüzden daha geleneksel güvenlik yöntemlerine güvenecekti ve çok da fazla güvenecekti, çünkü şu anda evi parmak uçlarından şimşek çakan ve ateş püskürten insanlarla doluydu. Biliyordum ki

Pencerede bir keskin nişancı olduğundan eminim. Bahçede daha fazlası olması muhtemeldi. Eğer onu gücümle yakalar ve bilmek istediklerimi syletirsem, bu galadan asla canlı ıkamazdım.

"Biz sevgiliden daha fazlasıydık," dedi. "Biz arkadaşlık."

"lmş olması seni rahatsız ediyor mu?" Kurnazca davranmaya çalışarak zorlamaya devam ettim ama onu balkonda benimle birlikte tuttum.

Parmaklıklara yaslandı ve bir i geçirdi. "Evrenimiz böyle. Hiç bitmeyen bir yamyamlık zinciri: daha güçlü olan daha zayıf olanı avlar, ancak karşılığında av olur. Oyunu kazanmanın tek yolu oynamamaktır."

"Onu neden öldürdüklerini biliyor musun?" "Hayır."

Yalan. Açık, doğrudan, cesur bir yalan.

O biliyordu. "Elena'yı tanıyor muydun?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona. "Kocasıyla tanıştım."

Tamamen ona odaklandım, sesim bir yabancının ağzından çıkıyormuş gibi geliyordu.

"Ah." O tek sese bir dünya anlam yüklemişti.

"Elena ld. Biri bunun bedelini ödemeli," dedim ona. Büyüm onun etrafında daha da sıkılaştı.

Gülümsemesi kayboldu. "Küçük bir tavsiye. O mezarı kazmaya gitme. Montgomery ve Rogan üzerinde nasıl bir etkiniz var bilmiyorum ama sizin için kendilerini riske atmazlar."

Kafamda, bir şekilde, parlıyordu, siluetinin bir tarafında, kafatasının sol tarafında karanlık bir nokta olan neredeyse gümüşi bir figür. O noktada bir şey saklıyordu ve ona ulaşmam gerekiyordu. O kadar konsantre olmuştum ki kafam patlamak üzereydi.

"lmeden önce seni görmeye geldi."

"Bu konuda çok şey biliyorsun." Bana dikkatle bakıyordu.

Yavaşça, nazikçe bymn ilmeğini onun etrafından çektim ve onu kendime bağladım. Onu ittim, cevaplarını gitmesini istediğim yere yönlendirdim.

"Sana bir şey bıraktı mı?"

Leke koyulaştı. Evet, evet vermişti. Ona ne vermiş olabilir?

"Belki de ilişkinizden bir hatıra?" illi askerin bir USB belleği pencereden dışarı fırlattığı görüntü gözümün önünden geçti. "BİR USB

ölümünden sonra yayınlanması gereken belgeleri içeren bir sürücü mü?" "Bu son derece klişe olurdu, değil mi?"

Saçlarımdan ter boşandı. Kafamdaki damarlar kanla doldu. "Günlerdir ölü ve sen hala halka açılmadın. Korkuyor musun, Gabriel?"

"Bana hiçbir şey vermedi." Yalan.

Gülümsedi, rahat bir sırıtış. "Ve sen ve ben ilk isim bazında değiliz."

Ben de gülümsedim. "Baktın mı?"

Bakmadım.

Hissetmemesi için onu birazcık dürtmem gerekiyordu. Sadece birazcık.

Karanlık nokta büyüümün etkisiyle hafifçe soldu.

"Dediğim gibi, bana hiçbir şey bırakmadı. Ve eğer bırakmış olsaydı, eğer böyle bir şey varsa, onu dış dünyadan uzak, güvenli bir yere koyacak kadar sağduyulu olurdu. Gömülü kalacağı bir yere."

"Ona baktın." Daha geniş gülümsedim. Gözlerimin önünde daireler uçuşuyordu. Zar zor görebiliyordum. "Nereye gömülmüş olabilir?"

Karanlık nokta bir an için tamamen kayboldu.

"Yatak odamda güvende."

Onu tutuşum kaydı.

Baranovsky kaşlarını çattı. "Canım, dediğim gibi, öyle bir şey olsaydı çoktan yok ederdim."

Büyümün etkisi altındayken bana ne söylediğinin farkında bile değildi. Eğer bu doğruysa, o zaman bu konuşmayla ilgili anıları benimkinden tamamen farklı olurdu.

Baranovsky omuz silkti, yüz ifadesi hayal kırıklığına uğramıştı. "Bu konuşma umut verici başladı ama ne yazık ki önemsiz şeylere dönüştü. Sıradanlık için vaktim yok. Partinin geri kalanının tadını çıkarın."

Döndü ve uzaklaştı.

Vurulmadan önce balkondan in.

Kendimi yavaşça koridora doğru yürümeye zorladım ve balkon demirine yaslanma isteğime karşı koydum. Göğsüm ağrıyordu. Karnım da öyle. Daireler yüzüyordu Gözlerimin önünde.

Nefes al. Nefes al, nefes al, nefes al . . .

Bir merdivene gelene kadar nerede ne olduğunu görmeden yürümeye devam ettim. Rogan bana yetiştii. Koluna yaslandım ve o da beni balo salonuna doğru götürdü. Kolunda neredeyse benim ağırlığımı taşıyordu.

"Sakin ol," dedi nefesinin altından. "Her seferinde bir adım." "Düşeceğim ve ikimizi de utandıracağım."

"Düşmeyeceksin. Seni yukarıda tutacağım."

Onun kaya gibi sağlam koluna daha da yaslandım. Yürümeye devam etmek zorundaydım. "Fazla mı uzandın?" Rogan sordu, sesi kontrollüydü.

"Birazcık."

"Baranovsky biliyor mu?" Galadan çıkmak için savaşıması gerekip gerekmediğini soruyordu.

"Hissetmedi. Çok dikkatliydim, bu yüzden yürümekte zorlanıyorum. Ona USB'nin bir kopyasını verdi. Yatak odasında güvende olduğunu söyledi. Aynen alıntı."

Merdiven bitti. Kapıya doğru sağa dönmeye çalıştım ama Rogan beni de yanına alarak sola döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Augustine'i bulmaya."

"Neden?"

"Çünkü Baranovsky odasında bir iş istasyonu bulunduruyor. İnternete bağlı değil ve dışarıdan hacklenemez. Ona yüklenen her belge güvende."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Rogan dudaklarını aralayarak gülümsedi. "Temizlik ekibine rüşvet verdim. Çocuğu bir Ivy League üniversitesine kabul edilen ve bunun için ödeme yapmanın hiçbir yolu olmayan bir ebeveynden daha motive olmuş çok az insan vardır."

"Bilgisayarına ulaşmak için bunları kullanabilir misin?"

"Hayır. Bu çok riskli. Bu yüzden Augustine'i bulmalıyız."

Augustine bir illüzyon Başbakanıydı. Her şekilde girebilirdi. "Augustine'in Baranovsky olmasını, yatak odasına gitmesini ve bilgisayarından verileri almasını mı istiyorsun?"

"Aynen öyle."

"Onu öldürteceksin," diye mırıldandım.

"Bir keresinde CIA merkezinde üç saat boyunca dolaşmış, parmak izi ve retina tarayıcılarından geçmişti." Rogan'ın ağzı büküldü. "Ta ki onlar

nasıl anında DNA kontrolü yapılacağını öğrenirse, hiçbir tesis Augustine'den korunamaz. Bu çocuk oyuncağı olacak."

Önde, Augustine bir grup insanın arkasından çıktı ve bize doğru ilerlemeye başladı.

"Connor," diye seslendi soldan bir kadın.

Rogan sesin geldiği yöne doğru baktı. Yüzü yumuşadı ve durdu. "Rynda."

Kızıl saçlı bir kadın Rogan'a gülümsedi. Onun yaşlarındaydı, inceydi, hatta söğüt gibiydi, bakır rengi saçlarının gevşek dalgalarıyla çerçevelenmiş kalp şeklinde bir yüzü, kusursuz bir teni ve neredeyse gümüş gibi parlayan parlak gri gözleri vardı. Onu hemen tanıdım. Adı Rynda Charles'tı, şimdi Rynda Sherwood, evlendikten sonra ve uzak geçmişte bir noktada Rogan'ın onunla evlenmesi gerekiyordu. Bir keresinde sıradan bir sohbette bundan bahsetmişti ve ben de onu araştırmıştım.

"Seni görmek güzel," dedi Rynda. "Senin sahnene benzemiyor."

"Öyle değil," dedi. "Brian ve çocuklar nasıl?"

"Harika." Tekrar gülümsedi. Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi vardı, tüm yüzünü aydınlatan türden. Eğer bizi aynı elbiseler içinde yan yana koyarsanız ve İnsanlar odaya girdiğinde ona doğru akın ederlerdi, ben ise tek başıma kalırdım. Bu benim için gayet iyiydi. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum.

Bana bir ton tuğla gibi çarptı. Rogan'ın ilgisini istiyordum. Kıskanmıştım ve kıskançlığım iğneleri, dişleri ve pençeleri olan tam gelişmiş bir canavara dönüşmüştü. Aklımda, Rogan benimdi.

Lanet olsun. Bu ne zaman oldu ki?

Onlara hızlıca bir göz attım. Birbirleriyle eski dostların rahatlığıyla konuşuyorlardı. Birlikte iyi görünüyorlardı. Rogan: iri, sert ve düşünceli bir karanlığa bürünmüştü; Rynda ise tatlı ve hafifti, neredeyse narin. Ve işte ben, üçüncü tekerlek, Rynda'nın yüzündeki o tatlı, narin gülümsemeyi tokatlamak istiyordum.

"Jessica birinci sınıfa başladı ve Kyle da gelecek yıl okula başlayacak," diye bildirdi Rynda. "Buna inanabiliyor musunuz? Yapayalnız kalacağım."

"Şimdiden terk edilmiş mi hissediyorsun?"

Rogan sordu. "Evet. Bunun tamamen mantıksız olduğunu biliyorum."

Augustine'e doğru baktım. *Kurtar beni. Lütfen, o varlığını fark etmeden ve ben kendimi aptal durumuna düşürmeden önce.*

Bize doğru ilerliyordu ama benim hoşuma gidecek kadar hızlı değildi.

"Arkadaşın kim?" Rynda sordu. "Hiç kimse," dedim.

Rogan şaşırılmış bir şekilde bana baktı.

"Biz birlikte değiliz," dedi Rynda. "Hiçbir zaman da olmadık."

Ortadan kaybolabilseydim, kaybolurdum. "Özür dilerim, sanırım ilişkimizin doğasını yanlış anladınız. Bay Rogan benim randevum değil. Montgomery Evi için çalışıyorum ve o da bana eşlik edecek kadar nazikti. Sanırım şurada Augustine'i görüyorum. Affedersiniz."

Kendimi Rogan'dan ayırmaya çalıştım ama kolunu belime doladı. Dikkatleri üzerime çekmeden hiçbir yere gidemezdin.

Rynda gözlerimin içine baktı. "Hayır, kal lütfen. Özür dilerim, seni rahatsız etmek istememiştim."

"Rahatsız değilim," dedim ona. "Sadece rahatsız etmek istemedim."

"Rahatsız etmiyorsun," dedi Rogan.

Ve tam da olmasını istemediğim şey oldu. İkisi de artık bana odaklanmıştı.

Umutsuzca yakın olduğunu umarak Augustine'e baktım. Nedense neredeyse adımının ortasında döndü ve sola doğru yürümeye başladı. Onun yerinde Rynda'nın yirmi yaş dışında karbon kopyası gibi görünen yaşlı bir kadın vardı.

bize doğru yürüyordu.

Rogan, "Annen geliyor," dedi.

"Biliyorum. 'Ride of the Valkyries' şarkısını duyabiliyor musun?"

Rynda içini çekti. "Muhtemelen kaçmalısın."

Rogan, "Çok geç," dedi.

Bayan Charles yanımızda durdu ve bana kaşlarını kaldırdı, ardından limuzininden inerken Rogan'a sanki para üstü dilenmeye gelmiş pis bir evsizmiş gibi baktı.

"Pişman olmak için çok geç Connor."

Rogan'ın yüzü asal ifadesine bürünmüştü, soğuk ve kibirle renklenmişti. "Ben de seni gördüğüme sevindim Olivia."

"Hayır, o zevk bana ait. On yıldan fazla oldu. Kızım ıslıl ıslıl. Kocası başarılı ve iki çocuğunun da başbakan olma ihtimali var. Sen ise eski üniversite arkadaşının çalışanına eşlik etmekle yetinen bir münzevisin." Bana bir bakış attı. "Boynu için bir şeyler yapamaz mıydın? Eminim Augustine sana bu küçük iyiliği yapardı. Yoksa o ilişkiyi de mahvetmeyi başardın mı?"

"Yeter, Anne," dedi Rynda.

Rogan Olivia'ya sanki tuhaf bir böcekmiş gibi hafif bir ilgiyle baktı.
"Hayır, hiç sanmıyorum." Olivia'nın bakışları bir bıçak gibi kesebilirdi.
"Ben oldukça

intikamımın tadını çıkarıyorum. On beş yıllık finansal planlama ve genetik tahminler mahvoldu, çünkü o askercilik oynamak istedi."

Bana geri döndü. "Sana bazı şeyleri açıklamama izin ver, canım. Eğer kendine bir şeyler yapmayı umuyorsan, bu adamdan ayaklarının seni taşıyabildiği kadar hızlı uzaklaşacaksın. Burada, muhtemelen ödünç alınmış bir elbisenin içinde duruyorsun ve elin onun kolunda olduğu için böyle düşünüyorsun, Sen kafası hayallerle dolu bir Sindirella'sın ve o da senin muhteşem prensin."

"Anne!" Rynda tersledi.

"Gerçekte sen onun kıyafetini tamamlayan bir eşarp gibi bir süs eşyasısın. Sağlayabileceğin geçici faydanın ötesinde seni umursamıyor. Ve işi bittiğinde, seni dolabının arkasına atacak, orada oyalanacaksın, unutulacaksın ve hala umut edeceksin.

Hayaller birer birer kurur ve ölür."

Büyüsü, bana doğru sürünen görünmez yılanlardan oluşan bir yuva gibi arkasından yükseldi.

Sesi kafatasımda yankılanarak zihnimin derinliklerine ulaştı. "Kaçsan iyi olur, canım. Hızlı ve sert koş ve asla arkana bakma. Koş. devam et."

Büyüsü bana çarptı, güçlü ve sert bir dalgalanma beni ayrılmaya itti ve benimkine karşı kırıldı. Bir psionik.

Gözlerinin içine bakıp karşılık verebilirdim. Onun iradesi güçlüydü, hatta korkutucuydu ama benimki de öyleydi. Ve eğer kazanırsam, sahip olduğu tüm kirli sırları bu kata dökmesini sağlayacaktım. Bunu çok istiyordum.

Bunun yerine arkamı döndüm, Rogan'dan kurtuldum ve görünüşe göre beni Augustine'e götürecek rastgele bir yöne doğru aceleyle uzaklaştım.

Rogan arkamdan sessizce güldü.

Seni aptal, hayatım için kaçıyormuş gibi yapıyorum. Bunu mahvetme.

Rynda'nın sesi kırılmalı. "Şimdi mutlu musun?"

"Yalnız öldüğünde mutlu olacağım," dedi annesi.

"Her zaman bir zevktir, Olivia," dedi Rogan, sesi eğleniyordu.

Kalabalık beni görmezden gelerek Rogan ve Olivia'ya odaklandı. Kimse açıkça izlemedi, ama çoğu onlara baktı, bazıları ilgiyle, diğerleri endişeyle. Baranovsky gösteriyi ikinci katta merdivenlerin yanındaki en sevdiği yerden izliyordu. Bir flütten şampanya yudumluyordu, yüzünde eğlenmiş bir ifade

vardı.

Augustine yoluma çıktı. Ona çarpmış gibi yaptım. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Olivia Charles'tan ve onun büyüünden alenen kaçıyorum," diye fısıldadım ona. "Çılgına döndüm. Beni gözden uzak, kimsenin iki Baranovski'nin çok fazla olduğunu fark etmeyeceği bir yerde sakinleştirmelisin."

"Elbette," dedi Augustine, koruyucu kolunu omuzlarıma dolayarak. "Bu taraftan gidelim."

Rogan Olivia'ya bir şeyler söyledi ama duyamayacak kadar uzaktaydık.

Augustine beni bir koridora doğru yönlendirdi. "Bu ikinci Baranovsky ne yapıyor olabilir?"

"Yatak odasındaki bilgisayardan Elena'nın USB'sinin bir kopyasını alıyorum." "Harika," dedi Augustine. "Bu eğlenceli olacak."

Arkamızdaki cam kırıldı. Etrafımda döndüm.

Gabriel Baranovsky boğazını sıktı. Boynundan akan kan, solgun teninde şok etkisi yarattı. Tökezledi, uçmak üzere olan garip bir kuş gibi merdivenlerin üzerinde durdu ve aşağıya daldı. Omzu basamaklara çarparak çatırdadı. Vücudu takla attı, başı kırmızı halıya çarptı, kaydı ve merdivenin ortasında durdu, görmeyen gözleri doğrudan tavana bakıyordu.

İki koruma kalabalığa silah doğrulttu. Kimse

çılgılık atmadı. Kimse yardıma koşmadı.

Sessizlik sağır ediciydi.

Tüm insan kitlesi tek vücut oldu ve çıkışa doğru yürüdü, gardiyanların yanından geçerek koridorlardan çıktı ve merdivenlerden indi.

Etrafımızdaki boşluğu bir anda bedenler doldurdu, hepsi aynı yöne doğru ilerliyordu.

Koridora çıkmak için mücadele etmeye çalıştım ama Augustine elimden tutup beni çıkışa doğru çekti. "Hayır! Konağı kilitleyecekler! Saatlerce burada mahsur kalacağız."

Lanet olsun.

Güvenlik personeli odaya hücum ederek kalabalığı ikiye böldü.

Cornelius yanımda belirdi. "Gitmemiz gerek!"

İnsan akıntısının ortasında Rogan döndü ve bize doğru ilerleyen bedenlerin akışına karşı adım atmaya başladı. Muhtemelen bizi göremiyordu bile.

"Rogan!" Seslendim.

İleride uzun boylu sarışın bir adam başını çevirdi. Bakışlarımız birleşti. Gülümsedi. Bu gülümsemeyi daha önce Suburban'ın penceresinden görmüştüm.

"Rogan!" Telefonumu kavrama yerinden çıkarıp havaya kaldırdım ve seri çekim modunu etkinleştirmek için kamera simgesine bastım. Telefon kesik kesik tıklayarak kalabalığın art arda bir düzine fotoğrafını çekti.

Sarışın adam arkasını döndü ve kalabalığın arasına karıştı.

Güvenlik kapıları yerlerine oturmaya başladığında arkamızdaki metal gıcırdadı. Hoparlörlerden kısık bir ses "Sakin olun!" diye anons etti.

Kalabalık çift zamanlı olarak kapılara yöneldi.

Rogan ceset yığınlarının arasından çıktı.

"Suburban'daki adam!" Ona söyledim. "Nerede?"

diye hırladı.

Bıçağı çıkış yönüne doğru sapladım. Artık onu göremiyordum bile. Kapılarla aramızda çok fazla insan vardı. Ona asla yetişemeyecektik.

Rogan elini kaldırdı.

Sol tarafımızdaki duvar patladı. Mermer parçaları yere saçıldı ve dışarıya, soğuk ve yağmurlu geceye döküldü.

Cornelius yanımda, "Sol sahneden çık," diye mırıldandı.

Ayakkabılarımı tekmeledim, elbisemi yukarı kaldırdım ve Baranovsky'nin malikânesinin molozlarının üzerinden tırmanarak çıktım.

Bölüm 10

Houston'ın göz alıcı seçkinleri tüm hızıyla tahliye ediliyordu. Birkaç rüzgâr büyücüsü gece gökyüzüne doğru havalanırken, ışınlayıcılar varoluştan çıkıp kaldırımında gizemli ayak izlerini bırakırken daireler mavi ateşle tutuştu. Helikopterler havada süzülüyor, arabalar park yerlerinden dışarı akıyordu.

çok. Kaos hüküm sürüyordu. Rogan beni sürükleyerek götürmeden ve bir buz büyücüsüne bindirmeden önce on dakikamı bu kargaşanın içinde buz büyücüsünü arayarak geçirdim.

zırhlı cipi. Cornelius ve Augustine de bizimle birlikte atladılar ve cip havalandı.

Telefonumdaki resimler arasında gezindim. Otuz iki fotoğraf çekmiştim. Bunlardan üçü büyücüyü gülümserken, dönerken ve uzaklara bakarken gösteriyordu. Yüzünün dörtte üçünü, bir profilini ve başının arkasını çektim.

Çekimler berbattı, yüz hatları bulanıktı ama Bug için yeterli olmalı.

Resimleri kendime e-postayla göndermeye çalıştım. Sinyal yok. Lanet olsun. Rogan'a "Telefonunu verir misin lütfen?" diye sordum.

Bana uzattı. Büyücünün en iyi fotoğrafını yakınlaştırdım, Rogan'ınkiyle kendi telefonumun fotoğrafını çektim ve geri verdim. Ne olur ne olmaz.

Rogan görüntüye baktı ve başını salladı. Telefonumu Augustine'e uzattım.

"Tanıdık geliyor." Augustine kaşlarını çattı. "Onunla tanışmıştım ama ne zaman ve nerede olduğunu hatırlamıyorum." Telefonu Cornelius'a uzattı.

"Onu tanıyamadım," diye mırıldandı Cornelius, bakışları büyücüyü delip geçerek. "Sence Nari'yi o mu öldürdü?"

"Bunu bilmiyoruz," dedim, kimse bir şey söylemeye fırsat bulamadan ya da Cornelius arabadan atlayıp gitmeye karar vermeden oraya atladım

buz büyücüsünü aramak için geri döndü. "İşin içinde bir buz büyücüsü olduğunu biliyoruz. Bu buz büyücüsünün beni öldürmeye çalıştığını biliyoruz. Başka bir şey bilmiyoruz."

Cornelius, "Ama bir bağlantı olmalı," diye ısrar etti.

"Muhtemelen bir tane vardır." Sakin ve makul görünmek için elimden geleni yapıyordum. "Unutmayın, size kanıt sözü vermiştim. Harekete geçmeden önce emin olmalıyız."

Cornelius elini yumruk şeklinde sıktı. "Hâlâ orada olabilir." "Onu yakalayacağız," diye söz verdim.

"Yüzü elimizde," dedi Rogan, sesi güven vericiydi. "Artık saklanabileceği bir yer yok."

Bir saat sonra depomuzdan bir sokak ötedeki iki katlı büyük bir binada bulunan Rogan'ın merkezinin kapısından içeri daldık. Açık olan ilk kata bakılırsa, bir tür endüstriyel bina olabilirdi, ama şimdi araçlar ve insanlarla doluydu. Dışarı çıktık ve zemini sola doğru geçtik, merdivenleri tırmandık ve birinci katın beton genişliğinin üzerinde yükselen ikinci kata çıktık. Bu alan da tamamen açıktı. Ortasına metal bir çerçeve dikilmişti ve içinde dokuz bilgisayar ekranı ile kablolar vardı. Ekranın önünde Bug sandalyesinde oturuyor, Napoleon ise köpek büyüklüğünde yastığa benzeyen bir şeyin üzerinde uyuyordu.

kırmızı kumaştan bir taht. Bizi gördü, ama varlığımızın kendisini ihya edecek kadar teşvik edici olmadığına karar verdi.

Bug'a "Senin için bir yüzüm var," dedim.

Sandalyesinden fırladı. "Ver!"

Telefonu ona uzattım.

Bir kablo taktı. Resimlerim ekranı doldurdu. "Hangisi?"

Büyücüyü işaret ettim.

Bug sandalyesine çöktü. Parmakları klavyenin üzerinde virtüöz bir piyanistin çevikliğiyle dans ediyordu. Yüzler dokuz ekranı doldurdu, yanıp sönerik var oldular ve yok oldular.

Çerçevenin etrafında, kanepeler ve sandalyeler düzensiz bir at nalı şeklinde bekliyordu. Büyük bir endüstriyel buzdolabı sol duvarda, her birinde dolu bir sürahi bulunan üç kahve makinesini destekleyen bir tezgahın yanında duruyordu. Kahve!

Augustine deri koltuğun üzerine çöktü, duruşu zahmetsizce zarifti. "Montgomery'de son teknoloji yüz tanıma yazılımım var. bina."

Rogan ve ben aynı anda "Böcek daha hızlı," dedik.

Cornelius ekranlara baktı. Rogan, Bug'ın omzunun yanında durdu ve alçak sesle onunla konuştu. Muhtemelen onu harika maceramız hakkında bilgilendiriyordu.

Bern'e mesaj attım. Her şey yolunda mı?

Evet.

Daha fazla bilgi bekledim. Hiçbir şey yok. Mükemmel Bern. Bazen benim Kuzen her şeyi fazla ciddiye aldı. Çocuklar, annem ve büyükannem nasıl? Sen nasılsın?

Biz iyiyiz. Kızarmış pilav gecesini kaçırdın. Matilda'nın kedisini gözlerini temizleyebilsin diye tutmak zorunda kaldım. Leon hâlâ bir silah almaya çalışıyor. Pen Teyze, bu iş bitince onu atış talimine götüreceğini söylüyor. Büyükanne Frida düşünün ne zaman olduğunu bilmek istiyor.

Asla.

Bunu ona söyleyeceğim.

"Onu buldum!" Bug duyurdu.

Otuzlu yaşlarında bir adamın portresi ekranı dolduruyordu. Rogan'dan yaklaşık beş yaş kadar büyük görünüyordu. Koyu sarı saçları yanlardan kısa kesilmiş ve başının üst kısmında modaya uygun şekilde uzatılmış, yüzüne doğru taranmıştı. Hafif bir Kirli sakalı çenesine hafif bir pürüz katıyordu. Yüz hatları yakışıklı ve düzgündü ve belli ki illüzyonla uğraşmıyordu, çünkü resimde gülümsüyordu, bir saat önce gördüğüm aynı sessiz, sinsî gülümseme ve açık ela gözlerinin köşesindeki kaz ayakları göze çarpıyordu. Fotoğrafta smokin giymiş ve papyon takmıştı.

"David Howling," dedi Bug. "Howling Evi'nden."

"Bu doğru olamaz," dedi Augustine. "Uluyan Ev fulgurkinetik bir evdir."

Ulumalar bir şeyleri dondurmaz. Şimşek fırlatırlar.

Telefonum çaldı. Bir mesaj. Kontrol ettim. Büyükanne Frida.

Erkek arkadaşınızla nasıl gidiyor?;););)

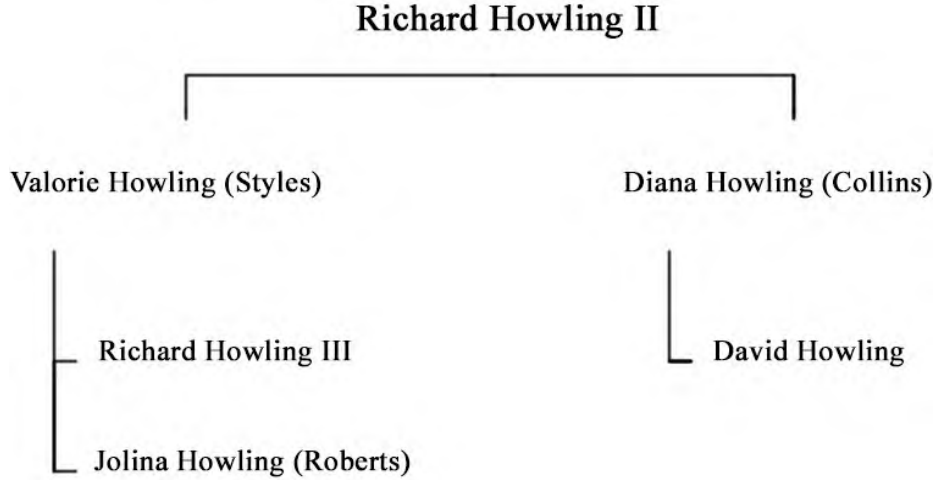
Erkek arkadaşım değil!

"David Howling kayıtlı mı?" Cornelius sordu.

"Ortalama bir fulgurkinetik," diye rapor verdi Bug. "Burada yazdığına göre üç kez Significant olarak geçmeye çalışmış ama başaramamış."

Rogan, "Soyağacını araştırın" dedi.

Bug klavyede başka bir melodi çaldı. Ortadaki ekran yanıp sönerik Uluyan Ev'in soy ağacını gösterdi ve Ev'in şu anki başkanını, eşlerini ve çocuklarını listeledi.

Rogan, "Diana Collins'i koştur," diye emretti.

House Collins ekranda belirdi.

Bug'ın sesi kesin ve yüksekti. "Diana Collins, Collins Hanesi'nin New York şubesine akuakinetik Prime olarak kayıtlıdır.

psikrokinetik uzmanlık."

Psikrokinetik "buz büyücüsü" demekti.

"Karanlık bir at," dedi Augustine, mükemmel yüzü küçümsemeyle kırışarak.

Kara atları duymuştum, çünkü Prime'ları konu alan pek çok romantik ve aksiyon kurgusu onların etrafında dönüyordu. Prime'lar statülerini korumak için yetenekleri hakkında yeterince bilgi verir, genellikle ikincil yeteneklerini gizlerlerdi. Kara atlar bunu bir adım öteye taşıdı. Asallar olarak hiç kayıt yaptırmazlar, olduklarından daha azmış gibi davranarak ailelerinin çıkarlarını ilerletmek için karanlık işler yaparlardı. "Yani bu gerçek bir şey?"

"Ne yazık ki evet," dedi Augustine. "Howling Hanesi fulgurkinetik bir aile. Tüm girişimleri buna bağlı. Aileye gerçekten bir şey katamayacak bir buz Prime'ı kaydetmek yerine, David'i arka planda tuttular. Muhtemelen çok özel bir eğitim almıştır."

"O bir suikastçı," dedi Rogan, kesin bir ifadeyle. "İyi bir suikastçı. Bug, evinin gözetlenmesini istiyorum. Aracını bul. Her an nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Baranovsky öldüğünde şampanya içiyordu," diye yüksek sesle düşündüm. "Howling sıvıyı boğazında dondurmuş olabilir mi?"

"Büyük ihtimalle. Basitçe dondurmadı. Eğer bunu yapsaydı, Baranovsky bir buz küpüyle boğulmuş olabilir. Sıvıyı düz keskin bir bıçak haline getirmiş ve boğazını içten dışa doğru kesmiş olmalı." Rogan ekrana baktı, gözlerinin ardında bir hesaplama gerçekleşiyordu. "Forsberg'in beyninde de buz hasarı belirtileri var."

"Bu sinsî bir uygulama," diye devam etti Augustine, sesinde açıkça görülen bir tiksintiyle. "Ve filmlerin sizi inandıracağından çok daha nadir görülür. Bu

karanlık atın büyük bir fedakarlık yapmasını gerektirir. Asıl statülerini asla kabul edemezler veya bunun sağladığı avantajlardan yararlanamazlar. Akranları tarafından her zaman daha aşağı görülürler. Hayatımda sadece iki karanlık at tanıdım ve her ikisinin de sonu kendileri ya da aileleri için iyi olmadı."

Baranovsky'nin içki içişini düşünüp duruyordum. Elinde şampanya kadehiyle orada durup Rogan ve Olivia Charles'ı izlediğini kafamda canlandırabiliyordum. Olivia Charles, kaçmam için beni zihinsel olarak iten kişi. Rogan manipülatörler hakkında ne demişti? Genellikle başka uzmanlıklar olarak kaydedilirlerdi, psionik bir favori.

"Rogan, Olivia Charles'ın kaydı nasıl?"

"Bir psionik Prime." Ağzını kapattı. Bakışları tehlikeli bir hal aldı.

"Ne oldu?" Augustine bir ona bir de bana baktı.

"Oyuna getirildik," dedim. "Olivia Charles bir şaşırtmaca yarattı ve herkes Rogan'a ve onun dramına odaklanmışken, David Howling Baranovsky tarafından öldürüldü ve boğazındaki şampanya katı bir buz kütlesine dönüştü. Bizi kullandılar."

Augustine, "Bu çok ağır bir suçlama Bayan Baylor," dedi.

İçlerinden birini suçlamaya cüret edene kadar Nevada'lı olmam ne tuhaf. "Nari ve diğer avukatlar bir buz büyücüsü ve bir manipülatör tarafından öldürüldü."

birlikte çalışmak. Rogan, eğer Olivia bir manipölatör olsaydı, bunu kimse bilebilir miydi?"

"Olivia Charles dördüncü nesil bir Prime." Augustine öne doğru eğildi. "Eğer senden hoşlanmıyorsa bir yılan kadar acımasızdır ama ünü tartışılmaz."

"Kimse biliyor mu?" Rogan'ın yüzünde bir cevap arayarak tekrarladım.

"Hayır," dedi, sesi asıktı. Yüzü bana bir şeyler düşündüğünü söylüyordu. Şiddet, hem de çok fazla.

"Vay be." Augustine iki elini de kaldırdı. "Delilik sınırının çok çok ötesine geçelim. Serseri mayın gibi şımarık bir çocuktan bahsetmiyoruz. Pierce gibi ya da toplumda pek tanınmayan ikinci evliliğinden olan karanlık bir at. Lekesiz bir sicile ve geniş bir bağlantılarımız var. Annem Olivia Charles'tan nefret eder ama Olivia onu bir öğle yemeğine davet ettiğinde annem katılmak için çaba sarf eder. Olivia'nın peşine düşmeyi düşünmeden önce, onun suçlu olduğuna dair kurşun geçirmez kanıtlara sahip olmalısınız. Birini kasap bıçağıyla bıçaklarken videosunu çekip Meclis'te oynatırsanız, insanların yarısı bunun uydurma olduğuna yemin edecek, dörtte biri de bıçaklama sırasında kendileriyle çay içtiğini iddia edecektir. Kanıt olmadan onu herhangi bir şeyle suçlarsanız, çarmıha gerilirsiniz. Seninle olan tüm bağlantımı reddetmek zorunda kalacağım. Bir daha asla önemli bir müşteri bulamazsın." Rogan'a döndü. "Ve sen de itibarının son kırıntılarını da kaybedersin."

Rogan, "Umurumda değil," dedi.

"Umursamalısın." Augustine gözlüklerini tekrar burnunun köprüsüne doğru kaydırды. "Elinizde hiçbir şey yok. Elinizde varsayım ve tahminler var. Bu hareket tarzı sadece sizi etkilemeyecek."

Bug boğazını temizledi.

"Bu beni, ailelerimizi ve hatta Rynda'yı etkileyecek. Bu, olağanüstü bir dikkatle yapılması gereken türden bir suçlama. Sadece bu da değil. Olivia'nın bu karmaşaya dahil olması hiç mantıklı değil. O hayatının zirvesinde. Gücü, serveti ve nüfuzu var. Neden bunu tehlikeye atsın ki?"

Bug boğazını daha yüksek sesle temizledi. "Ne?" Rogan sordu.

"Voilà." Bug tuşa dokundu. Baranovsky'nin malikânesinin önü, yağmur sisinin arasından çekilmiş ve koyu ıslak yapraklarla sınırlandırılmış orta ekranları dolduruyordu.

David Howling bir kenarda durmuş sigara içiyordu, yüzünde o tanıdık gülümseme vardı. Sürekli sakin ve mutlu görünüyordu.

Bir limuzin ön merdivenin önündeki yerine kaydı. Şoför hızla yolcu kapısına yöneldi, bir şemsiye açtı ve siyah şemsiyeyi üzerinde tutarak kapıyı açtı. Olivia Charles dışarı çıktı, merdivenlerden yukarı yürüdü, güvenliğin önünde bir an durakladı ve içeri girdi. On beş Saniyeler sonra David yarım kalmış sigarasını bir kenara attı ve onu takip etti.

Augustine'in yüzü bembeyaz oldu. "Yüce Tanrım."

Ve bu hiçbir şeyi kanıtlamadı. Birbirlerine bakmadılar. Birbirlerine bir şey söylemediler. Odadaki herkes bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu. Howling onun geldiğinden emin olmak için dışarıda beklemişti. Ve biz bu bilgiyle hiçbir şey yapamadık.

Rogan'a "O haklı," dedim. "Elimizde doğrudan kanıt yok." "O zaman biraz bulmalıyız," dedi. "O USB belleğe ihtiyacımız var." Bug'a baktı.

"Nasıl?" Bug sordu. "Baranovsky'nin ağında bir DaemonEye güvenlik kilidi var. Çocuğa bunu kırdırmam gerekecek ama Bern tüm siber kapıları açsa bile bize bir faydası olmaz. İnternete bağlı olmayan bir şeyi hackleyemezsiniz. Bilgisayara fiziksel olarak erişmeniz gerekir. Birisi içeri girmeli, bilgisayarı ya da en azından sabit diski almalı ve onunla birlikte dışarı çıkmalı. Baranovsky'nin çalıştırdığı her güvenlik görevlisi muhtemelen şu anda o malikânededir. yer. Bu ev kilitli bir midyeden daha sıkı kilitlenmiş. Şimdiye kadar duvardaki boşluk muhtemelen onarılmıştır, onarılmadıysa da kale gibi korunuyordur. Knox."

"Bu görüntüyü nasıl çektin?" Cornelius arkamdan söyledi.

Neredeyse sıçrayacaktım. O kadar sessizdi ki orada olduğunu unutmuştum.

"Kamerasından yayın yapan bir drone." Bug kolunu salladı. "Elli bin dolarlık bir drone, bu arada onu kaybettim çünkü tam kurtarmaya çalışırken rüzgar büyücüsü bir pislik onu gökyüzünden düşürdü. Son görüntülediği şey bir ağaçtı, hem de çok yakından."

"Eğer doğru anladıysam, bilgisayarın tamamına ihtiyacınız yok." Cornelius dirseğini bükülmüş dizine dayadı ve yanağını parmaklarına yasladı. "Sadece sabit diske ihtiyacınız var."

"Evet." Bug kollarını iki yana açtı. Napolyon işlerin kendi katkısını gerektirecek kadar heyecan verici hale geldiğine karar verdi ve bir kez havlayarak

Nokta.

Rogan Augustine'e baktı.

"Sanırım güvenlik personelinin birinin kimliğine bürünmeyi deneyebilirim," dedi illüzyon büyücüsü. "Baranovsky'nin kutsal mekanına erişimi olan birini kaçırdığımızı varsayarsak. Bu zaman ve araştırma gerektirecek."

"Peki ya kısa menzilli bir ışınlayıcı?" Ben sordum. Işınlanma son çareydi. Genelde pek iyi gitmezdi ama üçü arasında bunu yapabilecek en az bir büyücü tanıyor olmalıydılar.

"Çok riskli," dedi Augustine. "Burası güvenlik kaynıyor. Ve İnsan ışınlamalarının üçte ikisi, ışınlayan kişi bir Prime değilse, ışınlanan tarafın az pişmiş bir köfteye benzemesiyle sonuçlanır."

Rogan Bug'a, "Malikânenin güvenliğini kimin sağladığını bul," dedi. "Bakalım onlara para fırlatabilecek miyiz?"

"Başka bir drona ihtiyacım olacak,"

dedi Bug. "Gelincikler," dedi

Cornelius.

Hepimiz ona baktık.

"Gelincikler mi?" Augustine sordu.

Cornelius, "Avrupa çakalının evcilleştirilmiş bir türüdür," dedi.

"Gelincik, vizon ve stoat ile yakından ilişkili."

"Gelinciğin ne olduğunu biliyorum," dedi Augustine, belli ki sabırlı olmak için kahramanca bir çaba sarf ediyordu. "Gelinciklerin bilgisayarı geri almamıza nasıl yardımcı olacağını soruyorum."

"Sanırım malikânede çamaşırhane var?" Cornelius yüzünde yumuşak bir ifadeyle sordu.

"Evet," diye bildirdi

Bug. "Endüstriyel kurutucular mı?"

"Büyük olasılıkla."

"Ve bilgisayardan sadece bir sabit disk mi istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Bug.

"Bu durumda, bir gelincik koşumuna çok küçük bir kamera ve bir radyo alıcısı takabilmeniz koşuluyla bunları sizin için çıkarabilirim. Onlarla konuşabilmeli ve gördüklerini görebilmeliyim. Nevada'nın deposunda birkaç koşum takımım var ama kameramın değiştirilmesi gerekiyor ve bunu henüz yapamadım."

"Çamaşırhane havalandırmasından koşumlu gelincikler mi göndermek istiyorsunuz?" Augustine'in bu fikri kabullenmekte zorlandığı belliydi.

"Evet," dedi Cornelius.

Gözlerimi kırptım. "Havalandırma bir alarmla korunmuyor muydu?" Üçü de bana sanki aniden ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı.

Rogan, "Bir çamaşırhane havalandırmasını emniyete almak mantıklı değil," diye açıkladı. "Çok küçük ve bir kurutucuya açılıyor."

"Merak ediyorum, tam olarak ne hayal ediyorsun?" Augustine sordu. "Kırmızı lazer ışınlarından oluşan çapraz bir desen ve ninjalar gibi içinden sürünerek geçen koşum takımlı gelincikler mi?"

Ugh. Kendi ilacına ihtiyacı vardı. Sesime biraz soğukluk kattım. "Bay Montgomery, popüler eğlencenin aksine lazer ışınları ne kırmızıdır ne de normal şartlar altında görülebilir. Bir araştırma şirketinin başındaki bir adamın bunu bileceğini düşünürdüm."

Augustine kızardı. "Bunu biliyorum, zaten soruyu da bu yüzden sordum."

İlerlemeye devam ettim. "Lazerler zaten bir kurutucu havalandırmasını emniyete almak için en uygun seçim olmazdı, çünkü kurutucu tiftiği taşıyan hava yanlış pozitifler yaratacak ve sonunda ayna sistemini tıkayacaktır. Aynı nedenle ısı sensörleri ya da hareket sensörleri de kullanılamaz ama egzoz bir basınç sensörüyle emniyete alınabilir. Baranovsky ne kadar paranoyak? Cornelius'un gelinciklerinin ölmesini istemiyorum. Bu onun için acı verici olur."

Cornelius uzandı ve elimi sıktı. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Rogan, "Ben Baranovsky'den daha paranoyağım," dedi. "Çamaşırhane havalandırmalarım güvenli değil. Ama üzerlerinde metal bir ızgara olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu gelincik soygunu fikrini biraz saçma bulan başka kimse var mı?" Augustine odanın etrafına bakındı.

Cornelius, "Izgaralar bir sorun değil," dedi.

"Hayvanlarınız vidalarla başa çıkabilir mi?" Augustine sordu.

Cornelius onun bakışlarına karşılık verdi. "Farz edelim ki ben de sizin illüzyonlarınız üzerinde çalıştığınız kadar hayvanlarımı eğitmek ve sihrimi geliştirmek için zaman harcıyorum."

"Bunun işe yarayacağından ne kadar eminsiniz?" Cornelius'a sordum. Bana gülümsedi.

"Hadi yapalım," dedi Rogan.

Rogan'ın bir gözetleme kamyonu vardı. Dışarıdan bakıldığında orta büyüklükte bir karavan gibi görünüyordu. İçinde bilgisayar ekranları, ekipmanlar, kablolar ve çeşitli monitörlerden oluşan yüksek teknoloji bir duvar vardı. Kilidi açıldığında 270 derece dönebilen, emniyet kemeri ve kalça ısıtıcısıyla donatılmış siyah deri koltuğuma oturdum ve iki gelincik ile Cornelius'un Çin gelincik porsuğu adını verdiği biraz daha büyük bir yaratık çalılıkların arasında ilerlerken ana ekrandaki gece görüşlü kamera yayını izledim. Çin gelincik porsuğu sevimli bir şekilde kabarıktı ve onu sevip biraz besleyebildim.

Bug onu bir kamera ve iletişim cihazını destekleyen bir koşum takımına yerleştirmeden önce kuru üzüm. İki yan monitör de gelinciklerden benzer yayınlar sağlıyordu. Cornelius ve Bug monitörlerin önünde oturuyor, her ikisi de mikrofonlu kulaklıklar takıyordu.

Sol tarafımdaki Augustine, "Gelinciklere kamera taktığınıza inanamıyorum," dedi. Cornelius da "Dronlara kamera koyuyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Evet ama insansız hava araçlarının kameraları olması gerekiyor. Bu doğal değil." Cornelius ona gülümsemekle yetindi.

Ekranda çiseleyen yağmur hâlâ yeri ıslatıyordu. Soğuğun iliklerinize kadar işlediği türden bir geceydi. Kuru ve sıcak olduğum için minnettar bir şekilde koltuğuma daha sıkı yaslandım. Onlar koşum takımlarını takarken ben de eve kısa bir koşu yapmış ve yağmurdan sıırıslıklam olmuş güzel elbisemi çıkarıp sıradan bir tişört ve kot pantolon giymiştim. Saçlarım hala toplanmıştı ama makyajın gitmesi gerekiyordu. Kendimi daha çok kendim gibi hissediyordum ama o elbisenin, galada olmanın ve Rogan'la balkona kadar yürümenin büyüğü bir yanı vardı. Yetişkinliğim boyunca sihir ve mucizeye olan neredeyse çocuksu inancım kadar uzanan bir şey. Bu akşamı düşündüğümde, Baranovsky'yi, kendi malikanesinde öldürülmeden sadece birkaç dakika önce konuştuğum adamı hatırlamam gerekirdi. Onun yerine Rogan'ın parmaklarının benimkiler üzerindeki hissini ve "Bir Başbakan görüyorum" dediğinde yüzünün aldığı şekli hatırladım. Sanki bundan korkuyormuş gibi söylemişti. Bu beni rahatsız etti. Beni Baranovsky'nin cinayetinden daha çok rahatsız etti.

Ölüme alışıyor muydum? Umarım alışmamışımdır.

Bug ve gözetim ekibine göre David Howling eve hiç gitmemişti. Baranovsky'nin malikanesi ile River Oaks'taki evi arasında bir yerde ortadan kaybolmuştu. Ne Bug ne de iki gözetim yardımcısı onun yerini tespit edebildi. Bug, Rogan'ın talimatıyla Howling'in cep telefonu numarasını internetten bulup aradığında, numara artık kullanılmıyordu.

Çalılık sona erdi. Üç küçük hayvan durakladı. Önlerinde yirmi metrelik açık bir alan uzanıyordu. Önlerinde, Rogan'ın muhbirine göre çamaşırhanenin bulunduğu malikânenin kuzey kanadının duvarları yükseliyordu. Duvarlarla çalılar arasında bazı süs çalıları ve gül fidanları uzanıyordu. Çamaşırhanenin havalandırması muhtemelen yeşilliklerin arkasına gizlenmişti.

Cornelius kulaklığındaki bir düğmeye bastı, sesi sanki bir grup küçük çocukla konuşuyormuş gibi net ve dostçaydı. "Sola bak."

Canavarlar hep birlikte sola bakarken kameralar yer değiştirdi. "Sağa bak."

Kameralar itaatkâr bir şekilde sağa döndü. Her yer temiz. "Duvara doğru koşun."

Üç canavar açık arazide, gül çalılarının altından geçerek duvara doğru koştu.

Cornelius konsantre oldu, bakışları odaklandı, sesi samimi ve neredeyse hipnotikti. "Sert koku. Sarı zehir kokusu. Bul onu."

"Zehir kokusu mu?" Rogan sordu.

Yanımda durmak için hareket etti ve birdenbire sadece birkaç santim ötemde durduğunun farkına vardım. Uzanıp bana dokunmasını istedim. Ama dokunmadı.

"Çamaşır suyu," dedi Bug usulca. "Onlara çamaşır suyuna batırılmış kağıt havluları koklattı. Koku kurutucuda bile giysilerin üzerinde kalıyor."

Canavarlar sola doğru fırladılar, köşeyi döndüler ve metal bir ızgarayla tutturulmuş bir metre kare genişliğinde bir havalandırma deliğinin önünde durdular.

Cornelius, "Küçük dişi kullan," diye seslendi. "Yuvayı aç." "Bir Disney filmindeyim," dedi Augustine, yüzü iğrenmişti.

Gelinciklerden biri uzandı ve gelincik-badger'ın koşumundan küçük bir tornavida çıkardı. Canavar onu yukarı kaldırdı ve vidanın içine soktu. Diğer gelincik onu sıktı ve elektrikli tornavida sessizce vınlayarak vidayı dışarı çekti. Tornavida kaydı. Gelincik sabırla tekrar yerine yerleştirdi.

Augustine gözlerini kırıştırdı.

Neredeyse beş dakika sürdü ama sonunda vidalar gevşedi ve üç tüylü hırsız pençelerini ızgaraya geçirip onu dışarı çıkardı.

"Balu, yuvaya gir. Loki, gir. Hermes, gir."

Porsuk havalandırmaya doğru kıvrıldı, gelincikler de onu takip etti. Onlar hareket ederken havada tiftik tozları uçtu. Gelinciklerden biri sevimli bir şekilde hapsirdi. *Lütfen*

Öldürülmeyin, küçük canavarlar.

Cornelius'un hırsızları havalandırma deliğinden çifte zamanlama yaptılar. Metal tünel aniden bir T kesitiyle sona erdi, dik tünel sağa ve sola uzanıyordu. Birden fazla kurutucu takmış olmalılar.

"Loki, bekle. Hermes, bekle."

İki gelincik itaatkâr bir şekilde yere çömeldi.

"Balu, hücum et."

Porsuk ileri fırladı ve T-bölümünün duvarına çarptı. Tüm tünel sarsıldı. Bir göçük yumuşak metali büktü.

"Tekrar."

Canavar önündeki duvara çarptı. Kamerasının görüntüsü titreyerek döndü. Tünel sarktı. Porsuğun ağırlığı duvar ile kurutuculara giden yarı sert metal kanal arasındaki bağlantıyı zorlamıştı. Kanal ile kurutucu havalandırmasının uzunluğu arasında dar bir boşluk oluşmuştu.

Cornelius, "Deliği açın," diye seslendi. Gelincikler pençelerini boşluğa geçirdiler.

Rogan yüzünde tuhaf bir ifadeyle izledi.

Üç dakika sonra hafif gelincik Loki delikten dışarı çıktı ve kelepçeyi çekerek kanalın bağlantısını kesti.

Rogan telefonunu kulağına götürdü ve sessizce, "Margaret? Kurutucu deliklerimize basınç sensörleri yerleştirmeyi araştır. Evet. Kurutucu delikleri."

Augustine telefonunda bir şeyler yazıyordu, yüzü okunmuyordu.

Haklısın.

Hırsızlar hızla eve girdiler, Cornelius sabırla soygunlarını anlatırken geniş malikânede gezindiler ve komutları takip ettiler. Bug haklıydı. Her yer güvenlik personeli ve dedektiflerle doluydu. Bir keresinde, gelincikler bir perdenin arkasına saklanmadan hemen önce, Hermes'in Kamera Harris County bölge savcısı Lenora Jordan'a bir an için göz attı. Otuzlu yaşlarının sonlarında, orta kahverengi teni ve dikkatsizce topuz yaptığı saçlarıyla yüzünde çatık kaşlarla evin içinde ilerliyordu. Baranovsky'nin cinayeti onu yatağından kaldıracak kadar önemli bir haberdi ve belli ki bundan hiç memnun değildi. Bir takım cahil görünümlü Profesyonel kıyafetli insanlar onu takip ediyor, her hareketini izliyorlardı. Büyük ihtimalle onlar Baranovsky'nin avukatlarıydı. Ölümü için hazırlık yapmış olmalı.

Lenora Jordan benim kahramanımdı. Büyürken tıpkı onun gibi olmak istemiştim.

Tüylü hayvanlar yavaş yavaş, adım adım evin derinliklerine doğru ilerlediler.

Çok yorgundum. Uzun bir gece olmuştu. *Bir an için gözlerimi kapatsam, eminim kimse aldırılmazdı.*

Rogan öne doğru eğilip yüzüme bakarken eli sırtımı sıyırdı. "Kahve?"

Sarsılarak uyandım. "Evet.

Teşekkür ederim." Hayır

demeliydim. Ugh.

Bir adım uzaklaştı ve içinde krema olan bir kahveyle geri döndü.

Augustine kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Gerçekten deniyorsun."

Rogan ona düz bir bakış attı. Daha küçük bir adam olsa canını kurtarmak için kaçardı ama Augustine'in daha sert bir yapıya sahip olduğu açıktı.

"Tebrikler Nevada." Augustine dar bir gülümsemeye izin verdi.

"Umarım bu önemli olayın tüm ciddiyetini takdir ediyorsundur. Mad

Rogan bir fincan kahveyi kucağınıza bırakmak yerine size getirmek için vücudunu fiziksel olarak hareket ettirdi. Bu manipölasyon o kadar bariz ki izlemesi acı verici. Ne yazık ki onun için ben hâlâ daha iyi bir işverenim."

Rogan onun yanında durakladı. "Bir kadına nasıl düzgün davranılacağı konusunda herhangi bir işarete ihtiyacın olursa, sana daha sonra bir ders verebilirim."

"Lütfen." Augustine elini kaldırdı. "Beni bağışla. Gerçekten buna kanacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Sırada ne var? Bir piknik altında

Yıldızlar mı? İşe alma sürecinizde ne kadar el altından iş yapmayı planlıyorsunuz?"

Tencere, çaydanlık. "Teşekkür ederim Rogan," dedim. "Kahve çok lezzetli." "Daha denemedin bile," dedi Augustine.

"Kahve çok lezzetli," diye tekrarladım ve yudumladım. Tadı harikaydı, muhtemelen içinde en az yarım kavanoz şeker olduğu için.

Bug, "Bilgisayara ulaştık," diye rapor verdi.

Baranovsky'nin kişisel bilgisayarı, garip plastik pullarla tamamlanmış, uzaylı tasarımı bir kuleydi. Gelincikler onu bir dakikadan kısa bir sürede söktüler, sabit diski çıkardılar, Hermes'in koşumundan çıkardıkları plastik bir torbaya koydular ve çamaşırhaneye doğru uzun bir yolculuğa başladılar. Kahvenin etkisi birinci ve ikinci kat arasında bir yerde kayboldu.

Bacaklarımı kendime doğru çektim ve koltuğun daha derinlerine yerleşmeye çalıştım. Bugün çok fazla sihir harcamıştım. Hızımı ayarlamayı öğrenmem gerekiyordu.

Personel odalarından dar bir kaçış ve yağmurdan sıırıslıklam olmuş ormanda çılgınca bir koşu boyunca asıldım. Sonunda ekranda kamyon göründü.

Rogan kapıyı açtı ve ıslak hayvanlar içeri dalıp Cornelius'un kucağına üşüştüler, yarın yokmuş gibi cıvıldaııp çığlık attılar.

Cornelius'un yüzü aydınlandı. Gülümsedi, yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. Çok güzel bir gülümsemeydi, basit ve güçlü bir neşeyle doluydu. Loki poşetteki sürücüyü ona doğru itti ve Cornelius'un suratına çarptı.

Hayvan büyücüsü sürücüyü aldı, Bug'a uzattı ve tüylü hayvanları sevdi. Nefes verdim. Bir şeyler yolunda gitmişti. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimizden emindim ama şimdilik burada oturup Cornelius'u hayvanlarıyla birlikte izleyebilirdim.

Kısa süre sonra hayvanlar sakinleşti, gelincikler pişmiş tavuk ikramından çok memnun olurken, gelincik-korsan erikleri mideye indirdi. Cornelius bitkin bir halde koltuğına yığıldı.

"Bu inanılmazdı," dedim ona.

"Teşekkür ederim. En büyük sorun gelincikleri görev başında tutmak. Hiperaktif çocuklar gibiler."

"Buldum," diye duyurdu Bug.

Ekran aydınlandı ve açık renk trençkotlu bir adamın yüksek bir binadan çıkışını gösteren bir gece kaydı gösterildi. Takım elbiseli, daha uzun boylu bir adam onu yakından takip ediyordu. Bir koruma.

Videonun açısı bir sokak güvenlik kamerası için çok düşüktü. Birisi arabadan kayıt yapıyordu. Bunu yüzlerce kez yapmıştım ve videolarım tıpkı buna benziyordu.

Koruma ve adam bir süre bekledi. Bir araba yanaştı Köşeyi döndüğümde farlar korumayı ve trençkotlu adamı aydınlattı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Senatör Garza.

Araba kayarak yumuşak bir şekilde durdu. Koruma kapıyı açtı.

Ekranın köşesinden fırlayan şimşek, tüylü dallarıyla korumayı, Senatör Garza'yı ve aracı kavradı ve onları parlayan tek bir bütün haline getirdi. Yıldırım yandı ve yaktı, iki adam ölümcül kucağında sarsıldı. Arabanın ön tarafı eridi. Arkadan çıkan ateş lastikleri patlattı.

Şimşek yanıp söndü ve tekrar geri geldi. Kamera yavaşça, titreyerek sola doğru kaydı. Sokakta yalnız bir adam duruyordu, yaşlı, siyah saçlı, takım elbiseli, ellerini büyücülere özgü bir pozda kaldırmış, kolları dirsekten bükülmüş, avuç içleri yukarı bakıyordu. Kamera yüzünü yakınlaştırdı. Yüz hatları

Gevşek, ifadesi neredeyse dingin, ama gözleri öfkeli, kendi bedenini kontrol edemeyen bir adamın acısı ve umutsuzluğuyla çalkalanıyordu.

Şimşek söndü. Kamera geri döndü. Araba yanmış, kömürleşmiş bir enkazdı. Garza ve koruma kaldırımı yayılmış, vücutlarından dumanlar tütüyordu.

Görüntü tekrar adama döndü. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle iki cesede baktı, sonra döndü ve kaçtı.

"Onu tanıyorum," dedi Augustine, sesi keskindi. "Bu ..."

"Richard Howling," dedi Rogan. "Olivia Charles tarafından kontrol ediliyor. Howling Evi Senatör Garza'yı öldürdü."

Artık her şey apaçık ortadaydı ve parçaları bir araya getirmek sonradan düşünülmüş gibi görünüyordu. Yine de yaptım, sırf bir şey kaçırmamak için.

"Bilinmeyen bir nedenden dolayı Olivia Charles Senatör Garza'nın ölmesini istedi.

Büyük olasılıkla planlarını fark etti ve bir tehdit haline geldi. Onu ortadan kaldırmaları ve bunu kendilerine geri dönmeyecek bir şekilde yapmaları gerekiyordu."

"Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oldular," dedi Augustine. "Olivia sihrini Richard Howling üzerinde kullandı ve onu Garza'yı öldürmeye zorladı, bu da tehdidi ortadan kaldırdı ve Richard Howling'i potansiyel olarak suçladı."

"Ama neden Richard Howling'i kullanıyorsunuz?" Cornelius sordu. "Howling'e iradesini kabul ettirebilseydi, Garza'nın korumalarını kontrol altına alabilirdi."

Rogan, "Bu David'e verilmiş bir ödün olmalı," dedi. "Onlar için ilk kez cinayet işlemiş olması pek olası değil."

Augustine başını salladı. "Richard'ın kız kardeşi başka bir haneyle evli. Richard'ın devre dışı kalmasıyla David, Uluyan Hanesi'nin başına geçebilecek tek seçenek haline geldi. Dediğim gibi, karanlık atlar asla iyi sonuç vermez.

İşleyicilerinden nefret etme eğilimindedirler."

"Her şey yolunda gidiyordu," diye devam ettim. "Olivia ve David'in Forsberg'in Garza'yı gözetim altında tuttuğunu bilmemeleri dışında. Forsberg kayıta ne olduğunu anladığında bunu kendi lehine kullanmaya çalıştı. Garza'nın adamlarıyla, Howling'le ya da başka biriyle anlaşma yapma talimatıyla kaydı hukuk ekibine teslim etti. Olivia bunu öğrendi ve David Howling'le birlikte kaydın ortaya çıkmasını engellemek için olaya

karışan herkesi öldürdü. Forsberg neden Garza'yı takip ettirsin ki?"

"Çünkü Forsberg bir Vekilharçtı," dedi Rogan. "Meclis içinde bir dizi grup var ama en büyük iki grup Sivil Çoğunluk ve Vekilharçlar. Vekilharçlar büyücülük yanlısı, Sivil Çoğunluk ise insanlar."

Augustine, "Bu çok basite indirgemek olur," dedi. "Komiserler kendilerini ve Evleri insan toplumunun birincil yönlendirici gücü olarak görürler. Mevcut demokratik modeli reddediyor ve Evlerin daha fazla güç ve etki sahibi olmasını savunuyorlar. Basitçe söylemek gerekirse, yönetmek istiyorlar. Sivil Çoğunluk, köklerini on dokuzuncu yüzyıl filozofu ve Başbakan Johanna Hemlock'un sözlerinden alır. Sivil Çoğunluk, Meclis'in siyasete müdahalesini sınırlandırmayı amaçlamaktadır."

"Alıntı nedir?" Ben sordum.

Cornelius, "Sivil bir çoğunluk tarafından yönetilen bir ülkede en küçük azınlık bile, gücün seçkin bir azınlığın elinde toplandığı bir ülkede yaşayan çoğunluktan daha fazla korumaya sahiptir" dedi.

"Kulağa neredeyse fedakârca geliyor," dedim. "Yanlış anlama ama Evler güçlerinden vazgeçmeleriyle bilinmezler."

Augustine içini çekti. "Hayır, bu diğerkâmlık değil. Kişisel çıkar. Müdahil olmama politikamız şu ana kadar gerçekten iyi işliyor. Zengin ve güvendedeyiz ve kaybedecek çok şeyimiz var. Garza, Sivil Çoğunluk'un sevgilisiydi. Matthias Forsberg Steward'ların aktif bir üyesiydi. Komiserler muhtemelen Garza'nın iktidara gelmesini engellemek için komplo kurdular, bu yüzden Forsberg, Komiserlerin bir skandal yaratabileceği bir pislik bulma umuduyla onu gözetim altına almış olmalı."

Yüzümü ovuşturdum, uyku sersemliğini üzerimden atmaya çalıştım.

"Yani Olivia ve adamları kaydı ele geçirdi," dedi Rogan, "ve şimdi bu beklenmedik bir bonus. Bununla ne yapacaklar?"

"Şantaj bariz bir seçenek," dedi Augustine. "Howling, Meclis içindeki üçüncü en büyük grup olan Ilımlılar'ı kontrol ediyor. Bu Meclis seçimleriyle ilgili olabilir."

"Hayır." Rogan oturduğu yerden kalktı ve kafese kapatılmış bir kaplan gibi bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Bu insanlar istikrarsızlık istiyor. Kaos. Gözetleme kaydının var olmaması gerekiyordu ama var ve bir kopyası onlarda. Eğer kaydı saklarsak ve onlar da kopyanın üzerine oturmayı tercih ederlerse, Richard Howling onların kuklası olur. Kaydı Lenora'ya iletirsek, Richard Howling'i tutuklamak zorunda kalacak. Garza'nın bir Meclis Başkanı tarafından öldürülmesine halk tepki gösterecektir. David yine de istediğini alır. Eğer

kendi kopyalarını bizden önce yayınlarsa, David yine House'u alır ve savcılık beceriksiz görünür. Kamuoyunda büyük bir öfke dalgası oluşacaktır."

Augustine, "Ne yaparsak yapalım onlar kazanacak," dedi. "Bu sadece sıradan bir Meclis siyaseti değil. Bu, güç yapısı içinde sismik bir değişim gibi geliyor ve buna karşı koyacak birleşik güce sahip olduğumuzdan emin değilim. Rogan, bu işte yanlış tarafta mıyız?"

Rogan ona doğru döndü. "Sivilleri öldürdüler ve neredeyse şehir merkezini yerle bir ediyorlardı ki bu binlerce kişinin daha ölümüne yol açabilirdi. Asla doğru taraf olamayacaklar. Bu savaşı kazanmaya niyetliyim."

"Bunu biliyorum." Augustine'in yüzü yorgundu. "Sadece tarihin bizi kahraman mı yoksa kötü adam olarak mı göreceğini merak ediyorum."

"Kimin yazacağına bağlı," dedim ona. "Bunu Lenora'ya götürmeliyiz."

Rogan beni inceledi. "Neden?"

Nedenini gayet iyi biliyordu. "Kendiniz de söylediniz, bu insanlar kaosa ilgileniyor. Halkı galeyana getirmeden kaos yaratamazsınız. Videoyu yayınlayacaklar, bunu kontrol altına alınamayacak bir yerde yapacaklar. -sosyal ağlar gibi- ve öfkeyi körükleyecekler. Savcılık, sevilen bir senatörün ve halk şampiyonunun bir Başbakan tarafından öldürüldüğü gerçeğini kasıtlı olarak saklamış gibi görünecek. Bunu neden şimdiye kadar yayınlamadıklarını anlamıyorum."

Rogan, "Doğru anı bekliyorlar," dedi.

"İşte tam da bu yüzden Lenora video ile ne kadar çok vakit geçirirse o kadar iyi."

Rogan, "Sabah Lenora'nın ofisiyle konuşacağız," dedi. "Evrak işlerini toparlamak için zamana ihtiyacım olacak."

Haklı olduğumu biliyordu, o zaman neden oyalıyordu?

"Verona İstisnası için başvuracak mısınız?" Augustine gözlerinde hesapçı bir bakışla konuştu.

"Evet."

"Harrison Hanesi'nin işbirliğine ihtiyacınız olacak." Augustine Cornelius'a döndü.

"Verona İstisnası nedir?" Telefonumdan bakabilirdim ama çok yorgundum.

"Adını Capulet ve Montague kan davasından alıyor," diye açıklıyor Cornelius. "*Romeo ve Juliet*, Verona Prensi'nin her iki aileye de bir ultimatoma vermesiyle başlar ve kan davasını yeniden alevlendiren bir sonraki kişiyi öldürme sözü verir."

kan davası. Sonra da sahneden inip ellerini yıkıyor, ta ki onların eylemleri onu geri dönmeye zorlayana kadar."

Rogan, "Verona İstisnası, House Howling'e karşı savcılığa suç duyurusunda bulunmak anlamına geliyor," dedi. "Troy benim çalışanım ve sen de

Cornelius ile yaptığım anlaşma gereği. Howling ikinize de saldırdı, tazminat ödemek için hiçbir çaba göstermedi ve normal yollardan ulaşılamıyor." "Ama bunu bilmiyorsun." Beynim o kadar yavaş ve yorgundu ki, onu mantıklı düşünceler üretmeye zorladığımda çökme tehlikesi geçiriyordu. "Ama bunu bilmiyorsun.

Evinin başı olarak anılır."

Rogan, "Sabah Richard'ı arayacağım," dedi. "O her şeyi reddedecek olaydan haberdar. Bu işe karışmak istemiyor, zaten bu yüzden David'i en başta karanlık bir at haline getirdi."

Augustine, "Verona İstisnası, bunun artık bu üç Meclisin belirli üyeleri arasında açık bir savaş meselesi haline geldiğini etkili bir şekilde ifade ediyor" dedi. "Savcılık, Verona İstisnası'nı kabul ederek, Rogan ve Harrison Meclislerinden intikam alınmasını gerektirecek yeterli kanıt olduğunu kabul edecek ve sivillerin refahını büyük ölçüde göz ardı etmedikleri sürece bu intikamı gerçekleştirmeleri için onlara yetki verecektir."

"Yani bu onların ellerini yıkamalarına ve bizim savaşmamıza izin mi veriyor?" Ben sordum.

"Evet," dedi Rogan.

Mantıklıydı. Savcılık ofisinde, Lenora Jordan'ın en tehlikelisi olduğu bazı büyü kullanıcıları vardı, ancak iki Prime'ın her dövüşünde olaya dahil olurlarsa, sonuç polis personeli için felaket olurdu.

Rogan, "Bu standart bir prosedür," dedi. "Savcı, halkın güvenliği söz konusu olduğunda devreye girer. Sizden yeminli bir beyanname ve Harrison Evi'nden Cornelius'a izin verdiklerini belirten bir izin belgesi istiyorum. meşgul olun."

Cornelius sessizce, "Bu bir sorun olabilir," dedi. "Bizim küçük bir Meclisimiz var. İhtiyatlı davranırız ve olaylara karışmayız. Ailem bu politikayı yıllarca sürdürdü ve şimdi kız kardeşim de bunu koruyor."

Aynı kız kardeş, en küçük kardeşinin karısının öldürüldüğünü öğrendiğinde bir kart ve birkaç çiçek göndermişti.

Cornelius, "Onunla yarın konuşacağım," dedi.

Yarın çok geç olabilir. Eğer o video internete düşseydi, ayaklanmalar olurdu. Houston'ı yanmaktan kurtarmaya çalışırken neredeyse on kez ölmedim, sadece kendini parçaladığını gördüm.

Bug'a döndüm. "Videonun bir kopyasını alabilir miyim lütfen?" Rogan'a baktı.

İç çeker gibi yaptım. "Bu iş yorucu olmaya başladı. Rogan ve işverenim bir sözleşme imzaladı ve bu sözleşme her iki taraf için de geçerli. Eğer paylaşmak zorunda kalırsak Kanıtları bizimle paylaşmalısınız, özellikle de işverenim elde ettiğine göre. Videonun bir kopyasını istiyorum, lütfen. E-posta harika olur."

Rogan, "Onun dediğini yap," dedi. Gülümsüyordu. Neyin bu kadar komik olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumun zili yeni bir e-postayı haber veriyordu. "Teşekkür ederim."

"Acele etme Cornelius," dedi Rogan. "Dediğim gibi, evrak işleri Baranovsky karmaşasını düşünürsek Lenora yarın bizi görmeyebilir bile. Bu hassas bir konu."

"Kız kardeşim reddederse, tek başıma devam edeceğim, ancak davamız ikimizle birlikte daha güçlü olacaktır."

Ayağa kalktım. "Banyo nerede?"

Rogan uzak duvardaki bir kapıyı işaret etti. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktım, banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Çıkar çatışması var mıydı? Cornelius'a karısının katilinin adını vereceğime dair söz vermiştim ama o kişiyi onun için öldürmeyeceğimi de açıkça belirtmiştim. Cornelius'un Rogan ile anlaşması Teknik olarak benimle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece karşılıklı işbirliğini belirtiyor ve Rogan'ın ellerini bağlıyordu.

Hayır, çıkar çatışması yoktu. Elimde iki vatandaşın öldürüldüğünü gösteren bir video vardı. Bunu rapor etmek kanunen benim yükümlülüğümdü. Bern'e mesaj attım. Bu çok önemli. Sana bir e-posta göndereceğim. Lenora Jordan'a göndermenin bir yolunu bulabilir misin? Böylece izi bize kadar sürülmez.

Cevap yok. Saat sabahın üçüydü.

Uyandırdığım için üzgünüm ama bu gerçekten önemli. Lütfen uyan. Eğer telefonunu patlatırsam, bip sesleri onu uyandırır.

Özür

dilerim.

Uyan.

Tekrar özür
dilerim.

Uyan.

Ekranda bir cevap belirdi. Sıra bende. Üzerinde. İyi misin?

Evet. Çok teşekkür ederim.

Nefes **verdim**. Bunu yapmanın bir yolunu bulacaktı.

Telefonumu kaldırdım ve aynada kendime baktım. Gözlerimin altında torbalar vardı ve bunlar Prada değildi. Birden o kadar yorulmuştum ki ayakta zor duruyordum. Bu banyodan çıkmalıyım, çünkü zemin güzel ve davetkâr görünmeye başlamıştı.

Ellerimi yıkadım, dışarı çıktım ve kanepeye oturdum. Hâlâ bir şeyler konuşuyorlardı ama artık takip edemiyordum. Gözlerim kapanıyordu. Onları açık tutmak için çok uğraştım ama biri göz kapaklarıma ağırlık bağlamıştı. Augustine tam olarak duyamadığım bir şey söyledi. Rogan cevap verdi ve sonra dünya yumuşak, sıcak ve karanlığa büründü ve ben de davetkâr karanlığa gömüldüm.

Bölüm 11

Yeni demlenmiş kahvenin cezbedici kokusu bana doğru sürüklendi. Gözlerimi açtım.

Tavan tanıdık gelmiyordu. Evimde değildim. Bu da demek oluyordu ki . . .

Dik oturdum. Rogan'ın komuta odasındaydım, kocaman siyah deri koltuklarından birindeydim. Birisi başımın altına bir yastık koymuş, üzerime de bir battaniye örtmüştü. Odanın diğer ucunda Rogan büyük siyah bir kupaya kahve dolduruyordu. Beyaz bir tişört ve siyah bir pantolon giymişti. Tişört pazularına yapışmıştı. Son bir saatini spor yaparak geçirmiş ve yeni duş almış gibi görünüyordu.

Beni gördü ve sırttı. Şeytani bir sırtıştı ve kafamdaki tüm alarmlar çalmaya başladı.

"Saat kaç?" "Dokuzu on geçiyor."

İçime bir korku düştü. "Günaydın mı?" *Lütfen sabah deme.*

"Evet."

"Olamaz. Aileme nerede olduğumu söyledin mi?" "Hayır."

Nefes verdim.

"Ama Cornelius'un deponuza geri döndüğünde bunu yaptığını tahmin ediyorum."

Ugh. Kanepeye uzandım ve battaniyeyi başımın üzerine çektim. Bunu asla unutamayacaktım. Büyükanne Frida ve kız kardeşlerim acımasız olacaktı. "Demek geceyi Mad Rogan'la geçirdin? Nasıl geçti? Düşün ne zaman?"

Battaniye aşığı indi ve Mad Rogan'ın üzerimde, rahat edemeyeceğim kadar yakınımnda durduğunu ortaya çıkardı. Bu açıdan daha da iri görünüyordu, zaten devasa olduğunu düşünürsek bu iyi bir numaraydı. Tıraş olmuştu, çenesi tamamen temizdi. Kirli sakalı daha çok severdim. Onu daha insani yapıyordu. Şimdi yanağındaki dar kırmızı yarık dışında her santimiyle bir Prime'a benziyordu.

Bir Prime görüyorum. Prime ya da değil, Rogan ve ben hala eşit değildik. Muhtemelen asla da olamayacaktık.

"Herkes nerede?" Ben sordum.

"Cornelius'un kız kardeşinin izin vermesini bekliyoruz. Burada beklemenin bir anlamı yoktu, o yüzden herkes evine gitti." Sanki bir şekilde kurt inine girmiş lezzetli bir kuzuymuşum gibi hınzırca gülümsedi. "Sen hariç."

İçimi çektim. "Bu muafiyete güvenmek istemeyebilirsin."

"Anladığım kadarıyla yakın değiller."

"Kız kardeşi Matilda'yı bir yaşından beri görmemişti."

"Ailenin ne düşüneceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu kahvesini yudumlarken.

"Korkmuyorum. Zihinsel olarak kendimi güçlü bir savunmaya hazırlıyorum."

Beni uyandırmalıydın."

"Kendini fazla zorladın," dedi. "Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı." "Sadece bir an için gözlerimi kapattım."

"Kendinden geçmişsin," dedi, sırtarak. Bir erkeğin sabahın köründe bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Horladığını biliyor muydun?" diye sordu. "Horlamıyorum."

"Öyle. Çok sevimli." Bana göz kırptı.

Ona bir yastık fırlattım. Yüzüne birkaç santim kala durdu ve kanepedeki yerine geri döndü. Yanımda çömeldi. Aramızdaki mesafe aniden daraldı. Kahve fincanı yan masaya taşıdı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu. Bakışları saçlarıma takıldı. Uzandı ve sarı bir tele dokundu. "Bence ailen burada kaldığını ve seninle unutulmayacak kadar kirli bir seks yaptığımızı düşünecek."

Aklım doğrudan çukura gitti.

"Özellikle de saçını gördükten sonra."

Saçımı parmaklarının arasından çektim. "Saçımın nesi var?"

"Ertesi sabah denilen özel bir stil."

Başıma dokundum. Dün geceki saç spreyi, yağmur ve yastığım belli ki kafamda hayatımda bir kez karşılaşacağım bir karmaşa yaratmak için bir araya gelmişti. Saçlarım dimdik duruyormuş gibi hissediyordum.

Rogan bana bakıyordu ve mavi gözlerinin derinliklerinde aynı buz gibi karanlığı gördüm. Yine mi?

"House Howling'i aradın mı?"

"Henüz değil," dedi. "Neden? İzlemek ister misin?"

"Belki."

"Sapık canavar."

"Rogan!"

Bana gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, kalbinizden zihninize doğru bir iz bırakıyor ve bir dahaki sefere bir şeyleri yumruklamak istemenize neden olan bir adama neden katlandığınızı merak ettiğinizde aklınıza geliyordu.

"Sabahları çok seksi görünüyorsun Nevada." Sesi beni okşuyor, büyüsü tenimde dans ediyor, küçük arzu patlamaları yaratıyordu.

"Dur," diye uyardım. Sihirli okşama kayboldu.

"Akrabalarınızı hayal kırıklığına uğratmak utanç verici olur."

"Onları düzenli olarak hayal kırıklığına uğratmayı alışkanlık haline getirdim." Uzandım ve yaranın altındaki deriye hafifçe dokundum. "Bu nasıl oldu?"

"Dün kalabalığın içinde yakalandım." Sesi hafifçe kalınlaştı.

Hâlâ ona dokunuyordum, teni parmak uçlarımda altında sıcacıktı. Hafif sandal ağacı kokusu etrafımda dönüyordu. Sanki elimi çekeceğimden endişelenmiş gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Olivia'nın seni tırmalamış olabileceğini düşündüm. Senin en büyük hayranın değil." Gülümsedi. "Fark ettin."

"Rynda'dan hoşlanıyor gibiydin. Neden onunla evlenmedin?" "Çünkü ondan çok hoşlanıyorum."

Bu acıttı. Elimi yavaşça geri çektim. Bu konuşmayı başlatmamalıydım.

Rogan yanımda yere oturdu ve kolunu bükülmüş dizinin üzerine koydu. "Ben üç yaşındayken babam altıncı suikast girişiminden kurtuldu. Bir manipülatör tarafından saldırıya uğradı. Annem suikastçıyı öldürdü ama bu babamın zayıflığımızı telafi etme takıntısını körükledi. Göremediğin bir şeyi öldüremezsın. Keşke telepatik ve telekinetik olsaydık. O zaman katillerin geldiğini hissederdik. Benimle bir telekinetik-telepat melezi yapmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Çocuklarımda başarılı olmaya kararlıydı, bu yüzden gelinim için alışverişe başladı."

"Üç yaşındaydın."

"O uzun vadeli bir planlamacıydı. Rynda güçlü bir telekinetik ve bir empat. Babam bir telepatı tercih ederdi ama bir Prime'da telekinezi ve zihin manipülasyonu olması çok nadirdir. Neredeyse hiç birlikte görülmezler. Telepatik bir Prime ile evlenirsem çocuğumuzun telekinezisini kaybedeceğinden korkuyordu. Rynda'nın babası bir telekinetik, annesi ise bir psionik, yani genleri onun amaçları için mükemmeldi. Ailelerimiz arasındaki geçici nişan anlaşmasına ben üç, o iki yaşındayken varıldı. İlk kez o zaman bir nesneyi havaya kaldırmayı denedi ve başardı."

"Neyi havaya kaldırdı?" Kendime rağmen sordum.

"Anne ve babası tartışıyordu ve o da annesini susturmak için ağzına emzik sokmaya çalıştı."

Olivia'nın yüzünü dudaklarında emzikle hayal ettim ve kıs kıs güldüm.

"Rynda her zaman barışçıl biriydi. Ortamın sakin olmasını sever."

"Yani hayatınız boyunca onunla evleneceğinizi biliyor muydunuz?"

"Evet." Başını salladı. "Ve çocukluğumun ve ergenliğimin büyük bir kısmında bunu sorun etmedim. Evlilik çok uzaklarda, bir gün gerçekleşecek bir şeydi.

gelecek ve ben Rynda'yı sevdim. Özellikle de ergenlikten sonra."

Kıskançlık keskin küçük iğnelerle bana battı. "Rynda *çok* güzel."

"Muhteşem," dedi. "Zarif, rafine, enfes, büyüleyici ..."

Şimdi de beni yemliyordu. Tırnaklarımı inceliyormuş gibi yaptım.

"Başka bir adamdan çocuk sahibi olduğu için kalbinin kırılmasını anlıyorum.

Sorun değil Rogan. Kendini kötü hissetme. Eminim sana acıyacak birini bulacaksın. . eninde sonunda."

Sessizce güldü. "Bu sabah çok huysuzsun. Buna alışabilirim."

"Yapma. Bana hikayenin geri kalanını anlatacak mısın yoksa şimdi eve mi gideyim?"

"Pekâlâ. On altı yaşındayken Rynda evimizdeki bir partiye geldi. Ne olduğunu şimdi hatırlamıyorum ama annemi biraz üzmüştüm ve annem hala bunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Zor bir gençtim."

"Söylemiyorsun." Gözlerimi

devirdim. "On altı yaşındaydım."

Rogan omuz silkti.

"Annenin sana kızması için ne yaptın?"

İç geçirdi. "O yazın başlarında babamla tartışmıştık ve bana eğer evin kurallarını beğenmiyorsam

Gidip sokakta karton bir kutuda yaşayacaksın. Ben de öyle yaptım. Sırtımdaki kıyafetlerle ve başka hiçbir şeyim olmadan dışarı çıktım. Beni bulmaları neredeyse üç hafta sürdü."

"Nereye gittin?"

"Şehir merkezinde," dedi. "Başıma kötü bir şey geleceğini düşünmemiştim. Sokakta uyudum, bir aşevinde yemek yedim ve diğer evsizlerle birkaç kavgaya karıştım. Sonra bir evsizin altında dövüşler üzerine bahis oynayan insanlar buldum.

ve para için birkaç adam dövdüm. Elli dolar kazandım ve yumruklarını sihirli bir şekilde sertleştirebilen bir adam tarafından kafama vuruldu. Bir adam beni votka ve pizza vaatleriyle tavlamaya çalıştı. Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım ve ne olacağını görmek için arabasına bindim. Meğer boğmaya bayılıyormuş. Sonu onun için iyi olmadı. Uyuyacak bir karton kutu bulmayı hiç başaramadım. Babamın güvenlik görevlileri beni şoklayıp sakinleştirici verene ve evime geri götürüne kadar parkta çalılarının altında uyudum."

Sadece ona baktım. Yalan söylemiyordu.

"Odamda uyandığımda annem beni azarladı. Bana endişelendiğini söyledi. Onu bu şekilde korkutmaya hakkım olmadığını söyledi. Sokakta uyumaktan çok daha kötüydü. Parti zamanı geldiğinde aile içi anlaşmazlıklarımızı çözmüştük, bu yüzden Rynda anneme son üç haftadır nerede olduğumu sorduğunda annem ona söyledi. Rynda ağlamaya başladı."

"Neden?"

"Annemden kalan bazı stres ve korku izlerini almış. Bu onu üzdü. Orada oturuyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve anneme bana nasıl katlanabildiğini sordu. Annem ona benim üstün yetenekli bir çocuk olduğumu ve üstün yetenekli çocukların olağanüstü şeyler yaptıklarını söylemiş. Rynda bu durumda üstün yetenekli çocuk istemediğini söyledi. İşte o zaman onunla evlenemeyeceğimi anladım."

"Üstün yetenekli çocuklar istemediği için mi?"

Connor daha yakına eğildi ve tekrar gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Hayır.

Çünkü onu sevmiyordum. Prime'lar arasındaki evlilikler nadiren sevgiye dayanır ama Rynda onu sevmediğini bilirdi. Bu onu her zaman incitirdi. Ve bencilce, Rynda'yla birlikte olmanın yalnız kalmak anlamına geldiğini fark ettim. O aile, çocuk ve istikrar istiyordu. Güvenlik. Ben tam olarak ne istediğimi bilmiyordum ama bunu istemediğimi biliyordum. Risk alırdım ve bu onu ezerdi. Ve eğer irademi bastırır ve evliliğe boyun eğersen

ona karşı hep soğuk olmak zorundaydım. Öfkemi, korkumu ya da endişemi tam anlamıyla hissetmesine asla izin veremezdim, çünkü bu zalimce olurdu."

Rogan'ın kişiliği büyüğü gibiydi: yoluna çıkan her şeyi silip süpüren güçlü bir tayfun. Öfkesinin boyutunu ve arzusunun yoğunluğunu görmüştüm. Size odaklandığında, bunu tamamen yapıyordu ve siz kendinize rağmen onun ilgisinin nesnesi olduğunuz için ayrıcalıklı hissediyordunuz. Gerçek bir ilişki dürüstlük gerektirirdi. Korktuğunda, öfkeli olduğunda ya da çaresiz kaldığında, eve gitmeden önce sakinleşmek ve duygularını içine atmak zorundaydı. Ona yalan söylemek zorunda kalacaktı.

Rogan bana hiç yalan söylememişti. Bu bana bir ton tuğla gibi çarptı. Bazen cevaplarını dikkatli bir şekilde ifade ederdi, ama balkonda halkının öldürülmesini izlediğimiz zaman hariç bana hiç yalan söylememişti. Tepki vereceğimi bildiği için bilerek yalan söylemişti. Sorularıma cevap vermeyi reddedebilirdi. Bunun yerine bana her zaman gerçeği söyledi, cevaplardan hoşlanmayacağımı bilse bile.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Hikayeye devam et."

"Pek bir şey kalmadı. On sekizimde nişanı resmen bozdum. Bir yıl daha umutlarını korudular ama ben orduya katıldığında her şeyin bittiği açıktı. Rynda altı ay içinde şimdiki kocasıyla evlendi. Politika ve riskli oyunlarla ilgilenmiyor ve tüm belirtilere göre onu seviyor."

"Pişman mısın?"

"Hayır. O mutlu ve benim başka birine ihtiyacım var. Benim baskım altında ezilmeyecek birine."

Doğru. "Bu uzun bir emir."

Yüzü düşünceli bir hal aldı. "Garajında yaptığım o büyük konuşmayı hatırlıyor musun?"

"Hangisi?" İçimi çektim. "Birkaç tane yaptın. Üzerinde adının yazılı olduğu kişisel bir sabun kutusu kurmayı düşünüyorum."

"Hani yatağıma girmek için yalvaracağını söylemiştim ya?"

"Ah. Bu. Nasıl unutabilirim ki? Göğsünü gümüş sırtlı bir goril gibi yumruklamayı bekleyip durdum."

"Söylediklerimi unut-"

Bir hoparlör açıldı ve Bug'ın sesi odada yankılandı. "Nevada, uyan. Bern onu hemen geri aramanı söylüyor. Acil bir durum var."

Yan masadan telefonumu aldım. Birisi zil sesini kapatmıştı. Bernard'ı aradım.

"Evet?"

"Montgomery ofisinizde bir video görüşmesi yapıyor," dedi. "Çok kızgın. Ona geri arayacağınızı söylemeye çalıştım ama hattı açık tutuyor." Kötü bir şey olmuştu.

Kanepeden atladım ve ayakkabılarımı kenarda gördüm. Onları giydim. Rogan beni izledi.

"Bela mı?"

"Muhtemelen."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Augustine nerede olduğumu biliyordu. Burayı aramadı, bu da yeni acil durum her ne ise sadece beni ilgilendirdiği anlamına geliyordu. Kendi işlerimi kendim hallederdim.

Ona baktım. O tanıdık buz gibi Prime'a geri dönmüştü, yoğun, sert ve ölümcül.

"Eğer bir Prime olursam, benim düşmanım olacak mısın Rogan?" "Hayır," dedi. "Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok." "Seni buna zorlayacağım."

Depoya daldım. Mavi bir Honda CR-V park yerimde duruyordu. Bern beni kapıda karşıladı.

Honda'yı işaret ettim. "Müşterimiz var mı?"

"Hayır." Bern'in yüzü, genellikle Honda'nın park yerinde olmasına yol açan ve muhtemelen hikayesine Büyük Tufan'ın hemen ardından başlayacak olan olaylar dizisini metodik olarak anlatmak üzere olduğu anlamına gelen o toparlanmış ifadeyi aldı.

Bilgi akışını engellemek umuduyla elimi kaldırdım. "Daha sonra. Augustine neden bu kadar kızgın?"

"Bu olabilir." Bern tabletini kaldırdı. Üzerinde bir başlık vardı: "Yeşiller İçindeki Kadının Sorusu: Başbakanlar Daha Fazlasını Yapmalı mı?"

Tam da ihtiyacım olan şey. Ofis koltuğuma çöktüm, saçlarımı elimden geldiğince geriye doğru çektim ve klavyedeki tuşa bastım.

"Evet?"

Augustine'in mükemmel yüzü o kadar soğuktu ki, bir buzuldan oyulmuş da olabilirdi. "Tebrikler, Yeşiller İçindeki Bayan."

Lanet olsun.

"Fedakârlığın çürük meyve verdi. Sana söylemiştim." "Bu berbat bir makale, Augustine."

"Makale hakkında konuşmuyorum."

Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Lütfen şunu hızlandırır mısın?"

"Victoria Tremaine'in adamları ofisimle temasa geçti. Beni görmek için Houston'a gidiyor. Yeşiller İçindeki Kadın'ın kimliğini soruyor."

Daha dik oturdum. Yıllar önce bir hakikat arayıcısı olduğumu ilk fark ettiğimde, hakikat arayıcısı Evlerini araştırmıştım. Amerika Birleşik Devletleri'nde üç tane vardı ve Tremaine Hanesi en küçüğü ve en korkulanı idi. Sadece bir başbakanı vardı: Victoria Tremaine. Yetmişine yaklaşmıştı ve insanlar onun geldiğini duyduklarında saklanırlardı. Kurbanlarından sadece gerçeği öğrenmekle kalmaz, onlara lobotomi de yapabiliyordu ve sık sık da yapardı. Zengin ve korkulan biriydi, eşi benzeri görülmemiş bir güce sahipti. Onun resmine baktığımı hatırlıyorum.

kötü gözlü aristokrat bir kadındı ve onun kötü bir cadıya benzediğini düşünüyordu. Soylu bir unvana sahip olan ve ona içki sunarken içkinizi dökerseniz derinizin canlı canlı yüzülmesini emreden türden.

"Tremaine'i üzmemek gibi bir niyetim yok," dedi Augustine. "Ofisimin yakınlarında olmasını da istemiyorum ama onu görmemezlikten de gelemem. Bana neden seninle ilgilendiğini anlatmak için tek bir fırsatın var."

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunu anladığınızdan emin olun. Tremaine'den korunmaya ihtiyacınız varsa, size teklif ettiğim sözleşmeyi imzalamalısınız. Evim kendi halkını koruyacaktır. Sen

... " Bilgisayar ekranını kontrol etti. "Yirmi iki saat." Ekran karardı.

Bern'e baktım. Kollarını kaldırdı.

Augustine Victoria Tremaine'le tanışırca, kimliğimi kafasından çıkarırdı. Ben bir Prime bebeğiydim ve Baranovsky'ye bazı şeyleri itiraf ettirmeyi başarmıştım. Victoria'nın bir ömür boyu pratiği vardı. Neden ilgileniyor musun?

Kafamda korkunç bir şüphe alevlendi. Rogan haklıysa ve ben bir Prime isem, yeteneklerim bir yerden geliyor olmalıydı. Spontane Yakın ailesinde çok fazla güce sahip kimse olmayan Asalların tezahürleri son derece nadirdi.

"Annem evde mi?"

Bernard başıyla onayladı. "Nevada, araba hakkında ..." "Daha sonra."

Ayağa kalktım ve koridordan geçerek evimize ve mutfağa doğru yürüdüm. Annem lavabonun başında bir tabağı duruluyordu. Arabella masaya uzanmış, telefonuyla oynuyordu.

Annem saçlarımı okşadı. "Olaylı bir gece miydi?"

"Victoria Tremain'in benimle ilgilenmesi için bir neden var mı?"

Annemin yüzü bembeyaz oldu. Tabak elinden kayıp yere düştü ve paramparça oldu.

"Anne!" Arabella ayağa fırladı.

"Odayı terk et." Sesi soğuk ve sertleşmişti. Arabella gözlerini kırptırdı. "Anne, sorun ne?"

"Şimdi."

Kız kardeşim gözlerini kocaman açarak havalandı. Annem Bern'i bin metre bakışıyla sabitledi. Tek kelime etmeden geri çekildi.

Annem yavaşça ellerini bir havluyla sildi. Yüzü sertleşti ve hesapçı bir hal aldı. Bu ifadeyi sadece bir kez görmüştüm, tamamen yabancı biri haline gelip PI kariyerine son verdiğinde. İçimi bir korku kapladı.

"Ne yaptın?" diye sordu, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Küçük bir kızı kurtardım. Amy Madrid."

"Kim bilir?"

"Augustine ve sekreteri. Anne, beni korkutuyorsun."

"Victoria şehre mi gidiyor?"

"Evet."

"Ne zaman geliyor?" "Yarın."

Annem havluyu metodik bir hassasiyetle askıya astı. "Beni çok dikkatli dinle. Augustine'in zihnini temizlemelisin."

"Ne?"

"Augustine'in zihnini silmelisin. Gerekirse onu kızartın."

Geri çekildim. "Benden ne yapmamı istediğin hakkında bir fikrin var mı? Nasıl yapılacağını bilsem bile -ki bilmiyorum- onu bir sebzeye çevirir."

"Yapabilirsin," dedi annem tam bir güvenle. Tanımadığım birine dönüşmüştü.

"Onu tanıyorum. O bir insan. Onun aklını öylece bozamam.

Kırmayacağım." "O zaman onu öldüreceğim."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye ciyakladı sesim.

"Aklını sil yoksa onu öldürürüm."

"Anne! Bizim işimiz bu değil. Biz böyle biri değiliz. Babam yapmaz-"

"Bu sadece seninle ilgili değil." Annemin yüz ifadesinden sonunda bir duygu kırıntısı çıktı. "Kız kardeşlerine karşı bir sorumluluğun var! Tremaine srtğ seni bulursa, beni ve bykanneni öldürür. Arabella ve sen ve Catalina hayatınızın geri kalanında ona hizmet edeceksiniz. İstediğin bu mu? Aileni korumak zorundasın."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime gelmedi.

Annemin alt dudağı titredi. Mutfağa doğru ilerledi ve bana şiddetle sarıldı. "Biliyorum. Zor olduğunu biliyorum. Sorun değil. Çok fazla şey istiyorum. Endişelenme bebeğim. Ben hallededeğim. Olanları unut."

Kurtuldum. "Neden peşimizde?"

"O senin baba tarafından bykannen."

Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu. Bir sandalyeye çöktüm.

"ocuğunu doğuramadı, bu yüzden bir şeyler yaptı ve babanız doğdu. Başbakan olan bir oğul istiyordu. Babanın büyüsü yoktu. Yoktu. Onu hep ihmal etti, ama yeteneğinin ortaya çıkmasını beklerken, her gün onun zihnini parçalara ayırır, sihir kanıtı arardı. Onun tamamen normal olduğunu fark ettiğinde ilgisizlik nefrete dönüştü. Elinden geldiğince çabuk ondan kaçtı. Sana çaresizce ihtiyacı var çünkü başka bir Prime olmazsa Evi de onunla birlikte ölecek."

Aman Tanrım.

"Merak etme," dedi annem. "Ben ..."

Hayır, yapmazdı. Rogan'ın dediği gibi, bu bir ev savaşıydı. Ailemdeki en yaşlı Prime bendim. Bu karmaşayı ben yarattım. Bu benim sorumluluğumdu. Elimi kaldırdım, sesim donuk çıkıyordu. "Hayır. Ben hallederim."

"Nevada. . ."

"Ben hallederim anne. Bu gece hallededeğim. Bekleyeceğine söz ver. Söz ver bana."

"Sen bana söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım," dedi annem.

Ayağa kalktım, başımı dik tuttum ve temizlenmek için odama gittim.

Duş aldım, saçlarımı kurutup taradım ve iş kıyafetlerimi giydim, otomatik pilotta hareket **ettim**. ıldırımış olmam gerekirdi ama nedense hiçbir duygu biriktiremiyordum. Elimdeki tek şey soğuk, metodik bir mantıktı. İhtiyacım olan şey buydu.

Victoria Tremaine benim büyükannemdi. Geçmişe bakınca mantıklı geliyordu. Babamın ailesi hakkında konuşma konusundaki isteksizliği, sihri çok dikkat etmem konusundaki ısrarı ve annemin Prime'lara olan güvensizliği. Eğer Victoria

Tremaine benim kayınvalidemdi, Primes'a da güvenmezdim.

Victoria Tremaine'in varisi yoktu. Kesinlikle baş varisi yoktu. Bu bilinen bir gerçektir. Varlığını fark etseydi, beni Tremaine Hanesi'nin bir parçası yapmak için elinden geleni ardına koymazdı. Bunu da kız kardeşlerimi rehin tutarak yapardı. Üçümüz arasında gerçeği arayan tek kişi bendim. Bu üçümüz için de kölelik olurdu.

Augustine ile görüşmesine izin veremezdim. Onu ceviz gibi kırardı.

Ben de Augustine'in zihnini silemedim. Yaptığımız şey bu değildi. Bu . . . savunduğum her şeye ters düşüyordu. Yine de ailemi kurtarmak için bunu yapmak zorundaydım. Ya bunu yapacaktım ya da annem onu öldürecek.

Bundan bir çıkış yolu göremiyordum. Aileme bakmak zorundaydım.

Merdivenlerden aşağı indim. Catalina beni durdurmak için medya odasından çıktı. Matilda da kız kardeşimin hareketlerini taklit ederek onu takip etti. Başka zaman olsa bunu komik bulurdum.

"Neler oluyor? Arabella annemin delirdiğini söyledi..."

"Annem şu anda zor bir dönemden geçiyor. Merak etme. Yarına kadar her şey yoluna girecek."

"Ne zor zamanı? Neden? Birini öldürecekmiş gibi görünüyorsun."

Komik bir kelime seçimi. "Kimse öldürülmeyecek."

"Bana çocukmuşum gibi davranmandan nefret ediyorum."

Anladığından emin olmak için bir an ona baktım. "İnsanlar bizi öldürmeye çalışıyor. Annem çıldırıyor. Augustine çıldırmış durumda. Ben düzeltmeye çalışıyorum. Sen de bana kızmasan çok iyi olurdu."

Sessizliğe gömüldü. Yürümeye

devam ettim. "Nereye

gidiyorsun?"

"Bir plan yapmak için."

Depodan çıktım ve Honda'nın yanında durdum. En az üç yaşında, son derece sıradan görünüyordu. Geri döndüğümde Bern'e bunu soracaktım. Depodan çıktım, iki blok öteye yürüdüm ve Rogan'ın merkezinin önündeki kaldırıma çıktım. Bu akıllıca bir hareket değildi ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Numarasını çevirdim.

"Evet?" diye cevap verdi.

"Tavsiyenize ihtiyacım var," dedim. "Karargâhınızın önündeyim. İçeri girebilir miyim?"

"Evet."

Yanlarından geçerken konuşmayı kesen askerlerin yanından geçtim ve merdivenleri tırmandım. Rogan beni bekliyordu. O tanıdık dikkatiyle iş kıyafetlerimi inceledi.

"Mümkünse Bug'un bizi duymasını istemiyorum." "Mümkün."

Rogan beni uzak duvardaki bir kapıya götürdü ve kapıyı açtı. Küçük bir ofise girdim. Bir masa, birkaç sandalye ve bir kitaplık dolusu defterler ve kılavuzlar. Rogan kapıyı kapattı ve masanın köşesine oturdu.

Yutkundum. İçimdeki her şey bu bilgiyi paylaşmaya karşı isyan ediyordu ama başka seçeneğim yoktu. Prime olduğumu zaten biliyordu. Hiçbir şey bilmediğini söyledi.

Benimle savaşmaya niyetli.

"Victoria Tremaine benim büyükannem."

Beş kelime tuğla gibi düştü ve aramıza girdi.

Kaşları bir santim kadar yukarı kalktı. "Shaffer Hanesi'ni bekliyordum. Tremaine sürpriz oldu."

"Yarın Augustine'i görmeye gelecek. Varlığımı öğrenirse ailemi yok eder. Zihnini silmezsem annem Augustine'i öldürecek."

"Bir çıkmaz." Rogan'ın ifadesi, sanki çok karmaşık bir satranç oyunu oynuyormuş gibi soğukkanlıydı. "Seni kurtarmamı ister misin?"

Baştan çıkarıcıydı. Çok cazip. "Hayır. Tavsiye istiyorum."

Gözlerinde gurur parladı. "Bir ejderhaya dönüşüyorsun."

"Başka seçeneğim yok. Bu bana ait. Annem elinden geleni yapsa bile Augustine'e bir şans verebileceğini sanmıyorum."

"Katılıyorum. Çok iyi." Arkasına yaslandı. "Victoria Tremaine hor görülen ve korkulan biri ve bunu biliyor. Bir aegis, bir gizleyici ve bir telepatik kalkanla seyahat ediyor. Vücudu ve zihni her zaman mükemmel bir şekilde korunuyor ve eğer saldırı altındaysa, görünmezlik cihazı saniyenin çok küçük bir bölümünde ortadan kaybolmasını sağlıyor. O son derece zor bir hedef. Onu ortadan kaldıramazsınız. Annen bunu biliyor, bu yüzden Augustine'e odaklandı."

Başımı salladım. O kadarını tahmin etmiştim.

"Augustine, Evler üyeleri arasında sahip olduğum arkadaşla en yakın kişi. Kendisinden çok daha küçük bir kız kardeşi ve bir erkek kardeşi var. Babası öldü ve o da onların bakıcısı. Size olan profesyonel ilgisini dostluk ya da yoldaşlıkla karıştırmayın. Eğer bir an için bile olsa sizin herhangi bir

Kardeşlerine karşı ne kadar kk olursa olsun bir tehlike görürse sizi öldürür. Prime'ın bakış açısından, ona hiçbir şey borçlu değilsiniz."

"Rogan, onun zihnini öylece silemem."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

İçimi ektim. "Emin değilim."

"Evet, ylesin." Bakışları acımasızdı.

"Yapabilirim." Augustine'i kırabilirdim. Daha önce de bir zihni kırmanın eşiğine gelmiştim, paralı askeri sorgularken ve kız kardeşlerim üzerinde çalışırken. O duvarın tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve ona asla yaklaşmamak için elimden geleni yapmıştım.

"Augustine'in gl bir iradesi var. Augustine'in zihnine saldırırsam, bunu hissetmesine izin verirsem ve çok ileri gidersem, benimle savaşmaya çalışırken kendini sakatlayacaktır. Bu zaman alacaktır, dakikalar, belki de bir saat, yani iyi bir savaş gücü değil, ama ruhunu paramparça edecektir. Bunu yapabilirim. Ama yapmayacağım."

"Yine de ailenizi korumak zorundasınız." "Evet."

"Seni Baranovsky'nin galasına gitmemeye ağırdığımda kaçınmaya çalıştığım şey buydu," dedi. "Yine de oldu, senden ya da benden daha erken isterdim. Daha fazla zamanımız olabilir diye düşünmüştüm. şu anki soru ne yapman gerektiği değil. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Asıl soru, neyle yaşayabileceğin?"

"Augustine zihnini Victoria Tremain'e açmaya razı olur muydu?"

Rogan hiç tereddüt etmeden, "lmeyi tercih eder," dedi. "Augustine son derece içine kapanık biri. Dünyaya gerçek yüzünü asla göstermeyen bir adam onun kutsal mekanına izinsiz girilmesine asla izin vermez."

"Koruma fikrine açık olur mu?"

"Senin tarafından mı? Onu bir hakikat arayıcısı karşısında güçsüz olduğuna ikna etmeniz gerekir. Çok dikkatli ol Nevada. Eğer bu gösteriyi çok kişiselleştirirsen, sana düşman olur. Gizli ama duygusal yükü olmayan bir şeyin peşinden gidin. En derin sırlarının ihlal edildiğini hissetmemeli."

Bu çok hassas bir dans olurdu ve istediğimi elde edebilsem bile bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Adam Pierce'ın bana öğrettiği dersleri uygulamayı planlıyorum." Başımı salladım. Ve eğer bunu başaramazsam, hayatım çökecek ve

Augustine

Hayatının geri kalanını nerede ve kim olduğunu bilmeden beslenme tüpüyle geçirebilirdi. Baskı yok.

"Diyelim ki bu sorun çözüldü," dedi. "O zaman ne olacak? Victoria Tremaine pes etmez. Arkasını dönüp evine eli boş gitmeyecektir. Takip etmeye devam edecektir. Bu, yaklaşan büyük bir sorun için yalnızca kısa vadeli bir  z m."

Ağzımı hareket ettirdim. "Bunun farkındayım." "Uzun vadeli strateji nedir?"

"Benim yok."

Kaşlarını attı. "Yakın ailenizde birden fazla yaşayan Prime var mı?"

Kız kardeşlerimi soruyordu. "Evet."

"Diğ r büyücü bir hakikat arayıcısı mı?"

"Hayır."

Şaşkınlık gözlerine yansıdı. "Ama onların Asallar olarak nitelendirilebileceğinden emin misin?"

"Evet."

"O halde en iyi seçeneğiniz kendi Hanenizin kurulması için dilek  vermek. Bunun için sizin ve diğ r Başbakan'ın b y n z  herkesin önünde kabul etmeniz gerekir. Yeterlilik süreci ve Meclis oluşumu çok hızlıdır, kırk sekiz saatten daha kısa bir sürede, tüm uygun formlar sunulduktan ve duru maların tarihi belirlendi. Baylor Hanesi olursanız, bir süre boyunca diğ r tüm Hanelerin saldırılarından muaf tutulursunuz.

  yıl. Bu Victoria Tremaine'in bile iğneyemeyeceğ  temel bir kuraldır. Bu kural, herkes için iyi olan ve toplumumuzun temel taşlarından biri olan yeni sihirlerin ortaya çıkmasını korumak için konulmuştur."

House Baylor. Kendimi ve kız kardeşlerimi köpekbalıklarının istila ettiğ  sulara atmış olurdum.

"Sizin için en iyi hareket tarzı bu." Yüzünde bir kas kasıldı, sonra sanki bilerek tarafsız kalmaya karar vermiş gibi ifadesi gev edi. "Benden tavsiye istedin. Bir Ev ol."

Bunu  imdi yapmak için yeterli zaman olmaması çok kötü. Augustine sorununu çözebilirdi. Hayır, bunu d   nmem gerekiyordu. Ev olmak son  re olmalıydı.

"Bir nokta daha. Baylor Hanesi olarak resmen tescil edildiğinzde, aramızdaki her neyse sona ermek zorunda."

Her neyse mi? Bir bacağımı diğ rinin üzerine koyarak arkama yaslandım.

"Neden?"

"Yeni kurulan bir Hanenin başı olarak ilk sorumluluğunuz ailenizin geleceğini güvence altına almaktır. Bağlantıları kurmalı ve güvenliğini sağlamalısınız.

Böylece üç yıllık süre sona erdiğinde demir atmış ve herhangi bir saldırıya karşı iyi korunmuş olursunuz. Yapabileceğiniz en iyi şey böyle bir ittifakı evlilik yoluyla pekiştirmektir. Bu, Hanenizin korunmasını ve geleceğini garanti altına alacaktır.

DNA'nızın haritasını çıkaracak ve büyük olasılıkla Prime truthseeker yeteneğine sahip çocuklarla sonuçlanacak eşleşmeyi önerecek hizmetler mevcuttur,

Doğruluk Arayıcısı Evlerinden biri ya da savaş büyüsü eksikliğini telafi etmek için manipülatör gibi tamamlayıcı bir disipline sahip biri. Sen ve ben uyumlu değiliz. Büyülerimiz tamamen farklı diyarlardan geliyor. Açıkça görülüyor ki babamın çabalarına rağmen kan bağı zihin hakimiyeti büyücüleriyle iyi uyuşmuyor. Sen ve ben çocuk yaparsak, onlar Asal olmayabilir."

Ah. Demek bununla nereye varmak istiyordu. "Mhm."

Rogan'ın sesi ürkütücü derecede sakindi. "Bunu umursamayacağını sanıyorsun ama umursayacaksın. Çocuklarını düşün ve uygun bir genetik eşleşme sağlayamadığın için yeteneklerinin vasatın altında olduğunu açıklamak zorunda kalacağını düşün. Bu önemli olacak, Nevada."

"Sen öyle diyorsan. Şu anda daha çok Augustine ile ilgileniyorum."

"Merak etme. Sebat edeceksin. İşlerin yolunda gitmesinin bir yolu vardır."

Bunu büyük bir güvenle söyledi. Rogan işleri şansa bırakacak türden bir adam değildi. Tedirginlik üzerime çöktü. Çok aptalca bir şey yapmış olabilirdim.

"Rogan, tamamen açık olmak istiyorum. Ben sadece tavsiye almaya geldim. Benim adıma hareket etme."

O da bana gülümsedi. Medeni maske yırtıldı ve ejderhayı tüm vahşi ihtişamıyla gördüm, dişleri açık, gözleri soğuktu. Başarısız olursam Augustine'i öldürecekti.

"Yapma," diye uyardım onu. "O senin arkadaşın. O kadar çok arkadaşın yok."

Gülümsemeye devam etti. Hiçbir gücüm yoktu. Gözlerinde gördüğüm cinayet vaadine karşı koyacak hiçbir şey yoktu.

"Söz vermiştin."

"Söz vermedim."

Lanet olsun. Bir şey söylemeden önce ona söz verdirmeliydim.

"Seninle bir daha asla konuşmayacağım."

"Bu korkunç olurdu," dedi.

"Bunu istemiyorum. Augustine'in ölmesini istemiyorum. Yine aynı şeyi yapıyorsun, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyorsun ve isteklerime rağmen bunda ısrar ediyorsun."

"Biz Prime'lar bu şekilde pislik olmaya meyilliyizdir." "Ben de bir Prime'ım."

"Evet, ama ben Mad Rogan'ım."

Tüm o aptalca, kalın kafalı, salakça şeyler arasında.

"Augustine'in başına bir şey gelseydi, bunun sorumluluğunu taşımayacaktınız" dedi.

"Ama yapacaksın."

"Ne olduğumu biliyorum," dedi.

"Connor ..."

"Rogan," diye düzeltti. "Deli Rogan."

Bana on altı yaşındayken kaçış hikâyesini anlatan adam ile şu an burada olan Prime aynı kişi olamazdı. "Beni korkutuyorsun."

"Güzel," dedi. "Anlamaya başlıyorsun. İçine girdiğin dünya bu. Benim gibi, sevdikleri insanlar hayatta kalsın diye kötü şeyler yapabilecek insanlara ihtiyaç duyan bir yer."

Öyle dememişti.

Connor Rogan'a aşıkım. O da bana aşıktı.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Bir adım. Bir adım daha. Bir adım daha ve onun kişisel alanındaydım, çok yakınında duruyordum. Üstümde yükseliyordu. Aramızda neredeyse bir santim boşluk vardı. Çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. I soğuk bir kararlılık gördü, başka bir şey görmedi. Her şeyi saklıyordu.

Beni kurtarmak için arkadaşını öldürecek kadar çok istiyordu ama bana bir Prime olduğumu söylemişti. Şimdi bana bir House olmamı söylüyordu ve bir ilişki için her türlü umudu kökünden kestiğine tamamen ikna olmuştu,

Çünkü benim için en iyisinin bu olduğuna inanıyordu. Prime olmak onun hayatını yönetiyordu ve Prime olmanın benim için diğer her şeyin önüne geçeceğini düşünüyordu.

"Matilda gibi bir çocuğunuz olsaydı ve bu çocuk tüm uygun genetiğe rağmen bir Prime olmasaydı, bu çocuğu yine de sever miydiniz?"

"Tabii ki."

"Onu korur ve ona bakar mıydın? Ona öğretir ve mutlu bir hayatı olmasını sağlamaya çalışır mıydınız?"

"Evet."

"Bildiğim iyi oldu."

Gözleri kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Augustine'i öldürmeyeceğin anlamına geliyor Rogan. Bu işi bana bırakacaksın."

Büyüsü, insanı çılgın attıracak kadar güçlü, vahşi bir tayfuna dönüştü. Etrafımızda döndü ve benim gücüm olan soğuk duvarla karşılaştı. Çenesinin çizgisi sertleşti. İşte *bu doğru. Bu benim senin baskın altında kırılmamam.*

Sesi güçle doluydu. Ejderha doğrudan yüzüme bakıyordu, gözleri ateş ve kavrulmuş toprakla doluydu. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü arkadaşını öldürmek sana zarar verir ve bu hiç hoşuma gitmez." Onun büyüü öfkeleni ama benimki direndi. Bakışlarını tuttum.

"İsteklerime saygı göster Rogan. Ben de seninkilere saygı göstereceğim."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve etrafımızdaki gerçekliği çarpıtan büyüünün seline doğru yürüdüm.

Bölüm 12

Güce ihtiyacım vardı. Bir büyücü olduğunuzda, güç rezervinizi artırmanın tek bir yolu vardı. Bu yüzden bir kutu tebeşir ve gizemli çember kitabımla Büyükanne Frida'nın motor havuzuna girdim. Tayt şort ve spor sütyeninden oluşan kıyafetimi görünce kaşları havaya kalktı. I

Güç kazanımını en üst düzeye çıkarmak için yapabilseydim çırılçıplak soyunurdum, ancak odam ve banyo çıplak dolaşmama izin veren tek yerlerdi. Odamda tebeşiri iyi tutmayan engebeli bir bambu zemin vardı ve banyom fayans kaplıydı. Çember çalışmam başlangıçta ev hakkında yazılacak bir şey değildi ve düz bir yüzey istedim.

Köşede ayak altında olmayan bir yer seçtim ve kitabı açarak şarj çemberi sayfasına geldim. Beynimi yoracak kadar karmaşık görünüyordu.

Büyük Evler şarj çemberlerini özel bir ritüel ile birleştirdi.

Anahtar, her yeni nesilde mükemmelleşir. Rogan'ı bir keresinde bunu yaparken izlemiştim. Motor havuzunun zeminine gizemli dairelerden oluşan bir takımyıldızı çizmiş ve aralarında ölümcül bir zarafetle hareket etmişti, elleri bir silah gibi vuruyor, tekmeleri görünmez rakiplerinin kemiklerini kırıyor, vücudu büyüü emiyordu. Evim ve Anahtarım yoktu, bu yüzden

tek bir şarj çemberi. Bunu daha önce bir kez denemiştim ve işe yaramıştı.

Çömeldim ve beton zemine çizmeye başladım. Alet kullanmak cazip gelebilirdi ama danıştığım her kaynak tebeşir ve sağlam bir el dışında herhangi bir şey kullanmanın çemberin gücünü azaltacağını söylüyordu. Bunun doğru mu yoksa sadece sihirli bir efsane mi olduğu önemli değildi. İşimi şansa bırakamazdım. Augustine'i aradım ve buluşmamızı saat sekize ayarladım. Oraya varmam yarım saat sürerdi, yani şimdi başlarsam

en az sekiz saatlik şarj. Şarj etmenin faydaları çemberde geçirdiğiniz her saatle birlikte azalıyor ve sekiz saat beni tatmin ediyor.

Mavi Honda motor havuzunun ortasına park edilmişti ve Frida Nine motoruyla uğraşıyordu.

"Kimin arabası bu?"

"Senin," dedi. "Erkek arkadaşın olmayan kişiler bıraktı. Bir not var." Bana küçük bir kart uzattı.

Açtım. *Mazda için üzgünüm.*

"Bu konuda ortalığı ayağa kaldıracak ve geri almasını mı talep edeceksin?" Büyükanne gözlerini kısarak bana baktı.

"Hayır. Belki sonra." Bu akşam bir arabaya ihtiyacım olacaktı.

Çömelmiş, yerdeki sayfadaki tasarımı titizlikle kopyalamaya çalışıyordum. Ugh. Sanki beş yaşında bir çocuk çizmiş gibiydi. Hem neden bu kadar karmaşıktı ki? Daha da önemlisi, neden çember çalışmasını yıllar önce öğrenmemiştim?

"Mad Rogan'la işler nasıl gidiyor?" Büyükanne Frida ellerini havluyla silerek sordu.

"Güzel." Bir *daire içinde bir daire içinde bir daire . . . Biri beni öldürsün.*

"Hâlâ savaşıyor musun?" "Hayır."

Dışta üç daire. İçte üç küçük daire.

"O kadar konsantre oluyorsun ki kulaklarından çıkan buharı görebiliyorum."

"Mhm."

"Tapuyu yaptın mı?"

Çizimimi durdurdum ve ona baktım. Gerçekten mi?

Büyükanne Frida havluyu benimle onun arasında bir kalkan gibi tuttu.

"Vay, bakışlar."

Çizime geri döndüm.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Bizi öldürmeye çalışan herkes öldüğünde mutlu olacağım."

"Onun gibi konuşuyorsun." Büyükanne Frida'nın sesi titredi. "Nevada, Penelope bir saattir karga yuvasında. Bu sabah benimle iki kelime bile konuşmadı ve cenazeye hazırlanıyor gibi görünüyor. Şimdi de sen bir şeye yumruk atacakmışsın gibi görünüyorsun. Tatlım, sorun ne?"

Sorun nedir? Bu harika bir soru. Rogan bana aşık ama harekete geçmek istemiyor çünkü ben er ya da geç bir Başbakan olacağım.

kendi evi. Annem yıllardır bana yalan söylüyor ve babamla birlikte yeteneğimi saklamam için beni teşvik ettikleri onca zamanın benim yararına mı yoksa diğer psikopat büyükannem tarafından keşfedilmememiz için mi olduğunu bile bilmiyorum. Kasabaya geliyor ve hem Rogan hem de annem Augustine'i öldürmek istiyor. David Howling'in Nari'nin öldürülmesine yardım ettiğini biliyoruz ama nerede olduğunu bilmiyoruz ve komplocu ortağına saldırmak için elimizde kanıt yok. Ve bu gece, tüm zamanını benden faydalanmaya çalışarak geçiren tek kişiyi, ruhunda dolaşmama izin vermesinin onun yararına olacağına ikna etmem gerekiyor. Bunun dışında her şey harika.

"Sadece yorgunum," dedim. "Bu gece yapmam gereken bazı şeyler var." "Sana inanmıyorum."

Neredeyse, "Yapmak zorunda değilsin" diye bağıracaktım ama parlak mavi gözleri o kadar endişeyle doluydu ki, daha başlamadan bu cevabı ısırarak geri aldım. Büyükanneme kötü davranmazdım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Büyükannem sordu. "Bir kucak alabilirim," dedim.

Yüzü düştü. "Tamam, şimdi gerçekten endişelendim." "Sarılacak mıyım, sarılmayacak mıyım?"

Büyükanne Frida kollarını açtı. Yanına geldim ve ona sarıldım, makine yağının tanıdık rahatlatıcı kokusunu içime çektim ve kısa bir an için Beş yaşındaydım ve dünya basit ve aydınlıktı. Sırtımı nazikçe sıvazladı. "Romeo'ya yeni bir bilgisayar yönlendirme sistemi yerleştirdim. Sen sadece kimi vuracağımı söyle, tamam mı?"

"Tamam." Keşke Romeo'yla olan sorunlarımı çözebilseydim. Hayatım çok kolay olurdu.

Birisi çemberimin dışında duruyordu. Gözlerimi yavaşça açtım. Vücudum terden sıırıslıklam olmuştu. Çemberin içi sanki bir saunadaymışım gibi hafifçe buharlaşıyordu. Matilda tebeşir çizgisinin yanına çömelmişti. Etrafında evcil hayvanları oturuyordu; kedi ve rakun bir tarafta, Bunny ise diğer tarafta.

Hiçbir şey söylemedik. Sadece birbirimize baktık.

Matilda Tavşan'ı okşadı. Ayağa kalktı ve pençelerini sert zemine vurarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra elinde küçük pembe bir uyku tulumuyla geri döndü. Matilda tulumu düzeltti ve hemen çantasına tırmandı.

Çemberin kenarına kıvrıldı ve büyük kahverengi gözleriyle bana baktı.

Hayvanlar yanına uzandı, kedi ve rakun ayaklarının dibindeydi ve büyük

Doberman onun diğer tarafında. Bir elini çembere doğru uzattı, kırılgan tebeşir çizgisine yaklaştı ama dokunmadı ve beni izledi.

Gözleri kapanıp uykuya dalana kadar uzun bir süre bu şekilde kaldık.

Gözlerimi bir sonraki açışında Cornelius odaya girdi. Kısa boylu ama yüksek topuklu ayakkabılar giyen, saçları onunkilerle aynı gümüş sarısı olan bir kadın onu takip etti. Koyu gri, bateau yakalı, pırıltılı bir elbise ince vücudunu sarıyordu. Ustalıkla uygulanmış makyajı yumuşak kahverengi gözlerini ve kaşlarının keskin kemerlerini vurguluyordu. İki siyah panter kadife pençeleri üzerinde onu takip ediyordu.

O kadar uzun süre şarj etmiş olmalıyım ki zavallı beynim halüsinasyonlar görmeye başladı.

"İşte orada," dedi Cornelius sessizce, Matilda'ya başıyla işaret ederek.

Panterler altın gözlerle bana bakıyordu. Kendimi hazırladım Bunny ve panterler arasındaki kaçınılmaz çatışma. Asla gelmedi. Üç canavar titizlikle birbirlerini görmezden geldi.

Ayağa kalkmaya çalışarak öne doğru sallandım. Popom ve bacaklarım uykuya dalmıştı ve kaslara geri akan kanın minik elektrik iğneleri uyluklarıma batıyordu.

Cornelius'un kız kardeşi, "Lütfen benim yüzümden kalkmayın," dedi.

Cornelius güvenlik masasından metal bir sandalye çaldı ve kız kardeşine doğru yuvarladı. "Lütfen."

Elbisesini eliyle dikkatlice süpürdü ve oturdu. Panterler ayaklarının dibine yerleşti.

"Hepimiz aynı fikirde olalım diye söylüyorum, panterleri herkes görüyor mu?" Sessizce sordum.

"Onlar gerçek," dedi Cornelius'un kız kardeşi. "Her ne kadar çoğunlukla Görünüşün hatrına. Buraya gelmeden önce bir iş etkinliğine katıldım ve katılan diğer taraflara bir Prime olduğumu hatırlatmak istedim. Bunu yapamazdım.

onları arabada bırakın. Gözetim olmadan hırçınlaşırlar ve deri döşemeyi tırmalarlar. Eğer gerçekten korunmaya ihtiyacınız varsa, köpekler en iyisidir.

Orta ila büyük boy, çok hantal değil. Hücum edebilen ve zıplayabilen atletik bir köpek istersiniz, ancak saldırganın ayaklarını yerden kesecek kadar da iri olmalıdır. Dobermanlar, Belçika çoban köpekleri, Rottweilerlar ..."

Parmak uçlarıyla soldaki panterin başını okşadı. Devasa canavar başını tıpkı aşırı büyümüş bir ev kedisi gibi kaldırdı ve ona doğru eğildi

el. "Köpekler sahiplerini korumak için bir an bile tereddüt etmeden ölürlər. Kedilerin ise bunun kendi sorunları olduğuna ikna edilmeleri gerekir."

Bunny'ye baktı. "Kardeşim her zaman üçümüz arasında en pragmatik olanımızdı."

Cornelius gülümsedi. "Kendim dışında korumam gereken biri var, Diana."

Matilda'ya baktı. Yüzünü bir gölge kaplamıştı. Rahatsız görünüyordu. "Neden böyle yalan söylüyor?"

"Nari bir empatiydi." Sesini hüzün kaplamış, umutsuzluğa dönüşmekle tehdit ediyordu.

"Bunu bilmiyordum," dedi Diana.

"Büyüsü zayıftı. Kayıt yaptırmaya hiç zahmet etmezdi. Yine de işe yarıyordu - ne zaman bir duruşması ya da jüri seçimi olsa, geceyi bu şekilde çemberin içinde geçirirdi. Matilda onu özlerdi, bu yüzden gelip onun yanında uyurdu."

Matilda'nın daireye doğru uzattığı eline baktım. Çok küçüktü. Annesi sonsuza dek ölmüştü, bu yüzden gelip yanımda yatmıştı çünkü Rüya ile gerçek arasında gidip geldiği birkaç saniye boyunca beni annesi, canlı ve çemberin içinde onu bekleyen biri olarak düşünebilir. Biri göğsüme uzandı ve kalbimdeki tüm kanı sıktı.

Diana koltuğunda kıpırdandı. "Bizim işimiz bu değil Cornell. Rogan, Howling, Montgomery-bunlar büyük isimler. Harrison onların arasına ait değil. Benden hepimizi tehlikeye atacak bir şeyi onaylamamı istiyorsun. Bu karını geri getirmeyecek. O bir eştı."

"Tek kullanımlık," dedi

Cornelius. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama sen ciddiydın."

"O bir insandı," dedi Diana sessizce. "Ona olan bağlılığınızı hiçbir zaman anlayamadım. Bu-"

Matilda doğruldu ve bulanık gözlerle bana baktı.

Olamaz. Lütfen ağlama, küçüğüm.

Alt dudağı titredi. Babasına ve teyzesine bakmak için döndü.

Diana birden şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Matilda ayağa kalktı, yürüdü ve Diana'nın kucağına tırmandı. Prime Harrison tamamen hareketsiz oturdu. Yeğeni Diana'ya sarıldı, iyice sokuldu ve başını teyzesinin göğsüne yasladı.

Diana yutkundu ve kaymasını engellemek için kollarını küçük kıza doladı. "Bu da ne böyle?"

Cornelius, "Yeğenin yas tutuyor," dedi. "Senin büyüünü hissediyor ve bu ona tanıdık geliyor. Senin bir aile ve bir kadın olduğunu biliyor ve annesini özliyor. Teselli istiyor Diana."

Matilda sessizce iç çekti. Vücudu gevşedi.

"Bu neredeyse bağlanmak gibi bir şey."

Cornelius, "Bu daha fazlası," dedi. "Bir hayvan bizimle bağ kurduğunda, ihtiyaçlarında bir basitlik vardır. Onları karşıladığınızda bağlılık kazanırsınız. Bir çocukla bu çok daha katmanlı ve karmaşıktır ama harikadır çünkü bu sevgi özgürce verilir. Pazarlık yoktur. Bazen, eğer çok şanslıysanız, sevilirsiniz ve sizi seven kişi karşılığında hiçbir şey beklemez. Sana güveniyor Diana ve seni tanımıyor bile."

Diana Cornelius'a baktı. "Neden bizde yok?" "Vardı."

Çilek şurubunu hatırlıyor musun?"

İnledi ve gözlerini sıkıca kapattı. "O benim en sevdiğim gömleğimdi. O gömleği çok severdim."

"Ama anneme benim yaptığımı söylemedin."

"Başa çıkman gereken yeterince şey vardı. Günlerini o küçük Pierce canavarıyla geçirmek zorundaydın..." Diana içini çekti. "Sanırım haklısın. Biz büyüdük."

"Ve şimdi sadece ismen bir aileyiz."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu düşünmek şaşırtıcı derecede acı verici."

Duvardaki saat yediye çeyrek kalayı gösteriyordu. Giyinmem gerekiyordu. Ayağa kalktım ve yavaşça gerindim. Fark etmediler.

"Blake'i en son ne zaman gördün?" Cornelius sordu.

"Şahsen mi?" Diana kaşlarını çatı. "Genelde e-posta gönderir. Altı ay mı? Hayır, bekle, bir yıl. Geçen Aralık ayında o iğrenç NCBA yemeğinde karşılaştık."

Süpürgeyi aldım ve yerdeki tebeşir izlerini temizledim. "Benim için iki yıl," dedi Cornelius.

"Yarım saat uzakta yaşıyor," dedi Diana.

"Biliyorum."

Diana boynunu bükerek yeğenine baktı. "Uyuyor mu?" "Evet," dedi Cornelius.

Kapıya doğru yöneldim.

"Bana yine anlatsana," dedi Diana arkamdan. "Ailen hakkında. Bana karından bahset."

Gün batımını iki saat geçe Houston'ın şehir merkezi yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Koyu mor bir gökyüzünde sürüklenen düzensiz bulutlar, gökdelenlerin üzerinde parlayan kocaman gümüş bir ayı çerçeveliyordu. Yüksek iş binaları ona doğru uzanıyor, ofis çalışanları akşamlarını bilgisayar ekranlarının elektrik ışığına teslim ederken ışıklarla süsleniyordu. Şehir çalkantılı bir okyanus gibiydi, binaların kayalık kuleleri parlayan ayla birlikte sokaklardan fırlıyordu. Tabanları arasında trafik akıntıları vardı. Montgomery Uluslararası Araştırma Merkezi'nin kobalt camla kaplı yirmi beş katlı asimetrik üçgeni ise, ısırarak için hepsinin arasından yüzen bir köpekbalığıydı Jilet gibi dişlerimle.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Melosa sordu. Evden çıktığımda onu arabanın yanında beklerken bulmuştum. Benimle gelmek için ısrar etmişti ve içinde bulunduğumuz sıcak durum düşünüldüğünde, hayır demek aptallık olurdu.

"Hayır. İyi olacağım."

"Tamam." Ses tonu onaylamadığını açıkça belli ediyordu ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Tanıdık ultramodern lobiye girdim ve asansöre binerek on yedinci kata çıktım. Lina'nın çalışma alanı olarak kullandığı pırıl pırıl paslanmaz boru masa boştu ve çantası sandalyenin üzerinde değildi. Augustine'in sekreteri dışarıdaydı. Sorun değildi; ofisine giden yolu yeterince iyi hatırlıyordum. Geniş alana doğru yürüdüm, eğimli bir mavi alan solumda pencereler ve sağımda buz gibi beyaz iç duvarlar. Köpekbalığı yüzgecinin köşesinde, Augustine'in inindeydim ve House Montgomery bu zarafeti yaratmak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Bana her zaman biraz steril, fazla temiz, kişisel dokunuşlardan yoksun gibi gelmiştir ama manzara nefes kesiciydi.

Gün boyunca cam, ofisi sığ bir denizin dibindeymişsiniz gibi yumuşak bir maviye boyuyordu, ancak geceleri cam karanlığın içinde eriyor, neredeyse kayboluyor ve şehir aşağıda dipsiz ve ışıklarla parlayarak yayılıyordu.

Önümde bir duvar belirdi, tüy gibi beyazdı. Camın bir bölümü kenara itilmişti ve aradaki boşluktan Augustine'in masasında tabletinden bir şeyler okuduğunu gördüm. Kapıya ulaştım.

Başını kaldırmadan, "İçeri gel," diye davet etti.

Ofise girdim ve oturdum. Okumaya devam etti. Augustine bana patronum olduğunu hatırlatıyordu.

Yavaşça, usulca, sihrimi serbest bıraktım. Ofisin içinde büyümeye başladı, ince dallar halinde yayıldı, dallanıp budaklandı, tıpkı bir bitkinin kökleri gibi devasa bir ağaç. Onu geride tuttum, zar zor ilerlemesine izin verdim. Acele etmemeliydim.

Sonunda Augustine başını kaldırdı.

"Sözleşmemle ilgili birkaç sorum olacaktı," dedim.

Şaşkınlık gözlerinde titreşti ve spekülasyona dönüştü. İkiyle ikiyi bir araya getirdi. Victoria Tremaine'in yaklaşan gelişi beni korkutuyordu ve Montgomery Hanesi'nin koruması karşılığında on yıllık kölelik teklifini kabul etmeyi düşünüyordum.

"Pekâlâ. Cevap vermek için elimden geleni yapacağım."

Basılı bir sözleşme ve bir fotoğraf makinesi çıkardım. Augustine'in kaşları kalktı. "Kağıt üzerinde yapmayı tercih ederim, böylece notlar yazabilirim," dedim. "Ve ben de istiyorum ki

"Sakıncası yoksa konuşmamızı kaydetmek istiyorum."

"Sözümünden dönebileceğime inandığınız için aşağılanmış olmalıyım, ama sanırım bunun yerine sağduyunuz için size iltifat edeceğim. Hadi başlayalım."

Kameranın kayıt düğmesine bastım. "Paragraf I, 'Meclisin iyi niyeti için'. Bu maddenin ayrıntıları hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misiniz?

İyi niyet mi? Yazıldığı haliyle oldukça muğlak."

"Bir House'un iyi niyeti çok katmanlı bir kavramdır. Bir yandan House Montgomery'nin müşterileri ve müşterileriyle olan ilişkilerini temsil eder. Bu iyi niyet, mevcut müşterilerle tekrarlanan sözleşmeler ve yeni müşterilere yönlendirmeler. House'un iyi niyetinin daha az spesifik bir yönü itibarımız, ismimiz ve konumumuzla ilgilidir. House Montgomery gizlilik anlamına gelir. Toplumla sağlam bağları ve kanıtlanmış bir geçmişi olan yerel bir House'uz. Bizim iş kolumuzda güven esastır ve bir House Montgomery vekili olarak yüksek bir standarda tabi tutulacaksınız..."

Büyüm ilerledi. Ben bir soru sordum, o bir cevap verdi, her değişim kalıbı güçlendirdi ve her cevapta, gücümle tamamen örtülene kadar ondan biraz daha fazlasını talep ettim.

"Paragraf V, 'finansal olarak etiketlenmiş'. Bu ne anlama geliyor?" "Nerede?" Augustine tabletini kaydırды.

"Al." Ona bir parça kâğıt uzattım ve sihrimin biraz daha yayılmasına izin verdim. Dikkatini ne kadar çok dağıtırsam o kadar iyiydi.

Paragrafa odaklandı, dudakları sessizce hareket ediyordu. "Bu bir yazım hatası. Mali açıdan sorumlu demeliydi." Yüzünü buruşturdu. "Özür

dilerim."

"Sorun değil." Doğru paragrafı düzelttim.

" zensizlikten nefret ederim. Daha önce de vurgulamıştım, yazım denetimi

insan dikkatinin yerini tutamaz. Sözleşmeyi ne kadar çok göz incelerse o kadar iyi olur."

Açıklamak zorunda olmadığı bilgileri gönüllü olarak veriyordu.

Hazırdı ve onu sonsuza dek burada tutamazdım. Ya şimdi ya da asla.

"Hizmetimin karşılığını nasıl alacağım?"

Augustine ağzını açtı.

Onu hafifçe dürttüm.

"Banka hesabınıza doğrudan para yatırarak." "Bu transfer hangi bankadan yapılacaktır?" "First House."

"Bana yönlendirme ve hesap numarasını söyleyebilir misiniz?"

Bu bir kumardı. Eğer bunu araştırması gerekirse, duraklayabilirdi. Ama Augustine ayrıntılara verdiği önemde neredeyse bilgiçlik taslıyordu.

"Elbette." İki sayı dizisinin adını söyledi. Onları yazdım. "Bu hesaba internet üzerinden mi erişiyorsunuz?"

"Evet."

"Kullanıcı adınız ve banka şifreniz nedir?" "JulienMont. LoT45B9!n."

"Julien kim?"

" yleyim. Bu benim göbek adım. Oldukça nefret ediyorum."

"Paragraf XII, satır    bana    haftalık ücretli izin garanti ediyor. Bunları tek seferde mi yoksa ayrı ayrı mı kullanabilirim?"

"Sen nasıl istersen."

Sihrimi geri çekmeye başladım. İki soru daha sordu ve ben de onu tamamen serbest bıraktım. Augustine kaşlarını  atıyordu. Bir şeyler hissetmiş olmalıydı ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu.

"Sanırım bu her şeyi kapsıyor," dedi sonunda. "Geriye kalan tek şey imzanız."

Arkama yaslandım. "Sözleşmeyi imzalamayacağım Augustine."

Gözlerini bana dikti. "Bu bir hata. Rogan daha iyi bir teklif yaptı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Bunun Rogan'la hiçbir ilgisi yok. İkimiz de biliyoruz ki bana teklif ettiğiniz şey, Hanenize yardım etme kabiliyetimle orantısız bir şekilde küçük bir tazminat. Nereden geldiğini anlıyorum. Bir vasal Prime'a sahip olmak Montgomery Hanesi için büyük bir kazanç olacaktır."

Gözleri kısıldı. "Bir Prime olduğuna inanıyor musun?"

"Bana biriymişim gibi davranırsan bu tartışmanın amacı için biraz zaman kazanmış olursun." Belki beni dinlerdi. Belki onu ikna edebilirdim ve sonra kameramı alırdım ve içinde ne olduğuyla asla yüzleşmek zorunda kalmazdı.

Dudaklarında küçümseyici bir gülümseme belirdi. "Seninle dalga geçeceğim. Devam et." "Yarın Victoria Tremaine ofisinize girecek.

Çatlayacak

Zihniniz bir ceviz gibi. Bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Eğer o

Kurnaz olmayı seçerse, sizi muhakeme yeteneğinizle baş başa bırakır. Eğer görünüşünüzü, takım elbisenizin kesimini ya da ofis duvarlarınızın rengini beğenmezse, size lobotomi uygular."

Augustine'in gözleri kısıldı. Gözlüklerini çıkardı. "Bu çok sevimli."

Hayır. Bunu zor yoldan yapmamız gerekecekti.

"Teklifimde cömert olmaya çalışıyordum. Şimdiye kadar son derece sabırlı davrandım," diye devam etti. "Bana hatamı gösterdin, bu yüzden sana son bir tavsiyede bulunmama izin ver. Rogan'ın ve benim yanımda biraz zaman geçirdin ve Haneler arasındaki işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğine inanıyorsun, bu yüzden sanki rollerimiz tersine dönmüş ve ben cahil bir amatörmüşüm gibi bana açıklama yapmayı kendine görev ediniyorsun."

İşte başlıyoruz.

"Bir Prime olabilirsin ya da olmayabilirsin. Güçleriniz ve yetenekleriniz tartışmaya açık. Sen kendi yeteneklerini ve önemini abartılı bir şekilde değerlendiren bir amatörsün. Ben hayatım boyunca bir Prime oldum. Yaşayan dört Prime'ı olan güçlü bir Meclisin başkanıyım, milyonlarca dolarlık uluslararası bir şirketi yönetiyorum ve toplumda kusursuz bir itibarım var. Victoria

Tremaine, evi çöküşte olan yaşlı bir cadı."

Tamam, gerçeklerden tamamen abartıya geçmişti. Onu gerçekten kızdırdım.

"Eğer onun varlığıyla eğlenmek istemiyorsam, onu görmeyeceğim. Eğer ona bu nezaketi göstermeyi tercih edersem, terbiyesine dikkat edecek ve Onun güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayın yoksa onu sokağa attırırım."

Kontrat yığınının en üstündeki kâğıdı çevirip ona doğru ittim.

"Buraya gelip ona aklımdan geçenleri basitçe anlatacağım düşüncesi çok mantıksız. Ofisimdeki varlığınız mantıksız. Yeter artık."

"Aşağı bak."

Augustine önce bana, sonra da kâğıda baktı. Üzerine düzgün rakamlarla yönlendirme ve hesap numaralarını, ardından da kullanıcı adı ve şifresini yazmışım.

"Bunu nasıl aldın?" diye hırladı. "Bana sen söyledin."

Augustine kamerayı kaptı, kaydı geri sardı ve şifresini söylerken kendini izledi. Yüzü bütün rengini kaybetmişti. Geri sarma düğmesini tuttu ve kendini tekrar dinledi.

Kamerayı bıraktı ve masaya doğru hamle yaptı. Hareket edecek zamanım yoktu. Elleri omuzlarımı sıktı ve beni ayağa kaldırdı. A Yüzünü öfkeyle buruşturdu ve sanki illüzyon yüzünden kaymak üzereymiş gibi yüz hatları dalgalandı. "Başka ne var?"

"Başka bir şey almadım. Göbek adın Julien dışında. Kayıtları kontrol etmekten çekinmeyin. Yerinizde olsam bırakırdım. Şoklayıcı implantlarım var ve onları kullanmak istemiyorum."

Beni serbest bıraktı.

Sandalyeye geri oturdum. "Asallarla uğraşmak benim için yeni bir şey. Bazı şeyler öğrenmeyi başardım; Prime'ların asla yeteneklerinin tamamını ifşa etmedikleri de buna dahil. Doğruluk Arayanlar, Asallar arasında en nadir bulunanlardır. Çoğu insanın birincil yeteneğimiz olduğuna inandığı şey - birinin bize yalan söyleyip söylemediğini belirlemek - aslında pasif bir alan yeteneğidir. Doğruluk arayıcısı olmanın bir yan etkisidir, çok az çabayla gelişigüzel yaptığımız bir şeydir."

Augustine bana bakıyordu. Gözlerinde öfke ve endişe savaşıyordu.

"Rogan benim Prime olduğumu nasıl anladı biliyor musun? Birisi büyükannemi öldürmeye çalışmıştı. O olduğunu düşündüm ve bu yüzden onu irademle kilitledim ve sorularıma cevap vermeye zorladım."

Bu tutuşu sadece birkaç saniye sürdürebildim, çünkü Rogan'ın iradesini bükme bir tsunamiyi kontrol altına almaya çalışmak gibiydi, ama o birkaç hayati saniye için onu kırmışım.

Daha önce bir erkeğin ağzının tam anlamıyla açık kaldığını hiç görmemişim. Son derece tatmin ediciydi.

"Haklısınız. Ben yeni bir Prime'ım. Ama Victoria Tremaine değil. Size onun hakkında duyduğunuz her şeyin doğru olduğunu söylemek için buradayım. Yakaladığınız her korku hikayesi ve çirkin söylenti, onun bunu yapabileceğini varsayalım. Ailemden nefret ediyor ve bize zarar vermek için her şeyi yapar ve korkunç şeyler yapabilir."

Bu, gerçeği tam olarak yansıtmıyordu ama tam olarak yalan da sayılmazdı.

"Eğer onu görmeyi reddederseniz, sizi duyabileceği bir fırsat çıkana kadar bekleyecek ve zihninizi yok edecektir. Bildiğiniz her şeyi ona anlatırsanız, daha fazlasını bulmak için yine de kafanızı karıştıracaktır. Başbakanlık statünüz, bağlantılarınız ya da işinizin büyüklüğü umurunda değildir. İsteddiği şeyin peşinden gider ve onu elde eder."

Augustine sonunda ağzını kapattı. Gözleri karardı. "Neden buradasın?"

"Çünkü zihnini korumak istiyorum."

"Bana büyü mü yapmak istiyorsun?" Dişlerini sıktı. "Büyü haftalar sürer." "Hayır. Ben bir büyü görüntüsü yaratmak istiyorum. Mr.

Adam Pierce'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmek için Emmens'in zihnine girdiğimde, nasıl yapılandırıldığına iyice baktım. Hex zihninizin içinde bariyerler oluşturuyor, büyünüzün özüne dokunuyor ve sonra hepsini ruhunuzun derinliklerine kök salmış sert bir kabuğa sarıyor. Kabuğu kırmak için kaba kuvvet kullanırsanız, onu besleyen zihni öldürmüş olursunuz. Kabuğun altına sadece dikkatlice ve yavaşça bakabilir, içindekileri tahmin edebilirsiniz. Büyü kullanıcısı ne kadar güçlüyse, büyüyü kırmak da o kadar zor olur. Eğer izin verirsen, bu kabuğu zihninde taklit edeceğim. Sen büyük bir büyü rezervine sahip bir Prime'sın ve kabuk aşılmaz gibi görünecek. Victoria Tremaine zihnini araştırırsa, kabukla karşılaşacaktır. Onu kırmak bir seçenek olmaz. Ölürsün ve sırlarını sizinle paylaşacak. Daha fazla araştırma yapmak çok fazla zaman ve hazırlık gerektirecektir, muhtemelen sihirli bir çember ve sorduğu sorunun cevabı hakkında biraz bilgi. Kimliğimi arıyor, ki bu çok önemli bir soru.

belirli bir bilgi parçası. Öylece oturup sonsuza kadar beyninizi kurcalayamaz. Bunu hissedersiniz. Bunun onun ulaşamayacağı bir şey olduğunu anlayacaktır."

"Bu sahte kabuk ne kadar dayanır?"

"Birkaç gün." Bu benim açımdan bir tahmindir. İncelediğim kitap, doğru yapıldığı takdirde sahte bir duvarın birkaç aya kadar dayanabileceğini iddia ediyordu. Daha önce hiç denemediğimi düşünürsek, birkaç gün daha olası bir tahmindir. "Ve bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım olacak. Kabuğun oluşması için zihninizi açmanız ve bunu istemeniz gerekiyor."

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye sordu. "Hayır."

Geriye yaslandı ve hayal kırıklığı içinde nefes verdi.

"Riskleri neler?" "Zihnine zarar verebilirim."

"Bu ne anlama geliyor Bayan Baylor?"

"Bilmiyorum. Ama aklıma gelen ve senin ölümünle sonuçlanmayacak tek senaryo bu," dedim.

"Reddedersen suikasta mı uğrayacağım?" Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet."

"Neden umursuyorsun ki? Beni basitçe öldürmek daha kolay olmaz mıydı?"

Çünkü geceleri uyuyamazdım. Çünkü ben böyle biri değilim. Anlayamazdı. Ona aklının alabileceği bir sebep vermeliydim, gururunu incitmeyecek hesaplanmış bir şey. "Çünkü bir Meclis Baylor olursa, güçlü müttefiklere ihtiyacı olacaktır." Dakikalar uzadı.

Augustine gözlüklerini masanın üzerine koydu. "Rogan toplantımızdan yarım saat önce beni aradı."

Ondan Augustine'i öldürmemesini istemiştim. Aramamasını istemedim. "Ne dedi?"

"Bir dizi yanlış seçim yaptığınızda, sonunda hiçbir seçeneğiniz kalmadığını söyledi. O sırada Howling hakkında konuştuğunu sanmıştım. Şimdi anlıyorum ki bir azarlama ve ölüm tehdidini tek bir cümlede birleştirmeyi başarmış."

Augustine yüzünü bana döndü, bakışları doğrudan doğruya bana bakıyordu.

"Benim kibrim yüzünden burada oturuyoruz. Bir dizi kötü karar verdim. Büyünüz konusunda ihtiyatlı olduğunuzu bilerek ve olası maruziyetinizin tam kapsamını fark ederek, daha iyi bir yargıya karşı bir seri katili sorgulamanıza izin verdim. Bunu yaptım çünkü Cornelius benim arkadaşım ve sosyal konumlarımız ona bir sadaka teklif etmemi engelledi ve kabul etmesini de engelleyecekti, ancak onun davasını almanızı istedim. Ayrıca adımın bu sorgulamayla ilişkilendirilmesine de izin verdim, çünkü bir hakikat arayıcısıyla ilişkilendirilme fikri bana cazip geldi. Sonra size adil olmayan bir sözleşme teklif etmek için kasıtlı bir seçim yaptım. Sana olduğun gibi davranabilirdim; genç, yetenekli ve nadir bulunan becerilere sahip bir Prime... Ama bunun yerine deneyimsizliğinden faydalanmaya çalışmayı tercih ettim. Sonra Rogan'la sidik yarışını kazanmak için manipülasyona başvurdum, oysa o noktada benim ilgimin tamamen profesyonel olduğunu, onun ise duygusal olarak yatırım yaptığını fark etmiştim. Ve işte buradayız. Sen, eski çalışanın, zihnimi ihlal etmek istiyorsun ve eğer buna izin vermezsem, en iyi arkadaşım beni öldürecek."

"Augustine . . ."

Elini kaldırdı. "Lütfen. Rogan'ı senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. Telefon konuşmasını anladım. Bu kumarı yanlış hesapladım ve kötü oldu. Senin deneyimsizliğin ve sorunları acımasız bir önleyici vuruşla ortadan kaldırmayı henüz öğrenmemiş olman beni kurtardı. Eğer bu durum bundan beş yıl sonra gerçekleşseydi, ölmüş olurdum."

"Augustine . . ."

"Bu oldukça alçakgönüllü bir durum. Çalıştım, entrikalar çevirdim ve kendimi öyle bir yere getirmeyi başardım ki, artık hiçbir seçeneğim kalmadı. I

Sanırım orada bir yerde bir ders var." Masasının üst çekmecesini açtı ve masanın üzerine bir parça beyaz tebeşir koydu. "Yap şunu. Hadi şu işi bitirelim."

Bir saat sonra gecenin içine doğru yürüdüm. Soğuk rüzgâr kıyafetlerimi delip geçti. Yorgunluk etrafımı sarmış, beni bir çapa gibi yere çekiyordu. Tüm rezervlerimi Augustine'in zihnindeki kabuğa yatırmıştım. Ve şimdi eve gitmek zorundaydım. Araba kullanmak istemiyordum. Tam burada kaldırımı uzanıp gözlerimi kapatmak istedim. Yumuşak ve davetkâr görünüyordu. Dik durmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Tamam, eve gitmem gerekiyordu.

Park yerini inceledim. Park yerinde yalnız bir Honda bekliyordu. Rogan ona yaslandı.

Oraya doğru yürüdüm. "Melosa nerede?"

"Şimdiye kadar evdeydim." Yolcu kapısını bana doğru uzattı. Anahtarları alma düşüncesi bir an için aklımdan geçti. Hayır. Ne kadar yorgun olursam olayım, Honda'yı en yakın ağaca sarardım herhalde. Yolcu koltuğuna kaydım. O da yanıma bindi ve arabayı park yerinden çıkardı.

Büyüsü kabini doldurdu, bana sürtündü, keskin dişleri olan canavar saldırmaya hazırdı. İlk defa geri çekilmedim. Kendime ait hiçbir şeyim kalmamıştı. Diana'nın panterlerinden biri gibi etrafımda kıvrıldı-tehlikeli, değişken ama o an için sakin.

Şehir penceresinin önünden geçiyordu. Başka birine dönüşüyordum. Augustine beş yıl içinde onu öldürebileceğimi söyledi. Birkaç ay önce bu imkânsız, asla yapamayacağım bir şey gibi görünüyordu. Şimdi beni oraya götürecek kararların kaygan yokuşunu görebiliyordum. Hepsi zor kararlar olacaktı, bir arkadaşımın iyiliği ya da ailemin korunması için verilecekti ve kendime asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyler varsayılan hale gelene kadar her biri biraz daha kolaylaşacaktı. Bir daha asla

Beş yıl içinde kendimi? Geleceğime bakıyordum ve tek görebildiğim bir kara delik ve zırh gibi bir elbise giymiş bir kadındı.

Rogan'dan gerginlik yayılıyordu. Yüz hatlarını acımasız bir soğukluk kapladı ve onları eski bir miğferin ön yüzü gibi sert bir maskeye dönüştürdü. Büyü yoğunlaşarak etrafımı daha sıkı sardı. Önümde kan ve kül görüntüleri dönüyordu ve onların ötesinde sert bir soğukluk karanlık . . .

Uzandım ve elimi koluna koydum. İrkildi ve bana baktı.

Arabanın içi dalgalandı ve başka bir yer kendini zihnime itti. Yumuşak elektrik ışığı, kehribar rengi ahşap ve camdan oluşan, ötesinde beyaz dağların yükseldiği, keskin hatları karla yumuşatılmış ve uzaktaki ağaçların kadife gibi yumuşattığı bir kulübe. Dışarıda kış hüküm sürüyordu, soğuk ve sertti, ama içeride, kulübenin içinde, rahat bir sıcaklık havayı doyuruyordu. Bir sandalyeye oturdum.

Kocaman bir yatak, çarşaf altımda ipeksi ve yumuşak. Beyaz bir battaniye etrafımı sarmıştı, bir bulut kadar yumuşak ve çok lezzetli bir şekilde sıcaktı. Sıcak çikolata kokusu alıyordum. Kendimi tamamen ve son derece mutlu hissediyordum. Hayatım ve tüm sorunları çok gerilerde kalmıştı ve burada, dünyanın bir ucunda, karlı vahşi doğada, hiçbir şey için endişelenmeme gerek yoktu.

Kıpırdandım ve illüzyon dalgalandı. Hâlâ arabadaydım, Rogan sürüyordu ve elim hâlâ onun kaslı kolunun üzerindeydi. Yansıtma yapıyordu. Bu bir anı olmalıydı, muhtemelen çocukluktan kalma. Bunu bilerek mi yapıyordu yoksa hatırlamasının bilinçsiz bir yan etkisi miydi bilmiyordum ama bir seçeneğim vardı. Ya bunu reddedip arabada kalacak, perişan olacak ve kendime acıyacaktım ya da dışarıda kış şiddetlenirken kendimi güvenli ve sıcak bir yere bırakacaktım. Tamamen hareketsiz kaldım ve bunu memnuniyetle karşıladım.

Depomuzun önüne park edene kadar hiçbir şey söylemedik. Köşk havaya karıştı. Emniyet kemerimi çözdüm. İçeri girip anneme Augustine'i öldürmek zorunda olmadığını açıklamam gerekecekti. Ben yapardım. ne yaptığımı açıklamak zorundaydım. Şu anda çok ürkütücü görünüyordu.

Rogan arabayı durdurdu ve elini uzattı. Parmakları elimi sardı, güven verdi ve aramızda bir bağ kurmaya çalıştı.

"Kitapları bana sen mi gönderdin?" Sessizce sordum. "Evet."

Koltuğa doğru eğildim ve onu öptüm. Zaman durdu ve birkaç keyifli an boyunca Connor'dan başka hiçbir şey yoktu, sarhoş edici ve

Onun tadı, kokusu, kollarındaki ham erkek gücü ve dudaklarının şefkatli, baştan çıkarıcı dokunuşu karşı konulmazdı. Sonra arabadan çıktım ve öpücüğün gücü geçmeden oradan uzaklaştım.

Bölüm 13

Gözlerimi alarmımın yanıp sönen ışıkları ve yüksek sesli bip sesiyle açtım. Elimi indirdim ve telefonumu komodinin üzerinden aldım. Üç kısa mesaj: Rogan, Diana Harrison ve bilinmeyen bir numaradan gelen üçüncü mesaj. Önce Rogan'inkine tıkladım.

House Howling David'i reddetti. Lenora bu sabah sekizde bizimle görüşecek. Sen ve ben yalnız gidiyoruz. Cornelius'un izni, Matilda'yı korumak için geride kalması gerektiğini belirtiyordu.

Böylece Cornelius sonunda kutsandı, ama tam olarak onun istediği şekilde değil.

istedim. Kız kardeşinin mesajına tıkladım. Kardeşim nadiren dikkatleri üzerine çeker. Cornelius'u hafife alma. O tehlikeli bir büyücü ve karısını, onun adına bağlandığı her hayvanı feda edecek kadar seviyor. Yeğenimin güvenliğinden şahsen seni sorumlu tutuyorum.

Harika. Beni beş dakikadır tanıyordu ve şimdiden bana sarıldı. hesap verilebilir.

Son mesaja tıkladım. David Howling'in gülümseyen, sol eliyle bir içki tutan ve sağ elinin işaret parmağıyla ateş eden bir fotoğrafı. *Bu oyunu daha önce oynamıştım. Cevap yazdım, Sevimli.*

Hadi, bana mesaj at.

Hiçbir şey. Muhtemelen kullan at bir telefon kullanmıştır.

David'in gözlerinde biraz vahşet olduğunu düşünürsünüz. Soğukkanlı, hesapçı bir katil olduğuna dair bir işaret ama hayır. Sıcak ve sakindiler, renkleri çok soluk bir elaydı. Yüzü rahattı, gülümsemesi gerçektir. *Seni ne harekete geçiriyor, David?*

Mesaj bana gönderilmişti ama aslında Rogan içindi. Ben de ona ilettim.
Cevap anında geldi. Şirinmiş.

Ha! Şeytani beyinler aynı düşünür.

Biri kapıyı çaldı. "Kim o?"

"Benim," dedi Catalina kapıdan. "İçeri gel."

Kız kardeşim içeri girdi ve kapıyı dikkatlice arkasından kapattı. Yüzü solgundu, dudakları birbirine yapışmıştı. "Ne oldu?"

Yatağıma oturdu ve bana bir tablet uzattı.

"Bu Matilda'nın mı?"

Başıyla onayladı. "Matilda'nın bir e-posta adresi var. Annesi ona iş yerinden sevimli kedi resimleri gönderirdi. E-postasını nasıl kontrol edeceğini biliyor ve bu da bu sabah ortaya çıktı."

Tablete baktım. Bir video klip. Tamam. Ona dokundum.

David Howling'in gülümseyen suratı ekranı doldurdu. "Merhaba, Matilda." Oh, seni sonovabitch.

"Annenin gitmek zorunda kaldığını
duydum." Fury bana yumruk attı.

"Anneni özlüyor musun? Gittiği için çok üzgünüm. Annelerin öylece çekip gitmesi doğru değil. Ama üzülme. Onu çok yakında göreceksin. Bundan emin olacağım."

İşaret parmağını ekrana doğrulttu, göz kırptı ve ateş ediyormuş gibi yaptı. Video durdu.

Dünya kıpkırmızı olmuştu ve bir an için göremedim bile.

"O daha dört yaşında." Catalina'nın dudakları zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titredi.

"Cornelius bunu gördü mü?"

"Hayır."

"Bern'le konuş ve ona bu e-postayı Matilda'nın e-posta kutusundan ve sunucudan temizlemesini söyle. Bu hepimizi çıldırtmak ve düşüncesizce bir şey yapmamızı sağlamak için tasarlandı."

Cornelius zaten iyi bir durumda değildi. Bu e-posta onu uçurumun kenarına itebilirdi.

Catalina tableti aldı. "Onu sen öldür Nevada. Öldür onu, yoksa ben öldürürüm. Matilda'nın saçının teline bile dokunmayacak."

"Yapacağım," diye söz verdim ona.

Otuz dakika sonra, duş almış, giyinmiş ve uygun şekilde silahlanmış olarak Rogan'ın Range Rover'ının yolcu koltuğuna tırmandım. Melosa arka koltuktan bana başıyla selam verdi. Normalde silahımı kanvas bir çantaya ya da cüzdana saklardım. Bugün hiç zahmet etmedim. Bebek Desert Eagle'ım kalçamdaki kılıfta duruyordu. Şarjöründe on iki adet .40 S&W mermi vardı ve ceketimin astarındaki iç cebe iki yedek şarjör koymuştum.

Şehir merkezine sessizce gittik, Houston bulutlu bir gökyüzünün altında pencerelerimizin önünden geçip gidiyordu. Lenora Jordan'ın yeni genel merkezi, Houston'daki mermer binadan çok farklıydı.

Eski Adalet Merkezi'nin zarafeti. Rogan Houston'ı kurtarmaya çalışırken orayı yerle bir etmişti. Yeni Adalet Merkezi, Houston'ın en büyük binalarından biri tarafından yükseltilmişti.

Yüksek bir iş merkezi olarak inşa edilmiş ve açılmasına üç gün kala Houston Belediyesi tarafından satın alınmıştır.

Yeni Adalet Merkezi cilalı gün batımı kırmızısı granitten inşa edilmiş olup, cephesi dikdörtgenler ve üçgenlerden oluşan karmaşık bir desene sahiptir.

Cam. Güneşi tam olarak yakaladığında tüm bina parlıyordu, renk tonu günün saatine ve gökyüzünün rengine göre değişiyordu. Bazen ateşli turuncu, bazen neredeyse mor, bazen de kırmızıydı. Travis ve Capitol caddeleri arasındaki tüm bloğu kaplayan keskin köşeli, devasa bir dikilitaş olarak bulutlara saplandı. Daha kaba, daha yalın, daha sert bir kule, Houston'ın kararlılığının bir anıtı, herhangi bir düşmana ona ateş etme cesareti veriyordu.

İnsanlar ona Spire diyor. İsim uyuyordu.

Rogan Range Rover'ı iki blok ötedeki bir park yerine kaydırırken, Spire şehrin üzerinde belirdi ve bulutlu gökyüzü onu kırmızımsı bir renge dönüştürdü.

mor, taze bir çürük rengindeydi. İçimi kötü bir his kapladı. Keşke daha fazla destek getirebilseydik. Ne yazık ki, şehir merkezinin bu kısmı Evler arasındaki karşılıklı anlaşma gereği refakatçisiz bir bölgeydi. Şoförümüz olarak görülebilecek Melosa'yı getirmiştik ama hepsi bu kadardı.

Teorik olarak bu kısıtlama şehir merkezini güvenli hale getiriyordu. Pratikte ise eski Adalet Merkezi'nden sadece birkaç blok ötede saldırıya uğramıştık ve eskortsuzluk politikası bana pek de güven vermemişti.

"İyi şanslar," dedi Melosa.

Evet. İhtiyacımız olmayacağını ummuştum.

Binaya kadar olaysız yürüdük, silahımı güvenliğe teslim ettim, sonra Spire'in cilalı beyaz lobisinden geçtik. mermer zemin ve baş döndürücü bir yüksekliğe kadar yükselen kırmızı

granit sütunlar. Doğru asansörü seçtik ve bizi yirmi üçüncü kata kadar olaysız bir şekilde taşımasına izin verdik. Lenora Jordan'ın kapı görevlisi Kızılderili bir kadındı.

Kırk yaşlarında bir kadındı, bize uzun uzun baktı ve kapıya doğru başını salladı. Ofisine girdiğimizde neredeyse iki kere bakıyordum.

Hiçbir şey değişmemişti. Aynı büyük kitaplıklar, aynı deri ziyaretçi koltukları, aynı koyu kırmızı perdeler. Geri kazanılmış ahşaptan devasa masa bile aynı görünüyordu. Eski ofisi gibi değildi. Burası tam olarak Sanki çöküş hiç olmamış gibi.

Lenora Jordan sandalyesinde oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Onunla ilk tanıştığımda nasıl nefes aldığımı hatırlayamamıştım. Lenora ergenlik dönemimin kahramanıydı. İflah olmaz, güçlü, kendinden emin, suçluları sihirli zincirler ve onları adalete sürükledi. Rogan'ın bir keresinde söylediği gibi, Kanun ve Düzen onun tanrılarıydı ve onlara içtenlikle ve sık sık dua ederdi.

Belki üçüncü kez konuşuyor olmamızdan, belki de çok fazla şey yaşanmış olmasından kaynaklanıyordu ama kahramanlık taslayamadım. Onun yerine ağzının etrafında belli belirsiz çizgiler ve gözlerinin etrafında bir miktar şişkinlik fark ettim. Kıvrırcık siyah saçları hâlâ mükemmeldi ve koyu kahverengi tenini güzelleştiren makyajı hâlâ kusursuzdu ama yorgunluk mükemmelliği bozmuştu. Harris Bölge Savcısı fazla mesai yapıyordu.

"Evet?" diye sordu başını kaldırmadan.

Rogan telefonunu çıkardı, Senatör Garza'nın ölümünün kaydını başlatmak için parmağını ekranda gezdirdi ve Lenora'nın gözleri ile bilgisayar ekranı arasında tuttu. Lenora telefonu Rogan'ın elinden kaptı. Kaydedildi

dakikalar akıp gidiyordu. Lenora'nın bakışları keskinleşti. Yırtıcı bir kuş, saldırmaya hazır güçlü bir kartal gibi videoya odaklandı.

Video sona erdi.

"Bundan haberdar olmak istiyor musunuz?" Rogan söyledi.

Lenora başını kaldırdı. Öfke gözlerini boğmuştu. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Vay canına.

"Artık bunun farkındayım," diye tersledi.

Rogan masasına bir USB bellek yerleştirdi. Lenora onu aldı ve masasının çekmecesine yerleştirdi.

"Bu videoyu nasıl aldın?"

"Gabriel Baranovsky ölümünden önce Bayan Baylor'a House Forsberg çalışanı Elena de Trevino'nun bu kaydı kendisiyle paylaştığını belirtmiştir. O ve Elena sevgiliydiler. Videoyu halka açıklamak niyetindeydi ve bunu Bayan Baylor ile paylaştı."

Rogan'a baktığımda yalan söylediğini asla tahmin edemezdim.

"Bu güzel bir yalan." Lenora bakışlarıyla beni kıştırdı.
"Gerçekten ne oldu?"

"Baranovsky videonun kendisinde olduğunu kabul etti ama biz ona ulaşmadan suikasta kurban gitti," dedim. "Bu yüzden eve girip videoyu bilgisayarından almak için gizli bir gelincik ekibi kullandık."

Lenora bana baktı. Boyumun iki santim
uzadığını hissettim. "Gelincik mi?"

"Evet."

Rogan, "Doğrusunu söylemek gerekirse, iki gelincik ve bir gelincik-
badger," dedi.

Gözlerini kapattı ve yavaşça açtı. Acaba sakinleşmeye çalışarak
kafasından sayıyor muydu?

Rogan taşıdığı siyah fermuarlı dosyayı açtı ve Lenora'nın önüne bir kâğıt
parçası koydu. "Bu, Forsberg Hanesi'nin dört avukatının 13 Aralık'ta Hotel
Sha Sha'da öldürüldüğünü gösteren polis raporunun bir kopyası. Bunların
arasında Elena de Trevino ve Harrison Hanesi'nin üçüncü veliahtı
Cornelius Harrison'ın eşi Nari Harrison da vardı."

Başka bir kâğıt parçası.

"Bu, Rogan Evi ve Harrison Evi arasında tarafların kimliğini ortaya
çıkarmak amacıyla yapılan karşılıklı bir işbirliği anlaşmasıdır.
Nari Harrison'ın ölümünden sorumludur."

Gazeteler gelmeye devam etti.

"Bu, Nari Harrison ve Elena de Trevino cinayetlerinin işlendiği yerde
psikrokinetik faaliyetlere dair kanıtlar olduğunu gösteren polis raporunun
bir kopyasıdır.

"Bu, benim, Rogan Evi'nin başkanı Connor Rogan'ın, elimde bulunan ve
söz konusu cinayetleri bir egosissör ile bir psikrokinetik'in birlikte işlediğini
gösteren kanıtları açıklayan yeminli ifadesidir. Bu da çalışanım ve gözetim
şefim Abraham Levin'in değerlendirmemi destekleyen yeminli ifadesidir."

Bug'ın gerçek adının Abraham Levin olduğunu bilmiyordum.

"Bu bir olay raporu ve Evimin bir çalışanı olan Troy Linman ile Harrison
Evi tarafından Nari Harrison'ın ölümüyle ilgili bir soruşturma yürütmek
üzere tutulan bir müteahhit olan Nevada Baylor'ın yeminli ifadeleridir.
Bunlar

İfadeler, Howling Hanesi'nin üçüncü veliahtı David Howling'in Bay
Linman ve Bayan Baylor'u öldürmek amacıyla sebepsiz bir saldırı
gerçekleştirdiğini anlatmaktadır.

"Bu bir kan davası beyanıdır ve Rogan Hanesi ile Harrison Hanesi'nden
David Howling'i Verona Exception'a getirmek için bir dilekçedir.

onunla birlikte hareket ettiği tespit edilen tüm taraflar adalete teslim edilecektir."

Rogan'la asla evrak işleriyle uğraşmamayı aklıma not ettim.

Lenora Jordan kâğıt yığınınına göz gezdirdi. "David Howling ile çalışan manipölatörün kimliğini biliyor musunuz?"

Rogan, "Bir şüphelimiz var," dedi.

Lenora bunu düşündü. Rogan net bir çizgi çizmişti: Senatör Garza'nın ölümüne bir manipölatör karışmıştı; Elena de Trevino'nun elinde Baranovsky ile paylaştığı söz konusu cinayetin güvenlik kamerası görüntüleri vardı; Elena ve Nari Harrison bir manipölatör ve bir buz büyücüsü tarafından öldürüldü; cinayeti araştırmaya çalıştığımızda bir buz büyücüsü bizi öldürmeye çalıştı ve o buz büyücüsü David Howling'di. Manipölatöre ulaşmak için David Howling'i yakalamamız gerekiyordu. Avukat değildim ama ben bile kan davası ilan etmek için elimizde yeterli delil varken Lenora'nın elinde mahkemeye gitmek için yeterli delil olmadığını görebiliyordum. Garza'nın ölüm videosu çalınmıştı ve gerçekliğini teyit etmek House Forsberg ile bilek güreşi yapmak anlamına gelecekti. Video doğrulanmış ve mahkemeye sunulmuş olsa bile, buz büyücülüğü faaliyetine dair hiçbir kanıt sunmuyordu. Tüm niyet ve amaçlar için, Garza'nın ölümü ve David Howling'in bize saldırısı tamamen ilgisiz olaylar olabilir.

Lenora dilekçeyi kendisine doğru çekti ve imzaladı. "Verona İstisnası için dilekçe kabul edildi. Müdürler tam açıklama yapacak ve kolluk kuvvetleri tarafından sorgulanabilmeleri için suçlanan tarafları gözaltına almak için her türlü makul çabayı gösterecektir. Bunu mahvetme Rogan."

Büyük lobiden çıktık ve Milam Caddesi'ne **girdik**. Lenora Jordan ile konuştuğumuz sırada bulutlar dağılmıştı ve şimdi Güneş ışığı grinin içinden sızıyordu. Yüksek binalar caddeyi, dibinde arabaların aktığı bir kanyona dönüştürüyordu. Sola döndük, bloğun sonuna kadar yürüdük ve sağa, Rusk Caddesi'ne döndük. trafik akışı. Houston'ın bu bölgesinde caddeler tek yönlüdür ve 90 derecelik açılarla kesişirler. Rusk trafiğı güneydoğuya yönlendiriyor, Miriam ise güneybatıya dik olarak ilerliyordu ve ben her iki yönde de şüpheli bir şey görmedim. Buraya kadar sorun yok.

İleride, Louisiana ve Rusk'un köşesinde, Melosa Range Rover'a yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzü asıktı. Leon onun yanında duruyordu, yüzünde hiçbir şey yapmadım ve bunun neden olduğunu bilmiyorum ifadesi vardı. Nasıl . . .

"Onu öldüreceğim," diye sıkılmış dişlerimin arasından sıktım.

"Araba kullanıyor mu?" Rogan sordu.

Hızlandım. "Hayır, o araba kullanmaz. Sence araba almasına izin verir miyiz? Senin arabana gizlice binmiş olmalı."

Rogan, "Zaman yoktu," dedi.

"O yetenekli." Ve ona ulaştığımda, bacaklarını çektim.

Rogan omzumu kavradı ve beni geri çekti. Önümdeki kaldırımda karmin rengi bir şimşek patladı. Hava patladı ve görünmez bir yumrukla kulak zarımı yumrukladı. Bir enerkinetik.

Silahımı çektim.

Bir başka kıpkırmızı patlama yukarıdan bize doğru roket gibi fırladı. Metal bir metro tabelası binadan koptu ve onu engellemek için yukarı fırladı. Şimşek ona çarptı, parlayan kan gibi sıçradı ve söndü. İlerideki sokak lambası sanki dibinden kesilmiş gibi döndü ve elektrik kablolarının iplerini kopararak yukarı doğru uçtu.

Arkamızda frenler gıcırdadı. Sırtımı Rogan'a dayayarak döndüm.

Yaratıklar tek tek arabalardan kaçarak Rusk'tan bize doğru dörtlale geliyordu.

Bir metre boyunda ve çelik gibi kaslarıyla dev kediler gibi hareket ediyor, avlarını öldürmek için koşuyorlardı.

"Geliyor!" Bağırdım.

"Melosa, çıkar onu buradan!" Rogan bağırdı, sesi sokağın öbür ucuna kadar ulaşıyordu.

Şans eseri arkama baktım. Melosa Leon'u yakaladı. Aegis kalkanının mavi baloncuğu etrafını sardı ve onu sürükleyerek Louisiana Caddesi'ne doğru koşmaya başladı.

Üstümüzdeki kırmızı enerji metro kalkanına çarparak onu parçalara ayırdı. Lamba direği yukarı fırladı ve yatay hale gelerek iki katlı kısa bir bina.

İlk canavar bir taksinin üzerine sıçradı ve taksinin üzerinden kayarak geçti. Boğazından aşağısı dikenli mor-mavi kürkle kaplı, her birinin ortasında kırmızı bir leke bulunan siyah rozetlerle süslenmiş zayıf bir dişi aslanı andırıyordu. Omuzlarından ince tüylü dokunaçlar çıkıyordu. Dokunaçlar birbirinden bağımsız olarak esneyip hareket ediyor, bıyık gibi havayı tarıyordu. Her biri siyah bir halka içinde dört küçük kırmızı göz başını süslüyordu. Kulakları ve görünür bir burnu yoktu, sadece dişlerle dolu dudaksız bir ağzı vardı.

Canavar taksinin tepesinde bir an poz verdi, bir sonraki sıçrayışını nereye yapacağından emin değildi. Ağzı açıldı, çok genişti, sanki bir canavarın ağzıymış gibi

bir yılan. Yanaklarının ince zarı kırmızıyla parlıyordu.

Nişan aldım ve ateş ettim.

İlk iki mermi canavarın yüzünü parçaladı. Kafatasından pembe bir sis uçtu. Öne doğru sıçradı ve bana saldırdı.

Nefes verdim ve tekrar ateş ettim, sıkı bir patlamayla. Üç, dört.

Enerkinetik büyüünün kırmızı kümeleri etrafımızdaki kaldırıma kıpkırmızı bir dolu gibi yağdı ve elektrikli bir tıslamayla patladı.

Dördüncü kurşun yaratığın gözlerinin arasında bir delik açtı. Yaratığın ivmesi onu birkaç metre daha ileriye taşıdı, sonra yere yığıldı, kafası yere çarptı.

İkinci canavar arabaların arasından fırladı. İkişer ikişer ateş ettim. Beş, altı.

Gelmeye devam etti. Otuz mermim kalmıştı. Kesin olmak zorundaydım.

Kalbim hâlâ çarpıyor, kanım hâlâ kafamdaki damarlarda dolaşıyordu ama sanki başka birinin başına geliyormuş gibi farkında ama ondan ayrı bir şekilde onu geride bıraktım. Önemli olan tek şey hedefti.

Yedi, sekiz. Dokuz, on.

Canavar kayarak durdu ve yere yığıldı.

Kırmızı şimşek yanıma sıçradı. İki yaratık açık alana atladı

-Biri arabanın üstünde, diğeri yanında yerde. Şarjörü sağdaki yaratığa boşaltarak iki el ateş ettim. Uludu, Dünya'daki hiçbir hayvandan gelmeyen ürkütücü tiz bir vızıltı ve saldırdı.

Şarjörü çıkardım, yenisini taktım, hepsini tek bir akıcı hareketle yaptım, sonra silahımı kaldırdım ve tetiğe bastım. Mermiler birbiri ardına canavarın kafatasına saplandı ve tam gözlerinin arasındaki noktaya isabet etti. Bir, iki, üç, dört . . .

Gelmeye

devam etti.

Beş, altı . . .

Gözlerindeki ışık soldu. Hâlâ koşuyordu ama çoktan ölmüştü.

Yardımcısına doğru sallandım. Kocaman bir şeydi, diğerlerinden tam on santim daha uzundu. Nişan aldım ve ateş ettim. Silah gök gürültüsü gibi püskürdü. Mermiler canavarın suratını yumrukladı. Yavaşlamadı bile.

Bir adam çığlık attı ve yukarıdan kaldırıma düşerek canavarın yoluna indi. Rogan enerkinetiği bulmuştu.

Canavar kaçtı ve ileri atıldı. On metre.

Son iki el silah sesi duyuldu. Desert Eagle'ımı boşaltmışım.

Sekiz metre. Beni parçalara ayıracaktı.

Şarjörümü çıkardım.

Altı metre.

Yeni şarjörü tabancaya taktım. Son şarjörüm.

Beş. Canavar sıçradı, dişlerini gösterdi, devasa pençelerinin parmaklarını açtı, kırmızı pençeleri parçalamaya ve yırtmaya hazırды.

Elektrik direği yaratığa yandan çarparak onu solumdaki karanlık binanın cam cephesine sapladı. Cam kırıldı.

Rogan, "Yardım istemeye izniniz var," dedi.

Üzerimden bir büyü dalgası geçti, bir anda harcanan devasa bir büyü rezervinin rahatsız edici bir yankısı. Bu hiç iyi değil.

Rusk'ın aşağısında, kaçmayı başaramayan birkaç araba, sanki büyük bir güç tarafından itilmiş gibi kenara kaydı. Kaldırım üzerinde bir araba büyüklüğünde yuvarlak bir çukur belirdi.

Rögar kapağı. Bir tane daha. Bir üçüncüsü. Devasa ve görünmez bir şey bize doğru yürüyordu.

Rogan elini hareket ettirdi. Sağ taraftan bir bina parçası koptu ve yaratığın olacağı boş alanı kesti. Rogan görünmez devi ezmeye çalışırken, herhangi bir direnç göstermeden boş havanın içinden geçti ve ileri geri, yukarı ve aşağı doğru süzüldü. Vücudu olmayan bir şeyle nasıl dövüşülürdü ki? O bize zarar verebilirdi ama biz ona zarar veremezdik.

Güm! Bir çukur.

Güm! Bir tane

daha.

Thud!

Bir sonraki mavi bir SUV'a inecekti. İçinde bir kadın kıvranıyordu. Rogan aracı sarsarak yoldan çekti ve görünmez ayak asfalta çarptı.

Onu vurmayı deneyebilirdim ama onları durduracak bir şey yoksa kurşunların nereye düşeceğini bilemezdim. Şehir merkezindeydik, etrafımızda binlerce insan vardı.

Şeffaf devle aramızda sadece yarım blokluk bir mesafe vardı.

Rogan binanın parçasını devin bir sonraki adımının ineceği noktaya çarptı. Görünmez güç binayı delip geçti. Bir araba Miriam Caddesi'nde hızla ilerliyor ve çukurlardan kaçmaya çalışırken savruluyordu.

Rogan elini salladı ve araç direksiyonu sola kırarak görünmez hayaletin yolundan çıktı.

"Çok fazla sivil var," diye homurdandı. "Bunu burada yapamayız." Geri çekildim. "Sivilleri istemiyor. Bizi istiyor."

Açık alana ihtiyacımız vardı. Buralarda ne vardı ki? Tranquility Park iki blok ötedeydi ama etrafı taş bir duvarla çevriliydi ve sadece birkaç açık girişi vardı. Ancak hemen yanında Hermann Meydanı vardı; şehir merkezinin kanyon sokaklarında düz, geniş ve açık bir alan. "Hermann Meydanı."

Rogan döndü. "Hadi gel."

Döndük ve Range Rover'a doğru koşmaya başladık.

Adımlar arkamızda hızlandı, kaldırımı acil bir kesiklikle dövüyordu. Güm, güm, güm.

Daha hızlı koşmalıyım, lanet olsun. Daha hızlı!

Hava ciğerlerimi yaktı. Hızla otoparka daldık ve ben arkamı döndüm. Bizi kovalayan her neyse hâlâ görünmüyordu ama sol taraftaki bina, siyah camdan bir duvar, sokağı yansıtıyordu. Görünmez dev bize doğru ilerlerken çok sayıdaki cam bölmede parçalanmış bir görüntü titriyordu.

Gözlerimi kısıtım, başka tarafa bakamıyordum. Devasa ve solgundu, iki devasa bacağının üzerinde, yağ dokusu damlayarak ilerliyordu. Bacaklar, kılsız, ön ayaklarının sapları olan, buruşuk, dikdörtgen bir gövdeyi destekliyordu. Boynu yoktu. Vücudu bir soru işareti gibi öne doğru eğilmişti ve bu soru işaretinin ucunda, otuz fit boyunda kabus gibi bir bağırsak paraziti gibi, sıra sıra üçgen pençe benzeri dişlerle dolu yuvarlak siyah bir ağız açılmıştı.

Aman Tanrım.

"Nevada! Arabaya bin!"

Yolcu koltuğuna atladım ve emniyet kemerini kapattım. "Git! Git şimdi!"

Rogan park alanından çıktı. Rusk'tan aşağı inmek bizi canavardan uzaklaştırmayacak, ona doğru götürecekti. Louisiana'da kuzeydoğuya gitmek için tek bir yön vardı.

Arkamıza baktım.

"Takip mi ediyor?"

Binanın yirmi metre yukarıdaki bir bölümü paramparça oldu ve kaldırıma siyah cam yağdı. Güm! Kaldırımda bir göçük.

"Takip ediyor. Bir planınız var mı?"

Capitol'den sola döndü. Burada trafik hâlâ akıyordu, bir blok ötede olanlardan habersizdi. Rogan sağımızdaki binaya baktı. Üçüncü kattaki bir sıra pencere patlamıştı. Trafik dağılmak için elinden geleni yaptı.

"Ne olduğunu bilseydim yardımı olurdu," dedi.

"Dev bir kurtçuğa benziyor."

"Onu görebiliyor musun?"

"Yansımasını görebiliyorum."

Yaratık Capitol'e doğru gümbür gümbür ilerledi. Polisler neredeydi? Şehir merkezinde bir polis ordusu vardı. Spire ve belediye binası bloklar ötedeydi.

"Telefonunu kullan," dedi Rogan, sesi kısılmıştı.

Geri döndüm ve telefonumla bir fotoğraf çektim. Korkunç dev tenya tüm iğrenç ihtişamıyla küçük ekranda belirdi. Telefonu Rogan'a doğru ittim.

"Crom Cruach. Birincil seviye bir çağrı ve birisi onu gizliyor." "Ama neden onu vuramadın?"

"Çünkü bizim dünyamızda maddi bir bedeni yok. Gerçek yarattığı çağırmadılar, sadece büyülu ayak izini çağırdılar. Hâlâ kendi gizemli aleminde. Gördüğümüz şey büyülu bir yankı."

"Eğer bir gövdesi yoksa, o zaman sokağa nasıl zarar veriyor?"

"Gizli büyüden yapılmış. Büyü bizim gerçekliğimizle temas ettiğinde hasar yaratıyor."

Rogan ustalıkla başka bir arabanın önünü kesti. "Peki bize zarar verebilir mi?"

"Oh evet."

"Onu nasıl öldüreceğiz?"

Kınından çıkan bir kılıç gibi keskin ve hızlı bir sırtışla parladı. "Onu suyla öldüreceğiz. Bizim dünyamızda çünkü bir çağırıcı onu büyülu bir bağla burada tutuyor. Su bu bağı bozar. Eğer onu suya batırırsak, ete kemiğe bürünür ya da yok olur."

Hermann Square Park'ta büyük bir dikdörtgen çeşme vardı.

Rogan Smith'e doğru keskin bir sol yaptı. İşçiler Bayındırlık Bakanlığı'nın önündeki kaldırımını delerken caddenin sol tarafının tamamı inşaat bariyerleriyle kapatılmıştı. Çalışmak için ancak iki şeridimiz vardı ama onlar da temizdi. Rogan gaza bastı. Range Rover kükreyerek hızlandı, Tranquility Park'ın taş duvarı yanımızdan kayarak geçti.

Elimi cebime attım ve bir parça tebeşir buldum. Muhtemelen bir daireye ihtiyacımız olacaktı.

Önde beş çocuk kaldırımında bekliyordu, hepsi de ilkokul öğrencisiydi. El ele tutuşmuş öğrenciler ve yanlarında orta yaşlı bir kadın. Tiyatro bölgesi caddenin hemen aşağısındaydı. İhtiyacımız olan tek şey panikleyen çocuklardı. Okul gezisi için harika bir zamandı.

Yaşlı kadın başını çevirdi. Soluk kahverengi saçlar, yüksek, belirgin elmacık kemikleri olan çekici bir yüz, soluk pembe ruj, yüksek gözlerin altında geniş gözler

İplik gibi ince çizgiler halinde alınmış kaşların kemerleri ve o gözlerdeki bakış ... Derin, yoğun bir memnuniyetin bakışı. Kelly Waller. Rogan'ın kuzeni.

Çocuklar el ele tutuşarak sokağa doğru yürüdüler, yolumuzu kesen bir insan barikatı oluşturdular.

"Rogan!" Çığlık attım.

Çok hızlı gidiyorduk. Asla zamanında duramazdı.

Rogan direksiyonu sağa kırdı. Range Rover, Tranquility Park'ın duvarındaki dar açıklığı delip geçti. Beton bir piknik masası gözüme ilişti. Range Rover mide bulandırıcı bir çığırıyla ona çarptı. Hava yastığı yüzüme çarptı. Momentum beni sarstı. İleri doğru, emniyet kemeri omzumu yakıyordu. Ağır araba uçtu, işkence dolu bir an için havalandı ve çimenlere yuvarlanarak aşağı düştü. Dik bir şekilde durduk, hava yastıkları ön panelden sarkıyordu. Ağzımda kan tadı aldım.

"Nevada mı?"

"Ben iyiyim."

Rogan bir hayvan gibi hırladı ve emniyet kemerini çekip çıkardı, yüzü insanlık dışıydı, saldırganlık ondan bir sıcaklık gibi yayılıyordu.

Arabadan çıkmam gerekiyordu. Emniyet kemerimi taktım, kapıyı açtım ve çimlere bastım. Beyaz tebeşir çizgileri etrafımızda soğuk alevlere dönüştü. O kadar büyük bir çemberin içindeydik ki otuz metre genişliğinde olmalıydı. Semboller bir kez titreşti, ateş yükseldi ve sonra bir şey sümüksü soğuk elleriyle boğazımdan aşağı uzandı, iç organlarımı kavradı ve onları ağzımdan çıkarmaya çalıştı.

Yer yok oldu. Havada çırpındım, ilkel bir karanlıkta asılı kaldım, acı beni büktü ve kırdı, kemiklerimi sıktı ve sonra karanlık yırtıldı ve buz gibi bir zemine yığıldım, acı eklemlerimde solan bir yankı oldu. Göğüslerim sert ve soğuk bir yüzeye çarptı. Çırılçıplaktım. Rogan yanıma düştü ve çıplak bir şekilde ayağa kalktı.

Gözlerimi kırıştırdım, gözyaşlarımı temizlemeye çalıştım.

Sokak gitmişti. Houston gitmişti. Onun yerine futbol sahası büyüklüğünde taş mağara bizi çevreliyordu. Etrafımızda, üç kat üstümüzdeki taş tavanı desteklemek için düzgün sıralar halinde ince beton sütunlar uzanıyordu. Yuvarlak elektrik

Işıklar mekânı aydınlatıyor, sütunların tepesinde sarı bir parıltıyla parlıyordu.

Gizemli çizgiler etrafımızda turkuaz rengiyle yanıyordu. Bir dairenin içindeydik -şimdiye kadar gördüğüm en katmanlı ve karmaşık dairenin-beton zemin. Çemberin içinde zemin çıplaktı ama çizgilerin dışında dondan bembeyaz olmuştu. Mükemmel düz çizgilerden oluşan dar bir ayak genişliğindeki güç kanalı daireyi besliyordu. Başımı kaldırdım. On adım ötede güç kanalı genişleyerek ikinci, daha küçük bir çembere dönüştü. Ortasında, çıplak ve mavi gliflerle kaplı David Howling oturuyordu.

"Merhaba," dedi ve gülümsedi.

Hava soğuktu. Dayanılmaz derecede soğuktu. Yerden kalktım ve vücudumdaki azıcık ısıyı biriktirmeye çalışarak kendime sarıldım. Yanımda Rogan duruyordu, omuzları dik, ayakları birbirinden ayrık, kalçalarının kasları sanki ileri atılmaya hazırmış gibi gergindi. Yüzüne baktığımda David'in

kemikler kırılıyordu. Ne yazık ki o ta oradaydı, biz ise burada, çemberin içinde kapana kısılmıştık.

Karmaşık ve kıvrımlı bir çemberdi. Temeli Pübü'dan geliyor olmalıydı, adını Mandarin dilinde *şelale*. Pübü, yaklaşık on sekiz inç genişliğinde dar bir güç kanalıyla birbirine bağlanan biri büyük, diğeri küçük iki daire olarak başladı. Küçük daire büyük olanı besliyor, kanal bir mercek gibi büyücünün gücünü odaklıyor ve büyütüyordu. David bunu değiştirmiş, bir sıra daha glif, ikinci bir sınır ve dış sınırdan dallanan daha küçük dairelerden oluşan garip takımyıldızları eklemişti.

"İşte geldik," dedi David.

Rogan'ın büyüü kıpırdandı, yavaş yavaş yükseliyordu, sanki serbest kalmak üzere olan bir kasırga gibi. Kendimi hareketsiz durmaya zorladım. Kendini bırakmak ve ona korkunç lakaplarını kazandıran şeyi yapmak üzereydi.

"Ben olsam bunu tavsiye etmezdim," dedi David, sesi rahattı. "Etrafına bir bak Rogan. Burası tanıdık geliyor olmalı. Hafızanı tazelememe izin ver. Sen de benim gibi bir Crownover Raven'sın. Crownover Akademisi'nde lise mezuniyeti için zorunlu bir ders olan Houston Evleri Tarihi? John Pike ve Melissa Crownover'ın düellosuyla ilgili bir dersle renklendirilen zorunlu sarnıç izleme gezisi? Bunlardan herhangi biri bir şey çağırırdı mı?"

Rogan etrafına bakındı. Büyüsü sanki sönmüştü.

Ona baktım.

Başını salladı, yüzü asıktı.

"Sevgili hanımefendinin bilgisine," dedi David, "bu sarnıç Houston Evleri'nin 1878'den sonra inşa ettiği pek çok yeraltı su deposundan biri. Bu özel sarnıç Pike Hanesi'ne aitti. Buffalo Bayou'dan sadece bir taş atımı uzaklıkta bulunuyor ve şu anda Pike Üniversitesi'nin altında yer alıyor, bu saatte yaklaşık kapasitesi üç bin öğrenci. Aşağı yukarı."

Yıkılmakta olan bir şehir merkezinin anıları önümde süzülüyordu, Rogan'ın gücünün darbeleri onları parçaladıkça etrafımızdaki binalar paramparça oluyordu, o çemberin içinde süzülürken yüzü başka bir dünyaya ait ve dingindi. Rogan onu Merida Kasabı yapan büyüü kullandığında, sadece boş bir alan yaratmıyordu. Gerçeklikte bir delik açıyordu. Bu çemberin içinde ona hiçbir şey dokunamazdı ama gücü kayayı delip geçerci.

üstümüzdeki kampüs. Büyüsünün ilk darbesi üzerimizdeki zemini parçalayacak, bir sonraki darbesi ise çöküşü tetikleyecekti. Daha önce yaptığım gibi Rogan'ı tekrar durdurmayı başarsam bile, işimiz bittiğinde kampüs

harabeye dönecek, kısmen gömülecek ve Buffalo Bayou'nun çukura akan suları hayatta kalanları boğacaktı. Biz hayatta kalırdık. Başka kimse başaramayacaktı.

Sıcaklık düştü. Titredim. Çok soğuktu.

Rogan bana yaklaştı ve iri bedenini benimkine sardı. Onun sıcaklığı çok iyi geldi ve kollarımı ona doladım. Onun ölmesini istemiyordum.

"Bu benim fikrim değildi," dedi David. "Hızlı ve kesin öldürmeleri tercih ederim ama görünüşe göre cesetleriniz için bazı özel planlar var. Bana sizi belirgin bir yara ya da uzuvlarınızda ve yüzünüzde hasar olmadan öldürmem talimatı verildi, bu da her zamanki silah yelpazemi ortadan kaldırıyor ve bizi hipotermi ile baş başa bırakıyor. Ne yazık ki ısınma sadece canlıları taşıyor.

Böylece kendimizi burada, çırılçıplak ve hiçbir haysiyet kırıntısı kalmamış bir halde bulduk. Yüzleşmelerden hoşlanmam ve açıkçası tüm bu durum oldukça tatsız. Bu alan oldukça geniş, bu yüzden yirmi ila otuz dakikaya daha ihtiyacım olacak. Ölümlere bakılırsa, bu seferki uzun ama son nefesini vermeye yaklaştıkça acı azalıyor. Kafa karışıklığı başladığında daha kolay olacak. Bir noktada

hatta sıcak bile hissedebilir. Daha önce de sayıklayarak dans eden insanlar olmuştu. Ayrıldıklarını bile bilmeden Büyük Öteye gittiler. Rahatlamaya çalışın."

Eğer onu elime geçirebilseydim, o kendini beğenmiş gülümsemesini yüzünden silerdim.

Rogan sırtımı okşadı. Yüzündeki sert ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kapana kısılmıştık. Çemberimizin iç sınırı bizi dünyanın geri kalanından ve David'den koparmıştı. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu. Yardım gelmiyordu. David Howling bize bakıp gülümserken, biz burada çıplak bir şekilde ölecektik.

Soğuk artık dayanılmazdı. Dişlerim takırdıyordu. Dizlerim birbirine vurmak istiyordu.

Bir ayağımdan diğerine geçtim ve sert bir şeye bastım. Rogan'dan ve sıcaklıktan uzaklaşmak fiziksel olarak canımı yaktı. Çömeli dizlerime sarıldım, sanki ısınmaya çalışıyormuşum gibi vücudumu David ile bastığım şey arasında tuttum. Elimle etrafı yokladım ve tanıdık şekli buldum. Arabadan inerken elimde tuttuğum tebeşir parçasını. Neredeyse ağlayacaktım. Bunun yerine ayağa kalktım ve kollarımı tekrar Rogan'a doladım.

Rogan David'e bakarak, "Düşüncesizlik ediyorsun," dedi. Sesi sakindi.

"Elimden gelenin en iyisini yaptım. Işınlanma zor bir iş," dedi David. "Kimse senin Wisconsin yamyam sandviçinin insan versiyonu olmanı istemezdi. İş o noktaya gelseydi, böyle bir ölümü kabul ederlerdi ama bu kesinlikle ideal değildi. Işınlanma için nispeten güvenli bir yer gerekiyordu. Işınlanma yankısını absorbe edecek kadar yakın ve büyük, ben ise sizin kentsel yıkım tutkunuzun sorun olmayacağı bir yerde bulunan yüksek nemli, izole ve kapalı bir alana ihtiyaç duyuyordum."

"Yine de risk çok yüksekti. Işınlanmaların yüzde ellisinden fazlası başarısız olur."

David başını salladı. "İkiniz de inorganik bileşenler gerektiren büyük ameliyatlara geçirmediniz. Bayan Baylor'un göğüs implantı olmaması konusunda şansımı denedim. Neyse ki hepimiz için haklıydım, aksi takdirde işler oldukça karışabilirdi. Tek çılgınca faktör sizin bu ameliyatı olup olmayacağınızdı.

Ama Antonio de Trevino'nun evindeki olaydan sonra, bundan kaçınmak için elinizden gelen her şeyi yapacağınızdan oldukça emindim. Prensipler bizi öngörülebilir yapar. Hepimizin aşmayacağı sınırlar vardır. Sizininki sadece en belirgin olanlardan biri oldu."

"Organik kökenli bileşikler," dedim. Sesim boğuk çıkmıştı.

"Pardon, ne dedin?" David sordu.

"İşinlanma canlıları etkilemez. Organik kökenli bileşikleri etkiler."

"Evet, ama ne demek istediğinizi anlamıyorum. Biriniz bir şey giymiş olsa bile

Saf pamuk ya da ipekten yapılmış olsa bile, ölümünüzü sadece birkaç dakika uzatırdı."

Bakışlarımla onu sabitledim ve Rogan'a tebeşiri uzattım. Gözleri parladı. Beni öptü, sertçe, beni kendine çekerek. Bu bir öpücük değildi, bu bir savaş ilanıydı ve ben bundan zevk aldım. Beni bıraktı.

"Bu çemberden nasıl çıkacağız?" diye sordum.

"Onu öldüreceğiz," dedi.

"Güzel. Onu öldürelim ve eve gidelim."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Rogan döndü ve elinde tebeşirle daireyi inceledi.

"Bu heyecan verici bir gelişme." David'in gülümsemesi yerinde kalmıştı ama gözlerinde bir şüphe vardı.

Rogan çizgilere baktı, bakışları hesaplıyordu. Dudakları maviye dönüyordu. Bunu çözecekti. Bunu yapabilecek biri varsa, o da oydu.

Soğuk iliklerime kadar işledi. Nefesim dudaklarımdan soluk bir buhar bulutu olarak uçup gidiyor, değerli sıcaklığı da beraberinde taşıyordu. Çok yorgundum ama kalbim hızla çarpıyordu ve onu kontrol altına alamıyordum. Midem sanki günlerdir bir şey yememiş gibi yemek için yalvarıyordu. Vücudum donarak öldüğümü fark etti ve kendini ısıtmak için umutsuzca bir yakıt kaynağı aradı.

Rogan bana döndü. "Asansörde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Asansörde ona birkaç şey söylemiştim.

"Bu söz hâlâ geçerli mi?"

Ne sözü? Ben ne dedim? Cornelius'u yakalamıştı; ona müvekkilimi bırakmasını söyledim; bıraktı ve sonra dedim ki . . . *Bunu bir daha denersen seni şok ederek unuttururum.*

"Evet," dedim ona.

David'den bize giden kanalın çemberimize katıldığı yerin karşısında ve biraz solunda bir noktayı işaret etti. "Burada dur."

O noktaya doğru hareket ettim. Beni hızla kucakladı, bıraktı, çömeldi ve ayaklarımdan etrafına mükemmel bir yarım daire çizerek beni iç mekânın geri kalanından ayırdı. Etrafımda ancak bir buçuk metre vardı. Rogan ayağa kalktı, gözleri benimkilerle buluştu. Uzanıp ona dokunmak istedim ama tebeşir çizgisi bizi ayırdı ve içinden sızan gücün ilk ipuçlarını hissedebiliyordum.

"Güven bana," dedi

Rogan. Başımı
salladım.

"Bunun bir anlamı yok, biliyorsun," dedi David. "Bu çemberi kıramazsın. Bir mucize olsa bile, bu hiçbir işe yaramaz. Bazı değişiklikler akıntının yükselmesi kadar kaçınılmazdır."

Rogan tek dizinin üzerine çöktü ve çizmeye başladı. "Houston'ın istikrarını bozmak için yoğun bir çaba sarf ettiniz. Ne istiyorsunuz?" Sesi sanki bir yerde ögle yemeği yiyormuşuz gibi rahattı.

"Kişisel olarak ben mi yoksa kolektif olarak biz mi?" "İkisi de."

"Şahsen ben Uluyan Ev'in halk tarafından yıkılışına şahit olacağım."

"Kardeşlerinden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" Dişlerim takırdadı. Bu

konuşmak zordu. Sıcaklık tekrar düştü.

David omuz silkti. "Her zamanki hikaye. Adam dul kalır; adam çok daha genç bir kadınla evlenir; ilk evlilikten olan çocuklar onu annelerinin anısını gasp eden şeytan olarak görüyor ve hayatını cehenneme çeviriyordu. Uluyan Ev hoş bir ev değildi. Kolektif olarak istek ve ihtiyaçlarını şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

"Aydınlat beni." Rogan daireyi bölerek bir tarafa doğru mükemmel çizgiler çizdi. Titrememe engel olamıyordum. Elinin titremesini engellemek için kullanmak zorunda olduğu irade gücü korkutucuydu.

"Tarih tekerrürden ibarettir," dedi David. "Tarihte genellikle iyiydin Rogan. Harvard'daki ilk yılında Klasik dersinde arkada oturuyordum. Profesör Cormack ders veriyordu. Her ilk derse 'Anlamanız gereken şey, eski Yunanlıların ağırlıklı olarak homoseksüel olduğudur' diye başlayan kişi."

Rogan çizmeye devam ederek yerde çizgiler ve gliflerden oluşan bir ağ oluşturdu. "Beni hatırlamıyorsun. Sen bir şeylerle uğraşırken ben arka planda kaldım.

Genç ve zeki olmakla meşgul."

Rogan, "Bilmiyorum," dedi.

"Ben öyle düşünmemiştim." David gülümsedi. Soğuk beni ısırdı. "Yine de dersleri hatırlıyorsun. Roma - yozlaşmış, zengin ve düzensiz, dünyayı yöneten ama kendini yönetemeyen bir cumhuriyet. Senatörleri kısır siyasi çekişmeler içinde güç için savaşıyordu; uzlaşma politikaları kişisel kazanç uğruna unutulmuştu. Orduları, hizmet etmeleri gereken cumhuriyetten ziyade generallerine sadakat yemini ediyordu. Nüfusu iki arada bir derede

Geleneksel yönetimi destekleyen Optimates ve ayaktakımından oluşan pleb kitlesinin iyiliği için oynayan Populares. Çete şiddeti, ihanet, cinayet."

"Mhm." Rogan çizgilerden biri boyunca bir dizi glif yazdı ve döndü ayak parmaklarının üzerinde, kendi etrafında mükemmel bir daire çiziyor.

David boynunu büktü ve çizgileri incelerken başını yana eğdi. Rogan az önce çizdiği dairenin içine bağdaş kurarak oturdu ve iki küçük daire çizerek onları kesin düz çizgilerle sınıra bağladı.

"İlgi çekici. Teorik olarak mümkün ama pratikte gücünüz tükenir," dedi David. "Önce benim hakimiyetimi kırman gerekecek."

"Göreceğiz."

"Kızı kurtarmaya çalışıyorsun. Seçtiğin yol ne olursa olsun, sen hâlâ ölüsün Rogan. Bu kadar çabuk harcanan büyü'nün bir bedeli var."

Rogan gözlerini kapattı, yüzü dingindi.

"O zaman bu bir yarış." David sııttı. "Bakalım önce ben seni dondurabilecek miyim?"

Rogan her ne yapıyorsa ona yardım edemezdim ama David'i meşgul edebilirdim. David konuşmaya devam ettiği sürece, dikkatini bizi öldürmek ve düşünmek arasında bölüyor olacaktı. "Tarih dersinin amacı ne?"

"Bizden önceki pek çokları gibi biz de Roma'yız," dedi David. "Evler yalnızca kişisel kazançlarıyla ilgileniyor. Gerçek sivil toplum kavramı hizmet unutulmuş durumda. Kendilerine çok şey verilenlerden çok şey isteniyor ve biz yetersiz kalıyoruz. Herhangi bir amaç ya da yön olmadan sürükleniyoruz. Hiçbir şeye inanmıyoruz ve hiçbir şeye ait değiliz. Hizmette onur vardır. Kendinden daha büyük bir şey için ayakta durmakta."

Başım dönmeye başladı. Sallanmamak için mücadele ettim.

"Her Roma'nın bir Sezar'ı vardır," dedi Rogan.

"Gerçekten de öyle," dedi David. "Biz de öyle."

"Yani plan bu mu?" Kelimelerim birbirine karıştı. Dudaklarımı oynatmak için zorlanmam gerekti. Ayaklarım buz parçalarına dönüşüyormuş gibi hissediyordum. Cildim acıyordu, altımdaki her kas buz gibi bir acıyla çalkalanıyordu. "Teksas'ı ve bunu bir diktatörlük yaratmak için mi kullanacaksınız? Teksas'ın bunu sineye çekeceğini mi sanıyorsunuz?"

"İşimiz bittiğinde, istikrar vaat eden herkesi kollarını açarak karşılayacaklar. Ve Sezar'ımız suçlanamaz. Gerçek bir onur insanıdır."

Onu konuşturun. "Bunu burada yapmayı başarsanız bile, Birleşik Devletler buna izin vermeyecektir."

"Bu kaygan bir zemin," dedi David. "Cumhuriyetimiz bir özgürlük yanılması sunuyor. Kaç kişinin bunu kesinlik ile takas edeceğini bilseniz şaşırırsınız."

"Ve siz bunun masum insanları öldürmeyi haklı gösterdiğini düşünüyorsunuz." "Evet," dedi David.

"Çocuklar bile mi?"

"Gerekirse. Yeni bir ulusun doğuşu asla nazik değildir. Eğer Matilda'yı kastediyorsanız, çocuk cinayetlerinden hiç zevk almam. Söz veriyorum, o yarım kalmış işi bitirdiğimde çok hızlı olacak."

Piç kurusu. "Ve Olivia Charles senin küçük bir kızı öldürmeni sorun etmiyor mu? Matilda'nın annesini öldürdüğü için pişmanlık ya da suçluluk duyuyor mu?"

"Olivia eski bir evden geliyor. Kendisinden ne istendiğini biliyor ve bunu yapıyor. Nari Harrison'ı öldürdüğü için suçluluk duyuyor mu, bilmiyorum. biliyorum."

Onayımı almıştım. Olivia Charles, Matilda'nın annesini öldürmüştü. Eğer hayatta kalırsam, Cornelius'a karısının katilinin ismini getirecektim.

Rogan gözlerini açtı ve avuçlarını önündeki iki küçük dairenin içine yerleştirdi. Güç, büyük bir gongun vurulması gibi daireyi delip geçti, yeni ve eskiyi birleşik bir bütün haline getirdi. Rogan'dan beyaz ışık fişkırdı, tebeşir çizgilerinden aşağıya doğru ateş gibi aktı ve ana dairenin turkuaz rengine çarptı.

David dişlerini sıktı. Omuzları titriyordu.

Beyaz ve turkuaz mücadele etti, iki dalga birbirini bastırmaya çalıştı.

Rogan'ın vücudundaki her kas kaskatı kesildi. David'in yüzü sanki çok ağır bir yükü kaldırıyormuş gibi gerginlikten titriyordu. İnledi.

Rogan dişlerini göstererek hırladı. Yüzünü buruşturdu. Gücü gizemli hatlardan akıyordu, azgın bir sel gibi.

David sarsıldı; kolları geriye savruldu.

Beyaz ışık daireyi kaplayarak turkuazı boğdu.

"Bunun sana bir faydası olmaz." David ayağa kalktı ve kelimeleri kızgın bir köpek gibi ısırarak söyledi. "Yap şunu! Ondan elli kilo daha ağırlım ve eğitilmiş bir katilim."

Rogan'ın kollarındaki sert kas kordonları titredi ve büyü akışı durdu. Yavaşça, çok yavaşça güç rotasını tersine çevirdi, sanki Rogan bir ip atmıştı ve şimdi onu içeri çekiyordu. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Eğer sihri çekmeye devam ederse . . .

"Yap şunu!" David cesaret etti. "Onu öldüreceğim."

Rogan'ın omurgası kıvrıldı; devasa omuzları öne doğru kamburlaştı. klasik kürek çekme pozunu. Sırtı gerginlikten titriyordu. Dişlerini kilitledi ve çekerek doğruldu. Dairelerin çizgileri farklı yönlerde dönüyordu. David'in içinde bulunduğu daha küçük daire, buz büyücüsünü de yanına alarak zeminde bana doğru kaydı. Nefes almayı unuttum. Sanki ana çember bir bobin ve David de sarkan bir iplik oldu. Masura dönüyor, ipliği sarıyor ve David'i yaklaşıtıyordu.

"Çıplak ellerimle onun canını çıkaracağım," diye hırladı David. Rogan'ın burnundan kan damladı. Tekrar çekti. David daha da yaklaştı.

Benim şok edicilerim vardı ama o bir Prime'dı. Daha güçlüydü, daha hızlıydı; eğitimi vardı ve ben yarı ölüydüm. Ama kızgındım. Çok kızgındım.

"Onun ölümünü izleyeceksin. Harcadığın onca büyü seni bayıltmadan önce göreceğin son şey, ellerimin onun boğazında olması olacak."

Cornelius'a yapmaya çalıştığının aynısını Rogan'a yapıyordu. *Hayır. Yapamazsın.*

"Onu kıracağım. Kemiklerinin kırıldığını duyacaksın."

Soğuktan dişlerim takırdadı. "Acele et. Bütün gün bekleyemeyiz."

David'in gözleri parlıyordu. "Ölmeye hazır mısın?"

"Matilda e-postanı aldı," dedim ona. "Küçük bir kıza ölüm tehdidi göndermişsin. Sen bir pisliksin. Bana bir bak. Gözlerime bak. Bakıyor muyum?"

Korktun mu?"

David gözlerini kırptırdı.

"Sen bir siğilsin," dedim ona. "Çıkarılman gerekiyor. Bunu yapacağım ve bundan üç ay sonra kimse senin adını hatırlamayacak."

O kadar soğuktu ki nefes almak bile acı veriyordu. Dünya dalgalanıyordu. *Bayılma. Şimdi olmaz.* Rogan'ın büyüsü bitmek üzereydi. O bayılmazsa, ben de bayılmam.

Eğer başarısız olursam, ölürüm. Rogan öldü. Howling sırf izini kaybettirmek için Cornelius ve küçük Matilda'yı öldürebilirdi. Bir çocuğu öldürür ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ederdi.

Rogan haykırdı, sesi saf ıstıraptı. Büyü son bir kez daha döndü. David bana doğru savruldu. Çemberi parçalandı, daha büyük büyümlü tasarım tarafından emildi ve aniden yaklaşık sekiz fit genişliğinde aynı alandaydık. Yumruğunu bir çekiç gibi savurarak bana doğru saldırdı. Kaçmaya çalıştım ama parmak eklemleri göğsüme çarptı. Bir şey çıtırdadı. A keskin bir acı patlaması içimi parçaladı. Kendimi zorladım ve

Ona doğru atıldım, tüm ağırlığımı ona verdim ve boynunu hedefledim. O da Yere düşmemi bekliyor olmalıydı, çünkü zar zor kaçmayı başardı. Elim ön koluna kilitlendi. Acı omzumda kabardı ve kolumdan parmak uçlarıma kadar indi.

David Howling çığlık attı.

Ellerimin arasında çırpındı, büyüüm parmaklarımdan vücuduna doğru titreşirken ağzından tükürükler saçıldı, bir acı kırbacı onu canlı bir tel gibi şok etti. Tekrar çığlık attı ve bana yumruk attı, yumruğunu omzuma, başıma, yan tarafıma, nereye indirebilirse oraya vurdu. beni ondan uzaklaştırdı. Omuzlarımı kamburlaştırdım, yayılım ateşinden saklanmaya çalıştım ve asıldım. Ağzıma kan doldu. Eli yüzümü tokatladı, başparmağı sağ gözümü oymaya çalışıyordu. Sarsılarak uzaklaştım, parmaklarım hâlâ bileğinde kilitliydi. Sadece birimiz hayatta kalacaktı. Beni öldürmesine izin veremezdim. Başka kimseyi öldürmesine izin veremezdim.

Parlayan solucanlar gözlerimin önünde yüzüyordu. Bırakmak zorundaydım yoksa şoklayıcılar beni öldürecekti.

Parmaklarımın kilidini açtım. Geriye doğru sendeledi, ağzından köpükler damlıyordu, gözleri çıldırmıştı ve ben ayağımı kaldırdım, geriye yaslandım ve diz kapağına bir tekme attım.

Uludu, benden uzaklaştı ve tek dizinin üzerine çöktü. Ben de Saniyeler sonra silkinip beni boğdu. Üzerine atladım, kafasını tuttum ve boynuna doğru ittim. Omurları kilitlendi ve ben de büktüm.

Nari'nin dehşete düşmüş yüzü gözümün önünden geçti. *Ben hallederim. Kızına zarar vermesine izin vermeyeceğim.*

Kemikler kuru bir patlamayla çatırdadı. Bıraktım ve David yüzüstü düştü, kafası garip bir açıyla çıkıktı.

Sarnıçta garip bir ses yankılandı ve bunun Rogan'ın gülmesi olduğunu fark ettim.

Etrafımdaki çemberin gücü eridi, çizgiler bir kez daha tebeşirden ibaret kaldı ve onu yerde sırt üstü yatarken gördüm.

Ayaklarım hareket etmek istemedi. Sendeleterek yanına gittim ve düştüm. Gözleri açıldı. Göğsü zar zor kalkıyordu.

"Connor?" Yüzünü bana doğru çevirdim. "Connor, konuş benimle!" "Bir siğil, ha?" Sesi zayıftı. "İyi konuşmaydı."

"Herald'da bir fanfiction'da okudum." Çok yorgundum. Sadece burada biraz oturmak istiyordum. Ama oturmak ölüm demekti. "Hadi, seni kaldırmalıyız. Buradan çıkmalıyız."

"Sen git," dedi. "Yardım getir. Ben burada biraz daha iyiyim." Yalan.

Yukarı baktım. David ölmüştü ama büyüü zarar vermişti. Zemin buzdan bembeyaz olmuştu. Üşüme noktasını çoktan geçmiştik. Buradan çıkmak zorundaydık yoksa ölecektik.

"Hayır, yapmayacaksın. Sarnıcın ısınması saatler sürer."

"İyi olacağım."

Yalan.

"Git yardım getir. Buraya ne kadar çabuk birini getirirsen, şansım o kadar artar.

Ben iyi olacağım."

Yalan.

"Sınırına ulaştın," dedim. "Ben geri dönene kadar donarak öleceksin."

"Hayır."

Yalan.

"Bana yalan söylemeyi kes!"

Elini kaldırdı ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Beni dinle."

"Buradan çıkmamız gerek!"

Yüzüme odaklandı ve bir an için çelik gibi sert gözlü eski Rogan yeniden ortaya çıktı ve Connor'ın içinde eridi. "Mağara ve fareyle ilgili gördüğün o kâbus senin değildi. Benim kabusumdu. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama kendini bana ayarladın. Projeksiyonlarıma duyarlısın.

Onları sana göndermeye konsantre olmadığım zamanlarda bile onları topluyorsun." Onu dik tutmaya çalıştım ama kollarım çok güçsüzdü.

"Stres altındayken yansıtm yapıyorum. Bayıldığım anda zihnim tepki verir ve dinlenebilmem için tüm bu pisliği kafamdan temizlemeye çalışır. Bilincin yerinde değilken projeksiyon yaparım ve sen bitkin düşersin.

Savunman yok. Eğer

hala buradaysan, kendin olmayacaksın. Ben olacaksın. Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmeyeceksin. Şimdi gitmeni istiyorum Nevada."

"Hayır."

Bana sanki tek önemli şey benmişim gibi bakıyordu. "Eğer hayatta kalamazsan, bunların hiçbirinin benim için değeri yok. Seni seviyorum."

"Hayır."

"Evet. Bu asla ikimizin de dışarı çıkmasıyla ilgili değildi. Gidin.

Şimdi." "Bana bu kahraman saçmalığını yapma. Kalk ayağa. Sen Mad Rogan'sın.

Kalk ayağa."

"Lanet olsun," diye hırladı. "Benden uzak dur."

"Kalk yoksa burada seninle birlikte ölüyorum. Burada yere uzanacağım."

"Defol git buradan!" Oturmaya çalıştı. Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. I

Yere düşmeden önce onu yakaladım. Ağırdı. Çok ağırdı. Üzerime yığıldı, gevşekti.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. "Connor, lütfen. Lütfen. Seni taşıyamam. Lütfen uyan. Seni seviyorum. Beni bırakma."

Teni soğuktu. Nefes almayı bıraktı. Aman Tanrım. Panik beni tokatladı. Onu geriye itip başımı göğsüne koydum ve kalbinin atışını duydum, uzak ve zayıftı ama sabitti. Yanağımı burnuna bastırdım. Hafif bir hava kaçıışı tenimi ısıttı. Hâlâ yaşıyor. Doğrudum. Uyanmıyordu. Düşün. Düşün.

David buraya ışınlanmamıştı, bu da kıyafetleri olması gerektiği anlamına geliyordu. Ayağa kalktım ve tökezleyerek kıyafet, çanta, herhangi bir şey aradım.

Sarnıç önümde yırtıldı, beton sütunlar yok oldu ve orman yüzüme doğru nefes aldı, parlak, şiddetli bir yeşil. Onunla savaştım Sahip olduğum her şeyi. *Bu gerçek değil.* Puslu beton sütunlar manzara. Kendimi hareket etmeye zorladım. İşte orada! Sütunlardan birinin yanında bir spor çantası.

Bir şey benim için geliyordu. Canlı büyümenin içinde hareket ettiğini duyabiliyordum. Uzun iğne dişli, buz gibi yakan ve derinizi nekrozla maviye ve siyaha çeviren bir ısırığı olan bir şey. Çok yakınımdaydı. Saklanmak zorundaydım.

Çanta. Çantayla kal. Çanta. Çanta. Çanta.

Ona ulaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Giysiler, tişört, iç çamaşırı, kot pantolon, rüzgarlık, araba anahtarı, silah, telefon. Evet! Ekranı kaydırdım. Şifre kilitli.

Açık bir yerdeydim ve iğneli dişleri olan şey sırtıma bakıyordu. Bakışları beni delip geçiyordu. Kaçmak zorundaydım. Saklanmak zorundaydım.

Acil Çağrı'ya bastım. Sinyal yok.

O şey benim için geliyordu. Rogan bir açıklığın ortasında, açıkta yatıyordu. O şey onu bulmadan önce onu oradan çıkarmalıydım.

Çantayı aldım, omzuma attım ve sendeleyerek Rogan'ın yanına gittim. Rüzgarlığı çıkardım ve kalçalarına bağladım. Bu onu daha kolay sürüklememi sağlayacaktı.

Orman gerçek değildi. Gerçek değildi. Kollarımı onun altına bağladım. koltuk altlarımdan tutup kaldırdım. Ayaklarım buzun üzerinde kaydı ve kışımın üzerine düştüm. Bu neden oluyordu? *Sadece çıkmak istiyorum. Biri bana yardım etsin, buradan çıkmak istiyorum.*

Kabus. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Kendimi vurabilirim. Sadece bitirmek. Silahım vardı.

Eğer kendimi öldürürsem, onları ormandan kim çıkaracak?

Beynime hücum eden görüntülerin arasından sıyrıldım. Sağ duvarda, otuz beş metre ötede, tekdüze betonu kıran bir kapı vardı. Bizi o kapıya götürmeliydim. Sürünerek yukarı çıktım ve onun kocaman bedenini kendime doğru çektim. Bir santim kımıldadı. Bir santimi bile kabul ederdim. Bir santim kapıya öncekinden daha yakındı.

Isınmışım. Yüce Tanrım, ısınmışım. Bu ölüyorum demekti.

Merdivenler vardı.

Merdiven çıkamazdım. Çok ağırdı.

Daniela onu iyileştirirdi. Daniela herkesi ve her şeyi iyileştirirdi, kafasına yediği bir kurşun hariç.

Büyücü avcıları geliyordu. Nefes alışlarını duyabiliyordum. Silahımı aldım ve bekledim.

Yüksek bir yere çıkın. Alıcı için telsiz.

Jimenez bıçağıyla üst katta bekliyordu. Yüzü bulanık bir şekilde önümde yüzüyordu, gözleri iki dipsiz karanlık havuz gibiydi. "Bu o değil. "O değil. şimdiye kadar kırılmıştır. Bu bir meslek memuru. Onu arkaya götürün ve vurun."

Hala altı mermim vardı.

Yüksek bir yere çıkın.

Benim için geliyorlardı. Sesleri bana doğru süzülüyordu.

Hayır. Hayır, bunca yolu bizi öldürsünler diye gelmedim.

Bir şey beni ısırdı. Vücudum iflas etti. Yere yığıldım. Büyücü köpeğin ağzı üzerimde belirdi, sümüksü yılan gibi dili ve ince keskin dişleriyle beni bütünüyle yuttu.

Bölüm 14

Çarşafı o kadar yumuşak ve sıcaktı ki sanki ısıtılmış bir buluta sarılmış gibiydim.

Yaşıyordum.

Gülümsedim. Rogan!

Yatakta dimdik oturdum. Tek kişilik bir hastane yatağının bulunduğu geniş bir odadaydım. "Merhaba? Orada kimse var mı?"

Kapı açıldı ve Dr. Arias odaya girdi. Kırk yaşlarında, bir metreyi aşkın boyuyla Daniela Arias dev gibiydi: geniş omuzlar, güçlü bacaklar ve kaslı kollar. İri ve çekici yüz hatları güzel olmaktan ziyade yakışıklıydı, ama şu anda yüzü soğuk bir profesyonel maskeydi. Onunla daha önce tanışmıştım. Rogan'ın özel doktoruydu.

"Rogan hayatta mı?"

"Senden daha iyi durumda."

İçimi bir rahatlama kapladı. Yastığa geri yaslandım. O yaşıyordu. İkimiz de yaşıyorduk.

"Ne oldu?"

Bir sandalye çekti. "Onu dışarı sürükledin. Her nasılsa, onu yerde otuz metre boyunca ve iki kat merdivenden yukarı çekmeyi başardın. Sırtında ve kışında uzun bir çürük ve beton yol yarası var.

Çıplak model olma hayalleri bir süreliğine yıkıldı."

Gülecektim ama yüzü bana bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

"Rezervuarın kapısı mükemmel bir su geçirmez contaya sahipti, sizi kurtaran da bu oldu. Dışarıdaki hava normal sıcaklıktaydı. İkinci kata çıktınız, orada bir sinyal aldınız ve 911'i arayıp

Cazadores geldiği için seni almaları gerektiğini söyledin. Hayal gördüğünü düşündüler ama 911 çağrılarını izliyorduk."

"Nasıl?"

"Anladığım kadarıyla kuzenin ve Bug. Rogan ve sen ortadan kaybolduktan ve onun izi de kaybolduktan sonra, hemen harekete geçtiler. Rivera'nın ekibi ortalığı temizlemek için merkeze gönderildi ve benim ekibim de oturup senden bir iz bulmayı bekledi. Çağrını alır almaz sana gittik. Rogan'ın bayılmasıyla daha önce de uğraşmıştık, bu yüzden ne beklememiz gerektiğini biliyorduk. Silahın vardı, bu yüzden sana şok verdik ve sonra birinin hayatını kurtarmaya çalışırken normalde yaptığınız her şeyi yaptık. İşte buradayız, neredeyse 20 saat sonra. İki kaburgan kırık. Ulumak yüzünü mahvetmiş,

Yani yakın gelecekte de modellik yapmayacaksın. Ailene güvende olduğunu ama başka işlerle meşgul olduğunu bildirdim. Biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Kuzenin iyi. Melosa onu dışarı çıkardı. Sen ısındıktan sonra çağrı ortadan kayboldu, yani Houston da iyi."

"Rogan'ın kuzeni mi? Yolumuzu kesmek için çocukları sokağa çıkardı. Bu yüzden kaza yaptık."

Başını iki yana salladı. "Ortadan kayboldu." Tabii ki kayboldu.

Daniela bana bir ayna uzattı. Yüzümün sağ tarafı morluklarla kaplıydı. Sağ omzumda bir şişlik vardı. Zorlu bir unvan maçının son raundunun sonundaki bir boksör gibi görünüyordum.

"Acımıyor," dedim ona.

"Oh, olacak," dedi. "Ağrı kesicilerin etkisi geçince."

"Rogan nerede?"

"Seni biraz yalnız bırakmaya karar verdi."

Bu bir cevap değildi. Battaniyeme uzandım.

Daniela, "İlk içgüdünüzün dramatik bir şekilde yataktan fırlayıp oraya koşmak olduğunu anlıyorum," dedi. "Bu iyi bir plan, ancak o kadar çok ilaç almışsın ki araba kullanmayı bırak, tuvalete gitmekte bile zorlanacaksın. Neden burada oturup biraz sohbet etmiyoruz?"

"Seçme şansım var mı?"

Gözleri sertti. "Pek sayılmaz."

"Tamam."

Daniela boğazını temizledi. "Bir yeğenim var. Tatlı bir çocuk. Martin şu anda yirmi dört yaşında. Orduda dört yılını doldurdu, üniversite harçlığını kazandı ve

UNC'ye kaydoldu. Jeolog olmak istiyor. Kayaları sevdiğini çünkü size karşılık vermediklerini söylüyor."

Kulağa şaka gibi geliyordu ama yine gülümsemedi.

"Bir ay önce kendini okuldan attırdı. Şu korku filmini biliyorsun. Domuz maskeli adamın üniversite kampüsünde çocukları kovaladığı yer. Screamer-bir şey."

"*Screamer-Dreamer.*" Üç gençle aynı evde yaşamak beni bir korku filmi uzmanı yapmıştı. Aptalca ve ucuz bir film, ama nedense çok tutulmuştu ve katil Piggy'nin memleri internetin her yerinde esprili sözlerle doluydu.

"Bir kampüs radyo istasyonu canlı yayında insanlara şaka yapıyordu. Domuz maskesi ve bir çeşit siyah kefen giymiş bir adam vardı. Bir şeyin arkasına saklanıyor, elinde büyük bir plastik bıçakla ortaya çıkıyor ve insanları kovalıyordu. Bunu YouTube için filme alıyorlardı."

Evet. Tam da üniversiteli çocukların yapacağı bir şeye benziyordu. Bu hikayenin nereye gideceğini biliyordum.

"Domuz adam Martin'e saldırdı ve Martin bıçağı ondan alıp ona vurdu. Ona sadece bir kez vurmadı. Önce bıçağı eline aldı, adamın omzunu yerinden çıkardı ve sonra iki saniyeden kısa bir süre içinde kafasına dört kez yumruk attı. Onu çıkarmak için üç kişi gerekti. Ona bunu sordum. İçinde bir şeylerin koptuğunu söyledi. Bir tehdit görmüş ve tepki vermiş. Saldırgan bir çocuk değil. Daha önce hiç sivil bir kavgaya karışmamış. Bu konuda çok kötü hissetti. Özür diledi. Üniversite onu okuldan atmış. Rogan'ın avukatları devreye girip suçu kabahate düşürene kadar ciddi suçlamalar vardı. Yine de sonsuza kadar sicilinde kalacak. Bir mahkemeye gidiyor.

Ocak ayında özel üniversite."

"Piggy ölü taklidi yapmalıydı," dedim. "Eğer hareket etmeyi bıraksaydı, Martin vurmayı bırakırdı."

"Muhtemelen," dedi. "Bıçağıyla insanları korkutmak gibi parlak bir fikre sahip olan çocuk hastaneye kaldırılmayı beklemiyordu, çünkü siviller genellikle onları korkuttuğunuzda sizi öldürmeye çalışmazlar."

"Her halükarda sorumsuzca bir davranıştı."

Daniela içini çekti. "Bizim toplumumuzda kurallar vardır. Çalmak yok. Başkalarına zarar verme. Öldürme. En büyüğü bu. Bazıları ancak on sekiz yaşında olan bu çocukları alıyoruz, onlara kuralların artık geçerli olmadığını söylüyoruz ve sonra onları savaş alanına bırakıyoruz. Savaş ya da kaç bir takımıydı tepkisi, vücudunuzda mükemmel bir fırtınadır. Sizi daha hızlı, daha güçlü, daha bilinçli yapar,

Ama tüm bunların bir bedeli var. Savaşta askerler biyokimyasal bir sprint koşuyorlar, ancak onlar için bu bitmeyen bir maraton. Vücudu yıpratır ve beyninizde yeni nörolojik yollar açar. Bu seni değiştirir. Kalıcı olarak. Sonra nihayet eve dönüyorsunuz ve insanlar sizden tüm bunları bir kenara bırakıp normal bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hemen hatırlamanızı bekliyor."

Daniela arkasına yaslandı.

"Yeğenim Martin, nispeten iyi uyum sağlamış bir gazidir. Sivil dünyaya yeniden uyum sağlayabilmesi için zamana ve biraz yardıma ihtiyacı var. Bu yüzden tepkisinin şiddetini hafifleten anahtarın yeniden kalibre edilmesi gerekiyor. Bazı insanlar bunu anlamıyor."

Anlamıştım. Tüm istatistikleri biliyordum ve histeriyi ilk elden görmüştüm. Annem kendini kaybettiğinde, davasına atanan savcı yardımcısı ona saatli bomba dedi ve annemde olmayan TSSB bayrağını salladı. Sanki annem her an silahlı saldırıya geçecekmiş gibi konuşmuştu. Gerçekte, gazilerin çoğu başkalarından ziyade kendileri için tehlikeliydi. Gaziler arasındaki intihar oranı nüfusun geri kalanına göre yüzde 50 daha yüksekti.

"Dediğim gibi," diye devam etti Daniela. "Martin tatlı bir çocuktur. Ordu onu ele geçirmeden önce başka kim tatlı bir çocuktur biliyor musunuz? Connor Rogan. Onu askerliğinin en başında tanıdım. Çok gençti. Kendini beğenmiş, biraz ukala ve idealistti. Rütbeliler ellerinde ne olduğunu erken fark ettiler, bu yüzden onu Umut Elması gibi korudular ve gördüğü her şeyi kontrol ettiler. Ona BL-Bubble Lieutenant derdik. Onun etrafında bir vatanseverlik balonu oluşturdular. Etkileşimde bulunduğu herkes ona bir kahraman olduğunu, ülkesine hizmet ettiğini, hayat kurtardığını ve doğru şeyi yaptığını söylüyordu. Onu dışarı çıkarıyorlar, emrettiklerini yaparsa kaç bin kişinin hayatının kurtulacağını söylüyorlar, sonra bir şehri yerle bir ediyor ve biz yıkıntıları taramadan önce onu alıp götürüyorlardı. Kayıplar olduğunu biliyordu ama cesetleri hiç görmedi. O sadece ismen bir subaydı. Onu yüzbaşılığa terfi ettirdiklerinde çok gülmüştük."

Daniela'nın sesi kesildi. Bir an için elini kaldırdı, sonra devam etti.

"Yaklaşık iki yıl böyle devam ettikten sonra, onların en büyük silahı haline geldi. Bir bölgede onun varlığına dair sadece bir söylenti bile çatışma koşullarını değiştirdi.

O yaz boyunca komutanlık, Maya Ormanı'nda bir süper silah inşa edildiğine dair raporlar aldı, on üç milyon dönümlük orman

Belize üzerinden Yucatan'a. Bir şehri yerle bir edebilecek ve ardından etrafındaki her şeyi radyasyonla zehirleyebilecek bir tür süper bombaydı ve Meksika ordusu bunu kullanacak kadar çaresizdi. Tüm detayları hiç öğrenemedim.

-Yetkimi aşıyordu ama her neyse inandırıcı olmalıydı çünkü komutanlığımız bir saldırı timi oluşturdu ve Rogan'ı ona bağladı. Plan Campeche'ye gizlice paradrop yapmak, Rogan'ı hedefe götürmek ve tesis yok edildikten sonra yakalanmaktı. Paradroptan on saniye sonra Boku yediğimizi biliyorduk, çünkü biz daha havadayken bize ateş ediyorlardı."

Durakladı. Gözleri dehşete kapıldı.

"Yüzbaşı Gregory daha botları yere değmeden öldü. Başçavuşumuz Top, Rogan ormanı biçmeye başladıktan ve üzerimize napalm attıktan sonra öldü. Temizlendikten sonra bir Cazador kulesine rastladık."

Herkes Cazadores'ın ne anlama geldiğini biliyordu. Meksika ordusunun özel kuvvetler birimi olan Cazadores büyücüleri avlardı. Seçkin birliklerdi; ürkütücü, etkili ve ölümcül.

"Bu bir tuzaktı," diye tahmin ettim.

"Mhm. Rogan'ı o kadar çok istiyorlardı ki Orman onu tuzağa düşürmeyi umuyordu ve biz de en büyük silahımızı onlara gümüş tepside sunduk." Daniela'nın yüzü asıktı. "Ormanı bir sürü insanla doldurdular.

Cazadores ve tazıları. Ama onlar gerçekten tazi değildi. Onlar astral alemden çıkardıkları şeylerdi."

"Onları Rogan'ın anılarında gördüm." Bir ürpertiyle savaştım.

"O zaman anlarsın. Bir tanesini görürseniz, ömür boyu kâbus görürsünüz. Kuralları çabuk öğrendik. Cazadores'ın koklayıcıları ve büyüye duyarlı büyücüleri vardı. Bizim tarafımızdan herhangi bir kullanım, başka bir hava saldırısı getirdi. Herhangi bir telsiz iletişimi girişimi bir hava saldırısı getirirdi. Birimizin görülmesi düzinelerce asker getiriyordu. Geri dönüş olmayacaktı. Yardım çağırırsak, öldürdük.

"Rogan'ın bir seçeneği vardı. Telsizle haberleşebilirdi ve tüm gücünü kullanırsa, kurtarılabilecek kadar uzun süre null alanı içinde hayatta kalabilirdi. Ama dışarı çıkan tek kişi o olacaktı. Ya da bizimle birlikte ormandan çıkmayı deneyebilirdi. O çıkmayı seçti. Gregory'nin ölümünden sonra kıdemli subay oldu ve başçavuşumuz Heart da kıdemli astsubay oldu. Heart'la henüz tanışmadın, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"İnanın bana, hatırlasaydınız hatırlardınız. Kırk sekiz saat içinde çıkmış olmamız gerekiyordu. Beş günlük yiyeceğimiz vardı. İnsanlar ormanın meyve ve av hayvanlarıyla dolu bir cennet olduğunu düşünüyor. Size söyleyeyim, orman cehennemdir. Yiyecek bir şey yok, öldürecek bir şey yok, özellikle de ateş edemiyorsanız. Böcekler geceleri acımasızca gelir, sizi kuruturlar. Howler

Maymunlar sizi takip ediyor ve her gün ve gece çığlık çığlığa bağıyorlar. Temiz su yok. Yılan yedik. Solucan yedik."

Karanlık mağara gözümün önünde parladı. "Fareler," dedim.

"Evet. Bazı geceler Cazadores o kadar yakındı ki, ateş yoktu, ışık yoktu, sadece orman ve av köpekleri vardı, her zaman yakındaydılar, her zaman dinliyor ve bekliyorlardı. Rogan her an fişi çekebilirdi. Onun yerine kaldı ve bizimle ilgilendi. Hayashi enfeksiyon kapığında, sedyeyi büyümenin içinden geçirmenin bir yolu yoktu, bu yüzden tahtadan bir çerçeve yaptık ve Rogan'a bağladık. Hayashi'yi iki gün boyunca sırtında taşıdı."

Beni şaşırtmadı. Azıcık bile değil.

"Dağdan inmek için bir Cazador kampını temizlememiz gerekiyordu ve etrafından dolaşamıyorduk. Rogan kampa girdi ve onu almalarına izin verdi, böylece geldiği yöne bir keşif ekibi göndereceklerdi ve biz de gizlice geçebilecektik. Kampın etrafından dolaştık ve onu almak için ertesi geceye kadar beklemek zorunda kaldık. Onu on dört saat boyunca ellerinde tuttular. Çığlıklarını duyduk."

Yutkundu.

"Ellerinde Rogan'ın sadece savaş öncesi görüntüleri vardı ve o noktada, ormanda geçirdiği beş haftadan sonra, on yıl daha yaşlı görünüyordu.

Onlara Gregory'nin

Bu yüzden ona bir süre işkence ettiler, ta ki başlarındaki Jimenez, Rogan'ın Prime'ı oynayan bir asker olsaydı şimdiye kadar çoktan kırılmış olacağına karar verene kadar. Jimenez sonunda vurulmasını emretti. Muhtemelen Rogan'ın künyesini görmüşsünüzdür. Onun değil. Jimenez onu işkence sehпасından indirip künyesini aldığı anda onu öldürdü. Bu onun hayatta kaldığını hatırlatıyor."

Künyeler muhtemelen ısınlanma büyüsuyle parçalanarak kaybolmuştu. Rogan ona hayatta olduğunu hatırlatacak başka bir şey bulmak zorundaydı.

"Ormanda dokuz hafta geçirdik, savaştık ve aç kaldık.

Cazadores bizi kurtların yaralı bir geyiğin kanını akıttığı gibi akıttı. Yirmi dört kişi içeri girdi. On altı kişi çıktı."

Bug, Luanne'nin on altı kişiden biri olduğunu söylemişti. Şimdi mantıklı geliyordu. Rogan'la birlikte giden on altı kişi.

Daniela, "Benim profesyonel görüşüme göre Connor Rogan o ormanda

öldü," dedi. "Savaş Connor'ı aldı, toz haline getirdi ve

onu Mad Rogan'a dönüştürdü. Hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydı. Yeğenim Martin'in biraz yardımıyla sivil hayata uyum sağlayacağını söylemişim. Deli Rogan asla uyum sağlayamayacak. Onun dünyası siyah ve beyazdan ibaret. Düşmanları ve müttefikleri var."

"Ve siviller," diye ekledim.

Bu konuşmayı ona Rogan mı yaptırdı? Hayır. Rogan ona bunu yaptırmazdı. Rogan kendi kirli işlerini halletti. Dr. Daniela benim için bazı şeyleri hecelemeyi kendine görev edinmiş olmalı.

"Muharip olmayanları tanıyor, ancak *sivil* tanımını sallantılı. Çocukları öldürmez. Bir kişinin canını almamaya çalışıyor. doğrudan bir tehdit oluşturur, ancak öldürmeyi seçerse, bunu yapar. Rogan Hanesi'nde sadece iki Prime var: o ve annesi ve annesinin bu işe karışmak gibi bir niyeti yok. Biz varız ve onun için her şeyi yaparız. Hepimiz kendi yollarımıza gitmeye çalıştık ama sonunda yine buraya döndük. Yaptığımız işte iyiyiz ama hiçbirimiz Prime değiliz. Rogan kendine güvenmek zorunda ve böyle olmayı seviyor. Bunun onu zinde ve canlı tuttuğunu düşünüyor ve muhtemelen haklı. Değişmesi gerektiğini düşünmüyor ve yardım da istemiyor."

"Bana yeni bir şey söylemiyorsun," dedim. "Onun nasıl biri olduğunu zaten biliyorum. Daha önce gördüm."

"O zaman onunla normal olmayacağını biliyorsun. Asla tatlılık ve ıstık olmayacak."

Şaşılabilirsiniz. "Biliyorum."

"Aşk sizi çaresiz bırakıyor," dedi Daniela. "Her zaman sevginizin nesnesini düşünürsünüz. Mutluluğunuz ya da mutsuzluğunuz başka birinin ruh haline bağlıdır. Kendiniz üzerindeki tüm gücünüzden vazgeçer, onu sevdiğiniz kişiye teslim eder ve onun size karşı nazik olacağına güvenirsiniz. Major en çok neden nefret eder biliyor musunuz?"

"Çaresiz mi hissediyorsun?"

"Bundan kaçınmak için elinden geleni yapacaktır. Geleneksel anlamda bir ilişkiyi sürdürebilecek kapasitede olup olmadığını bile bilmiyorum. Asla değişmeyecek, Nevada. Umabileceğin en iyi şey, sana olan saygısı ve düşüncesi nedeniyle bazı davranışlarını değiştirmesidir, ancak yaptığı şeyin yanlış olduğunu düşünmeyecektir. O acımasızdır ve kendini bir şeye ya da birine adadığında, bu bağlılık her zaman gerçeklikle çarpışmadan kurtulamayan korkutucu bir şeydir. Tavsiyemi dinleyin. Uzaklaş."

"Hayır."

"O burada değil. Seni burada bırakıp eve gitti çünkü düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyor. Kapıyı senin için açık bıraktı, böylece temiz bir ayrılık yapabilirsin. Suçluluk yok, baskı yok. Hâlâ normal biriyle tanışabilir ve mutlu bir hayat sürebilirsin."

"İşin bitti mi?" Ben sordum.

"Daha fazla konuşmanın bir faydası olacak mı?"

"Hayır. Söylediklerinizi duydum. Benim iyiliğim için endişelendiğin için teşekkür ederim." Battaniyemi geri çektim ve bacaklarımı yana doğru salladım.

"Ona birinin sizi kızdırdığını söylediğinizde ve o da o kişiyi çatıdan attığında ne olacak?"

"Yapmayacak. Bu konuda bana güvenecek, çünkü onun isteklerine saygı duymamın tek yolu onun da benimkilere saygı duymasıdır."

Daniela tekrar, "Yürü git," dedi.

"Bana bu konuşmayı yapmanı Rogan mı istedi?"

"Buna gerek yoktu. Onunla ben ilgileniyorum. Hepimiz ona göz kulak oluyoruz. Onun incindiğini görmek istemiyorum. Senin de incinmeni istemiyorum."

Onunla yüzleştım ve beni Prime yapan her neyse gözlerime yansımına izin verdim.

"Burada oturdum ve bir saat boyunca konuşmanı dinledim. Seni duydum, anladım ve işim bitti. Kalkıp kıyafetlerimi alacağım ve giyineceğim. Sonra beni Rogan'ın olduğu yere götürecek bir araba ayarlayacaksın. Beni durdurmaya ya da herhangi bir şekilde engellemeye çalışırsan, ağzını burnunu dağıtırim. Birbirimizi anlıyor muyuz, Dr. Arias?"

Derin bir nefes aldım ve Rogan'ın evinin ön kapısının zilini çaldım. Ben yataktan kalktıktan sonra Rogan'ın adamları paniğe kapılmıştı. *Paniklemek* çok güçlü bir kelime olabilirdi. Telaşlı bir şekilde harekete geçtiler. Bana bir çift eşofman altı ve bir tişört getirdiler.

Binadan çıktığımda bir araba ve şoför beni bekliyordu, yolcu koltuğunda Melosa oturuyordu, ardından da silahlı personelle dolu başka bir araç geliyordu. Beni Rogan'ın ön kapısına göturdüler ve stratejik bir şekilde geri çekildiler.

Melosa'ya Leon'u sorma şansım oldu. Görünüşe göre bana ve Rogan'a kötü bir şey olacağını hissetmiş, bu yüzden silah kafesimizden bir Glock çalmış ve şehir merkezine gitmiş. Planı şuydu: Melosa onu koruyacak, o da kahramanca tüm düşmanlarımızı vuracaktı.

parçalar. Melosa, aegis kalkanının her iki şekilde de çalıştığını fark ettiğinde o kadar ezildiğini itiraf etti ki neredeyse onun için üzülüyordu.

Aptal gibi hissederek bekledim. Rogan evin içinde bir yerdeydi. İşte buradaydım, üzerimde birkaç eşofman altı ve buruşuk beyaz bir tişört vardı. Saçlarım muhtemelen yağlıydı. Yüzümün sağ tarafı kocaman çirkin bir çürüktü. I . . .

Kapı açıldı ve Rogan'ın oturma odasında durduğunu gördüm.

Sonunda anladım. İkimiz de kurtulmuştuk. İkimiz de hayattaydık ve o orada duruyordu ve hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Gözlerinin içine baktım ve buz tutmuş karanlık bana geri baktı.

Hayır. O benimdi. O buzun altında bir ejderha vardı ve ben onu ortaya çıkaracaktım.

Eşikten geçtim. Kapı arkamda açık kaldı. Bana bir kaçış yolu veriyordu.

"Beni buldun," dedi.

"Çok iyi saklanmamışsın. Ve ben bir özel dedektifim." "Nevada, hiçbir şey değişmedi."

İfadesi kopuk, sesi neredeyse gündelikti. Duygularını çelik bir irade duvarının arkasına kilitlemişti. *Çok geç Rogan. O sarnıçta bana nasıl baktığını hatırlıyorum.*

"Er ya da geç bir Ev olacaksın," dedi. "Bana öyle demiştiniz."

"Genetik ve çocuklar önemli hale gelecek."

"Çocuklar her zaman önemlidir."

"Paylaşmam Nevada.

Paylaşmayacağım." "Neyi paylaşmayacaksın?"

"Seni paylaşıyorum," dedi, sesi sertti. İçinden vahşi bir şey çıkmaya çalışıyordu. Soğuk maske kırılıyordu. "Sevsen de sevmesen de başka bir adama geri döneceğini bilerek seninle olamam. Bu beni aşar. Sonu iyi bitmez."

"Bu iyi, çünkü ben de seni paylaşmak istemiyorum."

"Yapabileceğim tüm uyarıları yaptım," dedi. "Ya varsın ya da yoksun Nevada. Karar ver."

"Sen bir aptalsın Connor." Ayakkabılarımı çıkardım ve ona doğru bir adım attım.

Arkamdaki kapı çarparak kapandı.

Gözlerindeki ateş parladı ve karanlığı yaktı. Bu şehvetten daha fazlasıydı. İhtiyaçtan da öteydi. Başka hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Beklenti beni sardı.

Kendinden emin, telaşsız bir şekilde bana doğru yürüdü, kendi alanında bir ejderhaydı. "Kapana mı kısıldım?"

"İnime girdin." Etrafımda dolandı, sinsice yaklaştı.

Büyüsünün ilk damlası enseme düştü, kadife gibi sıcak ve yumuşaktı.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Sana kaçman için bir şans verdim."

Büyü omurgamın üzerinde kayarak her siniri alevlendirdi.

"Sen almadın." Arkamdaydı.

Tüy kadar hafif bir dokunuş omuzlarımın üzerinden geçip kalçalarımın aşağı indi. Döndüm. Birkaç adım ötemde duruyordu.

"Artık benimsin."

Hareket ettim ve tişörtümle eşofman altım üzerimden düştü. Nefesim kesildi.

Tişörtünü çıkardı, devasa altın vücudu sertleşmişti ve bekledi. Bana uzaklaşmam için son bir şans verdi.

Aramızdaki iki adımı kapattım. Göğüslerim onun yontulmuş göğsüne çarpıyordu. Güçlü bedeninin sıcaklığı beni yakıyordu. Elini saçlarıma sardı ve ağzıma götürdü.

Sihir, erimiş bal gibi yumuşak ve sıcak bir şekilde alt baldırlarıma damladı. Tenimde birikti, ısındı, hissi o kadar yoğun ki, verdiği haz bunaltıcıydı. Vücudum esnekleşti. Göğüslerim ağrıyordu, aniden çok ağırlaşmıştı.

Sandal ağacı kokuyordu. Ağzımdaki tadı beni deli ediyordu.

Bacaklarımın arasında ısrarcı bir sıcaklık oluştu. Ona doğru eğildim, kendimi ona sürtüyordum, davet ediyordum, baştan çıkarmaya çalışıyordum.

Kısa bir erkek hırıltısı çıkardı. Eli kıcıma kapandı ve beni kalçalarına doğru çekerek ağırlığımı hiçbir şey yokmuş gibi destekledi. Aletinin sert uzunluğu ağrıyan göbeğimi zorluyordu. Dili tekrar tekrar dudaklarımın arasına girerek ağzımı tahrip etti. Başım dönüyordu. İpeksi bir tene sarılmış çelik gibi sert aletini hissetmek istiyordum. Pantolonunu çıkarmasını ve külotumun yok olmasını istiyordum. Kendini içime sokmasını istiyordum. Bunu beklemek işkence gibiydi. Ellerim sırtının güçlü kaslarına kilitlendi ve kalçalarımı kaydırarak ona doğru sürtündüm.

Kadife sıcaklığı uyluklarımın iç kısmına doğru yavaşça kaydı. İnç. Bir santim daha. Oh lütfen. *Lütfen.*

Nefes almama izin verdi. Yüz yüze gelmiştik. Gözleri karanlık ve vahşiydi.

"Çıglık atmamam için beni uyaracak mısın?" diye sordum. "İstedğin kadar çıglık at," dedi.

"Beni yapabileceğinden o kadar emin görünüyorsun ki ..."

Lezzetli sıcaklık uyluklarımdan yukarı fırladı ve içime, doğrudan ağrıyan merkezime kayd. Erimiş bal klitorisimi boğdu. Zevk içimde patladı. Haykırdım.

Beni odanın öbür ucuna, evinin derinliklerine taşıdı.

Önümüzde ağır ahşap bir kapı açıldı. Odada devasa bir yatak vardı; uzun, sağlam, başlığı eski ve yara izliydi. Beni yatağa fırlattı. Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Ejderhanın mağarasındaydım, ejderhanın yatağındaydım ve o beni yakaladığını sandı. Ama yanıliyordu. Ben onu yakaladım.

Connor üzerimde belirdi. Pantolonu yoktu. Kocaman, çıplak ve kaslıydı. Ve asılıydı. Aman Tanrım.

Uzandı ve külotumu çıkardı. Bakışları vücudumda dolaştı ve gözleri bana gördüklerini sevdiğini söyledi.

Onu çok istiyordum. Beklenti beni öldürüyordu. Beni titretiyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

Büyü köprücük kemiğime sıçradı ve aşağı doğru yuvarlandı. Onun kadife Basınç göğüslerimi kavradı. Meme uçlarım sertleşti. Sarhoş edici sıcaklık üzerlerinden kayarak acıyı mutluluğa dönüştürdü.

İnledim. Üstümdeydi, büyük elleri beni okşuyordu. Ağzı sol meme ucuma kapandı ve emdi, dili büyüünün üstüne ısı boyadı. Neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

Başı ve büyüü aşağı doğru hareket ederek içimden inilti çıkarı. Karnımı öptü.

Bacaklarımı ayırdı.

Başını saçlarından tutup onu ağrıyan merkezime sürüklemek istedim ama kollarımı iki yanıma sıkıştırdı.

Sağ uyluğumun iç tarafını dilledi.

Beklemek acı vericiydi.

Büyüü zirveye ulaştı, bacaklarımin arasındaki kıvrıma döküldü. Kadife sıcağı nazikçe sıktı ve serbest bıraktı, üzerimi yıkadı ve beni kendine çekti.

Daha hızlı ve daha hızlı. Ağzı üzerime kapandı. Dili klitorisimin üzerinde dans ediyordu.

Çığlık attım.

Beni yaladı, tekrar ve tekrar, büyüğü beni okşuyordu. Onun altında kıvrandım. Bacaklarım titriyordu. Yatak gitmişti, oda gitmişti ve tek yapabildiğim beklemektir, gergin ve sıcak, ona ve serbest bırakılma ihtiyacıma odaklanmışım. Eğer şimdi boşalmazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

Vücudum doruk noktamın ilk darbesiyle titredi. Evren patladı.

Orgazm beni sarstı, ama genellikle kısa süren o coşku anı bitmedi. Yüceltme inşa edildi ve inşa edildi, ezici, zevk o kadar yoğun, o kadar eksiksiz ki, vücudumun bunu yapabileceğini bilmiyordum. Nefes bile alamıyordum. Gözlerim birden açıldı ve onu gördüm. Üstümdeydi, gözleri vahşi ve sarhoştı. Bunu hissettiğini fark ettim. Zevkimi hissetmişti ve bunu paylaşıyordu.

Sonunda, coşku beni serbest bıraktı, hoş artçı sarsıntılarla kayboldu.

Çarşafın üzerine yığıldım, bitkin düşmüştüm, yüzüm terden ıslanmıştı. Sihirli baskı azaldı, hâlâ oradaydı ama artık tüy kadar hafifti.

Yanımdaydı, eli yan tarafımı okşuyordu.

Demek dokunsal biriyle seks yapmak böyle bir şeydi.

Gözlerini kırıştırdı, gözlerindeki berraklık geri geldi ve şehvete dönüştü. Orada

Bana bakışında aç, sert ve erkekçe bir şey vardı. Kalçalarımın tuttu ve beni yatağın ortasına doğru sürükledi.

Bacaklarımın arasındaki büyüğün kadife dokunuşu önce ısındı, sonra sıcaklaştı, o kadar sıcaktı ki zar zor dayanabildim. Beni uykulu mutluluğumdan farkındalığa çekti.

Üzerimde durakladı, göğsündeki ve karnındaki kaslar gergindi, mavi gözleri kararmıştı ve beni kendine doğru çekerek bacaklarımı omuzlarına kaldırdı. Onun sıcak

Ellerini bacaklarımın arasında gezdirirken parmakları tenimi okşadı, dokunuşu içimi ürpertti.

Orgazmın son yankıları da sonunda soldu.

Ellerini kalçalarıma koydu ve içime soktu. Aman Tanrım.

Haykırdım, kalçalarımı eğdim, onun tüm uzunluğunu almaya çalıştım. Tekrar tekrar itti, sert, acımasız, baskın, horozunun her kayması boynumun dibinde hissedebildiğim bir zevk sarsıntısı gönderdi.

Büyüsü beni yaktı. Tüm sinirlerim yanıyordu. Her vuruşta nefesim kesiliyordu. Çok sıcak ve ıslaktım ve o pompalamaya devam etti, büyüü sabit bir ritimle vücudumu okşuyordu.

İçimde bir baskı oluşmaya başladı.

Bacaklarımı ayırdı, sırtına doladı ve sonra üstüme çıktı. Onun ritmine uymaya çalışarak altında kıvrandım. Altın rengi kaslı vücudu benimkini kafeslemişti, tüm o kaslar sımsıkı kasılıyor, kendilerini tek bir harekete adanmışlardı.

Ecstasy beni boğdu. Vücudum kasıldı, şaftını sağmaya çalışıyordu. Climax beni tekrar sarstı.

Homurdandı, hareketsiz duruyordu. Gözleri bana orgazmımın onun içinde yuvarlandığını ve onu kendi salınımına sürüklemek üzere olduğunu söyledi. Buna karşı savaştı ve geri çekildi.

Dalga dalga gelen zevk beni sarstı. Artık hareket bile edemiyordum. Sadece orada yattım, gevşek ve titreyerek, solana kadar.

Dudakları boynumdaydı. Beni öptü ve üstüne çekti, sonra kalçalarına sarıldım. Bana sanki dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakıyordu.

Ellerine uzandım, parmaklarımı onunkilerle kenetledim ve ona bindim. Mükemmel bir ritimle hareket ediyor, sanki bedenlerimiz birlikte olmak için yaratılmış gibi sevişiyorduk.

Büyüsü etrafımı sardı. Omuzlarım geriye doğru eğilerek beni ele geçirmesine izin verdim.

İçime giriyordu.

Doruğa ulaştığımı hissettim. Bir dalga gibi kırıldı. İçimde onun sertliğini hissederek ürperdim ve omuzlarına yığıldım, kemiksiz, derin nefes aldım, bitti. Hayatımda hiç olmadığım kadar doygun ve mutluydum.

Kollarını bana doladı ve kısa, sert bir hırıltıyla içime boşaldı. Bir zevk patlaması beni tüketti, o kadar yoğunlu ki diğer her şey onun önünde soluklaştı ve onun orgazmının yankısını hissettiğimi fark ettim.

Öylece kaldık, birbirimize sarıldık, kollarımızı birbirimize doladık.

Rogan beni yavaşça yatağa indirdi. Ben top gibi kıvrıldım, o da bana sarıldı ve üzerimize bir çarşaf çekti. Uyanık kalmak, bana sarılma hissinin tadını çıkarmak istedim ama bunun yerine esnedim ve uykuya daldım.

Uyandığımda ilk hissettiğim şey Rogan'ın yanımda olduğuydu.

Boynuma sokuldu, eliyle karnımı okşadı. "Yaşıyor musun?"

"Jüri hâlâ kararını vermedi." Gülümsemeye çalıştım. Yüzümde bir acı hissettim ve irkildim. "Ow."

"Seni incittim mi?"

"Hayır, ağrı kesicilerin etkisi geçti." Yavaşça dönmeye çalıştım ve bunun yerine tüm sağ tarafımı incitmeyi başardım. "Ow." Sonunda sırt üstü düştüm.

Dikkatlice uzandı ve yüzümdeki saçları taradı. Gözlerinde öfke kıpırdandı. "Ben bir pisliğim."

"Bunu şimdi mi anladın?"

"Beklemeliydim."

Ona en iyi bakışımı attım. Şiş gözlerim muhtemelen bunu çok aptalca gösteriyordu. "Bu senin kararın değildi."

"Evet, öyleydi."

"Alternatifi neydi? Beni salonunda çıplak bırakıp Oda mı? Çünkü ayakkabılar sadece ilk adımdı. Kıyafetlerim çıkıyordu."

"Bunun alternatifi sana atlamamak ve seni bir tür Neandertal gibi yatak odamda." Onu öptüm. "Aptal, aptal Rogan." "Sakın başlama," diye uyardı beni.

"Seks hakkında düşünmeden bunu söylediğimi asla duyamayacağının farkında mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ne zaman bir şey söyleyen, aklıma seks geliyor. Seni her gördüğümde, seksi düşünüyorum."

Yüzünü okşadım. "Morarmış yüzüm ve dağınık saçlarımla o kadar seksi miyim?"

Beni öptü, dokunuşu hafif ve şefkatliydi. "Evet."

"Sırtına bakmama izin ver," dedim.

Oturdu ve döndü. Bütün sırtı yara bere içindeydi. Sanki biri onu bir arabanın arkasında asfaltta sürüklemiş gibi görünüyordu.

İnledim. "Sana bir şeyler giydirmeliydim."

"Beni bırakmalıydın." Arkasını döndü ve bana doğru eğildi. "Bir daha sana beni terk et dediğimde gideceksin, anladın mı?"

"Hayır. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım." Bir dahaki *sefere* .

..

"Ne?" diye sordu.

"Bir dahaki sefere olacak mı?"

"Olabilir," dedi. "Bu karmaşa henüz bitmedi. Bu tehlikeli bir oyun ve şu anda bu oyunun içindeyiz. Geri dönüşü yok."

Çemberin içinde topallayarak yattığı anı aklıma geldi. Benimkini hatırladım.

ellerini David Howling'in kafasına koydu. Bu çok fazlaydı. Ellerimle yüzümü kapattım.

"Yapma," dedi sessizce.

"Rogan, çıplak ellerimle bir adamın boynunu kırdım. Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum."

"Pekala," dedi. "İyi yaptın. Hatta çok iyi." Ona bakakaldım.

"Çabuk oldu," dedi. "Yeterince acı çekmedi. Eğer onu elime geçirebilseydim, sonunu getirebilirdim. Onun yerine yere uzandım, hareket edemedim ve sana vurmasını izledim."

Ona daha da yaklaştım. Daha az yaralı olan diğer tarafıma geçti ve beni kendine çekti. Başımı onun oyulmuş koluna yasladım.

"İstemiyorum," dedim.

"Neyi istemiyorsun?"

"Bir Prime'ın hayatı. Bunu istemiyorum."

"Çok geç." Başımı öptü. "Artık başka seçeneğim yok."

Tüm bunları yaşadık ve Olivia Charles hâlâ özgürdü. O özgür kaldığı sürece hiçbirimiz güvende olmayacaktık ve Cornelius hâlâ adaleti bekliyor olacaktı. Buna bir son vermeliydik.

Ama bitirsek bile. David Sezar'dan bahsetmişti. Olivia Sezar değildi. David onun adını söylediğinde, bunu gerçekçi bir şekilde yapmıştı. *Sezar* dediğinde, sesi huşu doluydu.

"Bug, David'in telefonundan bir şey bulabildi mi?" Ben sordum.

"Yepyeniydi ve Howling mesajlar ve aramalar konusunda dikkatliydi - hepsi kullan-at telefonlara gidiyordu. Mesajlar ilginç. Bu şey çok uzaklara ulaşıyor. En az altı ev işin içinde, muhtemelen çok daha fazlası. Lenora'nın ofisine girdiğimiz anda video internete düştü." Dudakları gerildi.

"O zaman neden gülümsüyorsun?" Tam bir felaketti. Tüm bunları yaşamıştık, elimizde gösterecek hiçbir şey yoktu ve tüm bunların arkasında her kim varsa hala sivil huzursuzluğunu sürdürüyordu.

"Gülümsüyorum çünkü videoyu aldığımız gece Lenora'ya e-posta ile gönderdim. Seni ve Bern'i yaklaşık on dakika farkla geçtim."

Doğrudum. "Ne?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Bir kopyasını istediğin anda ona göndereceğini biliyordum."

Ona baktım.

"Ben bir ejderha olabilirim ama sen bir şovalyesin." Ellerini başının arkasına koydu, dayanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyordu.

"Neden bana her şeyi anlatmıyorsun?" diye sordum. "Başlangıçta bu insanların iki seçeneği vardı: Birini seçip Howling'e şantaj yapabilirler ya da yaptıklarının kaydını yayınlayıp sivil kargaşayı kışkırtmak. Kaydın bizde olduğunu anladıklarında, kendi versiyonlarını yayınlayacaklardı. Haklıydınız. Mevcut güç yapısını istikrarsızlaştırmak istiyorsanız, halkı harekete geçirmek zorundasınız. Mesele sadece en fazla zararı vermek için zamanlama yapmaktı. Doğru anı bekliyorlardı ve Howling size göz kırpmaya ve gülümsemeye karar verdiğinden beri

onu gördüğünden emin olmak için odaya girdiğinde, o anın bize bağlı olduğunu fark ettim. Can sıkıcıydık, çünkü sürekli kazıyorduk. Etkisiz hale getirilmemiz gerekiyordu. Senin ve benim için planları vardı. Daha doğrusu cesetlerimiz için. Biz onların şenlik ateşine yakıt olacaktık."

Deli ya da değil, Rogan bir savaş kahramanıydı ve şehri Adam Pierce'tan kurtaran bir adamdı. Houston cinayete meyilli, korkunç oğluyla gurur duyuyordu. Garza'nın cinayetinin videosunu yayınlayıp bizi halka açık bir yerde ölü, çıplak, çöp gibi atarlarsa mesaj açık olurdu. *Temsilcinizi öldürdük ve şimdi kahramanınız burada, çırılçıplak soyulmuş, aşağılanmış ve ölü. Ne kendini ne de yanındaki kadını koruyabilirdi. Ona bu yapıldıysa, size neler yapılabileceğini bir düşünün.* Bu yüzden Howling hipotermiye başvurmak zorunda kaldı. Büyüyle öldürülmemizi ama hemen tanınmamızı ve insanların yavaş yavaş öldüğümüzü ve acı çektiğimizi bilmesini istediler.

Houston kesin ayaklanırdı.

Rogan uzandı ve parmaklarını kolumda gezdirdi.

Yavaşça nefes verdim. Felaketin kıyısına çok yaklaştığımız.

"Ninja gelincik soygunundan sonra sen uyuduktan sonra Lenora beni özel hattımdan aradı. Augustine, Lenora ve ben konuştuk. Richard Howling'i güvenli bir şekilde getirmesi gerekiyordu. İzlendiğini düşündük, bu yüzden Augustine gönüllü oldu. O gün Richard Howling her zamanki gibi işe gitti ve sonra ayrıldı. Howling'lerden biri ofisine gitti ve diğeri Houston Polisi tarafından kaçırıldı. Sonra ilk Howling ortadan kayboldu."

"Augustine'in bundan çıkarı ne?"

"Augustine, tüm acımasız şirket manevralarına rağmen, her zaman hukukun ve savcılığın doğru tarafında kalmaya çalışır,

Özellikle Lenora. Bunu iş için iyi olduğunu iddia ederek haklı çıkarıyor. Gerçekte, prensip denen şu sinir bozucu şeylere sahip."

"Augustine?"

"Biliyorum, şok edici." Rogan bana sırtıttı.

Ben de onu öptüm. "Sonra ne oldu?"

"Lenora'ya tüm satranç taşlarını yerine yerleştirmesi için zaman kazandırmamız gerekiyordu. Olivia ve Howling'in Baranovsky'yi hedef alması, videonun varlığından ve bir kopyasının onda olduğundan haberdar oldukları anlamına geliyordu. Ya rüşvet verdiler ya da büyük olasılıkla basit bir mantıksal çıkarım meselesiydi. Elena de Trevino'nun videoya erişimi vardı ve sigorta yaptırmak isteseydi, videonun bir kopyasını tanıdığı en güçlü kişiye verirdi. saklamak."

Mantıklı.

"Ortaya çıktıktan sonra bizi izleyeceklerini biliyordum. Kanıt olmadan kimse Lenora'yı görmeye gitmez, bu yüzden o hamleyi yaptığımız anda ikiyle ikiyi bir araya getirecekler ve kaydın bizde olduğunu ya da nerede olduğunu bildiğimizi anlayacaklardı. Bu yüzden gerçekçi olduğu kadar geciktirdim ve
Sonra sen ve ben Lenora'yı güpegündüz ziyarete gittik. Dinleyenlere bir gösteri sundu. Bu arada Howling'in güvenliği sağlandı ve Lenora'nın ikinci adamı Atwood bir basın toplantısı düzenledi. tarafından
Video sosyal ağlara düştüğünde, ne kadar kötü olduklarını açıklayan konuşmasının ortasındaydı. Olivia'nın fişeği söndü. Hâlâ öfke var ama umdukları kadar değil."

"Tüm bunları bana en başından anlatabilirdin," dedim.

"Augustine konusunda ne yapacağınıza karar vermeye çalışıyordunuz. Pek uygun bir zaman gibi görünmüyordu."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Tahakkümün, tahakküm eden ile zihnini ele geçirdiği kişi arasında bir bağ kurduğu ortaya çıktı. Richard Howling Olivia'yı Charles'ı, onu Garza'yı öldürmeye zorlayan hükmedici olarak. Olivia ortadan kayboldu. Lenora'nın imzaladığı Verona dilekçesinde David Howling'i ve saldırıya karıştığı bilinen tüm ortaklarını takip etmekte özgür olduğumuz belirtiliyor, bu da bize Olivia'yı bulabilirsek temiz bir şans veriyor. Savcılık Olivia Charles'ın hayatta kalmasını istiyor ama şartlar değişirse anlayışla karşılarlar. imkansız hale getirir."

"Bu yüzden Olivia'yı bulmalıyız."

Rogan dişlerini gösterdi, yırtıcı görünüyordu. "Howling'in adamları arabamı dinliyor. Çok sofistike bir ekipman. Raptiyeye benziyor. Üzerinden geçtik ve lastiğimiz onu yakaladı. Howling telefonunu ona bağladı, böylece her zaman nerede olduğumuzu biliyordu. Uygulamaya her girdiğinde konumunun kaydedildiğinin farkında değildi."

Güldüm.

"David, Dedalus Corp'a ait Houston dışındaki bir çiftlikte çok zaman geçirdi. Bug hâlâ tam olarak arkasında kimin olduğunu çözmeye çalışıyor. Güçlendirilmiş bir yerleşke. On altı saat önce Olivia Charles silahlı korumalar ve bir yığın bavulla oraya geldi."

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın," dedi. "Yerleşkede çok sayıda insan var. Uzun bir mücadele olacak."

"Gidip ailemi görmem gerek," dedim. "Ben seni götürürüm."

"Ama şimdi değil."

"Şimdi ne yapmak istersiniz?" diye sordu.

Döndüm ve göğsüne yaslandım. "Bunun gerçek olduğuna ve hayatta olduğumuza beni ikna etmeni istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun Deli Rogan?"

Büyüsü üzerime kaydı. Mavi gözleri karardı. "Evet."

Bölüm 15

Depomuzun medya odasında oturuyordum. Başım uğulduyordu. Daniela'nın benim için eve gönderdiği harika ağrı kesicilerden biraz almıştım. Ağrıyı kesmişlerdi ama hafif bir baş dönmesi hissi yaratmışlardı ve sürekli sağa dönmek istiyordum.

Ailem yeni mor yüzümle, Mad Rogan'ın sokağın karşısındaki karargâhına gitmeden önce beni herkesin önünde öpmesiyle başa çıktıkları gibi başa çıktılar. Kimse bir şey söylemedi.

Onu özledim. Gideli iki saatten az olmuştu ve ben onu özlemiştim. Bu çok üzücüydü.

Cornelius'a resmi olarak Olivia Charles'ın tetiği çeken ve karısını öldüren kişi olduğunu söyledim. David Howling yardım etti ama Rogan'ın adamlarının zihinlerini ele geçiren Olivia'ydı. Cornelius da aynı şekilde resmi olarak bana teşekkür etti ve tam bir ödeme yaparak beni sözleşmemden azat etmeyi teklif etti.

"Hayır," dedim ona. "Sonuna kadar gideceğim." "Tamam," dedi sessizce.

O ve Matilda daha sonra mutfığa gittiler. Akşam yemeği için ona özel bir şeyler hazırlıyordu.

Annem saldırı planlarının üzerinden geçiyordu. İki kız kardeşim de odada sessizce oturuyordu. Leon televizyonda çiftliğin görüntüsünü inceliyordu. Görüntü havadan kaydedilmişti. Cornelius ve Bug, Talon'un koşum takımına bir kamera takmışlardı.

Bina, bir açıklığın içinden ürkütücü bir İspanyol kalesi gibi yükseliyordu ve tam olarak da öyleydi: Gözetleme kuleleri, kalın duvarlar ve korunaklı geçitlerle tamamlanmış devasa bir dikdörtgen yapı. Bug hem M240G hem de SAW ve M249 makineli tüfekleri rapor etti.

"Ne kadar silahlı personel var?" diye sordu annem.

"Yüze yakın olduğunu tahmin ediyorlar," dedim. "Bazıları eski askerler, bazıları özel güvenlik güçleri ve bazıları da sivil çalışanlar."

"Rogan neden sadece yıkmıyor?" Leon sordu.

"Çünkü içerideki herkesi öldürecektir. İnsanlarla dolu bir kaleyi öylece yok edemezsiniz. Onlara teslim olmaları için bir şans verirsiniz." Kafamdaki uğultu konsantre olmamı zorlaştırıyordu. "Bazıları muhtemelen neye bulaştıklarının farkında bile değil."

"Ama daha güvenli olur," dedi Leon.

"Kötü adamlar böyle yapar. Biz kötü adam değiliz." En azından bazılarımız değildik. Artık kendimden o kadar da emin değildim. "Ayrıca Cornelius'un sözleşmesi Nari'nin katiliyle yüzleşme hakkını belirtir. Temel olarak, Olivia Charles'ı öldüremeyiz."

"Sözleşmeler önemlidir." Leon başını salladı. Ben anneme baktım.

"Leon," dedi annem. "Bir erkek bir dizi ilkeye sahip olduğu için erkektir. Aşmadığı çizgileri var. İşini yapmak için disiplin, bağlılık ve irade gösterir. Bir erkek, kendini daha yüksek standartlarda tuttuğu için güvenilebilecek biridir. Bu şekilde saygı görürsünüz. Oturup çizgilerinizin nerede olduğunu bulmanız gerekir, yoksa büyüüp Para için kendi akrabalarını boğabilecekleri için herkesin hor gördüğü o pisliklerden biri." İki kız kardeşime baktı. "Aynı şey senin için de geçerli. Erkek dedim çünkü onunla konuşuyordum, bu yüzden aynı konuşmayı alın, içine kadın koyun ve kendiniz için bazı kurallar bulmak için kullanın."

Kimse bir şey söylemedi.

Catalina boğazını temizledi. "Nevada, seninle konuşabilir miyim?" "Elbette."

"Ofisinde."

Kendimi zorla koltuktan kaldırdım, ofisime doğru yürüdüm ve sandalyeme oturdum.

Catalina ve Arabella beni takip etti.

"O binada yüzden fazla insan mı var?" Catalina sordu. "Evet."

"Ve silahlılar mı?"

"Evet."

Kız kardeşim dar omuzlarını dikleştirdi. "O zaman ben de geliyorum." "Kesinlikle olmaz."

"Ya vurulursan?" Catalina kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya Rogan ya da Cornelius vurulursa? Ya da onların adamlarından biri?"

"Hepimiz yetişkiniz. Biz . . ."

"Seni bu şey yüzünden kaybetmeyeceğim. Bu insanlar buraya geldi ve bizi öldürmeye çalıştı. Matilda'yı öldürmeye çalıştılar."

Arabella "Bu da berbat bir şey," diye gönüllü oldu. "Dil," dedim ona.

Sarışın başını salladı. "Kapa çenenin Nevada, lanet olası bir denizci gibi küfrediyorsun."

"Yirmi beş yaşındayım," diye homurdandım.

"Ben on beş yaşındayım ve senden daha çok küfredecek şeyim var."

"Eğer ben gidersem," diye bağırdı Catalina ikimize doğru, "kimsenin vurulmasına gerek kalmayacak!"

"Hayır," dedim ona.

Benimle yüzleşti.

"Evet." "Bunu kontrol edemezsin."

"Evet, yapabilirim." Çenesini kaldırdı. "Bu işte daha iyiyim." "Öyle mi?" Başımı eğdim. "Ayrılabilir musun?" "Biraz," dedi.

Arabella, "Ayrılmak zorunda değil," dedi. "Ben onu çıkarırım."

"Onu bir grup insanın önüne çıkaracaksınız, hepsi sizi görecektir. Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?"

"Zaten bir önemi yok," dedi Arabella.

"Biliyoruz," diye ekledi Catalina.

"Neyi biliyorsun?"

"Annem bize Tremaine'den bahsetti," dedi Catalina. "Diğer büyükanneyi biliyoruz."

Yüzümü ovuşturdum. Bilmeye hakları vardı ama keşke annem bekleseydi. Sessizlik aramızda büyük, ağır bir tuğla gibi uzanıyordu.

"Bizi bulursa ne olacak?" Arabella sordu. "Kötü şeyler." Ayrıntıya girmek istemedim.

"Annemi nasıl koruyacağız?" Arabella sordu. "Ayrıca, sonumun bir kafeste olacağını düşünüyor."

Onlarca yıl hiçbir bilgi olmadan ve sonra tüm bilgiler bir anda. Teşekkürler anne. "Annem iyi olacak ve kimse seni kafese koymayacak. Bu iş bittiğinde, bir ev kuracağız."

Bana baktılar. Çok farklı görünüyorlardı - uzun siyah saçlı, uzun boylu, söğüt gibi Catalina ve sarı bukleli, kısa boylu, atletik Arabella. Yüzlerinde aynı ifadeyi taşımayı nasıl başardıklarını asla bilemeyeceğim.

"Kendi evimiz mi?" Arabella sordu.

"Evet. Eğer bir Meclis kurarsak, üç yıl boyunca bize dokunamaz. Yerleşmek için yeterli bir süre."

"Eğer ölürsen herhangi bir Ev kuramayız," dedi Catalina, sesi düzdü.

"Geliyorum Nevada. Beni durduramazsın."

"Evet, yapabilirim. Sen reşit değilsin."

Catalina çenesini kaldırdı. "Ben bir Prime'ım." "Ben de öyleyim."

"Evet, evet, hepimiz özeliz," dedi Arabella. "Ama o haklı. Ya vurulursanız? Bize kim bakacak? Bize kim suşi getirecek?"

"Bunu ben yapacağım," dedi Catalina. "Sana, Cornelius'a, Matilda'ya ya da başka birine zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Benim yöntemimle kimsenin incinmesine gerek yok."

Sekiz yıl önce aileme aile şirketini satmayacaklarını söylediğimde böyle görünüyor olmalıydım. Onu devralacağımı ve ayakta tutacağımı söyledim. Ve yaptım da. Ben de on yedi yaşındaydım.

O haklıydı. Eğer o da dahil olursa, kayıpları ve yaralanmaları en aza indirebilirdik.

"Tamam." Arkama yaslandım. "Bunu yapacaksın ve sonra da ayrılmak için elinden geleni yapacaksın." Arabella'ya döndüm. "Onu dışarı çıkaracaksın. Kimseye zarar vermeyeceksin. Kız kardeşini alacak ve oradan defolup gideceksin. Hayır. kahramanlık."

Tiz bir gıcırtı çıkardı. "Tamam, patron hanım!!!"

"Anneme bundan bahsetmeyeceğiz," dedim. "İpucu vermeyeceğiz ve şirin yorumlar yapmayacağız."

Catalina ve ben Arabella'ya baktık. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Tamam," dedim. Pişman olmayacağımı umuyordum.

Ofisimden ayrıldılar ve Rogan'ı aradım. Hemen cevap verdi. "Evet?"

"Muhtemelen kaleyi kuşatmamıza gerek kalmayacak. Kız kardeşlerim gelecek." Uzun bir süre cevap vermedi. "Ne için plan yapmalıyım?"

"Olivia Charles'ı kontrol altına alacak kadar büyük bir saldırı timi. Ama kaleye saldırmamıza gerek kalmayacak."

"Bundan emin misin?"

"Evet."

"Sesin pek heyecanlı gelmiyor."

"Ben değilim." Catalina'nın büyüünün neden olduğu tüm zorlukları açıklamak için muhtemelen iyi bir zaman değildi. "Tek yapmamız gereken Catalina'yı kale içinde yeterince büyük bir insan topluluğuna götürmek. Ne kadar çok insan olursa o kadar iyi. Bana güveniyor musun?" Bunun bir soru gibi görünmesini istememiştim.

"Tamam," dedi.

Sessizlik uzadı. Onu görmeyi o kadar çok istiyordum ki. "Neredesin?" diye sordu.

"Ofisimde. Sen neredesin?" "Ön kapının dışında."

Kalbim hızlandı. Ayağa kalktım, ofisimin perdelerini indirdim, iş koridoru ile evin geri kalanı arasındaki kapıyı kilitledim ve ön kapıyı açtım. Telefonu kulağından aldı ve içeri girdi. Ofisime girdik. Kapıyı arkamızdan kapattım ve sonra kollarını bana doladı ve yarın kayboldu. Beni öptü, uzun ve istekli. Yanımda çıplak yattığı anılar kafamın içinde dönüp duruyordu. Onu öptüm ve öptüm, dudağını ısırdım, dilini yaladım, nefesini çaldım ...

Telefonum çaldı. Görmezden geldim. Onun telefonu biyledi.

Dahili telefon açıldı ve Bern'in sesi duyuldu. "Nevada, neredesin? Seninle konuşmam gerek. Bu acil bir durum."

Rogan'ın telefonu tekrar biyledi, sonra tekrar, sonra yüksek frekanslı elektronik bir vınlama yaydı. Homurdandı ve telefonu kulağına götürdü. "Evet?"

Diğer uçtaki küçük bir ses acil bir şey söyledi. Rogan gözlerini devirdi. "Evet. Evet. Hayır. Hallet. Evet."

Telefonu kapattı ve masanın üzerine fırlattı. Tekrar çaldı. Sanki bir yılanmış gibi ona baktı.

"Al," dedim ona.

Bana döndü. Yüzünde Mad Rogan'dan eser kalmamıştı. Sadece bir adam vardı ve çok sinirliydi. "Bu iş bittiğinde, herhangi bir yere. Nereye istersen."

"Dağdaki o kulübe gerçek mi?" "Evet."

"Beni oraya götür," dedim ona.

On dakika sonra Kötülük Kulübesi'ne girdiğimde iki kız kardeşimi Bernard'ın bilgisayarının başında buldum.

Kuzenimin yüzü solgundu. "Bunu Augustine gönderdi."

Bir tuşa bastı ve Augustine'in MII ofisinin ultramodern iç mekanını gösteren bir video ekranı doldurdu. Kamera Augustine'in hemen arkasında ve sağında duruyordu. Kapı açık duruyordu. Normalde çalışma alanını bölen opak cam duvarlar artık şeffaftı ve bu bakış açısından resepsiyon görevlisinin masasına kadar her şey görülebiliyordu. Lina gitmişti. Onun yerine genç bir adam koltuğa oturmuş, bilgisayarıyla meşgul oluyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim ve muhtemelen benim varlığımdan da haberi yoktu.

Uzun boylu bir kadın koridorda ilerliyordu, yüzü yaşlılıktan çizgilerle kaplıydı. Kendini dimdik tutuyordu, gümüş rengi saçları özenle şekillendirilmişti, koyu kahverengi gözleri önüne çıkan herkese meydan okuyordu. İki koruma onu takip etti, takım elbise giymişlerdi, ikisi de aynı kısa saç kesimi ve aynı ifadeyle kare çeneliydi.

Augustine ayağa kalktı. "İyi günler Bayan Tremaine. Bu onuru neye borçluyum?"

Ona baktı, gözleri avını gören bir yırtıcı kuşun ölümcül hassasiyetiyle onu ölçüyordu. Buzlu pençeler omurgamı kavradı. *İşte bu kadar.*

Victoria Tremaine tek kelime etmeden döndü ve geldiği yoldan geri yürüdü.

Bir Scorpion kurşun geçirmez yelek, bir kask, bir kentsel saldırı kıyafeti ve botlar giydim. Rogan'ın adamları bana hafif bir makineli tüfek önerdi ama ben Bebek Desert Eagle'ımla kaldım. Bu beni daha iyi hissettirdi.

Çevredeki Teksas çalılıklarında toprağa girmiştik. Olivia Charles'ın kalesini çevreleyen çitler. İleride bir kulübede yalnız bir muhafız oturuyordu.

Kendimi kaplumbağa gibi hissediyordum. Annem ve büyükannem bu kıyafetleri yıllarca nasıl giymişlerdi?

Yanımda, benimle aynı kıyafeti giyen Arabella dudaklarını büzdü ve bir selfie çekti. Ugh.

"Çıkış yolunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Kuzeye gidiyoruz, hızlı bir koşu, çalılıkların üzerinden beş mil, Rogan'ın helikopterine. Ben hallederim. Endişelenmeyi bırak."

Bir limuzin yolda kayarak ilerledi ve kapının önünde durdu. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

Cornelius sordu.

"Evet," dedim ona.

Cornelius beni endişelendiriyordu. Görebildiğim kadarıyla yanında ne hayvan ne de silah getirmişti. Yüzü sakın, gözleri mesafeliydi. Kafasının içinde garip bir şeyler oluyordu.

"Sadece kız kardeşin çok utangaç," diye mırıldandı. "Bir haftadır senin evindeyim ve benimle neredeyse hiç konuşmadı."

Limuzinin camı açıldı. Bu açıdan içini göremiyordum ama içinde kimlerin olduğunu biliyordum. Melosa sürücü koltuğunda, koruma kalkanını her an açmaya hazır; kız kardeşim yolcu koltuğunda; Rivera ise arkada, tepeden tırnağa silahlı.

Gardiyan bir şey söyledi.

Hadi, Catalina. Yapabilirsin.

Kapı açıldı. Güvenlik görevlisi kulübesinden çıktı ve arabanın yanında durdu. "Tamam." Ayağa kalktım.

Birkaç metre ileride Rogan bir ağacın arkasından çıktı. İşler ters giderse, kulübeyi ve muhafızı onunla birlikte yerle bir etmeyi planlıyordu.

Fırçaladım

dalları benden aldı ve limuzine doğru koştu. Etrafımda Rogan'ın saldırı ekibi -özenle seçtiği altı kişi- yerini aldı. Cornelius yanımda omuzlarını silkti.

Rogan bize katıldı. Korumanın beklediği limuzine doğru koştuk. Bizi gördü ve göz kırptı. Yüzü değişti ve Augustine'in tanıdık mükemmelliği onun yerini aldı. "Çocuk mu getirdin Rogan? Bu senin için yeni bir alçalma."

"Burada ne yapıyorsun?" Rogan sordu.

"Bunu kaçırmazdım. Ne yani, bütün şan ve şeref sana mı kalsın?"

Augustine gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Gidelim mi?"

Limuzin ilerledi. Biz de onu takip ettik.

Önümüzde ikinci bir kontrol noktası belirdi.

"Bu sefer gerçek bir asker mi?" diye sordum. "Evet."

Limuzin durdu, camlar açıldı ve ben uzaklarda bir sihrin değiştiğini hissettim, gecenin içindeki bir yağmur damlası gibi. Asker kulübesinden çıktı ve limuzinin yanına yürüdü. Yolda ilerlemeye devam ettik. kalenin eşiğindeki nöbetçi kulübesi. Bizi gördüler. Silahlar çekildi.

Asker muhafızlara el salladı. Limuzin tekrar durdu. Muhafızlar silahlarını bıraktı ve ikinci askere katıldı.

"Kız kardeşin tam olarak ne?" Augustine sordu.

"Göreceksin." Bunun bir adı yoktu. Daha önce böyle bir yetenek kaydedilmemişti. Ama bu asla unutulacak bir şey değildi. "Sadece başladığında ona doğrudan bakma."

Askerler devasa ön kapıların kilidini açtı, sonra içlerinden biri limuzinin yanına gidip kapıyı açtı. Catalina dışarı çıktı. Asker onun arkasında bekledi, yüzü rahattı, lüks bir otelin belboyu gibi dikkatliydi. Melosa arabadan indi. Gözleri iki fincan tabağı gibi açılmıştı.

Catalina döndü ve bize el salladı. Mesafeyi kapatmaya çalışarak hızlandım.

Gri üniformalı, asker duruşlu yaşlı bir adam bize gülümsedi. "Siz onun arkadaşları mısınız?"

"Evet," dedim.

"Bu çok hoş. Gel, sana içeriği göstereyim. Öğle yemeği vakti."

Catalina omuzlarını dikleştirdi ve kaleye adımını attı. İki nöbetçi yerlerinden kalktı. Yaşlı asker onlara el salladı. "Benimle gelin."

Dar koridorda yürüdük, sağa döndük, sola döndük. Ağzımın tadı bakır bir kuruş gibiydi. Bunu yapmasına asla izin vermemeliydim. İleride açık bir kapı büyük bir kafeteryayı ortaya çıkardı.

Etrafımdaki saldırı ekibi kulak tıkaçlarını taktı ve durdu. Bu manevrayı planlama aşamasında gözden geçirmiştik. Eğer yemekhaneye girerlerse, saldırı ekibimiz kalmazdı. Rogan, Cornelius, Arabella, Augustine ve ben Catalina'yı takip ettik. Onlara bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Yine de yapmaya karar vermişlerdi.

En az altmış kişi masalarda oturmuş yemek yiyordu. Herkes durdu ve bize baktı.

Kız kardeşim gülümsedi. "Merhaba!"

"Merhaba?" dedi bir kadın en yakın masadan. "Siz kimsiniz?"

"Ben sadece bir çocuğum."

Her çift göz onu izledi.

"Cedar Lisesi'ne gidiyorum. Dün cebir dersinde başıma gelenlere inanamazsınız."

Rogan bana baktı.

"İzle," diye mırıldandım.

"Masamda oturuyordum ve Dace Collins az önce kız arkadaşından ayrıldı."

Odada altmış kişi vardı ve tek bir kişi bile yemek yemiyordu. Tamamen hareketsiz duruyorlardı.

"Bunu tüm sınıfın önünde yaptı. Kız ağladı. Çok rahatsız ediciydi. Ne yapacağımı bilemedim."

Oda sessizliğe gömüldü.

Soldaki bir adam "Dace Collins pisliğin teki," dedi.

"Evet, bu da ne?" dedi sağdaki genç adam. "Ne tür bir küçük serseri böyle bir şey yapar?"

"Endişelenme tatlım," dedi ilk kadın. "Bu konuda stres yapma. O buna değmez."

"Seni bu duruma sokmaya nasıl cüret eder? Onun ve kız arkadaşı için utanmak zorunda kalmamalısın," dedi başka bir kadın. "Gidip onu senin için almamızı ister misin? Çünkü hemen şimdi gidiyoruz."

Yaşlı asker kalabalığa başıyla işaret etti. "Jake ve Marsha, gidip bir Araç havuzundan çık, şu Dace'i bul ve buraya getir. Biraz konuşalım ve ona bir bayana nasıl davranılacağını öğretilim."

"Hayır, hayır, sorun değil," dedi Catalina. Son gençlik dizisi *Liars'ta* bir karakter olduğu için Dace Collins'i elde etmek zor bir iş olacaktı.

"Bunun yerine hikâyenin devamını dinlemek ister

misiniz?" "Evet," dedi birkaç ses birden. "Evet,

lütfeñ." Ona doğru ilerleyerek sıkı bir yarım daire

oluşturdular. "Bu yeterince yakın," dedi.

Durmak istemediler ama itaat ettiler.

"Hikâyenin geri kalanını size anlatmayı çok istiyorum ama diğer insanları da buraya getirebilir miyiz? Neler olduğunu duymak isteyebilirler."

Yaşlı asker telsiziyle konuştu. "Tüm personel derhal yemekhaneye rapor versin. Tekrar ediyorum, tüm personel derhal yemekhaneye gelsin." Catalina'ya baktı, yüzü ve gülümsemesi yumuşaktı. "Hemen burada olacaklar."

"Oh güzel. Lütfen oturun."

Yere hep birlikte oturdular, bağlılıkları yüzlerinde parlıyordu. Yanımda Cornelius dizlerini bükmeye çalıştı. Kolundan tuttum ve onu dik tuttum.

"Arkadaşım tam şuradaki duvarda bir delik açacak." Catalina uzaktaki duvarı işaret etti. "Böylece daha fazla ışık alabileceğiz."

"Bu harika bir fikir."

"Evet, daha fazla ışığın zararı olmaz."

Rogan'ı dürttüm. O da elini kaldırdı. Uzak duvarı yaran bir boşluk, betonarme duvarda yirmi beş metrelik bir delik açtı.

"Daha büyük," diye mırıldandım. Arabella'nın hızlı bir çıkışa ihtiyacı olacaktı. Boşluk kırk metreye kadar büyüdü.

"Daha büyük."

Duvar patladı.

"Teşekkür ederim!" Catalina dedi ki.

Askerlerden biri Rogan'a "Çok iyisin," dedi. "Senin gibi iyi arkadaşları olduğu için mutluyum."

"O senin kardeşin mi?" diye sordu bir kadın.

"Hayır, kız kardeşimin erkek arkadaşı."

"Bir kız kardeşin var! Bu harika bir şey. Benim de bir kız kardeşim var."

Yemekhaneye daha fazla insan akın etti. Yüzünde uzun bir yara izi olan atletik bir adam hücumla öncülük etti. Bizi gördü ve gözlerini kıstı.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

"Bir hikâye anlatıyor," dedi yaşlı asker. "Bunu duymalısın, Gabe. Müthiş bir hikâye."

"Hepiniz lanet olası aklınızı mı kaçırdınız?"

"Hoş geldin Gabriel," dedi kız kardeşim. "Hepiniz hoş geldiniz."

Gabriel'in gözleri yumuşadı. Elini kaldırdı. Sert yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Merhaba."

"Sana Dace'ten bahsediyordum," dedi Catalina. "Evet. Dace ne orada ne burada olan adamlardan biri. Zeki değil, atletik de değil. Sadece okulda serserilik yapıyor ve sinirli görünmeye çalışıyor ..."

Dikkatle ona bakıyorlardı. "Gitmeliyiz,"

diye mırıldandım.

Rogan sanki uyanmış gibi irkildi.

"Bekle," dedi Augustine. "Bunun sonunu duymak

istiyorum." "Hayır, istemiyorsun."

Cornelius, "Hayır, gerçekten, bu büyüleyici," diye fısıldadı.

Rogan sağ kolunu Augustine'in omzuna, sol kolunu Cornelius'a kilitledi ve onları kapıdan dışarı sürükledi.

"Bu sende mi?" Arabella'ya sordum.

Başını salladı. "Onu yakalayamayacaklar."

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Saldırı ekibi safları sıklaştırmış, Augustine ve Cornelius'u aşağıya doğru sürerek yürümeye devam ediyordu.

Koridorda. İkisi de omzunun üzerinden bakmayı bırakana kadar yirmi metre uzaklaşmıştık.

"O da neydi öyle?" Augustine afallamış bir halde sordu.

"Aşk," dedim ona. "Onu seviyorlar."

"Matilda bu yüzden mi onu bu kadar çok seviyor?" Cornelius sordu.

"Hayır. Catalina büyüünü asla kendisine yakın olanlar üzerinde kullanmaz. Matilda onu seviyor çünkü kız kardeşim iyi biri ve onunla ilgileniyor. Yaklaşık otuz dakikamız var. Onun yanında ne kadar uzun kalırlarsa, onu o kadar çok severler. Sonunda ona dokunmak isteyecekler. Kıyafetlerinden bir parça ya da daha iyisi saçından bir parça ya da bir parmağını isteyecekler. Buna engel olamaz. Yirmi dakika içinde Arabella onu oradan çıkarmak zorunda kalacak, yoksa onu parçalayacaklar."

"Peki ya Arabella?" Cornelius sordu.

"O ve ben bağışıkız. O bizim kardeşimiz. Onu zaten elimizden geldiğince çok seviyoruz."

Dar geçitlerden koşarak geçtik ve mekânı oda oda **dolaştık**. Yemekhane koridorunu geçer geçmez Cornelius kendi kendine mırıldanmaya başladı. Kesintisiz, neredeyse hipnotik bir melodiydi. Daha önce duyduğum hiçbir şarkıya benzemiyordu. Belki de tüm bu baskı sonunda onu aklını kaçıır.

Üç kişi üzerimize atladı. Saldırı timi ikisini indirirken Rogan üçüncüyle çarpıştı ve onu bir bez bebek gibi kırdı. Adam yere yığıldı, hızlı hızlı nefes alıyordu, sağ bacağı garip bir açıyla bükülmüştü. Yanına çömeldim.

"*Olivia Charles nerede?*"

Adamın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Gerildi ama büyüüm çok güçlüydü. "Koridordan aşağıya, en alt kata. Koridorun sonundaki odada."

Onu koridorda bıraktık, hıçkırarak ağlıyordu.

Sekiz dakika sonra odaya ulaştık, duvarları ve zemini tamamen siyah olan geniş ve boş bir alandı. Buna benzer bir odayı daha önce MIII'de görmüştüm. Kara tahta boyasıyla boyanmıştı. Yarım bırakılmış bir daire zemini işaretliyordu, tebeşir parçası da yanında atılmış duruyordu. Olivia Charles görünürde yoktu. Odaya yayıldık. Geldiğimiz kapıdan başka kapı yoktu.

Rogan'ın telsizi açıldı. "SWAT yolda," diye bildirdi Bug. "Üç araç."

Lenora Jordan beklemekten sıkılmış olmalı. Rogan'a döndüm ve sesimi alçak tuttum. "Olivia'yı hemen bulmalıyız. SWAT Arabella'yı göremez.

Onu öldürmeye çalışacaklar."

Cornelius, "O burada," dedi.

Bir duvarın yanında duruyordu. Rogan ve ben onun yanına gittik.

"Emin misin?" Rogan sordu.

"Evet," diye başını salladı Cornelius, gözleri bulutlanmıştı. "O burada." Rogan duvara baktı. Duvar titriyordu.

Kısa boylu, esmer bir adam olan Colin silahını çekti. Olivia onu başka bir şey yapmaya zorlamadan önce Rivera onu kafasından kavradı.

Duvarla yüzleştım, sihrimi topladım ve arkasındaki zihne saldırdım.

Güç beni yumrukladı, zihnimi çelik bir mengeneyle kavradı ve beni acıyla sardı. Tek yapabildiğim onu uzakta tutmaktı.

Colin çırpınmayı bıraktı ve başını sıktı.

Göz ucuyla Rogan'ı yerde, ayaklarımın yanında gördüm. Önce sol botumu, sonra da sağ botumu çıkarıyordu.

"Efendim?" Rivera dedi ki. "Duvarı kırabilir misiniz, efendim?"

"Düelloya tutuşmuş iki zihin büyücüsünü asla rahatsız etmeyin," dedi Augustine. "Birini öldürürseniz, diğeri zihinsiz kalabilir."

Mengene zihnimi sıktı, kırmızı sıcak.

Sadece tutmak zorundaydım. Bana tutunduğu sürece, başka kimseye ulaşamazdı.

Çıplak ayaklarım yere değdi. Rogan etrafımda dolaşıp resim çiziyordu. Zihnimi bir ceviz gibi eziyordu.

Sihir altımda canlandı. Bir göletin yüzeyine inmek gibiydi ama yüzeyinde su yerine saf güç vardı. Rogan bir güçlendirme çemberi çizmişti. Büyümü içine gönderdim, acıya biraz daha teslim oldum ve bana geri dönerek beni daha güçlü hale getirdi. Büyü damarlarımda dolaştı. Tekrar sıçradım, tekrar ve tekrar. Beş. Daha fazla yaparsam çok fazla harcayacaktım.

Mengeneyi kırdım. Geri fırladı ve zihnimi tekrar kelepçeleyerek prangaya dönüştürdü.

Oda yok oldu. Uçsuz bucaksız karanlık bir mağarada duruyordum. Ayaklarımın etrafında bir daire şeklinde ışık birikiyordu. Ellerim parlıyordu, soluk, neredeyse beyaz bir ışık ve hafif bir sarı dokunuş. Yanımda başka şekiller gördüm: soluk bir altın.

Cornelius gibi, Rogan olması gereken parlak mavi bir fener ve Augustine olması gereken soluk beyaz ve grinin çelişkili bir çatışması. Önümde başka bir insansı şekil benzer bir dairenin içinde duruyordu, ışığı mor renkte titreşiyordu. Ötemizde, uzakta, iki şekil daha bekliyordu, biri

Biri benim gibi soluk ve açık sarı, diğeri ise saf öfkeli kırmızıdan örölmüş. Catalina ve Arabella.

Bu da ne böyle? Neredeyim ben?

Düşman büyüü beni sıkıştırdı, ezmeye çalıştı.

Prangaları kırdım. Menekşe varlık geri çekildi ve tekrar saldırdı, etrafıma görünmez zincirler sararak beni bağlamaya çalıştı. Derinlere uzandım. ve büyüün patlamasına izin verdim. İçimden güçlü bir ışık seli fıskırdı.

Bedenim gerginlikten titriyordu. İradesini etrafıma sarıyordu. Kendimi çözülrken hissettim, gittikçe kendi merkezime çekiliyordum.

Kız kardeşlerimin ışığı azaldı.

Kazanmak zorundaydım. Ben kazanacaktım. Perde arkasındaki tüm ipleri elinde tutan görünmez kuklacının kim olduğunu öğrenmeliydim. Sezar'la tanışmalıyım,

Çünkü başarısız olursam, ailemin peşine adam göndermeye devam edecekti. Bilmek zorundaydım.

Karanlıktan daha fazla zincir çıktı, beni zapt etmeye çalışıyorlardı. *Hayır. Beni bağlayamazsın. Zihnimi kontrol edemezsin. Özgür olacağım.* İttim. Kazanmak zorundaydım.

İlk zincir koptu, kırıldı. Sonra bir diğeri ve bir diğeri.

Beni benden başka kimse kontrol edemez.

Zincirler kırıldı. Diğer parlayan figür çığlık attı. Büyüm uzandı ve onu tek bir yutkunuştta yuttu. Mağara etrafımızda patladı, paramparça oldu.

Ağzımı açtım ve sihrimin konuşmasına izin verdim. *"Bu kapıyı nasıl açabilirim?"*

Olivia Charles'ın ahşap sesi gizli bir hoparlörden, "Sol tarafta bir panel var," diye cevap verdi. "Kod 31BC."

Roma İmparatorluğu'nun doğduğu yıl.

Rogan paneli açtı ve kodu girdi. Duvarın içinde bir şey tıngırdadı. Birkaç santim yana kaydı ve durdu.

"Kapı neden açılmadı?" İçimi kemiren bir sızı başladı. David Howling'i şok ederek kendimi sıfıra indirdikten sonra büyüüm hâlâ yüzde yüz değildi. Gücüm tükenmek üzereydi.

"Mekanizmayı içeriden devre dışı bıraktım."

"Zamanımız kalmadı." Rogan elini kaldırdı. "Anlaşıldı mı?"

Bıraktım, sihrimi kendime çektim. "Evet."

Duvarın bir bölümü titredi. Kılcal çatlaklar onu bir gök gürültüsü gibi. Duvarın ayrı parçaları titredi ve kontrollü bir yıldız patlamasıyla aramızdan geçerek küçük bir odayı ortaya çıkardı. İçinde bir amplifikasyon çemberinin içinde Olivia Charles duruyordu. Bakışları bana kilitlendi.

"Sen!"

"Ben."

Bakışları Rogan'a kaydı. "Acınası zaferinin tadını çıkar. Uzun sürmeyecek." Uzandım ve zihnine baktım. Hay aksi.

"Ona büyü yapılmış," dedim. "İhtiyacımız olan şey onda var ama onu çıkarmak çok zaman alacak."

"Ne kadar zaman?" Rogan sordu.

"Günler." Onun büyüünü bozmaya yetecek kadar büyüü yeniden üretmem o kadar sürerdi.

"Hayır," dedi Cornelius o ürkütücü sesiyle, duygu yüklü sözleriyle. "O benim karımı öldürdü."

Çatışma Rogan'ın gözlerinde çalkalandı. Olivia'ya ihtiyacımız vardı. Ona çok ihtiyacımız vardı.

Çenesindeki kaslar kilitlendi. Söz vermişti.

Rogan ağzını açtı. "Sözümün arkasındayım. O sizindir."

Cornelius bana "Bırak onu," dedi.

Onu serbest bıraktım. Bir an daha geçseydi elimden kaçırabilirdim.

Cornelius Olivia'ya baktı, yüzü solgundu. "Nari'nin hayatını ondan aldın.

Karımı benden aldın. Çocuğumun annesini benden aldın."

Olivia onunla alay etti. "Ne yapacaksın, seni zavallı küçük adam? Sen bir Prime bile değilsin. Beni yalayarak öldürmeleri için bir sürü köpek yavrusu mu çağıracaksın? Hadi göster. Göster bana."

"Büyükbabam bu ülkeye geldiğinde," dedi Cornelius, "yeni vatandaşlarına tanıdık gelecek yeni bir isim almış."

Olivia kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Gerçek soyadımız Harrison değil. Hamelin."

Arkamızdan bir şelalenin gürültüsüne benzeyen alçak bir ses geldi, ısrarcı ve tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi.

"Adımızı doğduğumuz yerden almıyoruz. Osiris serumunun keşfedilmesinden yıllar önce atalarımızın sihriyle ünlendi."

Cornelius ağzını açtı ve uzun, sözsüz bir nota söyledi. Odaya siyah bir dalga yayıldı. Yer değiştirdi ve hareket etti, ileriye doğru hücum etti, tekdüze değildi ama binlerce küçük bedenden oluşuyordu.

Olivia Charles çığlık attı, sesinde dehşet vardı.

Cornelius'un sesi yükseldi, emredici ve güzeldi. Göğsünüze doğru uzandı, kalbinizi soğuk bir yumruğun içine aldı ve hareketsiz tuttu. Dalga aramıza girdi ve Olivia'yı sardı, bedenini gömdü. Çığlık attı ve çırpındı, ama fareler gelmeye devam etti, binlercesi ve binlercesi, ta ki girdap gibi dönen bir tüy yığınınna dönüştü. Houston'ın Fareli Köyün Kavalcısı hayatının aşkının yasını tutan bir melek gibi şarkı söylerken orada durup onun canlı canlı yenmesini dinlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Ofisimde oturdum ve *Eyewitness News* muhabirlerinin Olivia Charles'ın iskelet kalıntılarının fotoğrafı karşısında soğukkanlılıklarını kaybetmelerini izledim. Bunu nasıl elde etmişlerdi, hiçbir fikrim yoktu. Houston Polisi o sahneyi deli gömleğinden daha sıkı sarmıştı. Binadan çıktığımızda kız kardeşlerim ve onlarla birlikte kale muhafızlarının çoğu gitmişti. SWAT onları daha sonra çalıların arasında dolaşırken buldu, ağlıyorlardı ve kızla onu çalan şey hakkında hikayeler anlatıyorlardı. Kimse o şeyi yeterince tarif edemiyordu, sadece devasa ve canavarca olduğunu söylüyordu ki bu da gayet iyiydi. Kurşunu atlatmıştık.

Lenora, Rogan ve Cornelius'un bilgilendirme ve bir yığın evrak işi için hazır bulunmalarını talep etti. Ben davet edilmedim, bunun için minnettardım. Eve gittim, kız kardeşlerime sarıldım, pizza sipariş ettim ve pizza gelmeden kanepede uyuyakaldım. Artık öğleden sonraydı, sabah boyunca uyumuştum ve daha da uyuyabilirdim ama Frida Nine endişelendi ve "komada olmadığım"dan emin olmak için yüzüme buz koydu. Her an kapımdan içeri girebilecek olan müşterimle anlaşma vakti gelmişti. Bugün bütün gününü taşınmakla geçirmişti.

Rogan'dan haber alamamıştım. Ne arama, ne mesaj, hiçbir şey. İletişim kurmayalı yirmi dört saatten az olmuştu ama içimde çok rahatsız edici bir deja vu hissi vardı. Bir daha ortadan kaybolamazdı.

Cornelius sanki bir işaretmiş gibi ofisi evin geri kalanından ayıran kapıdan içeri girdi ve ofisimin cam duvarına vurdu.

Dizüstü bilgisayarımdaki yayını kapattım. "Lütfen, içeri gelin." İçeri girdi ve sandalyeye oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona sordum.

Bunu düşündü. "Rahatladım. Öfke gitti. Sadece kederim kaldı. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Rahatladığınıza sevindim."

"Eğer sorabilirsem, neden fikrinizi değiştirdiniz?" Cornelius söyledi. "Daha önce katilin ölümüne katkıda bulunmak istemediğiniz konusunda kararlıydınız."

"David Howling Matilda'ya ölüm tehdidi gönderdi."

Cornelius daha dik oturdu. "Neden bana söylenmedi?"

"Çünkü dengeni bozmak için tasarlanmıştı. Zihinsel durumun hakkında endişeliydim. Uyumuyordun ve gizemli çuvalları tuhaf yerlere taşıyıp duruyordun."

Cornelius, "Onlar tahıl çuvallarıydı," dedi. "Fareler yaramazlıktan sürüye dönmek için çok fazla yiyeceğe ihtiyaç duyarlar."

"Yaramazlık mı?"

"Bir grup sıçan için uygun terim budur. Bir köpek sürüsü, bir karga cinayeti, bir sıçan yaramazlığı. Onlar yanlış anlaşılmış yaratıklar. Gerçekte onlar zeki koloni hayvanlarıdır. Araştırmalar, farelerin kendilerini yemeden önce kafesteki arkadaşlarını beslediklerini kanıtlamıştır. Ancak insanlar içgüdüsel olarak onlardan korkar, bu yüzden intikamımın tam yöntemini kendime sakladım. Ve hayır, aklımı kaçırmamıştım."

"Bu benim kararımdı ve ben yaptım." Başını salladı.

"Lütfen devam edin."

"Howling, Rogan ve benimle çemberde yüzleştğinde, çocuk cinayetinden hoşlanmadığını ve bu yarım kalmış işi en az acıyla tamamlayacağını söyledi."

Cornelius çenesini kilitledi. "Öyle mi yaptı?"

"O ve Olivia Charles yaşadığı sürece kızınızın güvende olmayacağını fark ettim. Ayrıca Olivia'nın yakalanıp sorgulanmasına asla izin vermeyeceğini de fark ettim. Nedenini bilmiyorum ama bu yeni Sezar'a olan bağlılıkları mutlak. Howling yeni vizyonundan bahsettiğinde yüzü aydınlandı. Vatansever olduklarına gerçekten inanıyorlar. Vatanseverler devletin kanıtlarına sırt çevirmezler. Şehit olurlar. Ellerimi yıkayıp ağır işleri Rogan'la sana bırakabilirim ya da gelip yardım edebilirim. Ben yardım etmeyi seçtim ve kararım la yaşayacağım."

Dosyayı açtım ve faturayı ona uzattım. "Bu son faturanız." Bir an için baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Aşağıda saatlerin ve harcamaların son dökümünü göreceksiniz. Elbise ücretinin bir açıklaması var. Benim dışımdaki koşullar nedeniyle

Kontrol, elbiseyi zamanında iade edemedim, bu yüzden benden iki bin dolar ek ücret talep edildi. Çünkü bunlar Soruşturmanın doğrudan sonucu olarak ortaya çıkan koşullar, ek ücretin size yansıtılmasına neden oldu. 50.000 \$'lık muafiyetiniz uygulandığında, nihai faturanız 7.245 \$'a ulaşıyor."

Cornelius çek defterini çıkardı ve bana bir çek yazdı. Genelde çeklerle ilgilenmezdim ama onunkinin iyi olacağından hiç şüphem yoktu.

"Teşekkür ederim."

Makbuzu imzaladım ve ona uzattım. Makbuza baktı. "Nedense yeterli görünmüyor."

"İsterseniz daha fazla ödeyebilirsiniz, ancak bu paraya ihtiyacınız olabileceğinden şüpheleniyorum. Şimdi ne yapacaksınız?" "Karın öldüğüne göre" diye eklemedim. Nari onların geçimini sağlayan kişiydi.

"Bir iş bulacağım," dedi. "Senden bir iş istemeyi umuyordum." "Ben mi?"

"Evet. Ne yaptığınızı gördüm. Bir değer olacağıma inanıyorum."

Gözlerimi kırptım. Daha önce ailem dışında hiç kimse benden iş istememişti.

Onu yakalayabilseydim, sevinçten dans ederdim. Kuşlar, kediler ve gelincikler arasında, riski en aza indirirken gözetimimizi genişletebiliriz. İki kat daha fazla para kazanırız.

Eğer. Bu çok büyük bir eğerci.

"Bizim için çalışmanı çok isterim."

"Bir ama seziyorum," dedi.

"Sen bir Hanedan üyesisin ve büyüün inanılmaz. Sana değerini ödeyemem."

"Normalde maaş bordronuzu nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Davaya göre değişir. Bernard'a saat başına ödeme yapılıyor. Genellikle bir vakayı başından sonuna kadar görmez. Genellikle hizmetlerine ihtiyaç duyulduğunda ihtiyaç duyulur. Bazen kız kardeşlerim bireysel davaları alır ve başarılı bir şekilde çözüldüğünde komisyon kazanırlar. Firma ücretin yüzde otuzunu, müteahhit ise yüzde yetmişini alıyor. Dış hekimliği ve tıbbi."

"Komisyonla çalışırdım," dedi.

"Başlangıçta o kadar çok para olmazdı."

"Benim bir yastığım var," dedi. "Aslında siz bana bir tane sağladınız. Ofise yarım milyonluk bir çek yazmaya hazır olarak geldim."

"Ücretlerimizi açıkladığımı sanıyordum."

"Evet." Gülümsedi. "Ama bu anlamaya sadık kalmanızı beklemiyordum." "Pekala, göz önünde bulundurmanız gereken bir nokta var. Ne

Müşteriye ne teklif edersen onu alırsın. Kurallarımız var. Birinci kural, satın alınmış olarak kalırız. İşe alındıktan sonra taraf değiştirmeyiz. Kural İki, son derece olağandışı durumlar olmadıkça yasaları çiğnemeyiz. Üçüncü Kural, bir

Günün sonunda seçimlerimizle yaşayabilmeliyiz." Cornelius bunu düşündü.

Dışarıdan yüksek bir gümbürtü geldi. Rogan nihayet ortaya çıktığında, burayı bir ordu kampına dönüştürme konusunu tartışmak zorunda kalacaktım. Bir noktada tüm bu gürültü patırtı olmadan normal işlerime dönmek zorunda kalacaktım. Eğer ortaya çıkarsa. İçimi bir endişe kapladı. Belki de fikrini değiştirmişti.

Hayır. Bu sadece endişe konuşmasıydı.

"Anlaştık," dedi. "Ne zaman başlayabilirim?"

Çarşamba günüydü. En azından birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım olacaktı. "Gelecek hafta," dedim.

"Gelecek haftaya kadar o zaman."

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Kendim çıkarım."

O gitti ve ben de sandalyeme geri oturdum. İlk daimi çalışanımızı yeni almıştık.

Kapının açıldığını duydum. Gümbür gümbür bir ses odaya doldu. Bu gerçekten çok fazlaydı.

"Nevada!" Cornelius mekanik kükremeyi bastırmaya çalışarak seslendi. "Sanırım bu senin için!"

Şimdi ne olacak? Ayağa kalktım ve koridora çıktım.

Tuhaf görünümlü bir askeri helikopter kavşağın ortasında durmuş, dönen pervaneleri sokağı insan yapımı rüzgârla savuruyordu. Rogan bana doğru yürüyordu.

Ne . . .

Aradaki mesafeyi kapattı ve elimi tuttu. "Hadi gel."

"Nereye?"

"Kulübeyi görmek istediğini söylemiştin." Sırıttı.

"Giysilerim yok."

Bana göz kırptı. "Kıyafete ihtiyacın olmayacak."

Isı yanaklarımı ısıttı. "Aileme söylemem gerek..."

"Onları havadan arayabilirsin."

"Ama ..."

Mavi gözleri bana gülüyordu, sıcak ve hafif. "Benimle gel Nevada."
Ağzımı kapattım ve onunla birlikte helikoptere doğru koştum.

Sonsöz

Nevada bir yığın karı top haline getirdi. Gülümsemesi adeta parlıyordu. Karda oynamaktan bu kadar mutlu olan birini daha önce hiç görmemişti. Karın onun etrafında erimemesi bir mucizeydi. Bahar gibiydi, sıcacık, hayat ve umut doluydu. Onunlayken soğuğu hissetmiyordu.

Kar, iyi yemek, sıcak ateş ve daha da ateşli seks dışında hiçbir şeyin olmadığı üç mutlu gün geçirmişlerdi. Sonsuza kadar bu kulübede kalabilirdi. Kalamayacaklarını biliyordu ve geri dönmeyi düşünmek bile korku veriyordu. Bir savaşa geri dönmek gibi olacaktı.

Rahatla, dedi kendi kendine. O burada, güvende ve mutlu. Ailesi Noel'de onu görmek isteyecek ve onu geri götürmek zorunda kalacaktı ama şimdilik karda oynayabilirlerdi.

Ona çoktan hediye almıştı.

Kartopu havada savruldu ve göğsüne isabet etti. "Gerçekten mi?"

"Getir onu," diye seslendi, gözleri parlıyordu.

Elini kaldırdı ve etrafındaki büyüğü şekillendirdi. Bir yaylım ateşi Kartopları arkasındaki karlı banktan kurtuldu, havada süzüldü ve kızın üzerine yağdı. Vuruşlarını yumuşak tuttu, kartoplarını ona çarpmadan çok kısa bir süre önce kırdı. Kadın tökezledi ve sırt üstü yere düştü. karda, gülererek. "Hiç adil değil!"

"Ben Mad Rogan'ım. Adil davranmam."

Telefonu cızırdadı. Çıkardı ve parmağını üzerinde gezdirdi. Bug'dan bir mesaj.

Soğuk onu kavradı.

Üstüne çıkana kadar Nevada'yı görmedi. Onu ayaklarından düşürdü ve göğsüne indi. Dudakları onunkilerin üzerine kapandı ve zihni hararetle bir düzine farklı strateji arasında gidip gelirken onu öptü.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne?"

"Burada benimleydin ama şimdi değilsin. Ne oldu Connor?"

Ona bunun bir şey olmadığını söylemek için ağzını açtı, birkaç saat daha mutluluk için açgözlülük yaptı ve sonra onun kim olduğunu hatırladı.

"Bug, ipoteginizi satın almaya çalışan paravan şirketi tespit etti." Nevada şapkasını geriye itti. "Ve?"

"Augustine olduğunu sanıyorduk. Ama değilmiş. Paravan şirket House Tremaine'e ait. Büyükannen biliyor Nevada. Geri dönmek zorundayız. Ailen tehlikede."

Teşekkür

Editörümüz Erika Tsang'a rehberliği, anlayışı ve hikayeye olan inancı için teşekkür ederiz.

Tüm saçmalıklarımıza rağmen bize katlanan cefakâr menajerimiz Nancy Yost'a ve başta Sarah Younger ve Amy Rosenbaum olmak üzere NYLA'nın harika ekibine minnettarız.

Andrew Suh ve Chris Burdick'e ateşli silahlarla ilgili tavsiyeleri için özel olarak teşekkür ederiz. Tüm hatalar bize aittir ve onların yardımlarına rağmen yapılmıştır.

Ayrıca ilk taslağı okumak ve geri bildirimde bulunmak için zamanlarını cömertçe bağışlayan aşağıdaki okuyuculara da teşekkür ederiz: Nicole Clement, Robin Snyder, Jessica Haluskah, Shannon Daigle, Kristi de Courcy, Sandra Bullock, Joe Healy, Omar Jimenez, Kathryn Holland, Laura Hobbs, Jan ve Susan ve diğerleri.

Son olarak, okuyucularımıza teşekkür etmek istiyoruz. Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüz.

Wildfire'dan Bir Alıntı

Bir ön bakış için okumaya devam edin

WILDFIRE,

Gizli Miras serisinin heyecan verici sonu Ağustos 2017'de

Orman Yangını

Hayat sizi karnınızdan vurduğunda, bu her zaman enayi yumruğu gibidir. Geldiğini asla göremezsiniz. Bir an küçük endişeleriniz ve sakin planlarınızla yolunuza devam ederken, bir bakmışsınız bir topun içine yuvarlanmışsınız, acıya karşı kendinizi kucaklamaya çalışıyorsunuz, çıldırmış ve sersemlemişsiniz, zihniniz korku dolu düşüncelerle karmakarışık.

Elim kilidin tuş takımının üzerinde durakladım. Bu sabah bir dağ evinde Houston'daki en tehlikeli adamla karda oynuyordum. Sonra Rogan'ın gözetleme uzmanı ona mesaj attı ve altı saat sonra burada, saçım başım dağılmış, kıyafetlerim ağır bir ceketin altında olmaktan buruşmuş bir halde ailemin evi olarak kullanılan deponun önünde duruyordum. İçeri girip kötü haberi vermem gerekecekti ve bundan sonra olacaklar kimsenin hoşuna gitmeyecekti.

Önemli olan panik yapmamaktı. Eğer ben paniklersem, kız kardeşlerim ve kuzenlerim de panikleyecekti. Annem de beni krizimizin tek mantıklı çözümünden vazgeçirmek için elinden geleni yapardı. Duygularımı kontrol altında tutmayı başarmıştım.

pansiyondan havaalanına giderken, özel jetle uçuş sırasında ve uçaktan iniş pistine kadar helikopter yolculuğu boyunca dört blok ötede. Ama şimdi tüm korkularım ve stresim taşıyordu.

Derin bir nefes aldım. Etrafımdaki cadde kalabalıktı. Birkaç gün önce, bir hayvan büyücüsü olan ve şimdi Baylor Araştırma Ajansı'nda çalışan Cornelius Harrison'a karısını kimin öldürdüğünü bulması için yardım ettiğim zamanki kadar değil ama yine de kalabalıktı. Rogan'ın güvenlik konusundaki görüşleri oldukça acımasızdı. Bana aşıktı ve evimin güvenlik için uygun olmadığına karar verdi.

Saldırı kanıtı, bu yüzden depomuzun etrafındaki iki mil karelik endüstriyel gayrimenkulü satın aldı ve kendi özel askeri üssüne dönüştürdü.

Rogan'ın adamları sivil kıyafetler giyiyordu ama kimseyi kandırmıyorlardı. Dolaşmıyor ya da gezinmiyorlardı. Akıllarında belirli bir hedefle A noktasından B noktasına hareket ediyorlardı. Kıyafetlerini temiz, saçlarını kısa tutuyorlardı ve Rogan'a Binbaşı diyorlardı. Seviştiğimizde ona Connor derdim.

Sokaktan kuru bir patlama sesi geldi. Olivia Charles'ın çıplak iskeletinin hatırası beni yumrukladı. Kemiklerinin beton zemine çarparken çıkardığı çıtırtıları duydum. Bir endişe dalgası beni boğdu. Üzerimden akıp gitmesine izin verdim ve geri çekilmesini bekledim. Nari'nin katilini bulmak çirkin ve acımasız bir karmaşa olmuştu.

O dünyaya geri dönmek istemedim. Sadece . . . Sadece biraz daha zaman istedim.

Kendimi sesin geldiği yöne doğru bakmaya zorladım. Kırk yaşlarında, yüzü yara bere içinde, eski bir asker, çok ince bir tasma ile kocaman bir Kodiak ayısını yönlendirerek bana doğru geliyordu. Ayı, üzerinde SGT yazan bir kayış takıyordu. TEDDY.

Eski asker sol kolunu gerdi ve kemikleri tekrar yerine oturtmaya çalışır gibi bükte. Bir başka kuru çıtırtı, içime yeni bir alarm dalgası gönderdi. Muhtemelen eski bir yaralanmaydı.

Ayı durdu ve bana baktı.

"Kibar ol," dedi asker ona. "Merak etme. Sadece merhaba demek istiyor." "Benim için sorun değil." Ayıya bir adım daha yaklaştım.

Devasa canavar eğildi
yanıma geldi ve saçımı kokladı.

"Onu sevebilir miyim?"

Asker, Çavuş Teddy'ye baktı. Ayı alçak ve kısa bir ses çıkardı.

"Yapabileceğini söylüyor."

Uzandım ve büyük, tüylü boynunu dikkatle okşadım.

"Hikâyesi nedir?"

"Birisi çok akıllı bir büyü yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüş. ve onları savaşta kullanın," dedi eski asker. "Sorun şu ki, birini zeki yaptığınızda, kendi kendinin farkına varıyor ve saçmalıklarınızı yüzünüze vuruyor. Çavuş Teddy bir pasifist. Tasma sadece göstermelik, insanlar korkmasın diye. Binbaşı, insan ya da ayı olsun, ahlaki olarak savaşa karşı olanların savaşmaya zorlanmaması gerektiği görüşünde."

"Ama sen hâlâ buradasın," dedim ayıya.

Homurdandı ve çikolata rengi kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Ona Alaska'da çok güzel bir özel mülk teklif ettik," dedi eski asker. "Ama o beğenmedi. Sıkıldığını söylüyor. Çoğunlukla bizimle takılıyor, onun için kötü olan mısır gevreğini yiyor ve cumartesi günleri çizgi film izliyor. Ve film. *The Jungle Book'u* çok seviyor."

Onun benimle dalga geçtiğini söyleyen büyüümün tanıdık vızıltısını bekledim, ama hiçbirisi gelmedi.

Çavuş Teddy arka ayakları üzerinde yükselip güneşi engelledi ve tüylü ön patilerini bana doladı. Yüzümü kürküne bastırdım. Ben de ona sarıldım. Bir süre öylece durduk, sonra Kodiak aşağı indi ve yürüyüşüne geri döndü.

Eski askere baktım.

"Sarılmaya ihtiyacın olduğunu hissetmiş olmalı," dedi. "Çoğu zaman karargâhta kalıyor, böylece gelip onu ziyaret edebilirsiniz."

"Yapacağım," dedim ona.

Eski asker başıyla onayladı ve ayıyı takip etti.

Şifremi kilide girdim. Dev, süper zeki bir ayı tarafından kucaklanmıştım. Bunu yapabilirdim. Tek yapmam gereken içeri girip bir aile toplantısı düzenlemek ve onlara kötü kalpli büyükannem Victoria Tremaine'in bizi bulduğunu, eğer kendimizi korumak için hemen bir şeyler yapmazsak ailemizin sonunun geldiğini söylemekti. Zaten neredeyse yemek vakti gelmişti. Pazar günü herkes evde olurdu.

Kapıyı açtım ve Baylor Araştırma Ajansı'na ev sahipliği yapan küçük ofis alanına girdim - kısa bir koridor, solda üç ofis, sağda bir dinlenme odası ve konferans odası. Ofisimde saklanmanın cazibesi neredeyse durmama neden oluyordu, ancak koridordan geçerek evimiz olarak hizmet veren yaklaşık üç bin metrekarelik alana açılan diğer kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. Babamın hastane masrafları için para biriktirmeye çalışırken evimizi sattığımızda, masrafları kısmak için ailemizi depoya taşımıştık. Zeminin üç ayrı bölüme ayırmıştık: ofis, yaşam alanı ve onun ötesinde, çok yüksek bir duvarın ardında, Büyükanne Frida'nın Houston'ın büyülu seçkinleri için zırhlı araçlar ve seyyar toplar üzerinde çalıştığı motor havuzu.

Ayakkabılarımı çıkardım ve labirent gibi odalara doğru yürüdüm. Mutfaktan hafif sesler geliyordu. Anne . . . Büyükanne. Güzel. Bu bana zaman kazandıracaktı.

Mutfığa girdim ve donakaldım.

Annem ve büyükannem masamızda oturuyordu. Büyükannemin yanına genç bir kadın oturdu. Salkım söğüt gibi ve güzeldi, muhteşem kıvılcık saç dalgalarıyla çerçevelenmiş kalp şeklinde bir yüzü ve gümüş gibi görünen gri gözleri vardı.

Buz omurgamı kavradı.

Rynda Charles. Rogan'ın eski nişanlısı. Olivia'nın kızı.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu. Sesi kırılıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü o kadar solgundu ki dudakları neredeyse beyaz görünüyordu. "Sen annemi öldürdün."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

Annem bana kocaman baktı ve masaya doğru başını salladı. Çantamı yere bıraktım ve oturdum.

"Çayını iç," dedi Frida Nine, dumanı tüten bir fincan çayı Rynda'ya doğru iterek.

Rynda onu aldı ve içti ama bakışları bana sabitlenmişti. Gözlerindeki çaresizlik neredeyse paniğe dönüşmüştü. Doğru.

Gözlerimi kapattım, karnımdan yukarıya doğru derin bir nefes aldım, tuttum ve yavaşça dışarı verdim. Bir . . . İki . . . Sakin. . . sakin . . .

"Nevada mı?" Büyükanne Frida sordu.

"O bir empat Prime," dedim. "Ben üzgünüm, bu da onu etkiliyor."

Rynda fincanına baktı.

Beş . . . Altı . . . Nefes al, nefes ver . . . On. Yeterince iyi.

Gözlerimi açtım ve Rynda'ya baktım. Sesimi ve duygularımı kontrol altında tutmak zorundaydım. "Annen Rogan'ın tüm mürettebatını öldürdü askerler ve dört avukat, ikisi sizin yaşınızda kadınlar. Bu sebepsiz bir katliamdı. Kocaları şimdi dul ve çocukları da onun yüzünden annesiz kaldı."

"Bir insan asla tek bir şey değildir," dedi Rynda. "Senin için o bir canavar olabilir ama benim için o benim annemdi. Çocuklarımdan büyükannesiydi. Artık büyükanne ve büyükbabaları yok."

"Sizin ve onların kaybı için üzgünüm. Olayların bu şekilde gelişmesinden üzüntü duyuyorum. Ama bu haklı bir cinayetti." Tanrım, annem gibi konuştum.

"Nasıl öldüğünü bile bilmiyorum." Rynda ellerini sıkarak tek yumruk. "Bana sadece kemiklerini geri verdiler. Annem nasıl öldü Nevada?"

Derin bir nefes aldım. "Kolay ya da hızlı bir ölüm değildi."

"Bilmeyi hak ediyorum." Sesinde elik vardı. "Anlat bana."

"Hayır. Neden buradasın?"

Elleri titredi ve bardağı dudaklarına götürürken biraz dans etti. ayından bir yudum daha aldı. "Kocam kayıp. Yardımaınıza ihtiyacım var."

Tamam. Kayıp koca. Tanıdık bir bölge. "En son ne zaman . . . ?" Rogan onun adını bir kez söylemişti, neydi o? ". . . Brian mı?"

"Üç gün önce. Perşembe günü işe gitti ve geri dönmedi. Telefonuna cevap vermiyor. Brian rutinini seviyor. Akşam yemeğine kadar hep evde olur." Sesine bir histeri notası karıştı. "Ne soracağınızı biliyorum: Metresi var mı? İyi bir evliliğimiz var mıydı? Sarhoşken ortadan kayboluyor mu? Hayır. Hayır, yok. Beni ve çocukları seviyor. Beni ve çocukları seviyor. eve geliyor!"

APD ile konuşmuş olmalı. "Kayıp ihbarı yaptınız mı?"

"Evet. Onu aramaya gitmiyorlar." Sesi acıya dönüştü. Her geçen dakika daha da tedirgin oluyordu. "O bir Prime. Bu House İş. House Sherwood'un Brian'ın iyi olduğuna ve sadece mola verdiğiine ikna olması dışında. Benden başka kimse onu aramıyor. Kimse telefonlarıma cevap vermiyor. Rogan bile benimle görüşmeyi reddediyor."

Bu doğru gelmedi. Rogan onu asla geri çevirmezdi, bu konuda büyük bir kriz çıkarsam bile. İkisini daha önce konuşurken izlemiştim. Ondan hoşlanıyordu ve ona değer veriyordu. "Rogan tam olarak ne dedi?"

"Cuma günü yanına geldim. Adamları bana dışarıda olduğunu söyledi. Cumartesi günü dışarıdaydı. Beklemek istediğimi söyledim ve bana bunun zaman kaybı olduğunu söylediler. Ne zaman döneceğini bilmiyorlardı. Saf olabilirim ama aptal değilim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. İki hafta önce arkadaşlarım vardı. Annemin arkadaşları vardı; güçlü, saygın ve Olivia Charles'a bir iyilik yapmak için her zaman çok hevesli. İki hafta önce, bir telefonla şehrin yarısı Brian'ı aramaya başlardı. Polise, belediye başkanına ve Texas Rangers'a baskı yaparlardı. Ama şimdi herkes dışarıda. Herkes çok meşgul.

Beni gör. Etrafımda görünmez bir duvar var. Ne kadar bağıırırsam bağıırayım, kimse beni duyamıyor. İnsanlar sadece başlarını sallıyor ve basmakalıp sözler söylüyorlar."

"Seni oyalamadı," dedim. "Eyalet dışındaydı. Benimle birlikte."

Sessizlik çöktü, ağır ve gergindi.

"Buraya gelmemeliydim," dedi. "Çocukları alıp gideceğim." "Doğru," dedi Frida Nine.

"Hayır," dedi annem. Bu sesi tanıyordum. Bu Çavuş Anne'nin sesiydi. Rynda da bu sesi tanıyordu çünkü daha dik oturuyordu. Olivia Charles hiç askerlik yapmamıştı, ama onunla üç dakika konuşunca evini demir yumrukla yönettiğini ve çok alçak gönüllü olduğunu anlamıştım. saçmalığa tolerans.

"Artık buradasın," dedi annem. "Yardım için bize geldin çünkü gidecek hiçbir yerin yoktu ve kocanla çocukların için korkuyordun. Doğru yere geldin. Nevada kayıp insanların izini sürme konusunda çok iyidir. Ya size yardım edecek ya da yardım edecek birini önerecektir."

Büyükanne Frida anneme sanki kafasında bir ananas filizlenmiş gibi baktı.

"Doğru," dedim. Rynda'nın annesini bizzat öldürmemiş olabilirim ama bu ölümü mümkün kılmıştım. Ve şimdi o bir dışlanmıştı, yalnız ve korkmuştu.

Annesini, kocasını ve arkadaşı olduğunu düşündüğü herkesi kaybetti. Ona yardım etmeliydim. En azından doğru yönde ilerlemesini sağlamalıydim.

"İkinizle bir dakika konuşabilir miyim?" Büyükanne Frida homurdandı.

"Bir dakika," dedim Rynda'ya ve ayağa kalktım.

Büyükannem bir eliyle benim kolumu tuttu, diğer eliyle de annemin bileğini kavradı ve bizi koridorun sonuna kadar, mutfaktan olabildiğince uzağa sürükledi.

"Çocuklar mı?" Anneme baktım.

"Kız kardeşlerin onları izliyor. Bir erkek ve bir kız."

"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Frida Nine tısladı. "Yalan söylemiyor," dedim. "Kocasını gerçekten öldü."

"Ondan bunu beklerdim!" Frida Nine anneme ters ters bakarken başparmağıyla beni işaret etti. "Ama sen daha iyi bilirsin, Penelope."

Annem, "Bu kadın yolun sonuna gelmiş," dedi. "Buraya gelmek ona ne kadara mal oldu sanıyorsun? Bizim işimiz bu. Onun gibi insanlara yardım ediyoruz."

"Kesinlikle!" Büyükanne Frida tısladı. "İpin ucunda. Güzel, zengin, çaresiz ve umutsuzca onu kurtaracak birini arıyor. Ve o Rogan'ın eski nişanlısı. Nevada onun davasını alırsa, ikisinin temas kurmaması mümkün değil."

Ona baktım.

"O bir erkek mıknaatısı." Frida Nine ellerini yumruk yaptı. "Erkekler o çaresiz beni kurtarma saçmalığını yiyor. Kocasını gideli üç yıl oldu."

Günlerdir. Eğer kaçmadıysa, muhtemelen ölmüştür. Teselliye ihtiyacı olacak. Ağlayacak bir omuz arayacak, büyük ve güçlü bir omuz. Heceleme gerek var mı? Erkek arkadaşını ona gümüş tepside sunmak üzeresin!"

Rynda çok güzeldi ve çok çaresizdi. Ona yardım etmek istedim. Rogan'ın da edeceğini biliyordum.

"Öyle bir şey değil. Nişanı bozdu."

Büyükanne Frida başını salladı. "Birbirlerini yıllardır, çocukluklarından beri tanıdıklarını söylemiştin. Bu tür şeyler öylece ortadan kaybolmaz. Rogan'ın adamları da bunu biliyor, bu yüzden ona hiçbir bilgi vermediler. Ateşle oynuyorsun Nevada. Onu serbest bırak. Bırak onunla başkası ilgilensin. O bir Prime. Zengin. O senin sorunun değil, Tabii onu kendi sorunun haline

getirmezsən." Anneme baktım.

"Üçüncü kural," dedi.

Babam ve annem ajansı kurduklarında sadece üç kuralları vardı: Birincisi, paramızı aldıktan sonra satın alınmış olarak kalacaktık; ikincisi, yasaları çiğnememek için elimizden gelen her şeyi yapacaktık; ve üçüncüsü, günün sonunda yansımamızın gözlerinin içine bakabilecek durumda olacaktık. Olivia'nın ölümüyle yaşayabilirdim. Olivia'nın ölümüyle yaşayabilirdim.

Bu konuda kâbuslar görüyordum ama haklıydım. Şimdi mutfak masamızda otururken Rynda'yı dışarı atmak beni aşıyordu. Nereye gidebilirdi ki?

"Eğer Rynda'nın ağlaması Rogan'ın benden ayrılmasına neden olarsa, bu zaten uzun sürmez."

Ağzımdan çıkan kelimelere çoğum inanıyordu ama küçük, önemsiz bir parçam inanmıyordu. Bu sorun değildi. İnsandım ve biraz güvensizlik duymaya hakkım vardı. Ama bunun hareketlerimi belirlemesine izin verirsem lanetlenirdim.

"Teşekkürler büyükanne, ama ben hallederim."

Büyükanne Frida tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. "Kalbin kırıldığında ağlayarak bana gelme."

"Yine de yapacağım." Ona sarıldım.

"Egh . . ." Beni devirmeye çalışır gibi yaptı, sonra bana tekrar sarıldı.

Ofisin kapısını açtım ve koridorda masama ve üzerinde bekleyen dizüstü bilgisayarına doğru ilerlemeye başladım.

Büyükanne Frida arkamdan kederli bir sesle, "Bu James," dedi. "Tüm pratik torunlarımı fedakârlılığıyla mahvetti."

Annem cevap vermedi. Babam öleli yedi yıl olmuştu ama onun

adını duymak annemi hâlâ incitiyordu. Beni de.

Her ihtimale karşı dizüstü bilgisayarını, bir not defterini ve yeni müşteri klasörünü aldım, sonra mutfığa geri döndüm, masaya oturdum ve bilgisayarımı açtım. Birkaç tuşa basarak Bern'in evde ve çevrimiçi olduğunu anladım.

Hızlı bir e-posta gönderdim. "Lütfen Brian Sherwood hakkındaki temel bilgileri en kısa sürede bana gönderin." Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp yazı defteri ve kaleme geçtim.

İnsanlar kâğıt üzerindeki notları dizüstü bilgisayardan ya da kayıt altına alınmaktan çok daha az önemsiyor ve Rynda'nın rahatlamasına ihtiyacım vardı. Zaten heyecanlıydı.

"En baştan başlayalım."

"Benden hoşlanmıyorsun," dedi Rynda. "Balo salonunda bunu hissettim. Beni kıskanıyordun."

"Evet." Bir empati müşteri olarak almaya karar verdiğim için başıma gelen bu. "Ve içeri girip beni gördüğünüzde, acıma ve korku hissettiniz."

"Evet."

"Ama yine de bana yardım edeceksin. Neden? Suçluluktan değil. Suçluluk karanlık bir kuyuya dalmak gibidir. Ben de öyle hissedirdim."

"Sen söyle."

Gözleri kısıldı. Sihir bana dokundu, tüy kadar hafif.

"Merhamet," dedi sessizce. "Ve görev. Neden bana karşı bir görev duygusu hissediyorsun?"

"Hiç bir işte çalıştın mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Fazladan paraya ihtiyacımız yok."

Bu güzel olmalı. "Hobileriniz var mı? Tutkuların?" "Heykel yaparım."

"Onları satıyor musunuz?"

"Hayır. Olağanüstü bir şey değiller. Hiçbir sergiye katılmadım."

"O zaman neden onları yapmaya devam ediyorsun?" Gözlerini kırptırdı. "Beni mutlu ediyor."

"Özel dedektif olmak beni mutlu ediyor. Bunu sadece Para için. Bunu yapıyorum çünkü bazen insanlara yardım edebiliyorum. Şu anda yardıma ihtiyacınız var."

Dizüstü bilgisayarım çaldı. Gelen kutuma Bern'den yeni bir e-posta düştü. Tıkladım.

*Brian Sherwood, 32, House Sherwood'un ikinci oğlu, Prime, Herbamagos.
Ana iş: Sherwood BioCore. Tahmini kişisel değeri: 30 milyon dolar. Eşi: Rynda
(Charles), 29 yaşında. Çocukları: Jessica, 6, ve Kyle, 4. Kardeşler: Edward
Sherwood, 38; Angela Sherwood, 23.*

Brian Sherwood bir bitki büyücüsüydü. Rynda ikincil bir telepatik yeteneği olan bir empattı. Bu pek mantıklı gelmedi. Asiller genellikle kendi büyü dallarında evlenirler. Rogan'ın bir keresinde kılıcını düşürerek yaptığı konuşmada bana güzelce açıkladığı gibi, aile içinde büyüyü korumak ve artırmak evlilik kararlarının çoğunu yönlendirdi.

Ona dönüp baktım. "Sizin için en iyi seçeneğin ben olup olmadığımı henüz bilmiyorum. Belki de farklı bir ajans size daha iyi hizmet verebilir. Ama bunları konuşmadan önce bana Perşembe gününü anlat. Uyandın. Sonra ne oldu?"

Odaklandım. "Kalktım. Brian çoktan uyanmıştı. Duş almıştı. Kahvaltı hazırladım ve onun ve çocukların öğle yemeklerini hazırladım."

"Her gün öğle yemeklerini hazırlıyor musunuz?" "Evet. Bunu yapmayı seviyorum."

Otuz milyon dolar değerindeki Brian Sherwood, her gün işe karısının hazırladığı kahverengi poşet öğle yemeğini götürüyordu. Yedi mi yoksa çöpe mi attı? Bu soruydu.

"Brian beni öptü ve her zamanki saatte evde olacağını söyledi." "Saat kaç?"

"Saat altıda. Akşam yemeğinde kuşbaşı biftek yiyeceğimizi söyledim. Patates kızartması olup olmadığını sordu."

Hıçkırıklara boğuldu.

"Jessica'yı okula kim götürdü?"

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. "Adını nereden biliyorsun?"

"Kuzenim kamu kayıtlarınızı çıkardı." Görebilmesi için dizüstü bilgisayarı çevirdim.

Gözlerini kırıştırdı. "Tüm hayatım tek bir paragrafta."

"Devam et," dedim ona. "Jessica okula nasıl gitti?" "Brian onu bıraktı. Ben de Kyle'ı yürüyüşe çıkardım."

Yalan.

"Öğle yemeği sırasında Brian'ı aradım. Cevap verdi." Gerçek.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Ciddi bir şey değil."

Yalan.

"Ben senin düşmanın değilim. Bana karşı dürüst olsan yardımını olurdu. Tekrar deneyelim. Kyle'la nereye gittiniz ve telefon görüşmesi ne hakkındaydı?"

Dudaklarını düz, sert bir çizgi haline getirdi.

"Bana şimdi söyleyeceğin her şey gizli. Ayrıcalıklı değil. Avukatınızla yaptığım konuşmalar, yani bir mahkeme sürecinde bunu açıklamak zorunda kalacağım. Ama bunun dışında hiçbir yere gitmeyecek."

Elleriyle yüzünü kapattı, uzun bir süre düşündü ve nefes verdi. "Kyle'ın büyüğü henüz ortaya çıkmadı. Ben iki aylıkken, Brian dört aylıkken, Jessica on üç aylıkken ortaya çıktı. Kyle neredeyse beş yaşında. Geç kaldı. Bir uzmanla görüşüyor. Her seanstan sonra Brian'ı arıyorum çünkü Kyle'ın nasıl olduğunu bilmek istiyor."

Bir Prime için büyüğü olmayan bir çocuk yıkıcı olurdu. Rogan'ın sesi aklıma geldi. *"Bunu umursamayacağını düşünüyorsun ama umursayacaksın."*

Çocuklarınızı düşünün ve uygun bir genetik eşleşme sağlayamadığınız için yeteneklerinin vasatın altında olduğunu açıklamak zorunda kaldığınızı."

"Kaygınız arttı. Neden? Söylediğim bir şey yüzünden mi? Uzman önemli mi?"

"Henüz bilmiyorum." Gerçekten zor bir müşteri olacaktı. Yaptığım her duygusal seğirmeyi kaydediyordu. "Kyle kendini gösterdi mi?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?"

İç geçirdi ve gününe devam etti. Çocukların karnını doyurdu, sonra birlikte kitap okudular ve çizgi film izlediler. Akşam yemeği hazırladı, ama Brian

Göster. Sonraki iki saat boyunca birkaç kez cep telefonunu aradı ve sonunda kardeşini aradı. O hâlâ isteydi. Brian'ın ofisine gitmiş ve ofisin boş olduğunu bildirmiş. Ayrıca ön büroyu aramış ve Güvenlik görevlisi Brian'ın çıkış yaptığını ve saat altıya çeyrek kala binadan ayrıldığını doğruladı.

"Eviniz Sherwood BioCore'dan ne kadar uzakta?"

"Arabayla on dakika. Hunter Creek Village'da yaşıyoruz. BioCore, Houstonian Hotel'in yakınındaki Post Oak Circle'da. Memorial Drive'in üç buçuk mil aşağısında. Yoğun trafikte bile genellikle on beş dakika içinde evde oluyor. dakika."

"Edward, Brian'ın herhangi bir yere uğramayı planladığından bahsetti mi?"

"Bilmiyordu. O öğleden sonra planlanan herhangi bir toplantıdan haberdar olmadığını söyledi."

"Sesi endişeli geliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Brian'ın geleceğinden emin olduğunu söyledi. Ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Sadece *biliyordum*."

Sevdiği biri kaybolan birinin yaptığı tüm standart şeyleri yaptı: hastaneleri ve polis merkezini aradı, yolda kalan arabayı aramak için güzergahı kullandı, iş yerindeki insanlarla konuştu, diğer aileleri aradı. Üyeler bir şey duyup duymadıklarını soruyor ve bu böyle devam ediyor.

"Eve gelmedi," dedi sesi donuklaşarak. "Sabah Edward'ı aradım. Bana endişelenmememi söyledi. Brian'ın son zamanlarda gergin görüldüğünü ve ortaya çıkacağını söyledi. Ona polis raporunu dolduracağımı söyledim. Buna gerek olmadığını düşündüğünü, ama eğer kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaksa, bildirmem gerektiğini söyledi."

"Sana nasıl göründü?"

"Benim için endişeleniyor gibiydi."

İlginç. "Senin için mi? Brian için değil mi?" "Benim ve çocuklar için."

"Peki Brian daha önce hiç böyle bir şey yapmadı mı?"

Cevap vermedi.

"Rynda?"

"Bazen strese girdiğinde ortadan kayboluyor," dedi sessizce. "Eskiden kaybolurdu. Ama son üç yıldır değil ve hiç bu kadar uzun sürmemişti. Anlamalısın, Brian korkak biri değil, sadece istikrara ihtiyacı var. Her şeyin sakın olmasını seviyor."

Bu da kardeşinin neden hemen alarm verip herkesi harekete geçirmediğini açıklıyordu. "Bana daha fazlasını anlatabilir misin? En son ne zaman kayboldu?"

"Kyle'ın birinci yaş günü partisinden sonraydı. Edward Kyle'ın tezahür edip etmediğini sordu ve Brian ona hayır dedi. Sonra Brian'ın babası Joshua -bir yıl sonra öldü- Brian ve benim bir tane daha yapmamız gerektiğini söyledi,

çünkü Jessica da benim gibi bir empat ve bir ahmak aileye liderlik edemez." Torununa ahmak dedi.

"Teşekkür ederim," dedi

Rynda. "Ne için?"

"İğrenmen için. Brian'ın endişesi artmıştı. Ondan gelen yoğun bir kaçma ihtiyacı hissettim, bu yüzden onlara geç olduğunu ve çocukların yorgun olduğunu söyledim. Aile gitti. Brian yatağa gelmedi. Arabasına bindi ve gitti.

Ertesi akşam eve geldi. Bu şimdiye kadar kaybolduğu en uzun süreydi."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Sadece arabayla gittiğini söyledi. Sonunda küçük bir otel bulmuş ve geceyi orada geçirmiş. Eve geldi çünkü gidecek bir yeri olmadığını ve beni ve çocukları özlediğini fark etti. O ve ben birbirimize bağlıyız. Dünyaya karşı biziz. Beni asla terk etmez ve onu son gördüğümde sakın ve mutluydu."

Gerçek.

Alnımı ovuşturdum. "Bunu polisle paylaştın mı?" "Evet."

Ve onu, baskı çok fazla olduğunda kocası kaçan histerik bir kadın olarak gördüler.

"Brian'ın banka kayıtlarına erişiminiz var mı?"

"Evet." Gözlerini kırptırdı.

"Herhangi bir hareketlilik olup olmadığını kontrol edebilir misiniz? Son birkaç gün içinde kartlarını kullandı mı?"

Çantasını kaptı ve telaşla karıştırmaya başladı. "Neden düşünemedim ki...?" Telefonu çıkardı ve ona sapladı.

Bir an geçti. Bir an daha. Yüzü düştü. "Hayır. Hiçbir şey."

"Rynda, kocanı sen mi öldürdün?"

Bana baktı.

"Bir cevaba ihtiyacım var."

"Hayır."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır!"

"Nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır!"

Her açıdan doğru.

"Birkaç olasılık var," dedim. "Birincisi, Meclis politikaları ya da işi nedeniyle Brian'ın başına kötü bir şey gelmiş olabilir. İkincisi, Perşembe günü mesai sırasında onun saklanmasına neden olan travmatik bir şey olmuş olabilir. Kocanızı arayabilirim.

Alternatif olarak, MII'yi tavsiye edebilirim. Kendileri önde gelen bir ajans ve bu tür işleri halletmek için çok donanımlılar. Onlara paranız yetebilir. MII'nin kaynaklarının çok küçük bir kısmına sahip küçük bir ajans olduğumuzu bilmelisiniz."

Rynda kıpırdamadan oturdu.

Birisi küçük ayaklarıyla koridorda ilerliyordu.

"Anne!" Küçük bir çocuk elinde bir kâğıt parçasıyla mutfağa koştu. Koyu renk saçları ve Rynda'nın gümüş gözleri vardı. Anne kollarını açtı ve çocuk kâğıt parçasını ona doğru itti. "Bir tank çizdim! Garajlarında bir tank var!"

Catalina odaya girdi; siyah saçlı, ince yapılydı ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Kyle sana göstermek istedi."

"Bu korkutucu bir tank," dedi Rynda.

"Gel bakalım." Ablam çocuğa elini uzattı. "Sana daha havalı şeyler göstereceğim."

Kyle kâğıdı annesinin önüne koydu. "Bu senin için bir hediye. Ben de babam için bir tane çizeceğim!" Koşarak uzaklaştı. Catalina içini çekti ve onu kovaladı.

Rynda yüzünde tuhaf bir ifadeyle onun gidişini izledi.

"MII ile konuştum." Yutkundu ve gözlerinde annesinin acımasız mantığının gölgesini gördüm. "Montgomery beni geri çevirdi."

İlginç. Ben gerçekten onun son çaresiydim.

"Pekâlâ," dedim. "Brian'ı arayacağım."

Koltuğunda kıpırdandı ve ağzından kaçırdı. "Bir sözleşme istiyorum." "Tamam."

"Annemi öldürdüğün için bunun bir hayır işi olmasını istemiyorum. Sana ödeme yapmak istiyorum."

"Sorun değil."

"Her şeyin tanımlı ve profesyonel olmasını istiyorum." "Ben de öyle."

"Bizim ilişkimiz de müşteri ve hizmet sağlayıcı ilişkisidir."

"Anlaştık," dedim.

Bir kapının açıldığını duydum. Arkamda bir fırtına belirdi ve güç ve sihirle çalkalanarak evimize doğru ilerledi. Rogan.

Döndüm. Mutfağımıza ulaştı ve kapı aralığında belirdi, uzun boylu, geniş omuzlu, mavi gözleri karanlık ve büyüğü etrafını bir Vahşi hayvan vahşi dişlerini şaklatıyordu. Onu tanımasaydım, geri çekilir ve silahımı çekerdim.

"Connor!" Rynda masanın arkasından fırladı, aralarındaki mesafeyi açtı ve ona sarıldı.

Ve kıskançlık beni tam kalbimden bıçakladı.

Rogan kollarını nazikçe ona doladı. "İyi misin?" "Hayır."

Rynda hıçkırıklara boğuldu. "Brian kayıp."

Hâlâ bana bakıyordu. Başımı salladım. *Evet. İyiyim. Ben iyiyim.*

Rynda ondan uzaklaştı. "Nereye gideceğimi bilmiyordum. I . . ."

Rogan'a "Ben icabına bakacağım," dedim.

Sonunda Rynda'ya baktı. "Nevada alabileceğinin en iyisi."

Dizüstü bilgisayarımı kontrol ettim. 17:47 "Rynda, imzalaman gereken bazı evraklar var. Bugün yapabileceğim bazı ön hazırlıklar var ama yarın gidip BioCore'un kapısını çalacağım. Önceden arayıp aileye geleceğimi haber verirsen işler daha kolay olur."

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Tek başıma gitsem daha iyi olur," dedim ona. "İnsanlar senin yanında söylemeyecekleri şeyleri bana söyleyebilirler. Sherwood ailesinin mekanlarına veya diğer kısıtlı alanlara girmem gerekirse, kesinlikle benimle gelmeni isteyeceğim."

"Şimdi ne yapacağım?" Bana değil Rogan'a bakıyordu.

"Evrakları imzala ve eve git. Brian arayabilir ya da gelebilir," dedi Rogan. "Yalnız değilsin Rynda. Nevada sana yardım edecek. Ben de sana yardım edeceğim."

"Annemi öldürdüğün için senden nefret ediyorum," dedi ona, sesi gerilmişti. "Biliyorum," dedi adam. "Elimden bir şey gelmezdi."

"Her şey dağılıyor Connor. Her şey nasıl böyle parçalanabilir?"

"Bu bir ev hayatı," dedi.

Rynda'nın omuzları çöktü. Bana döndü. "Nereyi imzalayacağım?"

Ona evrak işlerini, ücretleri ve şartları anlattım. İmzaladı ve çocuklarını almaya gitti.

Rogan bana yaklaşmadan önce onun gözden kaybolmasını bekledi. "Eve kadar eşlik edecek birine ihtiyacı olacak," dedim. "Ve eve göz kulak olacak birine."

Bu soruşturmanın nereye varacağı belli olmazdı ve ekstra güvenlik hiçbir zaman kötü bir fikir değildi.

"Ben hallederim," dedi ve beni öptü. Ani, sert bir öpücüktü, şiddetli ve sıcak. Ateş gibi yaktı.

Ayrıldık ve onun gözlerindeki ejderhayı gördüm. Rogan savaşa gitmeye hazırlanıyordu.

"Büyükannen şehirde," dedi ve elime bir USB bellek tutuşturdu. "Bu gece karar vermelisin."

Döndü ve uzaklaştı, öpücüğünün anısı hâlâ içimi yakıyordu. Derin bir nefes aldım ve USB'yi dizüstü bilgisayarıma taktım.

Yazar Hakkında

"ILONA ANDREWS" bir karı-koca yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğma büyüme bir Rus, Gordon ise eski bir ABD Ordusu'nda iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu değildi. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hala kızgın.) İki *New York kitabının* ortak yazarlığını yaptılar. *Times* ve *USA Today* çoksatın serileri - Kate Daniels'ın şehir fantezisi ve The Edge'in romantik şehir fantezisi - ve her ikisi için de bir sonraki ciltler üzerinde çalışıyorlar. İki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar.

www.ilona-andrews.com

www.avonromance.com

www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ilona Andrews tarafından

Kate Daniels serisi

SIHİRLİ BİNALAR

SIHİRLİ HEDİYELER (novella)

SIHIR KIRILIR SIHIR

YÜKSELİR SIHIR

ÖLDÜRÜR SIHIR

KANAR

SIHIR VURUR SIHIR

YAKAR SIHIR ISIRIR

The Edge serisi

KENARDA

BAYOU MOON

KADERİN

KENARI

ÇELİĞİN

KENARI

Gizli Miras serisi

[BENİM İÇİN YAN](#)

Çok Yakında

[WILDFIRE](#)

* AVON BO OKS

- 'ü'İ= -

Ödüller, özel içerikler ve daha fazlasını kazanmak
için Avon'un [From the Heart](#) bültenine katılın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Wildfire'dan alıntıdır, telif hakkı © 2017 Ilona Gordon ve Andrew Gordon'a aittir.

BEYAZ SICAK. Telif hakkı © 2017 Ilona Gordon ve Andrew Gordon'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni. Dijital Baskı

HAZİRAN 2017 ISBN: 978-0-06-228926-1 Basılı Baskı

ISBN: 978-0-06-228925-4

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır. HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

